

De Grote reset versus ONZE Nieuwe Wereld.

Dit is het boek dat Klaus Schwab, oprichter en voorzitter van het Wereld Economic Forum, in juni 2020 op de markt heeft gebracht. Dit is niet enkel onze vertaling ervan, want toen ik deze las beseftte ik gaandeweg dat het nogal elitaire, technocratisch taalgebruik, de psychologische manipulatietechnieken en de daarin verscholen werkelijkheid van het geschrevene misschien niet direct tot alle lezers zouden doordringen.

Aanvankelijk moest ik er ook wat inkomen, het valt namelijk niet mee van het bos tussen de bomen te zien.

De feiten over Covid19, zoals deze door Mr Schwab worden weergegeven doorheen zijn boek, kloppen niet. Het was en is mijn bedoeling van de werkelijke feiten, die aangebracht zijn door vele, echt heel vele, allen gecensureerde artsen en wetenschappers wereldwijd, met officiële cijfers en bewijzen, ook mee in dit boek weer te geven, maar helaas heeft iedereen het enorm druk met wat er werkelijk gaande is met onze wereld te counteren, zodat dit op dit moment nog niet gelukt is, zodra ik ze toekrijg zullen ze alsnog toegevoegd worden. Ze zijn sowieso te vinden via : artsen voor waarheid, world doctors alliance, en world freedom alliance.

Ook is het de bedoeling van naast de belangrijkste zinnen en delen van dit boek bedenkingen en tevens ons voorstel voor ONZE grote reset te geven, op mensmaat, voor ALLE mensen, van hopelijk nog zeer vele generaties, in plaats van enkel voor de happy few, zoals nu reeds al veel te lang het geval was en zoals het helaas nog veel meer zou worden indien mr Schwab en zijn eliteclubje dat jaarlijks in Davos samenkomt hun zin krijgen.

Wij gaan dus volop voor ONZE Nieuwe Wereld!

En we doen dat in sappige en hopelijk ook een beetje vermakelijke mensentaal, kwestie van dat drooglezend, intellectueel taaltje met dure woorden om zich een verheven imago aan te meten wat leuker leesbaar te maken!

De delen die wij aan zijn boek toevoegen zijn vet gedrukt, de delen uit zijn boek waar wij extra aandacht willen op vestigen zetten wij *cursief en onderlijnd*. Daar waar er vermelding staat naar blz, pag, dat is om duidelijk te maken waar het staat in het originele boek. Dit kan soms wel enkele zinnen naar boven of beneden schelen omdat we de zinnen niet wilden doorbreken.

De vertalingen zijn met een vertaalapp gedaan en nadien gecorrigeerd en geredigeerd waar nodig om de zinnen leesbaar te maken, verder is er geen enkele aanpassing gebeurd. Moesten er ergens toch fouten instaan, gelieve ons dit niet kwalijk te nemen, we hebben ons uiterste best gedaan om dit boek in het Nederlands voor iedereen toegankelijk te maken en zichtbaar te maken wat al die mooi geformuleerde zinnen in werkelijkheid zeggen.

Wat betreft Mr Schwab zijn visie op economie, daar heb ik slechts hier en daar een commentaar op gegeven, mijn eigen visie van hoe economie in grote lijnen zou "moeten" en kunnen zijn is namelijk zo totaal anders dat er geen beginnen aan is...In beginsel komt het erop neer dat economie de mensen moet dienen en niet

omgekeerd. En ze dient eenvoudig te zijn, wie iets koopt of wil van een ander betaalt daarvoor, in geld of met een wederdienst, of dat nu in het binnenland of in het buitenland is. Wie een groepsaankoop wil doen organiseert dat, met binnen en/of buitenlandse deelnemers, op alle aankopen 10% btw, tenzij op echte luxegoederen, daar mag het meer zijn. Hoeveel meer, dat moet door elk volk op democratische wijze, dus per referendum, waar iedereen mag maar nooit moet aan deelnemen, besloten worden. In deze boekanalyse geef ik alvast mijn voorstellen.

Geen belasting op arbeid, wel op bedrijfswinsten vanaf een bepaalde grootte.

Geen dure politici meer, noch geldverslindende politieke partijen die eigenlijk met een politiek sausje overgoten misdaadkartels zijn, en die, om dat alles in stand te houden en het volk een rad voor de ogen te draaien door hen de valse indruk te geven mee te mogen beslissen, enkel de illusie van keuze geven terwijl allen dezelfde criminele agenda uitrollen terwijl ze daar ook nog eens gebruik van maken om de mensen te verdelen met ogenschijnlijke tegenstellingen, enkel directe democratie d.m.v. referenda over alles wat een samenleving, gemeenschap, gezamenlijk aanbelangt is mijns inziens echte democratie.

Dingen die het algemene welzijn dienen zoals scholen, openbaar vervoer, nutsvoorzieningen, medische verzorging, jeugdzorg, rusthuizen, ... dienen allemaal openbare/gemeenschaps vzw's te zijn en geen geldvehikels voor CEO's en dergelijke, zoals bestuursraden.

En organisaties zoals het WEF, IMF, VN, Wereldbank, Trilaterale commissie, e.d., die deuren zijn waarachter ons geld verdwijnt zonder dat we dan nog zicht, laat staan zeggenschap hebben over wat er vervolgens mee gebeurt, weg ermee!

Multinationals, wereldbedrijven van het groot kapitaal, die er door hun kapitaal er in geslaagd zijn de kleine zelfstandigen uit de sectoren waarin zij actief zijn kapot te concurreren door productie op megaschaal uit te voeren, vaak van mindere kwaliteit, want elke cent winst telt, (denk bv aan voeding) waar kleine, artisanale voedselproducenten en retailers nooit tegenop kunnen, en eens de kleintjes kapot geconcurrerd waren de verkoopprijs van hun goederen terug opdreven tot het duurder werd dan ooit, wat kan als je een monopolie hebt, (denk maar aan het bedrag dat u voor uw boodschappen moet neertellen tegenwoordig), en die geen cent winstbelasting betalen, weg ermee!

Ook de rol van banken dient herbekeken te worden, deze kunnen een zuivere transactie-, spaar en leningsorganisatie te zijn, van en voor het volk en geen geldmachines om de Rothschilds slapend nog rijker te maken zoals nu reeds honderden jaren het geval is! Deze familie bezit namelijk zowat alle federale banken en wat wij kennen als privebanken ter wereld !

Hetzelfde met beurzen, met al hun gespeculeer, short-selling, hefboomfondsen en nepobligaties, weg ermee! Wil er iemand geld ergens insteken, beleggen, dan doe je dat, hetzij rechtsreeks, hetzij via de bank voor en door mensen, recht door en transparant! Zijn er grote projecten of behoeften die een land of gemeenschap willen realiseren, dan stel je dat voor aan de bevolking, met de geraamde kostprijs ervan per persoon, en je laat hen stemmen over of ze dat wel of niet willen, dat is democratie!

Wij hebben geen regeerders nodig die menen over ons en onze levens te mogen heersen, dat kunnen wij zelf, wij hebben een set basisregels nodig die wij samen afspreken en waar iedereen zich kan in vinden in plaats van ontelbare wetten en van

bovenaf opgelegde regeltjes die enkel bestaan om het volk te knechten en zoveel mogelijk leeg te zuigen!

En terwijl we over leegzuigen bezig zijn zullen we het dan ineens ook maar hebben over koningshuizen ? Je weet wel, die mensen die op onze kosten al generaties lang in paleizen wonen, vliegtuigen, racewagens, boten en dergelijke bezitten van ons geld omdat ze vinden dat ze van een bloedlijn zijn die meer waard is dan de onze ! Weg ermee ! Ze mogen leven, aan dezelfde voorwaarden als elk ander, want niemand is meer dan een ander, wij zijn allemaal mensen, met kwaliteiten en fouten, maar in se gelijkwaardig aan mekaar !

En zo heb ik nog wel enkele visies en voorstellen van hoe ONZE Nieuwe Wereld er kan uitzien, maar die zal ik onderaan dit document zetten, want het is toch de moeite van eens te lezen wat de wereldelite zoals waar mr Klaus Schwab tot behoort met ons van plan zijn als onze ogen nu eens eindelijk niet helemaal opengaan !

Dit is Mr Schwab zijn intro :

Sinds het zijn intrede deed op het wereldtoneel, heeft COVID-19 het bestaande script over hoe landen te besturen, met anderen samen te leven en deel te nemen aan de wereldeconomie, drastisch verscheurd. Geschreven door World Economic Forum stichter Klaus Schwab en Monthly Barometer auteur Thierry Malleret, COVID-19: The Great Reset gaat in op de verreikende en dramatische implicaties ervan voor de wereld van morgen. Het belangrijkste doel van het boek is om te helpen begrijpen wat er op een groot aantal gebieden staat te gebeuren. Gepubliceerd in juli 2020, midden in de crisis en op een moment dat er nog nieuwe besmettingsgolven kunnen ontstaan, is het een hybride tussen een hedendaags essay en een academische momentopname van een cruciaal moment in de geschiedenis. Het bevat theorie en praktische voorbeelden, maar is vooral verklarend, met veel vermoedens en ideeën over hoe de wereld er na de pandemie uit zou kunnen, en misschien wel zou *moeten*, uitzien.

Het boek bestaat uit drie belangrijke hoofdstukken, die een panoramisch overzicht bieden van het toekomstige landschap. In het eerste wordt nagegaan wat de gevolgen van de pandemie zullen zijn voor vijf belangrijke macrocategorieën: de economische, maatschappelijke, geopolitieke, milieu- en technologische factoren. Het tweede bekijkt de gevolgen op microniveau, voor specifieke industrieën en bedrijven. De derde hypothese gaat over de aard van de mogelijke gevolgen op individueel niveau.

Begin juli 2020 staan we op een tweekoppig, stellen de auteurs van COVID- 19: The Great Reset. Het ene pad zal ons naar een betere wereld leiden: meer inclusief, rechtvaardiger en met meer respect voor Moeder Natuur. *De andere weg brengt ons naar een wereld die lijkt op de wereld die we net achter ons hebben gelaten - maar dan slechter en voortdurend achtervolgd door onaangename verrassingen.* Daarom moeten we het goed doen. De opdoemende uitdagingen zouden wel eens ingrijpender kunnen zijn dan we tot nu toe hebben gedacht, maar ons vermogen om te resetten zou ook wel eens groter kunnen zijn dan we tot nu toe durfden te hopen.

Reeds in zijn intro wordt er gesuggereerd dat de wereld dient te evolueren naar hoe Mr Schwab vindt hoe het zou MOETEN uitzien, als enige alternatief voor een wereld

“die er slechter uitziet dan degene die we net achter ons gelaten hebben en die “slechter en voortdurend achtervolgd door onaangename verrassingen” zal zijn. Deze uiterst intelligente man zet zo meteen de toon en kent alle manieren om onze denkwijze te manipuleren zoals ook verder in dit boek duidelijk zal aangetoond worden.

Professor Klaus Schwab (1938, Ravensburg, Duitsland) is de oprichter en uitvoerend voorzitter van het World Economic Forum. In 1971 publiceerde hij *Modern Ondernemingsmanagement in Werktuigbouwkunde*. In dat boek betoogt hij dat een onderneming niet alleen de aandeelhouders, maar alle stakeholders moet dienen om groei en welvaart op lange termijn te bereiken. Om het stakeholder-concept te promoten, richtte hij in datzelfde jaar het World Economic Forum op.

Professor Schwab is doctor in de Economie (Universiteit van Fribourg) en in de Ingenieurswetenschappen (Zwitsers Federaal Instituut voor Technologie) en behaalde een mastergraad in Bestuurskunde (MPA) aan de Kennedy School of Government van Harvard University. In 1972 werd hij, naast zijn leidinggevende functie bij het Forum, professor aan de Universiteit van Genève. Sindsdien heeft hij talrijke internationale en nationale onderscheidingen ontvangen, waaronder 17 eredoctoraten. Zijn laatste boeken zijn *The Fourth Industrial Revolution* (2016), een wereldwijde bestseller vertaald in 30 talen, en *Shaping the Future of the Fourth Industrial Revolution* (2018)

Thierry Malleret (1961, Parijs, Frankrijk) is de managing partner van de Maandelijkse Barometer, een beknopte voorspellende analyse voor privé-investeerders, CEO's wereldwijd en opinie- en beslissingsvormers. Zijn professionele ervaring omvat onder meer het oprichten van het Global Risk Network bij het World Economic Forum en het leiden van het programmateam daarvan.

Malleret werd opgeleid aan de Sorbonne en de Ecole des Hautes Etudes en Sciences Sociales in Parijs, en aan het St Antony's College in Oxford. Hij behaalde licentiaatsdiploma's in economie en geschiedenis, en een doctoraat in economie. Zijn loopbaan omvat zakenbankieren, denktanks, de academische wereld en de regering (met een periode van drie jaar in het kabinet van de premier in Parijs). Hij heeft verschillende zakelijke en academische boeken geschreven en vier romans gepubliceerd. Hij woont in Chamonix, Frankrijk, met zijn vrouw Mary Anne.

Deze voorstelling van de auteurs moeten ons duidelijk maken dat zij zeer intelligente mensen zijn die hier veel studies over gedaan hebben, met andere woorden : zij zullen wel weten waarover ze het hebben...

INHOUD

- 1.1. 1.1. Conceptueel kader - Drie bepalende kenmerken van de wereld van vandaag
- 1.1.1. Onderlinge afhankelijkheid
- 1.1.2. Snelheid
- 1.1.3. Complexiteit
- 1.2. Economische reset
- 1.2.1. De economie van COVID-19
- 1.2.1.1. Onzekerheid

1.2.1.2. De economische misvatting van het opofferen van een paar levens om de groei te redden

1.2.2. Groei en werkgelegenheid

1.2.2.1. Economische groei

1.2.2.2. Werkgelegenheid

1.2.2.3. 1.2.2.4. Hoe zou de toekomstige groei eruit kunnen zien?

1.2.3. 1.2.3. Fiscaal en monetair beleid 1.2.3.1. Deflatie of inflatie? Deflatie of inflatie?

1.2.3.2. Het lot van de Amerikaanse dollar

1.3. Reset van de samenleving

1.3.1. Ongelijkheden

1.3.2. Sociale onrust

1.3.3. De terugkeer van de "grote" overheid 1.3.4. Het sociaal contract

1.4. Geopolitieke reset

1.4.1. Globalisering en nationalisme

1.4.2. Mondiaal bestuur

1.4.3. De groeiende rivaliteit tussen China en de VS 1.4.4. Fragiele en falende staten

1.5. Opnieuw instellen van het milieu

1.5.1. Coronavirus en het milieu 1.5.1.1. Natuur en zoönosen 1.5.1.2. Luchtverontreiniging en pandemiegevaar 1.5.1.3. Lockdown en koolstofemissies

1.5.2. 1.5.2. Effect van de pandemie op de klimaatverandering en ander milieubeleid

1.6. Technologische reset

1.6.1. De digitale transformatie versnellen 1.6.1.1. De consument

1.6.1.2. De regulator

1.6.1.3. Het bedrijf

1.6.2. Contact tracing, contact tracking en surveillance 1.6.3. Het risico op dystopia

2. MICRO RESET (INDUSTRY en BUSINESS)

2.1. Micro trends

2.1.1. Versnellen van de digitalisering

2.1.2. Veerkrachtige bevoorradingsketen

2.1.3. Overheden en bedrijven 2.1.4. Stakeholder capitalism and ESG

2.2. reset van de industrie

2.2.1. Sociale interactie en de-densificatie

2.2.2. Gedragsverandering – permanent vs tijdelijk 2.2.3. Veerkracht

3. INDIVIDUELE RESET

3.1. Onze menselijkheid herdefiniëren

3.1.1. De betere engelen in onze natuur... of niet 3.1.2. Morele keuzes

3.2. Mentale gezondheid en welzijn

3.3. Prioriteiten veranderen

3.3.1. Creativiteit

3.3.2. Tijd

3.3.3. Consumptie

3.3.4. Natuur en welzijn

Conclusie

Dankwoord

ENDNOTES

INLEIDING blz11

De wereldwijde crisis die door de pandemie van het coronavirus is veroorzaakt, heeft in de moderne geschiedenis geen weerga gekend. We kunnen niet van overdrijving worden beschuldigd wanneer we zeggen dat zij onze wereld in zijn geheel en ieder van ons afzonderlijk in de meest uitdagende tijden stort die we in generaties hebben gekend. Het is ons beslissende moment - we zullen nog jaren met de gevolgen ervan te maken hebben, en veel dingen zullen voor altijd veranderen. Het brengt economische ontwrichting van monumentale proporties met zich mee, het creëert een gevaarlijke en onstabiele periode op meerdere fronten - politiek, sociaal, geopolitiek - het geeft aanleiding tot grote bezorgdheid over het milieu en breidt ook het (al dan niet verderfelijke) bereik van de technologie in ons leven uit. Geen enkele sector of onderneming zal van de gevolgen van deze veranderingen worden gespaard. Miljoenen bedrijven dreigen te verdwijnen (**in realiteit zien wij dat dit enkel de kleine bedrijven, KMO's, zijn die lijden onder de maatregelen, de multinationals blijven niet enkel overeind maar maken meer winsten dan ooit**) en veel industrieën gaan een onzekere toekomst tegemoet; een paar zullen floreren. Op individuele basis ontrafelt voor velen het leven zoals zij het altijd hebben gekend in een alarmerend tempo. (**Kinderen kunnen niet meer naar school, kleine zelfstandigen gaan failliet, kunnen daardoor hun hypothecaire leningen niet langer afbetalen, scheiden door alle stress, ouderen sterven in totale eenzaamheid, en velen, tot tieners toe, zien en ervaren het leven zo somber dat zij massaal aan zelfdoding doen**) Maar diepe, existentiële crises bevorderen ook introspectie en kunnen het potentieel voor transformatie herbergen. De breuklijnen in de wereld - met name sociale verdeeldheid, gebrek aan rechtvaardigheid, gebrek aan samenwerking en het falen van mondiaal bestuur en leiderschap - liggen nu meer dan ooit bloot en de mensen voelen dat de tijd voor heruitvinding is aangebroken. Er zal een nieuwe wereld ontstaan, waarvan wij ons de contouren moeten voorstellen en tekenen.

Op het moment dat ik dit schrijf (juni 2020), blijft de pandemie wereldwijd verergeren. (**Dit klopt niet**) Velen van ons vragen zich af wanneer alles weer normaal zal worden. Het korte antwoord is: nooit. Niets zal ooit terugkeren naar het "gebroken" gevoel van normaliteit dat vóór de crisis heerste, omdat de pandemie van het coronavirus een fundamenteel keerpunt markeert in ons mondiale traject. Sommige analisten noemen het een grote tweedeling, anderen spreken van een diepe crisis van "bijbelse" proporties, maar de essentie blijft dezelfde: de wereld zoals we die kenden in de eerste maanden van 2020 is niet meer, opgelost in de context van de pandemie. Radicale veranderingen met zulke gevolgen zijn op komst zodat sommige deskundigen spreken van een tijdperk "vóór het coronavirus" (BC) en een tijdperk "na het coronavirus" (AC). We zullen verrast blijven door zowel de snelheid als de onverwachte aard van deze veranderingen - naarmate ze met elkaar verweven raken, zullen ze tweede-, derde-, vierde- en meer-orde gevolgen, cascade-effecten en onvoorziene uitkomsten teweegbrengen. Aldus zullen zij vorm geven aan een "nieuw normaal" dat radicaal verschilt van het normale dat wij geleidelijk achter ons zullen laten. Veel van onze overtuigingen en veronderstellingen over hoe de wereld eruit zou kunnen of moeten zien, zullen in het proces aan diggelen vallen. (**Zo wordt de mindset gesteld richting het "nieuwe normaal", een term die wij reeds goed hebben leren kennen, met dingen zoals verplichte mondklappers, anderhalve meter afstand en een avondklok**) Toch moeten brede en radicale uitspraken (zoals "alles zal veranderen") en een alles-of-niets, zwart-wit analyse met grote voorzichtigheid worden gehanteerd. De realiteit zal natuurlijk veel genuanceerder zijn. Op zich zal de pandemie de wereld misschien niet

volledig veranderen, maar ze zal waarschijnlijk wel veel veranderingen versnellen die al aan de gang waren voordat de pandemie uitbrak, en die op hun beurt weer andere veranderingen in gang zullen zetten. De enige zekerheid: de veranderingen zullen niet lineair zijn en scherpe discontinuïteiten zullen overheersen. COVID-19: The Great Reset is een poging om de komende veranderingen te identificeren en te belichten, en om een bescheiden bijdrage te leveren in de zin van het afbakenen van hoe een meer wenselijke en duurzame vorm eruit zou kunnen zien.

Laten we beginnen met de zaken in perspectief te plaatsen: de mens bestaat ongeveer 200.000 jaar, de oudste bacteriën miljarden jaren en virussen ten minste 300 miljoen jaar. Dit betekent dat pandemieën naar alle waarschijnlijkheid altijd hebben bestaan en een integrerend deel hebben uitgemaakt van de menselijke geschiedenis sinds de mensen zijn gaan rondtrekken; de laatste 2000 jaar zijn zij de regel geweest, niet de uitzondering. Door hun inherent ontwrichtende aard zijn epidemieën in de loop van de geschiedenis een kracht gebleken voor blijvende en vaak radicale veranderingen: zij hebben rellen ontketend, bevolkingsconflicten en militaire nederlagen veroorzaakt, maar zij hebben ook innovaties op gang gebracht, nationale grenzen hertekend en vaak de weg geëffend voor revoluties. Uitbraken dwongen keizerrijken om van koers te veranderen - zoals het Byzantijnse Rijk toen het werd getroffen door de Pest van Justinianus in 541- 542 - en sommige zelfs om helemaal te verdwijnen - toen Azteekse en Inca-keizers met de meeste van hun onderdanen stierven door Europese ziektekiemen. Ook gezaghebbende maatregelen om te proberen ze in te dammen hebben altijd deel uitgemaakt van het beleidsarsenaal. *Er is dus niets nieuw aan de opsluiting en lockdowns opgelegd aan een groot deel van de wereld om COVID-19 te beheersen. Ze zijn al eeuwen praktijk.* **(Niets bijzonders of nieuws aan de hand dus, doorlopen mensen!)** De vroegste vormen van opsluiting kwamen met de quarantaines die werden ingesteld in een poging om de Zwarte Dood die tussen 1347 en 1351 ongeveer een derde van alle Europeanen doodde. Afkomstig van het woord quaranta (wat "veertig" betekent in het Italiaans), ontstond het idee om mensen 40 dagen op te sluiten zonder dat de autoriteiten echt begrepen wat ze wilden inperken, maar *de maatregelen waren een van de eerste vormen van "geïstitutionaliseerde volksgezondheid" die bijdroeg tot de legitimatie van de opeenhoping van macht door de moderne staat.* **(Legitimatie en opeenhoping van macht door de moderne staat, m.a.w., de staat die zich nog meer geconcentreerde macht denkt te mogen toe-eigenen!)** De periode van 40 dagen heeft geen medische grondslag; het werd gekozen om symbolische en religieuze redenen: zowel het Oude als het Nieuwe Testament verwijzen vaak naar het getal 40 in de context van zuivering - in het bijzonder de 40 dagen van de vastentijd en de 40 dagen van de zondvloed in Genesis.

De verspreiding van besmettelijke ziekten heeft een uniek vermogen om angst, bezorgdheid en massahysterie aan te wakkeren. **(Zou het daarom zijn dat de definitie van een pandemie kort voor de uitbraak door de WHO werd gewijzigd?)** Zoals we hebben gezien, vormt dit ook een uitdaging voor onze sociale cohesie en ons collectieve vermogen om een crisis te beheersen. Epidemieën zijn van nature verdeeld en traumatiserend. Wat we bestrijden is onzichtbaar; onze familie, vrienden en burens kunnen allemaal bronnen van besmetting worden; de dagelijkse rituelen die we koesteren, zoals het ontmoeten van een vriend op een openbare plaats, kunnen een middel tot overdracht worden; *en de autoriteiten die ons proberen te beschermen door opsluitingsmaatregelen te nemen, worden vaak gezien als agenten van onderdrukking.* **(Hoe zou dat komen ? Politie slaat met wapenstok op brave mensen die vreedzaam protesteren, zelfs al houden ze afstand van mekaar, zijn ze gezond en betekenen ze virologisch op geen enkele manier een**

bedreiging, net zoals wanneer ze bv na de avondklok nog rondwandelen of met de auto onderweg zijn). Door de geschiedenis heen is het een belangrijk en steeds terugkerend patroon geweest om zondebokken te zoeken en de schuld stevig bij de buitenstaander te leggen. **(Wast handen in onschuld, verwijst vervolgens naar mistoestanden, de holocausten en medische horroortoestanden in ver verleden ter verklaring en omdat niemand het zou durven in zijn of haar hoofd halen van degenen die permanent elk aspect van onze levens onder totalitaire controle willen hebben daar ook voor verantwoordelijk te houden)** In het middeleeuwse Europa behoorden de Joden bijna altijd tot de slachtoffers van de meest beruchte pogroms die door de pest werden uitgelokt. Een tragisch voorbeeld illustreert dit: in 1349, twee jaar nadat de Zwarte Dood over het continent was geraasd, werden in Straatsburg op Valentijnsdag de Joden, die ervan waren beschuldigd de pest te hebben verspreid door de waterputten van de stad te verontreinigen, opgeroepen zich te bekeren. Ongeveer 1.000 weigerden en werden levend verbrand. In datzelfde jaar werden Joodse gemeenschappen in andere Europese steden weggevaagd, waardoor zij gedwongen werden massaal te migreren naar het oostelijk deel van Europa, Polen en Rusland), waardoor de demografie van het continent blijvend veranderde. Wat voor het Europese antisemitisme geldt, geldt ook voor de opkomst van de absolutistische staat, de geleidelijke terugtrekking van de kerk en vele andere historische gebeurtenissen die in niet geringe mate aan pandemieën kunnen worden toegeschreven. De veranderingen waren zo divers en wijdverbreid dat zij leidden tot "het einde van een tijdperk van onderwerping", waarmee een einde kwam aan feodalisme en lijfeigenschap en het tijdperk van de Verlichting werd ingeluid. Eenvoudig gezegd: "De Zwarte Dood kan het niet erkende begin van de moderne mens zijn geweest."^[2] Als zulke ingrijpende sociale, politieke en economische veranderingen konden worden teweeggebracht door de pest in de middeleeuwse wereld, zou de COVID-19 pandemie dan het begin kunnen zijn van een soortgelijk keerpunt met langdurige en dramatische gevolgen voor onze wereld vandaag? **(= Mentale voorbereiding op LANGDURIGE en DRAMATISCHE gevolgen van onze en onze kinderen en kleinkinderen hun levens!)** In tegenstelling tot bepaalde epidemieën in het verleden, vormt COVID-19 geen nieuwe existentiële bedreiging. !!!

Het zal niet leiden tot onvoorziene massale hongersnoden of grote militaire nederlagen en regimewisselingen. Hele bevolkingsgroepen zullen niet worden uitgeroeid of ontheemd raken als gevolg van de pandemie. **Deze zin goed onthouden, verderop in het boek wordt door Mr Schwab namelijk precies het tegenovergestelde gezegd!**

Dit betekent echter niet dat de analyse geruststellend is. In werkelijkheid verergert de pandemie op dramatische wijze reeds bestaande gevaren die we al te lang niet adequaat hebben aangepakt. **(Zoals wat ? Dat de politieke machthebbers, het militair industrieel complex en multinationals zoals bv. oliemaatschappijen en andere waardevolle grondstoffendelvers reeds lang overal landen platbombarderen, bevolkingen uitmoorden en op de vlucht jagen, daarbij geholpen door hun politieke trekpoppen in onze regeringen en van ons belastingsgeld, ook al willen wij dit allemaal niet?)** Zij zal ook de verontrustende tendensen versnellen die zich al geruime tijd aftekenen. Om een zinvolle reactie te kunnen formuleren, hebben we een conceptueel kader nodig (of een eenvoudige mentale kaart) om ons te helpen nadenken over wat ons te wachten staat en om ons te helpen dit te begrijpen. Inzichten uit de geschiedenis kunnen bijzonder nuttig zijn. Daarom zoeken wij zo vaak naar een geruststellend "mentaal anker" dat als ijkpunt kan dienen wanneer wij gedwongen zijn onszelf moeilijke vragen te stellen over wat er zal

veranderen en in welke mate. Daarbij zoeken we naar precedentes, met vragen als: Lijkt de pandemie op de Spaanse griep van 1918 (die naar schatting in drie opeenvolgende golven wereldwijd meer dan 50 miljoen mensen heeft gedood)? Zou het kunnen lijken op de Grote Depressie die in 1929 begon? Is er enige overeenkomst met de psychologische schok die 9/11 teweegbracht? Zijn er overeenkomsten met wat er gebeurde met SARS in 2003 en H1N1 in 2009 (zij het op een andere schaal)? Zou het kunnen lijken op de grote financiële crisis van 2008, maar dan veel groter? De juiste, zij het onwelkom, is het antwoord op al deze vragen: nee! Geen enkele past bij het bereik en patroon van het menselijk lijden en de economische vernietiging veroorzaakt door de huidige pandemie. (=Mindfuck om ons angst aan te jagen dmv dit virus -en de door overheden en supranationale instellingen doorgeduwde maatregelen erger voor te stellen dan oa de beruchte Spaanse "griep" met 50 miljoen doden tot gevolg, amper enkele zinnen terug zegt Mr Schwab nochtans: In tegenstelling tot bepaalde epidemieën in het verleden, vormt COVID-19 geen nieuwe existentiële bedreiging.)

De economische gevolgen in het bijzonder kennen geen gelijkenis met enige crisis in de moderne geschiedenis. Zoals opgemerkt door vele staatshoofden en regeringsleiders in het midden van de pandemie, zijn we in oorlog, maar met een vijand die onzichtbaar is, en natuurlijk metaforisch: "Als wat we nu meemaken kan inderdaad een oorlog genoemd kan worden, is het zeker geen typische oorlog. Immers, de vijand van vandaag wordt door de hele mensheid gedeeld. (Dat klopt, maar de vijand betreft geen virus met een **OFFICIËLE mortaliteit van 0,23%**, (bron: WHO) die dan nog hoofdzakelijk bij oudere mensen met onderliggende oorzaken voorvalt, de werkelijke vijand van de hele mensheid zijn degenen die dit willen gebruiken om zich nu echt ALLE macht en totale controle over alle mensen ter wereld permanent toe te eigenen zoals ook u met zekerheid zal inzien, WETEN, naarmate u mee verderleest).

Dat gezegd hebbende, zou de Tweede Wereldoorlog wel eens een van de meest relevante mentale ankers kunnen zijn in de poging om te beoordelen wat er nu komt. De Tweede Wereldoorlog was de transformerende oorlog bij uitstek, die niet alleen fundamentele veranderingen in de wereldorde en de wereldeconomie teweegbracht, maar ook radicale verschuivingen in de sociale attitudes en overtuigingen die uiteindelijk de weg vrijmaakten voor radicaal nieuw beleid en radicaal nieuwe bepalingen in het sociaal contract (zoals de toetreding van vrouwen tot de arbeidsmarkt alvorens kiezer te worden). Er zijn uiteraard fundamentele verschillen tussen een pandemie en een oorlog (waar we op de volgende bladzijden nader op in zullen gaan), maar de omvang van hun transformerende kracht is vergelijkbaar. (M.a.w. , Covid19 is ook iets dat ervoor zal zorgen dat de weg vrijgemaakt wordt voor radicaal nieuw beleid en nieuwe bepalingen in de sociale attitudes en het sociaal contract, iets wat meestal niet ten goede komt van de gewone mensen) Beide hebben het potentieel om een transformerende crisis van voorheen onvoorstelbare proporties te worden. We moeten echter oppassen voor oppervlakkige analogieën. Zelfs in het ergste afgrijselijke scenario zal COVID-19 veel minder mensen doden dan de Grote Plagen, met inbegrip van de Zwarte Sterfgevallen, of de Tweede Wereldoorlog deden. Bovendien vertoont de huidige economie geen gelijkenis met die van de voorbije eeuwen die gebaseerd waren op handenarbeid en landbouwgrond of zware industrie. In de sterk verweven en onderling afhankelijke wereld van vandaag zullen de gevolgen van de pandemie echter veel verder gaan dan de (nu al duizelingwekkende) statistieken die "gewoon" betrekking hebben op sterfgevallen, werkloosheid en

faillissementen. **(Hebben wij, gewone mensen, dat eigenlijk nodig, een dergelijk verweven en onderling afhankelijke wereld? Waarin alle productie naar lagelonenlanden verdwenen is zodat CEO's en aandeelhouders nog grotere winsten kunnen binnenschrapen op de rug van de armste mensen die ze voor een euro of dollar per dag tot soms 14 uur laten werken? Of willen wij terug naar een duurzame, lokale productie, met normale winsten i.p.v. excessieve en waarbij iedereen een degelijk loon krijgt? En waar we enkel bijzondere dingen in het buitenland aankopen welke we zelf niet kunnen produceren)**

COVID-19: The Great Reset is geschreven en gepubliceerd in het midden van een crisis waarvan de gevolgen zich nog vele jaren zullen ontfouwen. Geen wonder dat we ons allemaal enigszins verbijsterd voelen - een gevoel dat zo begrijpelijk is wanneer een extreme schok toeslaat, **(en wanneer angst en verbijstering dagelijks gevoed worden door absoluut niet onafhankelijke en objectieve media. Daarnaast valt het op dat Mr Schwab niet verbijsterd genoeg is om niet reeds in juni 2020 dit boek uit te geven met zijn hele analyse.)** die de verontrustende zekerheid met zich meebrengt dat de uitkomsten ervan zowel onverwacht als ongewoon zullen zijn. Deze vreemdheid is goed beschreven door Albert Camus in zijn roman De Pest uit 1947: "Toch waren al deze veranderingen in zekere zin zo fantastisch en zo overhaast doorgevoerd, dat het niet gemakkelijk was ze als blijvend te beschouwen."^[4] Nu het ondenkbare achter de rug is, rijst de vraag wat er in de onmiddellijke nasleep van de pandemie en in de nabije toekomst zal gebeuren.

Het is natuurlijk nog veel te vroeg om met enige redelijke nauwkeurigheid te kunnen zeggen wat COVID-19 aan "ingrijpende" veranderingen teweeg zal brengen, maar het doel van dit boek is een aantal samenhangende en conceptueel deugdelijke richtsnoeren aan te reiken over wat ons te wachten zou kunnen staan, en wel op een zo volledig mogelijke manier. Ons doel is onze lezers te helpen de veelzijdige dimensie van de op handen zijnde veranderingen te begrijpen. **(Wij, gewone mensen, zullen zelf wel op volkomen en werkelijk democratische wijze beslissen welke veranderingen wij in onze wereld willen zien, wij hebben daar geen wereldelite voor nodig, noch hun politieke trekpoppen).** Op zijn minst zal de pandemie, zoals we zullen betogen, systeemveranderingen versnellen die al voor de crisis zichtbaar waren: de gedeeltelijke terugtrekking uit de globalisering, **(de productie is onder het elitesysteem geglobaliseerd omwille van winstbejag, is die terugtrekking uit de globalisering dan enkel voor het volk, nl. het niet meer mogen reizen?)**, de groeiende ont koppeling tussen de VS en China **(China wil wereldleider worden, dat weten we, het model van de CCP, met gezichtsherkenning overal, sociale creditscore enz wil men nu wereldwijd implementeren, in Londen zijn de eerste camera's daarvoor al gezet, zogenaamd om de social distancing te monitoren, en overal zijn tijdens de eerste lockdowns massaal 5G masten neergepoot, kwestie van onder andere al die bijkomende data te kunnen verwerken, de VS, onder Donald Trump, wenste daar niet aan mee te doen, vandaar de "ontkoppeling" ten tijde van dit schrijven van Mr Schwab, wat ook de werkelijke reden is van het demoniseren van Donald Trump, wat op zich al stof genoeg is voor een heel boek),** de versnelling van de automatisering, **(nog minder werkgelegenheid, grotere armoede en afhankelijkheid van de staat en dus de social creditscore)** bezorgdheid over verscherpt toezicht, **(gezichtsherkenning, tracing apps, enkel digitaal geld enz)** de groeiende aantrekkingskracht van welzijnsbeleid, **(geen wonder, als alles dat niet uitbesteed wordt aan lagelonenlanden geautomatiseerd wordt, wat synoniem staat voor totale en algemene afhankelijkheid van uitkeringen) ,** toenemend nationalisme

(globalisatie geeft enkel problemen en ontnemt volkeren hun zelfbeschikkingsrecht, zie bv. EU besluitvorming waar geen enkele Europeaan iets over te zeggen heeft) en de daaruit voortvloeiende angst voor immigratie (correctie: voor overdaad aan immigratie, waardoor er nog meer mensen bijkomen voor nog minder jobs en betaalbare woningen en waardoor bestaande culturen in de verdrukking komen), de groeiende macht van technologie, (technologie behoort mensen te dienen in plaats van er macht over te hebben!) de noodzaak voor bedrijven om een nog sterkere online aanwezigheid te hebben, naast vele andere. Maar het zou verder kunnen gaan dan een loutere versnelling door dingen te veranderen die voorheen onveranderlijk leken. Zo zou zij veranderingen kunnen teweegbrengen die vóór de pandemie ondenkbaar leken, zoals nieuwe vormen van monetair beleid (mager universeel basisinkomen gekoppeld aan social creditscore, cryptocurrency en de bereidheid zich met uiterst experimentele producten te laten inspuiten die o.a. nanotechnologie, geaborteerde foetuscellen, zware metalen en mRNA bevatten ?) zoals helikoptergeld * (reeds een gegeven), de heroverweging/herijking van sommige van onze sociale prioriteiten (mogen wij zelf nog beslissen welke onze sociale prioriteiten zijn ?) en een toegenomen streven naar het algemeen welzijn als beleidsdoelstelling, het begrip billijkheid dat politieke kracht krijgt, radicale welzijns- en belastingmaatregelen, en drastische geopolitieke herschikkingen. (Algemeen welzijn =stroop rond onze mond, want met honing vang je meer vliegen dan met azijn, billijkheid =je krijgt wat wij, graaipolitici, billijk vinden, de maatregelen voor belastingen en welzijn zullen radicaal zijn, net zoals de geopolitieke herschikkingen)

geopolitiek = In 2005 definieerde de Belgische politicoloog David Crikemans 'Geopolitiek' als "het wetenschappelijk studieveld behorende tot zowel de Politieke Geografie als de Internationale Betrekkingen, die de wisselwerking wil onderzoeken tussen de politiek handelende mens en zijn omgevende territorialiteit (in haar drie dimensies; fysisch-geografisch, menselijk-geografisch en ruimtelijk)". Voor wat de studie van de 'praktische geopolitiek' betreft (de dagelijkse praktijk van staatkunde), betekent dit dat men aandacht heeft voor de vraag in welke mate de eerder genoemde wisselwerking een invloed genereert op het (buitenlands) beleid of op de relatieve 'machtspositie' van de politieke entiteit welke men wenst te analyseren." (Wikipedia)

*Helikoptergeld = het onconventionele instrument van het monetaire beleid van de centrale banken, dat inhoudt dat grote sommen geld worden gecreëerd om direct onder de bevolking te worden verdeeld en zo de economie te stimuleren. De aanduiding helikoptergeld wordt ook gebruikt als algemene aanduiding voor onconventionele (schok)maatregelen om de economie ten tijde van deflatie te stimuleren. De aanduiding werd voor het eerst gebruikt door de Amerikaanse econoom Milton Friedman, maar kreeg pas echt bekendheid toen Ben Bernanke er naar verwees in een toespraak in november 2002,[1] toen hij benoemd was tot lid van de Board of Governors of the Federal Reserve System. Daardoor kreeg hij de bijnaam "Helikopter Ben". (Wikipedia)

Het bredere punt is dit: de mogelijkheden voor verandering en de daaruit voortvloeiende nieuwe orde zijn thans onbeperkt en slechts begrensd door onze verbeelding, ten goede of ten kwade. Samenlevingen kunnen klaar zijn om egalitairder of autoritairder te worden, of meer gericht op solidariteit of meer op individualisme, waarbij de belangen van enkelen of

velen worden bevoordeeld; economieën kunnen, wanneer zij zich herstellen, de weg van meer inclusiviteit inslaan en meer afgestemd zijn op de behoeften van ons mondiale gemeengoed, of ze kunnen weer gaan functioneren zoals ze voorheen deden. **(We kunnen het ook totaal anders doen, nl met directe, horizontale democratie door middel van referendums over ALLES, met een absoluut maximum aan zelfbeschikkingsrecht en vrijheid voor alle mensen, zonder regeerders, want “ik regeer over u = ik heers over u”, met enkel een goede set basisregels die wij samen overeenkomen/kiezen en ons niet topdown opgelegd worden)** U begrijpt wat ik bedoel: we moeten deze ongeken- de kans aangrijpen om onze wereld opnieuw vorm te geven, in een poging om er een betere en veerkrachtigere wereld van te maken als we deze crisis te boven komen. **Daar zijn we het over eens, enkel de manier waarop deze vorm zal krijgen is tegenovergesteld aan wat de elite wil Mr Schwab)**

Wij zijn ons ervan bewust dat een poging om de reikwijdte en de breedte van alle in dit boek behandelde kwesties te bestrijken een enorme taak is, die misschien niet eens mogelijk is. Het onderwerp en alle onzekerheden die ermee verbonden zijn, zijn gigantisch en zouden de bladzijden van een vijf keer zo omvangrijke publicatie hebben kunnen vullen. Maar ons doel was een betrekkelijk beknopt en eenvoudig boek te schrijven om de lezer te helpen begrijpen wat er in een veelheid van domeinen op stapel staat. Om de stroom van de tekst zo weinig mogelijk te onderbreken, staat de referentie-informatie aan het eind van het boek en zijn directe toeschrijvingen tot een minimum beperkt. Het boek wordt gepubliceerd midden in de crisis en wanneer nieuwe besmettingsgolven worden verwacht, zal het voortdurend evolueren om rekening te houden met de veranderende aard van de materie. **(Nieuwe besmettingsgolven, die met bewezen frauduleuze pcr testen (zie de retractionpaper van o.a. microbioloog Pieter Borger, nu zelfs door de WHO toegegeven niet correct werkende testen) worden vastgesteld bedoelt u ? En die geenszins betekenen dat iemand ziek of besmettelijk is ?** Toekomstige uitgaven zullen worden bijgewerkt in het licht van nieuwe bevindingen, het meest recente onderzoek, herziene beleidsmaatregelen en voortdurende feedback van de lezers. **Wel, feedback krijgt u in elk geval**

Dit boek is een kruising tussen een licht academisch boek en een essay. Het bevat theorie en praktische voorbeelden, maar is vooral verklarend, en bevat veel vermoedens en ideeën over hoe de post-pandemische wereld eruit zou kunnen, en misschien zou moeten, zien. Het biedt noch eenvoudige generalisaties, noch aanbevelingen voor een wereld op weg naar een nieuw normaal, maar we vertrouwen erop dat het nuttig zal zijn.

Dit boek is opgebouwd rond drie hoofdstukken, die een panoramisch overzicht bieden van het toekomstige landschap. In het eerste wordt nagegaan wat de gevolgen van de pandemie zullen zijn voor vijf belangrijke macrocategorieën: de economische, maatschappelijke, geopolitieke, milieu- en technologische factoren. Het tweede bekijkt de gevolgen op microniveau, voor specifieke industrieën en bedrijven. De derde hypothese gaat uit van de aard van de mogelijke gevolgen op individueel niveau. **Hier weer de zuivere manipulatie, “hoe de postpandemische wereld er misschien zou MOETEN uitzien, het “nieuwe normaal”, zodat u deze termen opnieuw in uw brein ingeplant krijgt, het bieden van een “panoramisch overzicht van het toekomstige landschap” (alsof het een vaststaand feit is waarover we geïnfomeerd worden in plaats van met zijn allen zelf over te beslissen)**

Het eerste deel van onze reis gaat over vijf macrocategorieën die een uitgebreid analytisch kader bieden om te begrijpen wat er gaande is in de wereld van vandaag en hoe dit zou kunnen evolueren. Om het lezen te vergemakkelijken, doorlopen we ze thematisch elk afzonderlijk. In werkelijkheid zijn ze onderling afhankelijk, en dat is waar we beginnen: onze hersenen doen ons lineair denken, maar de wereld om ons heen is niet-lineair, dat wil zeggen: complex, adaptief, snel en ambigu. **(Waarom moeten mensen over de wereld om hen heen beslissen, mag niet elk volk beslissen hoe en welke vorm ze aan hun maatschappij geven, hoe en onder welke voorwaarden ze handel drijven, diplomatieke betrekkingen onderhouden, en zoveel meer ? En voor dingen die ons allemaal, van de hele planeet, aangaan, kunnen we gezamenlijke afspraken maken, in onderling respect, volgens universele basiswetten, genre “mijn vrijheid houdt op waar de uwe begint, net zoals uw vrijheid stopt waar de mijne begint “ , nooit meer oorlog, autonomie, dat soort dingen.)** Complexe, om niet te zeggen ronduit duivelse, geopolitieke spelletjes, dat is enkel iets waar degenen die zich macht en grote financiële rijkdom willen toe-eigenen, ongeacht de kostprijs daarvan in mensenlevens, infrastructuur, milieu etc. zich mee bezig houden, meer dan 90% van de mensen heeft daar geen boodschap aan, meer nog, wij wensten dat al die dingen niet zouden gebeuren!

Er zijn overal ter wereld voldoende mensen die voldoende gestudeerd hebben in alle mogelijke domeinen om dat gezamenlijk te doordenken en realiseren zodat elk volk, regio enz over de gemaakte voorstellen per referenda kan kiezen hoe ze het het liefste willen.

1.1. Conceptueel kader - Drie bepalende kenmerken van de wereld van vandaag.

De macro-reset zal plaatsvinden in de context van de drie heersende seculiere krachten die onze wereld vandaag vorm geven: onderlinge afhankelijkheid, snelheid en complexiteit. Dit trio oefent in meer of mindere mate zijn kracht uit op ons allen, wie of waar we ook zijn.

De onderlinge afhankelijkheid kan beperkt worden tot wat echt nodig is indien elk land terug zelf produceert en assembleert wat technologisch en geografisch mogelijk is. Daarnaast kunnen we weer duurzaam produceren, dus zonder ingebouwde verstrijkingstijd om “de economie te doen draaien”, de economie dient, net zoals verbruiksgoederen, terug de mensen te dienen in plaats van omgekeerd. De snelheid mag dan ook weer verminderen, gezien er door duurzame productie minder/minder vaak dient geproduceerd te worden en mensen weer meer tijd voor zichzelf en alle andere dingen krijgen. De complexiteit kunnen we door gebruik te maken van reeds bestaande technologie en kennis ook flink reduceren, mensen hebben geen nood aan nog gesofisticeerdere wapentuigen, gsm's, ijskasten, auto's enz. Daar waar complexiteit echt noodzakelijk is kunnen we samenwerken met mensen van overal ter wereld om tot een gemeenschappelijk doel te komen tot ieders voordeel.

1.1.1. 1.1.1. Interdependentie

Als één woord de essentie van de 21e eeuw zou moeten weergeven, zou het zou het "onderlinge afhankelijkheid" moeten zijn. Als bijproduct van globalisering en technologische vooruitgang, kan zij in wezen worden gedefinieerd als de dynamiek van wederzijdse afhankelijkheid tussen de elementen waaruit een systeem is opgebouwd. Het feit dat globalisering en technologie de afgelopen decennia zo ver zijn

voortgeschreden heeft sommige deskundigen ertoe gebracht te verklaren dat de wereld nu "hyperconnected" is - een variant van interdependentie op steroïden!

Wat betekent deze onderlinge afhankelijkheid in de praktijk? Simpelweg dat de wereld is "aaneengeschaald": met elkaar verbonden. In het begin van de jaren 2010, beschreef Kishore Mahbubani, een academicus en voormalig diplomaat uit Singapore, deze realiteit met een bootmetafoor: "De 7 miljard mensen die de planeet aarde bewonen leven niet langer in meer dan honderd afzonderlijke boten [landen]. In plaats daarvan leven ze allemaal in 193 aparte hutten op dezelfde boot." In zijn eigen woorden, dit is een van de grootste transformaties ooit. In 2020, vervolgde hij deze metafoor verder in de context van de pandemie door te schrijven: "Als wij 7,5 miljard mensen nu samen vastzitten op een met een virus geïnfecteerd cruiseschip, heeft het dan zin om alleen onze persoonlijke hutten te reinigen en te schrobben en de gangen en luchtputten buiten te negeren, waar het virus doorheen reist?" Het antwoord is duidelijk: nee. Maar toch, is dit wat we hebben gedaan. ... Aangezien we nu in dezelfde boot zitten moet de mensheid voor de hele boot zorgen.

Dit is weer breinmanipulatie, om ons de valse indruk te geven dat de wereld is zoals een cruiseschip, waar we met zijn allen opeengepropt zitten. In realiteit is dit enkel zo in dichtbevolkte gebieden zoals steden en sommige randgemeenten, en vaak te wijten aan het systeem waarin we met zijn allen vastzitten, bijeengepropt als sardines tijdens de spitsuren op het openbaar vervoer om tijdig op het werk en school te geraken, in de weekends in winkelcentra om de nodige aankopen te doen en er eens even "tussenuit te zijn", dus het mentaal opladen van de inwendige batterij om op maandag weer een ellendige werkweek aan te vatten in een niet zelden geestdodende job. Indien wij aan deze concepten sleutelen hoeft dat niet meer !

Daarnaast kan een regio, of land, indien er een gevoel van overbevolking is, er bijvoorbeeld voor kiezen van gedurende één generatie te streven naar maximaal twee kinderen per gezin om zo op natuurlijke wijze het bevolkingsaantal terug naar beneden te brengen. Sommige koppels zullen meer kinderen krijgen en andere minder of geen, niet elk geboren kind leeft +- 80 jaar, waardoor er vanzelf bevolkingsreductie ontstaat. Een regio kan er ook voor kiezen om geen subsidies meer toe te kennen voor het krijgen van kinderen, of enkel voor het eerste en/of tweede kind, mensen die het krijgen van kinderen vooral zien als bron van inkomsten zullen dat dan automatisch niet meer doen, vele opties zijn mogelijk, zonder enige vorm van dwang.

Een onderling afhankelijke wereld is een wereld van diepe systemische connectiviteit, waarin alle risico's elkaar beïnvloeden via een web van complexe interacties. In dergelijke omstandigheden is de bewering dat een boot, de mensheid moet zorgen voor de mondiale boot als geheel" economische risico's beperkt blijven tot de economische sfeer of dat een milieurisico geen repercussies heeft voor risico's van een andere aard (economisch, geopolitiek, enz.) is niet langer houdbaar. **(Complexe interacties, economische risico's enz, zoals betreft het mondiale geldgebeuren, valutabeurzen, belastingparadijzen, multinationals die hun maatschappelijke zetel houden waar ze het meeste financieel profijt uithalen door geen belasting te betalen en subsidies binnen te rijden ?** We kunnen allemaal denken aan economische risico's die politieke risico's worden (zoals een sterke stijging van de werkloosheid die leidt tot sociale onrust) **(zie voorgaande, ivm lageloonlanden voor hogere winsten en automatisatie)** ,of aan technologische risico's die maatschappelijke risico's worden (zoals de kwestie van het traceren van de pandemie op mobiele telefoons die een maatschappelijke reactie uitlokt). **(Mr Schwab weet best dat de pandemie enkel als excuus gebruikt wordt om, onder andere, mensen 24/7 te kunnen**

traceren om er totale controle over uit te oefenen, om ze zo, stap per stap, richting zijn grote reset te dwingen, uiteraard lokt dit maatschappelijke reacties op.)

Afzonderlijke risico's - of ze nu economisch, geopolitiek, maatschappelijk of ecologisch van aard zijn - wekken bij afzonderlijke beschouwing de valse indruk dat ze kunnen worden beheerst of beperkt; in het echte leven blijkt uit de systemische connectiviteit dat dit een kunstmatige constructie is. In een onderling afhankelijke wereld versterken risico's elkaar en hebben zij daardoor cascade-effecten. Daarom kunnen isolement en beheersing niet rijmen met interdependentie en onderlinge verbondenheid. **(Dat is ook zo voor positieve initiatieven en projecten, ook deze versterken mekaar en hebben een cascade-effect)** De onderstaande grafiek, afkomstig uit het Global Risks Report 2020 van het Economisch Wereldforum[6] , maakt dit duidelijk. **(Wij van wc-eend bevelen wc-eend aan)** Het illustreert de onderlinge verbondenheid van de risico's waarmee wij collectief worden geconfronteerd; elk individueel risico is altijd verbonden met de risico's van zijn eigen macrocategorie, maar ook met de individuele risico's van de andere macrocategorieën (economische risico's staan in blauw, geopolitieke in oranje, maatschappelijke in rood, milieu in groen en technologische in paars). Op die manier kan elk afzonderlijk risico een domino-effect teweegbrengen door andere risico's uit te lokken. Zoals de grafiek duidelijk maakt, zal een risico op een "besmettelijke ziekte" onvermijdelijk een rechtstreeks effect hebben op een "falend mondiaal bestuur", "sociale instabiliteit", "werkloosheid", "begrotingscrises" en "onvrijwillige migratie" (om er maar een paar te noemen). **(Besmettelijke ziektes hebben altijd bestaan, mensen reizen al heel lang zonder dat dit voor grote problemen zorgt, ziektes doven vanzelf uit door bv klimatologische omstandigheden, zoals bv malaria, gele koorts, dengue enz niet bestaan in koudere landen, en virussen levende gastheren nodig hebben om zich te kunnen voortzetten, wat er voor zorgt dat zij zeer snel muteren tot een zwakke versie.**

Elk van deze beïnvloedt op zijn beurt andere individuele risico's, wat betekent dat het individuele risico dat aan de ketting van effecten ten grondslag ligt (in dit specifieke geval "besmettelijke ziekten"), uiteindelijk vele andere risico's versterkt, niet alleen in zijn eigen macrocategorie (maatschappelijke risico's), maar ook in de andere vier macrocategorieën. Hieruit blijkt het verschijnsel van besmetting door systemische connectiviteit. In de volgende subhoofdstukken gaan we na wat het pandemiegevaar kan inhouden vanuit een economisch, maatschappelijk, geopolitiek, milieu- en technologisch perspectief. **(Zo verantwoordt de wereldelite dus dat ze omwille van een virus met een mortaliteit van 0,23%, waartegen zeer degelijke geneesmiddelen bestaan, -welke zij eerst verboden hebben, maar waarvan ook de WHO ondertussen toegeeft dat ze wel werken- de hele wereldeconomie doen crashen, alsof dat niet hun bedoeling was om er alzo the great reset door te rammen maar het aan overmacht te wijten is).**

Onderlinge afhankelijkheid heeft een belangrijk conceptueel effect: het "silo-denken" wordt erdoor ontkracht. Aangezien het er uiteindelijk op aankomt het probleem en het systeem met elkaar te verbinden, is het zinloos en nutteloos een probleem of een risico los van de andere aan te pakken of te beoordelen. In het verleden verklaarde dit "silo-denken" deels waarom zoveel economen er niet in slaagden de kredietcrisis te voorspellen (in 2008) en waarom zo weinig politicologen de Arabische lente zagen aankomen (in 2011). **(de kredietcrisis is bewust veroorzaakt door de banken, die trouwens met ons geld moesten "gered**

worden” en speculanten, om, onder andere, via die weg vele eigendommen goedkoop te verwerven. De Arabische lente werd aangestuurd door een deel van de opstandelingen voor dat doel in te huren, het doen ophitsen van een in elke hedendaagse maatschappij -al dan niet terecht- ontevreden bevolkingsdeel chaos te laten veroorzaken teneinde geopolitieke veranderingen te bewerkstelligen die de elite wenst om in het desbetreffende land meer macht en natuurlijke rijkdommen te verkrijgen.)

Vandaag is het probleem hetzelfde met de pandemie. Epidemiologen, volksgezondheidsdeskundigen, economen, sociale wetenschappers en al die andere wetenschappers en specialisten die besluitvormers moeten helpen begrijpen wat er op hen afkomt, vinden het moeilijk (en soms onmogelijk) om de grenzen van hun eigen discipline te overschrijden. **(Vreemd toch, dat al deze mensen banden, belangen en/of aandelen hebben in big pharma en/of grote sommen geld ontvangen hebben van de Bill & Melinda Gatesfoundation, die toevallig de grootste aandeelhouders in de vaccinindustrie zijn geworden en ook het meeste aandringen op het wereldwijd vaccineren van iedereen)** Daarom is het zo duivels moeilijk om complexe afwegingen te maken, zoals het beperken van de voortgang van de pandemie versus het heropenen van de economie. Het is begrijpelijk dat de meeste deskundigen in steeds kleinere vakgebieden terechtkomen. Daardoor ontbreekt het hun aan de ruimere blik die nodig is om de vele verschillende punten met elkaar te verbinden die het volledige beeld opleveren dat de besluitvormers zo dringend nodig hebben.

Duivels is het in elk geval, het betreft helemaal geen complexe afweging, het is geoefend tijdens het oa door Bill Gates georganiseerde “Event 201”, vlak voor de uitbraak, of misschien beter gezegd, “uitrol”, waarvan het hele plan trouwens als vele jaren te lezen is op de website van de Rockefeller Foundation, onder de naam “Lock step”. Hier te vinden : <https://www.docdroid.net/5N4RmFL/rockefeller-foundation-pdf>

1.1.2. Snelheid blz22

Het bovenstaande wijst met klem naar de technologische vooruitgang en de globalisering als de voornaamste "schuldigen" die verantwoordelijk zijn voor een grotere onderlinge afhankelijkheid. **(Hier zegt mr Schwab het zelf, technologische vooruitgang en globalisering zijn de voornaamste schuldigen die verantwoordelijk zijn voor de grotere onderlinge afhankelijkheid en ook direct in relatie staan met de snelheid waarmee dat alles moet gebeuren !)**

Bovendien hebben zij een zodanige cultuur van onmiddellijkheid geschapen dat het niet overdreven is te beweren dat in de wereld van vandaag alles veel sneller gaat dan vroeger.

Als er één ding zou moeten worden aangewezen om deze verbazingwekkende toename van de snelheid te verklaren, dan zou dat ongetwijfeld het internet zijn. Meer dan de helft (52%) van de wereldbevolking is nu online, tegenover minder dan 8% 20 jaar geleden; in 2019 werden wereldwijd meer dan 1,5 miljard smartphones verkocht - een symbool en vector van snelheid die ons in staat stelt overal en op elk moment bereikbaar te zijn. **(Dus, omdat wij online zitten moet alles en iedereen nu steeds maar sneller gaan ? Vreemd, je zou denken dat vele dingen, zoals post verzenden, daarmee vanzelf sneller gaan, en dat alle andere dingen die daaruit voortvloeien gewoon hun natuurlijke tempo volgen.**

Tenslotte is het internet er voor ons comfort, waarom moeten mensen er dan onder geknield gaan als snelheidsslaven?)

Het internet van dingen (IoT) verbindt nu 22 miljard apparaten in realtime, variërend van auto's tot ziekenhuisbedden, elektrische netwerken en pompen van waterstations, tot keukenovens en irrigatiesystemen voor de landbouw.

Verwacht wordt dat dit aantal in 2030 50 miljard of meer zal bedragen. **(Waarom moeten auto's, ziekenhuisbedden, elektrische netwerken tot keukenovens toe perse op het internet aangesloten zijn? Wat is er mis met zelf je auto besturen, verpleegkundigen aan menselijke ziekenzorg te laten doen, zelf de timer voor je keukenovens in te schakelen, elektrische netwerken te hebben zoals voor er internet was en landbouwers zelf te laten bepalen wanneer het nodig is van hun gewassen te bewateren? Al die dingen gingen toch prima lang voor er internet was? En het was veel goedkoper ook, zonder bv dure digitale systemen om groenten te kunnen kweken. Daarnaast zijn er voor de verwerking van al die data steeds zwaardere antennemasten nodig, welke steeds schadelijkere straling afgeven, zoals van 5G reeds bekend is en dat heus niet dient om u en mij nog sneller internet te geven gezien internetverbindingen nu al sneller gaan dan wij ze kunnen bedienen vanop onze toestellen.**

Andere verklaringen voor de snelheidsstijging wijzen op de schaarste"-element: naarmate samenlevingen rijker worden, wordt tijd waardevoller en wordt daarom als steeds schaarser ervaren. **(Moeten we er dan net niet voor zorgen dat mensen terug trager kunnen gaan leven, op een natuurlijk ritme leven en productief zijn, in plaats van in een eeuwige ratrace te leven om aan alle eisen van de tegenwoordige maatschappij, dus ook aan steeds hogere tarieven en belastingen op alles, te kunnen voldoen?)** Dit kan studies verklaren die aantonen dat mensen in rijke steden altijd sneller lopen dan in arme steden - ze hebben geen tijd te verliezen! Wat ook de oorzakelijke verklaring is, het eindspel van dit alles is duidelijk: als consumenten en producenten, echtgenoten en ouders, leiders en volgelingen worden wij allen onderworpen aan voortdurende, zij het discontinue, snelle veranderingen. **(Hier wordt dan, bijna ongemerkt, men zou zelfs van slinks kunnen spreken, de koppeling gemaakt tussen snelheid en (het accepteren van) snelle veranderingen.)**

Overall zien we snelheid; of het nu gaat om een crisis, sociale onvrede, technologische ontwikkelingen en adoptie, geopolitieke omwentelingen, de financiële markten en natuurlijk de manifestatie van infectieziekten - alles gaat nu in sneltreinvaart. **(Zou het kunnen zijn dat de hele uitleg over snelheid gaat om het voor ons aannemelijk te maken dat ook infectieziekten steeds sneller gaan?)**

Als gevolg daarvan opereren we in een real-time maatschappij, met het knagende gevoel dat het tempo van het leven steeds hoger wordt. Deze nieuwe cultuur van onmiddellijkheid, geobsedeerd door snelheid, is zichtbaar in alle aspecten van ons leven, van "just-in-time"-leveringsketens **(welke enkel dienen omdat grote bedrijven dan geen opslagplaats meer hoeven te bouwen, onderhouden en bemannen)** tot "high-frequency"-handel, van speed dating tot fast food. Het is zo alomtegenwoordig dat sommige deskundigen dit nieuwe verschijnsel de "dictatuur van de urgentie" noemen. Het kan inderdaad extreme vormen aannemen. Uit onderzoek van wetenschappers van Microsoft blijkt bijvoorbeeld dat een

website die niet meer dan 250 milliseconden (een kwart seconde) trager is, hits verliest aan zijn "snellere" concurrenten! **(Indien alles terug meer een kwestie van dienstverlening wordt in plaats van onderlinge concurrentie om de grootste te zijn en het meest winsten te genereren dan is dit probleem ook opgelost.)** Het allesomvattende resultaat is dat de houdbaarheid van een beleid, een product of een idee, en de levenscyclus van een besluitvormer of een project, sterk en vaak onvoorspelbaar krimpen.

Niets illustreerde dit levendiger dan de halsbrekende snelheid waarmee COVID-19 in maart 2020 vorderde. **(U merkt het al, steeds weer die koppeling naar dat virus waarvoor ze ons, met gebruikname van hun propagandakanalen die ze media noemen al een jaar lang dagelijks angst aan willen jagen)** In minder dan een maand tijd leek uit de maalstroom die werd teweeggebracht door de duizelingwekkende snelheid waarmee de pandemie het grootste deel van de wereld overspoelde, een heel nieuw tijdperk te ontstaan. Aangenomen werd dat het begin van de uitbraak al iets eerder in China had plaatsgevonden, maar de exponentiële wereldwijde ontwikkeling van de pandemie verraste veel besluitvormers en een groot deel van het publiek, omdat we het over het algemeen cognitief moeilijk vinden om de betekenis van exponentiële groei te begrijpen. Beschouw het volgende in termen van "dagen voor verdubbeling": als een pandemie met 30% per dag groeit (zoals COVID-19 rond medio maart deed voor enkele van de ergst getroffen landen), zullen de geregistreerde gevallen (of sterfgevallen) verdubbelen in iets meer dan twee dagen. Als het groeit met 20%, zal het tussen de vier en vijf dagen duren; en als het groeit met 10%, zal het iets meer dan een week duren. Anders gezegd: op wereldniveau had COVID-19 drie maanden nodig om de 100.000 gevallen te bereiken, 12 dagen om te verdubbelen tot 200.000 gevallen, vier dagen om 300.000 gevallen te bereiken, en vervolgens werden 400.000 en 500.000 gevallen bereikt in twee dagen elk. Deze cijfers doen ons hoofd tollen - extreme snelheid in actie! **(Deze cijfers waren op geen enkel moment reële cijfers, enkel wiskundige modellen van personen met verregaande belangenconflicten en die vele onafhankelijke wetenschappers reeds lang weerlegd hebben.)** Exponentiële groei is zo verbijsterend voor onze cognitieve functies dat we er vaak mee omgaan door het ontwikkelen van exponentiële "bijziendheid" ontwikkelen, door het te zien als niets meer dan "zeer snel". **(Het verbijsteren van mensen hun cognitieve functies is dan ook bewust veroorzaakt, volledig volgens de wetenschap der psychologische oorlogsvoering, want met angstige mensen kan je zowat alles doen wat je wilt, gezien zij wanhopig op zoek zijn naar een gevoel van veiligheid)** In een beroemd experiment, uitgevoerd in 1975, ontdekten twee psychologen dat wanneer we een exponentieel moeten voorspellen, we het vaak met een factor 10 onderschatten. Inzicht in deze groeidynamiek en de kracht van exponentialen verduidelijkt waarom snelheid zo'n probleem is en waarom de snelheid van ingrijpen om de groeisnelheid te beteugelen zo cruciaal is. **(Ook dit is een knap staaltje van psychologische manipulatie, begint u het systeem reeds te zien?)**

Ernest Hemingway begreep dit. In zijn roman *The Sun Also Rises*, hebben twee personages het volgende gesprek: "Hoe ben je failliet gegaan?" Vroeg Bill. "Op twee manieren," zei Mike. "Geleidelijk, dan plotseling." Hetzelfde gebeurt met grote systeemveranderingen en verstoringen in het algemeen: eerst geleidelijk, dan ineens. Verwacht hetzelfde voor de macro-reset.

Snelheid neemt niet alleen extreme vormen aan, maar kan ook perverse effecten teweegbrengen. "Ongeduld" is er bijvoorbeeld één, waarvan de effecten evenzeer te zien zijn in het gedrag van deelnemers op de financiële markten (met nieuw onderzoek dat

suggereert dat momentum trading, gebaseerd op snelheid, ertoe leidt dat aandelenkoersen aanhoudend afwijken van hun fundamentele waarde of "correcte" prijs) als in dat van kiezers in een verkiezing. Dit laatste zal van cruciaal belang zijn in het post-pandemische tijdperk. Regeringen hebben noodgedwongen enige tijd nodig om besluiten te nemen en uit te voeren: zij moeten rekening houden met veel verschillende groepen kiezers en concurrerende belangen, binnenlandse belangen afwegen tegen externe overwegingen (hier worden politici, die, zoals wij weten, allen lid van mr Schwab zijn Davosclubje, het WEF, door hem uit de wind gezet, de onderliggende boodschap is van hen niet electoraal af te straffen voor hun beleid bij de volgende verkiezingen. Daarnaast is het trouwens zo dat die verkiezingen ons altijd enkel de indruk van vrije keuze moeten geven, maar daarover later meer) en zorgen voor goedkeuring door de wetgever, (wetgeving en grondrechten worden sedert het begin van deze p(I)andemie volledig genegeerd, alsook rechtbankvonnissen die stellen dat de maatregelen ongrondwettelijk zijn) alvorens de bureaucratische machinerie op gang te brengen om al deze besluiten uit te voeren. De kiezers daarentegen verwachten vrijwel onmiddellijk beleidsresultaten en verbeteringen, die, wanneer zij niet snel genoeg komen, leiden tot bijna onmiddellijke teleurstelling. Dit probleem van asynchroniciteit tussen twee verschillende groepen (beleidsmakers en het publiek) waarvan de tijdshorizon zo sterk verschilt, zal in de context van de pandemie acuut en zeer moeilijk te beheren zijn. De snelheid van de schok en (de diepte) van de pijn die deze heeft teweeggebracht zal en kan niet worden geëvenaard met dezelfde snelheid aan de beleidszijde. **(Ze kunnen er niet aan doen, het komt allemaal door de snelheid waarmee tegenwoordig alles gepaard gaat dus)**

Snelheid heeft er ook toe geleid dat veel waarnemers een valse gelijkwaardigheid door de seizoensgriep te vergelijken met COVID-19. Deze vergelijking, die keer op keer werd gemaakt in de eerste maanden van de pandemie, was misleidend en conceptueel onjuist. **(Nee, Mr Schwab, wat u hier vertelt is conceptueel onjuist, ik zou dit zelfs een klinklare leugen durven noemen. Inmiddels zijn we een jaar ver in dit hele gedoe, en de cijfers, waar zo hard aan gemanipuleerd is op werkelijk elk denkbare manier, tonen dat onweerlegbaar aan. Allereerst is er de pcr test die absoluut niet deugt om dergelijke besmettingen mee aan te tonen, zelfs de WHO, die toch ook voor zowat 80% hun inkomsten krijgen van Bill Gates, konden deze leugen niet langer overeind houden en hebben recent toegegeven dat het aantal amplificaties naar omlaag moest om een correcter beeld te geven van de zogenaamd positieven. Zoals het tot voor kort gedaan werd, werden nl. een geit, kiwi, papaya, en ongebruikte, door artsen uit de verpakking gehaalde en direct volgens het daarvoor voorziene protocol naar het labo gestuurde testswabs positief bevonden. Net zoals mensen die, na registratie bij teststraten, te lang moesten aanschuiven en die zonder de test daadwerkelijk ondergaan te hebben naar huis waren gegaan positief bevonden werden.)**

En alle vermoedelijke Covid19 doden, m.a.w, iedereen die ook maar ergens van kwam te overlijden en waarvoor artsen en ziekenhuizen flinke bedragen kregen om Covid19 op de overlijdensakte te zetten. En waarop geen autopsie op mocht worden gedaan (ook al hebben Italiaanse patholoog anatomen dit wel gedaan, en waaruit bleek dat deze mensen aan andere dingen overleden waren).

En dan zijn er nog de mensen die vermoedelijk met Covid19 werden besmet, en die tot het minieme percentage behoren van degenen die daar ook daadwerkelijk ziek van

werden, een ziekte die niet mocht behandeld worden door eerstelijnsartsen, alhoewel vele duizenden van hen wereldwijd bewezen dat dit perfect kon met reeds zeer lang bestaande middelen zoals HCQ, zinc, Ivermectine, vitamines C en D, welke de WHO eerst snel liet verbieden en ondertussen toch van toegegeven heeft dat deze wel degelijk werken... Iedereen moest aan de ventilator, wat een zeer invasieve behandeling is die ongetwijfeld voor vele extra doden heeft gezorgd. Die dan uiteraard als Covid19 doden werden betreurd.

Laten we voorbeeld van de VS nemen om het punt te benadrukken en beter te begrijpen de rol van snelheid in dit alles. Volgens het Center voor ziektecontrole (CDC), hebben tussen 39 en 56 miljoen Amerikanen de griep opgelopen tijdens het winterseizoen 2019-2020, met tussen 24.000 en 62.000 sterfgevallen. Daarentegen, en volgens Johns Hopkins University, op 24 juni 2020, meer dan 2,3 miljoen werden gediagnosticeerd met COVID-19 en bijna 121.000

mensen waren overleden. Deze vergelijking is betekenisloos om twee redenen: 1) de griepcijfers komen overeen met de geschatte totale grieplast terwijl de COVID-19 cijfers bevestigde gevallen zijn; en 2) de seizoensgriep cascadeert in "zachte" golven over een periode van (tot zes) maanden in een gelijkmatig patroon terwijl het COVID-19 virus zich als een tsunami verspreidt in een hotspot patroon (in een handvol steden en regio's waar het zich concentreert) en daarbij de gezondheidszorgcapaciteiten kan overweldigen en vastlopen, ziekenhuizen monopoliseren ten nadele van niet-COVID-19 patiënten. De tweede reden - de snelheid waarmee de COVID-19-pandemie zich verspreidt en het plotselinge ontstaan van clusters - maakt het verschil uit en maakt de vergelijking met de griep irrelevant.

Maar daar houdt de vergelijking op; het is De snelheid ligt aan de basis van de eerste en tweede reden: in verreweg de meeste landen maakte de snelheid waarmee de epidemie zich ontwikkelde het onmogelijk om over voldoende testcapaciteit te beschikken, en vervolgens overrompelde zij vele nationale gezondheidsstelsels die waren toegerust voor een voorspelbare, terugkerende en vrij langzame seizoensgriep, maar niet voor een "supersnelle" pandemie. **(Dat komt omdat de eerstelijns hulp, nl. de huisartsen, buitenspel gezet werden, werkende geneesmiddelen plots verboden waren voor off-label gebruik, en de ziekenhuizen al sedert jaren stelselmatig werden afgeschaald. Ook na de zogenaamde eerste golf is het in geen enkele beleidsmaker opgekomen van deze terug op te schalen, geen tekort aan bedden, enkel aan verpleegkundigen, terwijl deze massaal thuis gezet werden en anderen die zich voor hulp kwamen aanbieden steevast geweigerd werden! Maar dat is waarschijnlijk ook allemaal toeval, nietwaar?)**

Een ander belangrijk en verstrekkend gevolg van snelheid is dat besluitvormers meer informatie en meer analyses hebben dan ooit tevoren, maar minder tijd om te beslissen. **(Indien je niet luistert naar wat duizenden onafhankelijke wetenschappers en artsen zeggen maar enkel je oren laat hangen naar organisaties, virologen, epidemiologen en dergelijke die allemaal minstens in een ernstige situatie van belangenverstrengeling verkeren dan is het geen wonder dat de verkeerde beslissingen gemaakt worden. De indruk is dan ook zeer sterk dat daar bewust voor gekozen is, kwestie van een een-tweetje te doen met het daarvoor uitgekozen wetenschappelijk team)** Voor politici en bedrijfsleiders botst de behoefte aan een strategisch perspectief steeds vaker met de

dagelijkse druk van onmiddellijke beslissingen, wat in de context van de pandemie bijzonder duidelijk is, en nog wordt versterkt door de complexiteit, zoals we in het volgende hoofdstuk zien.

1.1.3. Complexiteit - blz 26

In zijn eenvoudigst mogelijke vorm kan complexiteit worden gedefinieerd als wat we niet begrijpen of moeilijk te begrijpen vinden. Wat betreft een complex systeem, definieerde de psycholoog Herbert Simon het als "een systeem dat bestaat uit een groot aantal onderdelen die op elkaar inwerken in een niet eenvoudige manier.

Complexiteit kan ruwweg worden gemeten aan de hand van drie factoren:

1) de hoeveelheid informatie-inhoud of het aantal componenten in een systeem; **(en vooral de juistheid van die informatie !)**

2) de onderlinge verbondenheid - gedefinieerd als de dynamiek van wederkerige responsiviteit - tussen deze stukken informatie of componenten; en 3) het effect van niet-lineariteit (niet-lineaire elementen worden vaak 'kantelpunten' genoemd). Niet-lineariteit is een belangrijk kenmerk van complexiteit, omdat het betekent dat een verandering in slechts één component van een systeem kan leiden tot een verrassend en onevenredig effect elders."

Het is om deze reden dat pandemische modellen zo vaak uiteenlopende uitkomsten opleveren: een verschil in aanname met betrekking tot slechts één component van het model kan het eindresultaat dramatisch beïnvloeden. Wanneer men hoort over "zwarte zwanen", "bekende onbekenden" of "vlindereffecten", is er sprake van niet-lineariteit; het is dan ook niet verwonderlijk dat we complexiteit van de wereld vaak associëren met "verrassingen", "turbulentie" en "onzekerheid". Hoeveel "deskundigen" hadden bijvoorbeeld in 2008 verwacht dat door hypotheek gedekte waardepapieren van oorsprong uit de Verenigde Staten banken over de hele wereld zouden verlammen en uiteindelijk het globale financiële systeem tot op de rand van de instorting zouden brengen ? Zie eerder. **Wanneer deskundigen verdeeld zijn in twee kampen, namelijk degenen die dergelijke problemen mee veroorzaken uit meedogenloos winstbejag en die in een positie gesteld zijn waarin ze dat ook kunnen doen en anderen die daar niet aan meewerken en zelfs voor waarschuwen steevast genegeerd en gecensureerd worden, dan ligt het voor de hand dat dergelijke "bubbels" uiteindelijk barsten. En wie moet het dan oplossen, met vers geld? Wij, de gewone burgers, die met al dat niets te maken hebben en er op geen enkele manier verantwoordelijk voor zijn, daartoe gedwongen door onze politici, die allemaal maar wat graag een belangrijke positie bezetten die hen in staat stelt van over miljoenen anderen te heersen/regeren, in grote luxe te leven en met hun vingers in de graaipotten te zitten. Het is hoog tijd dat ook dat leegmelksysteem helemaal onderuit gaat!** **Geld verdwijnt namelijk niet, het verandert enkel steeds van eigenaar, als er dus ergens een groot tekort is wil dat per definitie zeggen dat anderen dat geld hebben bekomen, al dan niet op correcte wijze, wat niet noodzakelijk hetzelfde is als op legale wijze want de wetten worden al heel lang niet meer gemaakt om alles op correcte wijze te doen verlopen maar om bepaalde belangengroepen te dienen, waarbij degenen die deze wetten gemaakt hebben zich meestal aansluiten door middel van draaideurpolitiek zodat ze regelmatig een rondje kunnen cashen alvorens ze terug in de politiek stappen om nog wat wetten te wijzigen in het voordeel van hun medeplichtigen in het door henzelf totaal verziekte systeem.**

En in de vroege weken van 2020, hoeveel beslissingmakers voorzagen de reikwijdte die een mogelijke pandemie zou kunnen hebben op enkele van de meest gesofisticeerde gezondheidssystemen in de wereld en dat die zulke grote schade zou toebrengen aan de wereldeconomie? Een pandemie is een complex adaptief systeem dat vele verschillende componenten of stukken informatie (zo divers als biologie of psychologie) bevat, wiens gedrag beïnvloed wordt door variabelen zoals de rol van bedrijven, economische regels, overheidsinterventies, gezondheidszorgsystemen, of nationale regeringsbeleiden. **(De beste oplichters leggen het allemaal heel mooi uit en komen zo onschuldig en degelijk mogelijk over, het doet me onwillekeurig denken aan de aannemer die ons huisje gebouwd heeft, met zijn dure villa en dito wagen, die, ook nadat hij in hoger beroep voor de tweede keer veroordeeld was voor wat hij ons geflikt had, zich gewoon failliet liet verklaren om even later onder een andere firmanaam gewoon weer verder te doen met zijn praktijken). (En die trouwens Wim Van Gils heet, uit Schilde.)**

Omwille van deze redenen kan en moet het gezien worden als een “levend netwerk” dat zich aanpast aan veranderende omstandigheden - niet iets dat in steen gebeiteld is, (tiens, en de Georgia guidestones dan?) maar als een systeem van interacties die zowel complex als aanpasbaar zijn. Het is complex omdat het een kluwen van inter-afhankelijkheid en inter-connectiviteit voorstelt van waaruit het wortelt, en aanpasbaar in de zin dat het gedrag ervan aangestuurd wordt door interacties tussen knooppunten (organisaties, de mensen - wij!) die verward en "weerbarstig" kunnen worden in tijden van stress (Zullen we ons aanpassen aan de normen van opsluiting? Zal een meerderheid van ons - al dan niet - zich aan de regels houden? enz.)

Met het woordje “wij” vlak na “mensen” te zetten probeert Mr Schwab hier de suggestie in ons hoofd te planten dat hij en anderen elitairen, dewelke hij vertegenwoordigt, zoals bv de Rothschilds, Rockefeller, Gates, Bezos, Soros en dergelijke, deel uitmaken van het collectief der mensheid, terwijl wij allemaal weten dat dat allerminst het geval is, zij leven in hun ivoren torens en hebben totaal niets te maken met ons, het plebs.

En wanneer wij, het plebs dus, zich niet aan hun regeltjes houden, dan zijn wij verward en weerbarstig, wat dan uiteraard een reden is om ons door hun politie en de door hun politieke medeplichtigen aangestelde rechters, te laten mishandelen en opsluiten.

Het beheer (de beheersing, in dit specifieke geval) van een complex adaptief systeem vereist een voortdurende real-time maar steeds veranderende samenwerking tussen een groot aantal disciplines, en tussen verschillende gebieden binnen deze disciplines. Om maar een algemeen en al te vereenvoudigd voorbeeld te geven: de beheersing van de pandemie van het coronavirus vereist een wereldwijd bewakingsnetwerk dat in staat is nieuwe uitbraken te identificeren zodra zij zich voordoen, laboratoria op verschillende plaatsen in de wereld die snel nieuwe virusstammen kunnen analyseren **(vreemd, gezien het Covid19 virus na een jaar nog steeds niet geïsoleerd zou zijn)** en doeltreffende behandelingen kunnen ontwikkelen, **(zoals het zogenaamde, "vaccin", waarvan zelfs de CDC - Centrum for Disease Control- en het EMA - Europees Medisch Agentschap toegeven dat men niet weet of het ook maar enigzins bescherming biedt ?)** grote IT-infrastructuren 5G ! zodat gemeenschappen zich kunnen voorbereiden en doeltreffend kunnen reageren,

passende en gecoördineerde beleidsmechanismen om de eenmaal genomen besluiten efficiënt ten uitvoer te leggen, enzovoort. Het belangrijke punt is dit: elke afzonderlijke activiteit is op zichzelf noodzakelijk om de pandemie aan te pakken, maar is ontoereikend als zij niet in samenhang met de andere wordt beschouwd. Hieruit volgt dat dit complexe adaptieve systeem groter is dan de som van zijn delen. De doeltreffendheid ervan hangt af van hoe goed het als geheel functioneert, en het is slechts zo sterk als zijn zwakste schakel.

Er is ook de afwezigheid van zichtbare oorzakelijke verbanden tussen hun elementen, waardoor ze vrijwel onmogelijk te voorspellen zijn. Diep in onszelf voelen we aan dat hoe complexer een systeem is, des te groter de kans is dat er iets misgaat en dat een ongeluk of een afwijking zich voordoet en verspreidt.

Precies de reden waarom wij terugmoeten naar een eenvoudiger, transparant en eerlijk sociaal-economisch systeem!

Veel deskundigen hebben de COVID-19 pandemie verkeerd gekarakteriseerd... als een zwarte zwaan-gebeurtenis, simpelweg omdat het alle kenmerken vertoont van een complex adaptief systeem. Maar in werkelijkheid is het een witte-zwaan-gebeurtenis, iets dat expliciet als zodanig wordt gepresenteerd door Nassim Taleb in *The Black Swan* gepubliceerd in 2007: iets dat uiteindelijk met een grote mate van zekerheid zou plaatsvinden. Inderdaad! *Al jaren waarschuwen internationale organisaties als de Wereldgezondheidsorganisatie (WHO), instellingen als het World Economic Forum en de Coalition for Epidemic Preparedness Innovations (CEPI - gelanceerd tijdens de Annual Meeting 2017 in Davos), en individuen als Bill Gates ons voor het volgende pandemie-risico, (Natuurlijk dat, deze zijn allemaal betrokken in het bewust lanceren van deze wereldwijde misdaad, als je samenzweert om iets dergelijks te veroorzaken weet je per definitie dat het eraan staat te komen en dan is het wel heel makkelijk en interessant van jezelf in te dekken als degenen die ervoor waarschuwden om alle verdenkingen bij voorbaat van je af te schudden)* waarbij ze zelfs specificeren dat deze: 1) zou ontstaan op een dichtbevolkte plaats waar economische ontwikkeling mensen en wilde dieren samen dwingt; 2) zich snel en geruisloos zou verspreiden door netwerken van menselijk reizen en handel uit te buiten; en 3) meerdere landen zou bereiken door indamming te dwarsbomen.

Zoals we in de volgende hoofdstukken zullen zien, zijn een juiste karakterisering van de pandemie en een goed begrip van de kenmerken ervan van vitaal belang, omdat zij ten grondslag lagen aan de verschillen in paraatheid. Veel Aziatische landen reageerden snel omdat zij logistiek en organisatorisch (als gevolg van SARS) voorbereid waren en zo de gevolgen van de pandemie konden beperken. Veel westerse landen daarentegen waren onvoorbereid en werden door de pandemie geteisterd - het is geen toeval dat in deze landen het valse idee van een zwartezwaan het meest de ronde deed. Wij kunnen echter met een gerust hart stellen dat de pandemie (een witte-zwaan-gebeurtenis met een hoge waarschijnlijkheid en grote gevolgen) vele zwarte-zwaan-gebeurtenissen zal uitlokken via tweede-, derde-, vierde- en meer-orde-effecten.

Het is moeilijk, zo niet onmogelijk, om te voorzien wat er aan het eind van de keten kan gebeuren wanneer zich effecten van verschillende ordes en de daaruit voortvloeiende cascades van gevolgen zich hebben voorgedaan nadat de werkloosheid is gestegen, bedrijven failliet zijn gegaan en sommige landen op de rand van de afgrond staan. Geen van

deze risico's is op zich onvoorspelbaar, maar het is hun neiging om perfecte stormen te creëren wanneer ze samengaan met andere risico's die ons zullen verrassen. Kortom, de pandemie is geen zwarte-zwaan-gebeurtenis, maar sommige van haar gevolgen zullen dat wel zijn. **(Uiteraard, omdat al deze zaken zich voordoen ten gevolge van de maatregelen die ons door elite en met hen samenwerkende politici opgelegd worden om precies dat doel te bereiken, zodat de door hen gewenste great reset er kan doorgedruwd worden. En die "sommige gevolgen", die treffen toch wel toevallig alle kleine zelfstandigen maar niet de multinationals, en al het plebs, maar niet de rijken en machtigen der Aarde zeker ?)**

Het fundamentele punt hier is dit: complexiteit creëert grenzen aan onze kennis en ons begrip van de dingen; het zou zo kunnen zijn dat de toenemende complexiteit van vandaag de dag de mogelijkheden van politici in het bijzonder - en besluitvormers in het algemeen - om goed geïnformeerde besluiten te nemen, letterlijk overweldigt. Een theoretisch natuurkundige die staatshoofd is geworden (president Armen Sarkissian van Armenië) maakte dit punt toen hij de uitdrukking "kwantumpolitiek" bedacht, waarbij hij schetste hoe de klassieke wereld van de post-Newtoniaanse natuurkunde - lineair, voorspelbaar en tot op zekere hoogte zelfs deterministisch - plaats had gemaakt voor de kwantumwereld: sterk onderling verbonden en onzeker, ongelooflijk complex en ook veranderend afhankelijk van de positie van de waarnemer. Deze uitdrukking herinnert aan de kwantumfysica, die verklaart hoe alles werkt en die "de beste beschrijving is die we hebben van de aard van de deeltjes waaruit materie bestaat en van de krachten waarmee zij interageren". De COVID-19 pandemie heeft deze kwantumwereld blootgelegd.

1.2. 1.2. Economische reset blz 30

1.2.1. De economie van COVID-19

Onze hedendaagse economie verschilt radicaal van die van de vorige eeuwen. In vergelijking met het verleden is zij oneindig veel meer onderling verbonden, ingewikkelder en complexer. Zij wordt gekenmerkt door een exponentieel groeiende wereldbevolking, door vliegtuigen die elk punt waar dan ook in slechts een paar uur met een ander punt ergens anders verbinden, waardoor meer dan een miljard van ons elk jaar een grens oversteken, door *mensen die de natuur en de habitats van wilde dieren binnendringen*, **(mensen hebben doorgaans respect voor de natuur en habitat van wilde dieren, ook wanneer zij ertussen gaan wonen, gezien de nabijheid van de natuur mensen aanzet deze lief te hebben en te willen beschermen, het zijn stedelingen die dit contact met Moeder Natuur doorgaans verloren zijn. Naast bedrijven uiteraard, die de natuur enkel zien als iets waar ze winst kunnen uithalen, ongeacht wat ze daarvoor vernielen)**, door alomtegenwoordige, zich uitbreidende megasteden waar miljoenen mensen dicht op elkaar wonen (vaak zonder adequate sanitaire voorzieningen en medische zorg). **(Wat veroorzaakt wordt door armoede, de door televisie veroorzaakte zucht naar materie en weelde, de droom van dit in een stad te kunnen bekomen, wat natuurlijk zelden lukt indien je nauwelijks scholing hebt genoten en beschikbare baantjes dan ook enkel een loon opleveren dat ver onder de armoedegrens van het leven in die stad ligt.)** Afgezet tegen het landschap van enkele decennia geleden, laat staan eeuwen geleden, is de economie van vandaag gewoonweg onherkenbaar. Desalniettemin zijn sommige economische lessen die uit historische pandemieën kunnen worden getrokken, ook vandaag nog geldig om te helpen begrijpen wat ons te wachten staat. De wereldwijde economische catastrofe waarmee wij thans worden geconfronteerd, is de diepste die sinds 1945 is geregistreerd;

qua snelheid is zij ongeëvenaard in de geschiedenis. Hoewel zij niet kan wedijveren met de rampen en de absolute economische wanhoop die samenlevingen in het verleden hebben doorstaan, zijn er toch enkele veelzeggende kenmerken die er verdacht veel op lijken. Toen in 1665 in 18 maanden tijd een kwart van de Londense bevolking was uitgeroeid door de laatste builenpest, schreef Daniel Defoe in *A Journal of the Plague Year*[15] (gepubliceerd in 1722): "Alle handel werd stilgelegd, de werkgelegenheid hield op: de arbeid, en daardoor het brood, van de armen werd afgesneden; en in het begin was het geschreeuw van de armen inderdaad heel treurig om te horen ... duizenden van hen bleven in Londen tot niets anders dan wanhoop hen wegjoeg, de dood achterhaalde hen op de weg, en zij dienden voor niets beter dan de boodschappers van de dood." Defoe's boek staat vol met anekdotes die weerklank vinden in de huidige situatie. Hij vertelt ons hoe de rijken naar het platteland vluchtten, "de dood met zich meenemend", en merkt op hoe de armen veel meer werden blootgesteld aan de uitbraak, of die beschrijven hoe "kwakzalvers en mountebanks" valse kuren verkochten.

Wat de geschiedenis van eerdere epidemieën telkens weer laat zien, is hoe pandemieën de handelsroutes exploiteren en de botsing die er bestaat tussen de belangen van de volksgezondheid en die van de economie (iets wat een economische "aberratie" vormt, zoals we over enkele bladzijden zullen zien). Zoals de historicus Simon Schama beschrijft: Te midden van rampen lag de economie altijd overhoop, in conflict met de belangen van de volksgezondheid, tot er een begrip was van ziektekiemen, werd de pest meestal toegeschreven aan 'vuile lucht' en schadelijke dampen die uit stilstaande of vervuilde moerassen zouden komen, was er niettemin het gevoel dat juist de handelsaders die welvaart hadden gegenereerd, nu werden omgevormd tot vectoren van vergif. Maar toen quarantaines werden voorgesteld of opgelegd begonnen degenen die het meest te verliezen hadden, kooplieden en op sommige plaatsen ambachtslieden en arbeiders, door het stilvallen van markten, beurzen en handel, zich hevig te verzetten. Moest de economie sterven om in goede gezondheid te herrijzen? Ja, zeiden de hoeders van de volksgezondheid, die deel gingen uitmaken van het stedelijke leven vanaf de 15de eeuw. **(De "hoeders van de volksgezondheid" waren ook toen reeds degenen die zich het recht toe-eigenden over alle anderen te willen beslissen, het maakte ook voor hen blijkbaar niets uit als mensen bij bosjes overleden aan de door hen opgelegde maatregelen, zolang het maar niet van een andere, welbepaalde, ziekte was. Dat er op die manier meer mensen overleden dan van de ziekte het geval zou geweest zijn was en is ook vandaag nog blijkbaar irrelevant.)**

De geschiedenis toont aan dat epidemieën de grote opkikker zijn geweest van van de economie en het sociale weefsel van landen. Waarom zou het anders zijn met COVID-19? Een baanbrekende studie over de economische lange termijngevolgen van grote pandemieën in de geschiedenis toont aan dat significante macro-economische na-effecten kunnen aanhouden tot zo lang als 40 jaar, waardoor de reële rendementen aanzienlijk worden gedrukt. **(Hoezo? Een zin eerder wordt het een opkikker genoemd?)**

In tegenstelling tot oorlogen, die het tegenovergestelde effect hebben: zij vernietigen kapitaal, terwijl pandemieën dat niet doen - oorlogen leiden tot hogere reële rentetarieven, wat een grotere economische activiteit impliceert, terwijl pandemieën leiden tot lagere reële rentetarieven, wat een trage economische activiteit impliceert. Bovendien reageren de consumenten op de schok door meer te sparen, hetzij uit nieuwe voorzorgsoverwegingen,

hetzij gewoon om het tijdens de epidemie verloren vermogen te vervangen. Aan de arbeidszijde zal er winst zijn ten koste van het kapitaal, aangezien de reële lonen na een pandemie gewoonlijk stijgen. **(Hoe kunnen de lonen stijgen indien er geen werkgelegenheid, want geen economie, meer is?)** Al tijdens de Zwarte Dood die Europa van 1347 tot 1351 teisterde (en die in slechts enkele jaren 40% van de Europese bevolking uitroeide), ontdekten werknemers voor de eerste keer in hun leven dat de macht om dingen te veranderen in hun handen lag. **Als 40% van een bevolking uitgeroeid werd, zakte de behoefte, dus de productie, dus de werkgelegenheid, per definitie met een overeenkomstig percentage, daarnaast is het zeer ongepast Covid19, met een sterftecijfer van 0,23% te vergelijken met een ziekte die 40% van de bevolking zou uitgeroeid hebben).** Nauwelijks een jaar nadat de epidemie was afgenomen, eisten textielarbeiders in Saint-Omer (een kleine stad in Noord-Frankrijk) opeenvolgende loonsverhogingen, die zij ook kregen. Twee jaar later bedongen veel arbeidersgilden kortere werktijden en hogere lonen, soms tot wel een derde meer dan vóór de pest. **Misschien waren de lonen voor de epidemie wel al te schabouwelijk?)** Soortgelijke, maar minder extreme voorbeelden van andere pandemieën wijzen op dezelfde conclusie: de arbeid wint aan macht ten koste van het kapitaal. Vandaag de dag kan dit verschijnsel verergerd worden door de vergrijzing van een groot deel van de wereldbevolking **(Het zijn nochtans de ouderen en zwakkeren die bij ziekte, van welke oorzaak ook, het meeste slachtoffers tellen)** (Afrika en India zijn opmerkelijke uitzonderingen)**(omdat mensen daar door hun levensomstandigheden zelden een hoge leeftijd bereiken?)**, maar een dergelijk scenario dreigt vandaag de dag radicaal te worden veranderd door de opkomst van de automatisering, een onderwerp waarop we in paragraaf 1.6 zullen terugkomen. In tegenstelling tot vorige pandemieën is het verre van zeker dat de crisis van COVID-19 de balans zal doen doorslaan in het voordeel van de arbeid en in het nadeel van het kapitaal. Om politieke en sociale redenen zou het kunnen, maar de technologie verandert de mix. **M.a.w., hier wordt reeds het perceptiekader gecreëerd dat de balans dit keer, door de technologie, in het voordeel van het kapitaal zal zijn. Voelt u hem ook al aankomen?**

1.2.1.1. Onzekerheid blz 32

De hoge mate van aanhoudende onzekerheid rond COVID-19 maakt het ongelooflijk moeilijk om het risico dat ervan uitgaat precies in te schatten. Zoals met alle nieuwe risico's die angst inboezemen, leidt dit tot veel sociale ongerustheid die het economisch gedrag beïnvloedt. Binnen de wereldwijde wetenschappelijke gemeenschap is een overweldigende consensus ontstaan dat Jin Qi (een van China's meest vooraanstaande wetenschappers) het bij het rechte eind had toen hij in april 2020 zei: "Dit is zeer waarschijnlijk een epidemie die samen met mensen voor een lange tijd bestaat, seizoensgebonden wordt en in menselijke lichamen in stand wordt gehouden." **Zoals de griep dus, muterend en verzwakkend, wat eigen is aan virussen, de mortaliteit van Covid19 ligt trouwens in dezelfde orde als die van griep, mogelijk nog minder, indien alle vals positieven onder de overlijdens, zoals bv die van de in 2020 miraculeus verdwenen griep, uit de statistieken gehaald zouden worden.**

Sinds het begin van de pandemie zijn we dagelijks gebombardeerd met een niet aflatende stroom van gegevens, maar in juni 2020, ruwweg een half jaar na het begin van de uitbraak, is onze kennis nog steeds zeer fragmentarisch en als gevolg daarvan weten we nog steeds niet echt hoe gevaarlijk COVID-19 is. Ondanks de stortvloed van wetenschappelijke publicaties over het coronavirus, blijft de fataliteitsgraad van de infectie (d.w.z. het aantal COVID-19 gevallen, gemeten of niet, dat resulteert in de dood) een punt van discussie

(ongeveer 0,4%-0,5% en mogelijk tot 1%). De verhouding van niet-opgespoorde tot bevestigde gevallen, de mate van overdracht van asymptomatische personen, de seizoensgebondenheid effect, de duur van de incubatieperiode, de nationale besmettingspercentages - er wordt vooruitgang geboekt bij het begrijpen van elk van deze elementen, maar zij en vele andere elementen blijven in hoge mate "bekende onbekenden". **(Om niet telkens in herhaling te vallen over de Covid19 feiten zullen wij onderaan dit boek de werkelijke feiten, die na een jaar onweerlegbaar zijn vastgesteld, op een rijtje zetten indien ze tijdig toekomen)**, Voor beleidsmakers en ambtenaren maakt deze heersende mate van onzekerheid het zeer moeilijk de juiste volksgezondheidsstrategie en de daarmee samenhangende economische strategie uit te stippelen.

Dit hoeft niet te verbazen. Anne Rimoin, hoogleraar epidemiologie aan de UCLA, geeft toe: "Dit is een nieuw virus, nieuw voor de mensheid, en niemand weet wat er zal gebeuren." Dergelijke omstandigheden vereisen een flinke dosis nederigheid, want, in de woorden van Peter Piot (een van 's werelds meest vooraanstaande virologen): "Hoe meer we over het coronavirus te weten komen, hoe meer vragen er rijzen." COVID-19 is een meester in vermomming die zich manifesteert met proteïsche symptomen die de medische gemeenschap in verwarring brengen. Het is in de eerste plaats een ziekte van de luchtwegen, maar voor een klein maar aanzienlijk aantal patiënten variëren de symptomen van hartontsteking en spijsverteringsproblemen tot nierinfectie, bloedklonters en meningitis. Bovendien blijven veel mensen die herstellen achter met chronische nier- en hartproblemen en blijvende neurologische effecten. **(Ten gevolge van de ziekte, of ten gevolge van eerstelijns hulp uitschakelen en patiënten enerzijds de juiste behandeling te ontzeggen en hun een laattijdige en foutieve, bovendien zeer invasieve, behandelingen te doen ondergaan?)**

In het licht van de onzekerheid is het zinvol scenario's te gebruiken om een beter idee te krijgen van wat ons te wachten staat. In het geval van de pandemie is het duidelijk dat een breed scala van mogelijke uitkomsten mogelijk is, afhankelijk van onvoorziene gebeurtenissen en toevallige gebeurtenissen, maar drie plausibele scenario's springen er uit. Elk van deze scenario's kan helpen om de contouren van de komende twee jaar te schetsen.

Deze drie plausibele scenario's zijn alle gebaseerd op de kernveronderstelling dat de pandemie ons tot 2022 zou kunnen blijven treffen; zij kunnen ons dus helpen nadenken over wat ons te wachten staat. In het eerste scenario wordt de eerste golf, die in maart 2020 begon, gevolgd door een reeks kleinere golven die zich tot medio 2020 voordoen en dan over een periode van één tot twee jaar, geleidelijk afnemen in 2021, als "pieken en dalen". Het optreden en de omvang van deze pieken en dalen variëren geografisch en zijn afhankelijk van de specifieke bestrijdingsmaatregelen die worden genomen. In de tweede scenario wordt de eerste golf gevolgd door een grotere golf die in het derde of vierde kwartaal van 2020 plaatsvindt, en een of meer kleinere opeenvolgende golven in 2021 (zoals tijdens de Spaanse griep-pandemie van 1918-1919). Dit scenario vereist de herinvoering van bestrijdingsmaatregelen rond het vierde kwartaal van 2020 om de verspreiding van de infectie in te dammen en te voorkomen dat de gezondheidszorgsystemen worden overspoeld. In het derde scenario, dat bij vroegere influenzapandemieën niet is voorgekomen maar wel mogelijk is voor COVID-19, volgt na de eerste golf in 2020 een "slow burn" van voortdurende overdracht en het optreden van ziektegevallen, maar zonder een duidelijk golfpatroon, alleen met kleinere pieken en dalen. Net als bij de andere scenario's varieert dit patroon geografisch en wordt het tot op zekere hoogte bepaald door de aard van de eerdere bestrijdingsmaatregelen die in elk specifiek

land of elke specifieke regio zijn genomen. Gevallen van besmetting en sterfte blijven zich voordoen, maar vereisen niet dat er opnieuw bestrijdingsmaatregelen worden genomen. Een groot aantal wetenschappers lijkt het eens te zijn met het kader dat door deze drie scenario's wordt geboden. Welke van de drie de pandemie ook volgt, ze betekenen allemaal, zoals de auteurs uitdrukkelijk stellen, dat beleidsmakers voorbereid moeten zijn op "ten minste nog eens 18 tot 24 maanden van significante COVID-19-activiteit, met periodiek opduikende haarden in diverse geografische gebieden". Zoals wij hierna zullen betogen, kan er geen sprake zijn van een volwaardig economisch herstel zolang het virus niet is overwonnen of achter de rug is. **(Hier verwijzen wij naar de cijfers, voor zover correct weergegeven door de officiële instanties).**

1.2.1.2. De economische misvatting van het opofferen van een paar levens om de groei te redden. Blz 34

(Het gaat niet over cijfermatige economische groei te redden, het gaat over de vele levens die rechtsreeks afhangen van het IN STAND HOUDEN van een economie en over de vele verloren levensjaren, zowel cijfermatig als kwalitatief, ten gevolge van de maatregelen !)

Tijdens de hele pandemie is er een permanent debat geweest over "levens redden versus de economie redden" - levens versus bestaansmiddelen. Dit is een valse afweging. Vanuit economisch oogpunt kan de mythe dat moet worden gekozen tussen volksgezondheid en een aantasting van de groei van het BBP gemakkelijk worden ontkracht. Afgezien van de (niet onbelangrijke) ethische vraag of het opofferen van enkele levens om de economie te redden sociaal-darwinistisch is (of niet), zal de economische welvaart niet verbeteren wanneer wordt besloten geen levens te redden. De redenen daarvoor zijn tweeledig:

1. Aan de aanbodzijde: als een voortijdige versoepeling van de diverse beperkingen en de regels van sociale distantie tot een versnelling van de besmetting leidt (wat volgens bijna alle wetenschappers het geval is), zouden meer werknemers en werkneemsters besmet raken en zouden meer bedrijven gewoon stoppen met functioneren. **En door het platleggen van bedrijven stoppen ze niet met functioneren ? En besmet raken is niet gelijk aan ziek worden, dit is in minder dan 1% van de gevallen zo, en dan nog bijna uitsluitend bij mensen die op pensioen zijn en dus geen deel uitmaken van het bedrijfsleven)** Na het uitbreken van de pandemie in 2020 werd de geldigheid van dit argument meermaals bewezen. Ze varieerden van fabrieken die hun activiteiten moesten stopzetten omdat te veel werknemers ziek waren geworden (dit was vooral het geval in werkomgevingen waar werknemers fysiek dicht bij elkaar moesten werken, zoals in vleesverwerkende bedrijven) tot marineschepen die strandden omdat te veel bemanningsleden besmet waren geraakt, waardoor het schip niet normaal kon functioneren. Een bijkomende factor die een negatieve invloed heeft op het aanbod van arbeidskrachten, is dat er in de hele wereld herhaaldelijk gevallen zijn geweest van werknemers die weigerden weer aan het werk te gaan uit angst besmet te raken. In veel grote bedrijven veroorzaakten werknemers die zich kwetsbaar voelden voor de ziekte een golf van activisme, waaronder werkonderbrekingen. **Maak de mensen dagelijks nog wat banger via de media met opgeklopte cijfers !)**

2. Aan de vraagzijde komt het argument neer op de meest elementaire en toch fundamentele determinant van de economische activiteit: het sentiment. Omdat het de consumentengevoelens zijn die de economieën werkelijk aandrijven, zal een terugkeer naar een "normaal" klimaat alleen plaatsvinden wanneer en niet voordat het vertrouwen

terugkeert. De perceptie van veiligheid door het individu bepaalt de beslissingen van de consument en het bedrijfsleven, wat betekent dat een duurzame economische verbetering afhankelijk is van twee dingen: het vertrouwen dat de pandemie achter de rug is - zonder hetwelk de mensen niet zullen consumeren en investeren - en het bewijs dat het virus wereldwijd is overwonnen - zonder hetwelk de mensen zich niet veilig zullen kunnen voelen, eerst plaatselijk en vervolgens verder weg. **Of het bewijs dat het amper een fractie van degenen, die het oplopen daadwerkelijk en blijvend schaadt mits tijdig de juiste medicatie natuurlijk.)**

De logische conclusie van deze twee punten is deze: regeringen moeten doen wat nodig is en uitgeven wat het kost in het belang van onze gezondheid en onze collectieve rijkdom, zodat de economie zich duurzaam kan herstellen. Zoals zowel een econoom als een specialist op het gebied van de volksgezondheid het formuleerden: "Alleen door levens te redden kunnen bestaansmiddelen worden gered", waarmee duidelijk wordt gemaakt dat alleen beleidsmaatregelen die de gezondheid van mensen op hun kern een economisch herstel mogelijk zal maken, voegde hij eraan toe: "Als regeringen er niet in slagen levens te redden, zullen mensen die bang zijn voor het virus niet meer gaan winkelen, reizen of uit eten gaan. Dit zal het economisch herstel belemmeren, lockdown of geen lockdown." **Indien dit zo is, waarom dan zelfstandigen en klanten niet zelf laten beslissen of zij te bang zijn van dit virus om aan de economie deel te nemen?**

Alleen toekomstige gegevens en latere analyses zullen onomstotelijk bewijs leveren dat de afweging tussen gezondheid en de economie niet bestaat. Dat gezegd hebbende, sommige Amerikaanse gegevens verzameld in de vroege fasen van heropening in sommige staten een daling in uitgaven en werken weergaven, zelfs vóór de lockdown.

Zodra de mensen zich zorgen begonnen te maken over de pandemie, begonnen ze effectief met het "stilleggen" van de economie, zelfs voordat de regering hen officieel had gevraagd dit te doen. Een soortgelijk fenomeen vond plaats nadat sommige Amerikaanse staten besloten (gedeeltelijk) weer open te gaan: De consumptie bleef gematigd. Dit bewijst dat het economische leven niet door een fiat kan worden geactiveerd, maar het illustreert ook de hachelijke situatie waarin de meeste besluitvormers zich bevonden toen zij moesten beslissen of zij al dan niet moesten heropenen. De economische en maatschappelijke schade van een lockdown is voor iedereen overduidelijk, terwijl succes in termen van het indammen van de uitbraak en het voorkomen van doden - een voorwaarde voor een succesvolle opening - min of meer onzichtbaar is. Er is geen publieke viering wanneer een geval van coronavirus of sterfgeval uitblijft, wat leidt tot de volksgezondheidsbeleidsparadox dat "als je het goed doet, er niets gebeurt". Dit is de reden waarom de lockdown uitstellen of te vroeg openen altijd zo'n sterke beleidsverleiding was. Verschillende studies hebben sindsdien echter aangetoond dat een dergelijke verleiding aanzienlijke risico's inhoudt.

Zweden? Ook in de steden, geen mondklappers, afstand houden, quarantaine of lockdown! Twee studies in het bijzonder, die tot vergelijkbare conclusies kwamen met verschillende methodologieën, modelleerden wat er had kunnen gebeuren zonder lockdown. Volgens een model van het Imperial College Londen, hadden grootschalige rigoureuze lockdowns, opgelegd in maart 2020, 3,1 miljoen sterfgevallen voorkomen in 11 Europese landen (waaronder de UK, Spanje, Italië, Frankrijk and Duitsland en de VS).

De andere, geleid door de University of California, Berkeley, concludeerde dat 530 miljoen infecties, corresponderend met 62 miljoen bevestigde gevallen, werden afgewend in zes landen (China, South Korea, Italië, Iran, Frankrijk) door de opsluitingsmaatregelen die elk in plaats bracht.

De eenvoudige conclusie: in landen die getroffen zijn door geregistreerde gevallen, die op het hoogtepunt ruwweg elke twee dagen verdubbelden, hadden de regeringen geen redelijk alternatief dan rigoureuze lockdowns op te leggen. Doen alsof dit niet zo is, is voorbijgaan aan de kracht van exponentiële groei en de aanzienlijke schade die het kan toebrengen door een pandemie. Door de extreme snelheid waarmee COVID-19 zich ontwikkelde, waren timing en krachtigheid van de interventie van essentieel belang.

1.2.2. Groei en werkgelegenheid blz 37

Vóór maart 2020 was de wereldeconomie nog nooit zo abrupt en brutaal tot stilstand gekomen; nog nooit had iemand in leven een economische ineenstorting meegemaakt die zo dramatisch en drastisch was, zowel qua aard als qua tempo.

De schok die de pandemie de wereldeconomie heeft toegebracht, is ernstiger en heeft zich veel sneller voorgedaan dan wat dan ook in de opgetekende economische geschiedenis. Zelfs tijdens de Grote Depressie aan het begin van de jaren dertig en de wereldwijde financiële crisis in 2008 duurde het verscheidene jaren voordat het bbp met 10% of meer was gekrompen en de werkloosheid tot boven de 10% was gestegen. Bij de pandemie deden zich in maart 2020, in een tijdsbestek van slechts drie weken, rampzalige macro-economische gevolgen voor - met name exploderende werkloosheidscijfers en een keldering van de bbp-groei. COVID-19 veroorzaakte een crisis van zowel vraag als aanbod die leidde tot de diepste duik ooit in de wereldeconomie in meer dan 100 jaar. Zoals de econoom Kenneth Rogoff waarschuwde: "Alles hangt af van hoe lang het duurt, maar als dit lang aanhoudt, zal het zeker de moeder van alle financiële crises worden."

De duur en de ernst van de neergang, en de daaropvolgende klap voor groei en werkgelegenheid, hangen af van drie dingen: 1) de duur en de ernst van de uitbraak; 2) de mate waarin elk land erin slaagt de pandemie in te dammen en de gevolgen ervan te verzachten; en 3) de cohesie van elke samenleving bij het omgaan met de maatregelen na de uitbraak en de verschillende openingsstrategieën. Op het moment van schrijven (eind juni 2020) zijn deze drie aspecten nog onbekend. Er zijn nieuwe golven van uitbraken (grote en kleine), het succes van landen om de uitbraak in te dammen kan aanhouden of plotseling worden omgebogen door nieuwe golven, en de samenhang van samenlevingen kan worden aangetast door hernieuwde economische en sociale pijn.

1.2.2.1. Economische groei blz38

Op verschillende momenten tussen februari en mei 2020 hebben regeringen wereldwijd, in een poging om de pandemie in te dammen, weloverwogen besloten een groot deel van hun respectieve economieën stil te leggen. Deze nooit eerder geziene gang van zaken bracht een fundamentele verschuiving teweeg in de manier waarop de wereldeconomie functioneert, die werd gekenmerkt door een abrupte en ongevraagde terugkeer naar een vorm van relatieve autarkie (**het streven van staten zelf voort te brengen wat zij nodig hebben**), waarbij elke natie naar bepaalde vormen van zelfvoorziening probeerde te streven, en een vermindering van de nationale en mondiale productie. De gevolgen van deze beslissingen leken des te dramatischer omdat zij in de eerste plaats betrekking hadden op de dienstensector, een sector die van oudsher meer dan andere sectoren (zoals de bouw of de industrie) immuun is voor de cyclische schommelingen van de economische groei. Bijgevolg werd de dienstensector, die veruit de grootste component van de economische activiteit in elke ontwikkelde economie vormt (ongeveer 70% van het BBP en meer dan 80% van de werkgelegenheid in de VS), het hardst getroffen door de pandemie. Hij had ook te

lijden onder een ander onderscheidend kenmerk: in tegenstelling tot de verwerkende industrie of de landbouw zijn gederfde inkomsten in de dienstensector voor altijd weg. Zij kunnen niet worden uitgesteld omdat dienstverlenende bedrijven geen voorraden aanhouden of grondstoffen opslaan.

Na enkele maanden pandemie lijkt het erop dat zelfs een schijn van terugkeer naar "business as usual" voor de meeste dienstverlenende bedrijven ondenkbaar is zolang COVID-19 een bedreiging voor onze gezondheid blijft. Dit doet op zijn beurt vermoeden dat een volledige terugkeer naar "normaal" niet kan worden overwogen voordat een vaccin beschikbaar is. Wanneer zou dat kunnen zijn? Volgens de meeste deskundigen is het onwaarschijnlijk dat dit op zijn vroegst in het eerste kwartaal van 2021 het geval zal zijn. Medio juni 2020 waren er al meer dan 135 proeven aan de gang, en dat gaat in een opmerkelijk tempo als je bedenkt dat het in het verleden wel tien jaar kon duren om een vaccin te ontwikkelen (vijf in het geval van ebola), dus de reden is niet de wetenschap, maar de productie. De productie van miljarden doses vormt de echte uitdaging die een massale uitbreiding en omleiding van de bestaande capaciteit zal vereisen. **(Zowel producenten als overheidsorganen zoals het CDC en EMA stellen duidelijk niet zeker te zijn dat het vaccin beschermt tegen de ziekte, zij hebben dan ook enkel een voorlopige autorisatie gegeven, wat niet hetzelfde is als een goedkeuring van het product, dus bij wijze van testperiode, lopende tot december 2023, te gebruiken, politici maken ook reeds duidelijk dat ook voor gevaccineerden de maatregelen blijven gelden.)** De volgende horde is de politieke uitdaging om wereldwijd voldoende mensen te vaccineren (we zijn collectief zo sterk als de zwakste schakel) met een voldoende hoog nalevingspercentage ondanks de opkomst van anti-vaxxers. **(Mensen die zich verzetten tegen dit specifieke vaccin, omdat het geheel nieuwe technologie bevat die nooit eerder op mensen is toegepast, mRNA bevat, in sneltempo is ontwikkeld, niet op dieren is getest en niet wensen deel te nemen in wat per definitie een medisch experiment is dat men ineens op vele miljoenen mensen wil uitproberen, zonder ook maar enig zicht te hebben op de gevolgen van zowel korte, middellange als lange termijn wegzetten als anti-vaxxers is wel weer een heel straf staaltje van psychologische manipulatie en framing),**In de tussenliggende maanden zal de economie niet op volle toeren draaien: een landafhankelijk fenomeen dat de 80%-economie wordt genoemd. Bedrijven in uiteenlopende sectoren zoals de reissector, de horeca, de detailhandel of sport en evenementen zullen met de volgende drievoudige ramp worden geconfronteerd: 1) minder klanten (die op de onzekerheid zullen reageren door meer risicomijdend te worden); 2) degenen die consumeren zullen gemiddeld minder uitgeven (vanwege besparingen uit voorzorg); en 3) de transactiekosten zullen hoger zijn (het bedienen van één klant zal meer kosten vanwege fysieke verplaatsing en saneringsmaatregelen).

Rekening houdend met het cruciale belang van diensten voor de groei van het BBP (hoe rijker het land, hoe groter het belang van diensten voor de groei), roept deze nieuwe realiteit van een 80%-economie de vraag op of de opeenvolgende mogelijke stopzettingen van bedrijfsactiviteiten in de dienstensector blijvende gevolgen zullen hebben voor de bredere economie in de vorm van faillissementen en verlies van werkgelegenheid, wat op zijn beurt de vraag doet rijzen of deze mogelijke blijvende gevolgen zouden kunnen worden gevolgd door een ineenstorting van de vraag doordat mensen hun inkomen en hun vertrouwen in de toekomst verliezen. Een dergelijk scenario zal bijna onvermijdelijk leiden tot een ineenstorting van de investeringen in het bedrijfsleven en een toename van de besparingen bij de consumenten, met neveneffecten in de gehele wereldeconomie door kapitaalvlucht, de

snelle en onzekere verplaatsing van grote hoeveelheden geld uit een land, die de neiging heeft economische crises te verergeren.

Volgens de OESO zou het onmiddellijke jaarlijkse effect van de "uitschakeling" van de economie een vermindering van het BBP kunnen in de G7-landen tussen 20% en 30% bedragen.

De raming hangt af van de duur en de ernst van de uitbraak in elk land: hoe langer de lockdowns duren, hoe groter de structurele schade die zij aanrichten doordat zij permanente littekens in de economie achterlaten door banenverlies, faillissementen en annuleringen van kapitaaluitgaven. Als vuistregel kan gelden dat elke maand dat grote delen van een economie gesloten blijven, de jaarlijkse groei met nog eens 2 procentpunten daalt. Maar zoals te verwachten was, is de relatie tussen de duur van beperkende maatregelen en de corresponderende impact op het BBP niet linear. **(Hier wordt m.a.w. het perceptiekader gecreëerd dat al deze bijkomende en langdurige economische schade te wijten zou zijn aan het feit dat velen zich niet geroepen voelen om als medisch proefkonijn te dienen, en om degenen die wel vertrouwen hebben in deze specifieke vaccins zoals hier boven omschreven tegen hen op te zetten, want, "dat zijn anti-vaxxers, en het is door hun weigering dat de economie maar gedeeltelijk terug op gang kan komen".**
KNAP STAALTJE VAN VERDEEL EN HEERS !

Het Nederlandse Centraal planbureau ontdekte dat elke extra maand van indamming resulteert in een grotere, niet-proportionele verslechtering van de economische activiteit. Volgens het model zou een volledige maand van economische "winterslaap" resulteren in een verlies van 1,2% van de Nederlandse groei in 2020, terwijl 3 maanden een verlies van 5% zouden geven.

Voor de regio's en landen die al uit de lockdown zijn, is het nog te vroeg om te zeggen hoe de bbp-groei zich zal ontwikkelen. Eind juni 2020 genereerden enkele V-vormige gegevens (zoals de Purchasing Manufacturing Indices - PMI) van de eurozone en een beetje anekdotisch bewijsmateriaal een sterker dan verwacht herstelverhaal, maar we mogen ons om twee redenen niet laten meeslepen:

1. De duidelijke verbetering van de PMI in de eurozone en de VS betekent niet dat deze economieën het tij hebben doen keren. Het wijst er alleen op dat de bedrijvigheid is verbeterd ten opzichte van de voorgaande maanden, wat normaal is aangezien een aanzienlijke opleving van de bedrijvigheid zou moeten volgen op een periode van inactiviteit als gevolg van rigoureuze lockdowns.
2. Wat de toekomstige groei betreft, is een van de meest betekenisvolle indicatoren om in het oog te houden de spaarquote. In april (weliswaar tijdens de lockdown) is de spaarquote in de VS opgelopen tot 33%, terwijl in de eurozone de spaarquote van de huishoudens (anders berekend dan de spaarquote in de VS) is gestegen tot 19%. Beide zullen aanzienlijk dalen wanneer de economieën weer open gaan, maar waarschijnlijk niet genoeg om te voorkomen dat deze percentages op een historisch hoog niveau blijven.

In zijn "World Economic Outlook Update", gepubliceerd in juni 2020, waarschuwde het Internationaal Monetair Fonds (IMF) voor "een crisis als geen andere" en een "onzeker herstel".

In april heeft zij haar prognoses voor de mondiale groei neerwaarts bijgesteld en verwacht zij een mondiaal bbp van -4,9% in 2020, bijna twee procentpunten lager dan de vorige raming.

1.2.2.2. Werkgelegenheid blz 40

De pandemie confronteert de economie met een arbeidsmarktcrisis van gigantische proporties. De verwoesting is van dien aard en zo plotseling dat zelfs de meest doorgewinterde beleidsmakers er bijna sprakeloos van worden (en erger nog, bijna "beleidsloos"). In een getuigenis voor de Bankcommissie van de Amerikaanse Senaat op 19 mei, bekende de voorzitter van het Federal Reserve System - Jerome "Jay" Powell: "Deze steile daling van de economische activiteit heeft een niveau van pijn veroorzaakt dat moeilijk in woorden te vatten is, aangezien levens worden ontwricht te midden van grote onzekerheid over de toekomst." In slechts de twee maanden maart en april 2020 verloren meer dan 36 miljoen Amerikanen hun baan, waarmee tien jaar van banengroei werd teruggedraaid. In de VS, net als elders, kunnen tijdelijke ontslagen als gevolg van de aanvankelijke lockdowns permanent worden, wat intense sociale pijn (die alleen door robuuste sociale vangnetten kan worden verzacht) en diepgaande structurele schade aan de economieën van de landen kan toebrengen.

Het niveau van de wereldwijde werkloosheid zal uiteindelijk afhangen van de diepte van de ineenstorting van de economische activiteit, maar wereldwijd schommelen de werkloosheidscijfers rond of zelfs boven de twee cijfers. In de VS, een voorbode van de moeilijkheden die elders zullen komen, wordt geschat dat het officiële werkloosheidscijfer in 2020 een piek van 25% zou kunnen bereiken - een niveau dat gelijk is aan dat van de Grote Depressie - dat nog hoger zou zijn als rekening zou worden gehouden met verborgen werkloosheid (zoals werknemers die niet worden meegeteld in de officiële statistieken omdat zij zo ontmoedigd zijn dat zij de beroepsbevolking hebben verlaten en niet langer op zoek zijn naar een baan, of deeltijdwerkers die op zoek zijn naar een voltijdse baan). De situatie van werknemers in de dienstensector zal bijzonder nijpend zijn. Die van werknemers die niet officieel in loondienst zijn, zal nog slechter zijn.

Wat de groei van het BBP betreft, zijn de omvang en de ernst van de werkloosheidssituatie afhankelijk van het land. Elk land zal op een andere manier worden getroffen, afhankelijk van zijn economische structuur en de aard van zijn sociaal contract, maar de VS en Europa bieden twee radicaal verschillende modellen van de manier waarop het probleem door de beleidsmakers wordt aangepakt en van wat ons te wachten staat.

In juni 2020 was de stijging van het werkloosheidscijfer in de VS (vóór de pandemie was dat slechts 3,5%) veel hoger dan elders. In april 2020 was het werkloosheidscijfer in de VS met 11,2 procentpunten gestegen ten opzichte van februari, terwijl het in Duitsland in dezelfde periode met minder dan één procentpunt was gestegen. Twee redenen verklaren dit opvallende verschil: 1) op de Amerikaanse arbeidsmarkt heerst een "hire-and-fire"-cultuur die in Europa niet bestaat en vaak bij wet verboden is; en 2) reeds van bij het begin van de crisis heeft Europa fiscale maatregelen genomen om de werkgelegenheid te ondersteunen. In de VS is de overheidssteun tot nu toe (juni 2020) groter geweest dan in Europa, maar van een fundamenteel andere aard. Er wordt inkomenssteun verleend aan degenen die hun baan zijn kwijtgeraakt, met als incidenteel resultaat dat de ontheemden beter af zijn dan in hun voltijdse baan van voor de crisis. In Europa daarentegen besloten de regeringen de bedrijven rechtstreeks te steunen die werknemers formeel "in dienst" hielden in hun oorspronkelijke baan, zelfs wanneer zij niet langer voltijds of helemaal niet meer werkten. In Duitsland verving de arbeidstijdverkortingsregeling (Kurzarbeit genoemd - een model dat elders navolging vond) tot 60% van het loon van 10 miljoen werknemers die anders hun baan zouden hebben verloren, terwijl in Frankrijk een soortgelijke regeling ook een vergelijkbaar aantal werknemers compenseerde door hun tot 80% van hun vroegere loon te geven. Veel andere Europese landen kwamen met soortgelijke oplossingen, zonder welke

ontslagen en ontslagen veel ingrijpender zouden zijn geweest. Deze arbeidsmarktondersteunende maatregelen gaan vergezeld van andere noodmaatregelen van de overheid, zoals maatregelen om insolvente bedrijven de mogelijkheid te geven tijd te winnen. Als bedrijven in veel Europese landen kunnen aantonen dat hun liquiditeitsproblemen door de pandemie zijn veroorzaakt, hoeven zij pas later faillissement aan te vragen (in sommige landen mogelijk zelfs pas in maart 2021). Dit is bij uitstek zinvol als het herstel doorzet, maar het zou kunnen dat dit beleid het probleem alleen maar uitstelt. Wereldwijd kan een volledig herstel van de arbeidsmarkt tientallen jaren duren en in Europa, net als elders, doemt de angst voor massale faillissementen gevolgd door massale werkloosheid op.

In de komende maanden zal de werkloosheidssituatie onvermijdelijk verder verslechteren om de eenvoudige reden dat zij niet aanzienlijk kan verbeteren zolang er geen duurzaam economisch herstel komt. Dit zal niet gebeuren voordat een vaccin of een behandeling is gevonden, hetgeen betekent dat veel mensen dubbel bezorgd zullen zijn - over het verlies van hun baan en over het niet vinden van een andere baan als zij die toch verliezen (hetgeen zal leiden tot een sterke stijging van de spaarquote). Over een iets langere periode (van enkele maanden tot enkele jaren) zullen twee categorieën mensen met een bijzonder sombere werkgelegenheidssituatie worden geconfronteerd: jongeren die voor het eerst een door de pandemie verwoeste arbeidsmarkt betreden en werknemers die door robots kunnen worden vervangen. Dit zijn fundamentele kwesties op het snijpunt van economie, maatschappij en technologie met beslissende gevolgen voor de toekomst van de arbeid. Met name de automatisering zal een bron van acute zorg zijn. Het economische argument dat technologie op lange termijn altijd een positief economisch effect heeft, is welbekend. De essentie van het argument is als volgt: automatisering is ontwrichtend, maar verhoogt de produktiviteit en de welvaart, **(wiens welvaart? Gezien de robots in lageloonlanden geproduceerd worden en menselijke arbeid vervangen verhogen deze enkel de welvaart van het bedrijf die ze bezit, m.a.w., de CEO en de aandeelhouders.)** die op hun beurt leiden tot een grotere vraag naar goederen en diensten en dus tot nieuwe soorten banen om aan die vraag te voldoen. Dit is juist, maar wat gebeurt er tussen nu en de lange termijn?

Naar alle waarschijnlijkheid zal de door de pandemie veroorzaakte recessie leiden tot een sterke toename van de arbeidssubstitutie, wat betekent dat fysieke arbeid zal worden vervangen door robots en "intelligente" machines, wat op zijn beurt zal leiden tot blijvende en structurele veranderingen op de arbeidsmarkt. In het hoofdstuk over technologie wordt nader ingegaan op de gevolgen van de pandemie voor de automatisering, maar er zijn nu al voldoende aanwijzingen dat het tempo van de transformatie versnelt. De callcentersector is hiervan een goed voorbeeld.

In het tijdperk vóór de pandemie werden geleidelijk nieuwe, op kunstmatige intelligentie (AI) gebaseerde technologieën ingevoerd om een aantal taken van menselijke werknemers te automatiseren. De COVID-19-crisis, en de daarmee gepaard gaande maatregelen van sociale distantie, heeft dit proces van innovatie en technologische verandering plots versneld. Chatbots, die vaak gebruik maken van dezelfde spraakherkenningstechnologie achter Amazons Alexa, en andere software die ter vervanging van taken die gewoonlijk door menselijke werknemers worden verricht, worden in hoog tempo ingevoerd. Deze door noodzaak ingegeven innovaties (d.w.z. sanitaire maatregelen) zullen binnenkort leiden tot honderdduizenden, en mogelijk miljoenen, banenverlies.

Aangezien de consument nog geruime tijd de voorkeur zal geven aan geautomatiseerde diensten boven face-to-face interacties, zal wat nu gebeurt met call centres onvermijdelijk ook in andere sectoren gebeuren.

"Automatiseringsangst" is dus op weg naar een opleving, die door de economische recessie nog zal verergeren. Het automatiseringsproces is nooit lineair; het heeft de neiging in golven te verlopen en vaak in zware economische tijden, wanneer de daling van de inkomsten van bedrijven de arbeidskosten relatief duurder maakt. Dit is het moment waarop werkgevers minder geschoolde werknemers vervangen door automatisering om de productiviteit te verhogen.

De kans dat dit gebeurt, is het grootst in de verwerkende industrie en de dienstensector, zoals de voedingsindustrie en het vervoer. De arbeidsmarkt zal steeds meer gepolariseerd raken tussen goed betaald werk en veel banen die verdwenen zijn of niet goed betaald worden en niet erg interessant zijn. In opkomende landen en ontwikkelingslanden (vooral die met een "jeugd bubbel") dreigt de technologie het "demografisch dividend" te veranderen in een "demografische nachtmerrie", omdat automatisering het veel moeilijker zal maken om op de roltrap van de economische groei te geraken.

Het is gemakkelijk om toe te geven aan overdreven pessimisme omdat wij mensen het veel gemakkelijker vinden om ons voor te stellen wat er verdwijnt dan wat er komt. Wij weten en begrijpen dat de werkloosheidsniveaus in de nabije toekomst wereldwijd zullen stijgen, maar in de komende jaren en decennia kunnen wij voor verrassingen komen te staan. We zouden getuige kunnen zijn van een ongekende golf van innovatie en creativiteit, aangedreven door nieuwe productiemethoden en -middelen. Er zou ook een wereldwijde explosie kunnen komen van honderdduizenden nieuwe micro-industrieën die hopelijk werk zullen bieden aan honderden miljoenen mensen. **Dat zal moeilijk zijn met de maatregelen**) Natuurlijk kunnen we niet weten wat de toekomst brengt, behalve dat veel zal afhangen van het traject van de toekomstige economische groei.

1..2.3. Hoe de toekomstige groei eruit zou kunnen zien. Blz44

In het post-pandemische tijdperk kan volgens de huidige prognoses het nieuwe economische "normale" worden gekenmerkt door een veel lagere groei dan in de afgelopen decennia. Bij het begin van het herstel kan de BBP-groei van kwartaal tot kwartaal indrukwekkend lijken (omdat deze vanaf een zeer laag niveau zal beginnen), maar het kan jaren duren voordat de totale omvang van de economie van de meeste landen terugkeert naar het niveau van vóór de pandemie. Dit is ook te wijten aan het feit dat de ernst van de economische schok die het coronavirus teweegbrengt, zal samenvallen met een langetermijntrend: een dalende bevolking in veel landen en vergrijzing (demografie is het "lot" en een cruciale drijvende kracht achter de groei van het BBP). Onder dergelijke omstandigheden, wanneer een lagere economische groei vrijwel zeker lijkt, kunnen veel mensen zich afvragen of "obsessief" bezig zijn met groei wel zin heeft, en tot de conclusie komen dat het geen zin heeft om een steeds hogere groei van het BBP na te streven. De diepe ontwrichting die COVID-19 wereldwijd heeft veroorzaakt, heeft samenlevingen een gedwongen pauze geboden om na te denken over wat echt van waarde is. Nu de economische noodmaatregelen tegen de pandemie zijn genomen, kan de gelegenheid worden aangegrepen om het soort institutionele veranderingen en beleidskeuzes te maken die de economieën op een nieuw pad zullen zetten naar een eerlijkere, groenere toekomst. De geschiedenis van radicale heroverwegingen in de jaren na de Tweede Wereldoorlog, met

onder meer de oprichting van de Bretton Woods-instellingen, de Verenigde Naties, de EU en de uitbreiding van de welvaartsstaten, laat zien hoe groot de verschuivingen zijn die mogelijk zijn.

Dit roept twee vragen op: 1) Wat moet het nieuwe kompas voor het meten van vooruitgang zijn? en 2) Wat zullen de nieuwe drijvende krachten zijn achter een economie die inclusief en duurzaam is?

Wat de eerste vraag betreft, is voor een koerswijziging een mentaliteitsverandering bij de wereldleiders nodig om meer aandacht en prioriteit te geven aan het welzijn van alle burgers en de planeet. In het verleden werden nationale statistieken voornamelijk verzameld om regeringen een beter inzicht te verschaffen in de beschikbare middelen voor het heffen van belastingen en het voeren van oorlog. Naarmate de democratieën sterker werden, werd in de jaren dertig de opdracht van de nationale statistieken uitgebreid tot het economische welzijn van de bevolking, maar dan gedistilleerd in de vorm van het BBP. Economisch welzijn werd gelijk aan huidige productie en consumptie, zonder rekening te houden met de toekomstige beschikbaarheid van hulpbronnen. Het overdreven vertrouwen van beleidsmakers in het BBP als indicator van economische welvaart heeft geleid tot de huidige situatie van uitputting van natuurlijke en sociale hulpbronnen.

Welke andere elementen moet een verbeterd dashboard voor vooruitgang bevatten? Ten eerste moet het bbp zelf worden geactualiseerd om de waarde weer te geven die wordt gecreëerd in de digitale economie, de waarde die wordt gecreëerd door onbetaald werk en de waarde die mogelijk wordt vernietigd door bepaalde vormen van economische activiteit. Het feit dat de waarde die wordt gecreëerd door werk dat in het huishouden wordt verricht, niet wordt meegerekend, is al lang een probleem en de onderzoeksinspanningen om een meetkader te creëren, zullen een nieuwe impuls moeten krijgen. Bovendien is, naarmate de digitale economie zich uitbreidt, de kloof tussen de gemeten activiteit en de werkelijke economische activiteit groter geworden. Bovendien verschuiven bepaalde soorten financiële producten, die door hun opname in het BBP als waardecreërend worden aangemerkt, slechts waarde van de ene plaats naar de andere of hebben zij soms zelfs de vernietiging ervan tot gevolg.

Ten tweede is niet alleen de totale omvang van de economie van belang, maar ook de verdeling van de winsten en de geleidelijke ontwikkeling van de toegang tot kansen. Nu de inkomensongelijkheid in veel landen groter is dan ooit en de technologische ontwikkelingen tot verdere polarisatie leiden, zijn het totale BBP of gemiddelden zoals het BBP per hoofd van de bevolking steeds minder bruikbaar als echte indicatoren van de levenskwaliteit van individuen. Vermogensongelijkheid is een belangrijke dimensie van de huidige ongelijkheidsdynamiek en moet systematischer worden gevolgd.

Ten derde zal de veerkracht beter moeten worden gemeten en gemonitord om de werkelijke gezondheid van een economie te meten, met inbegrip van de bepalende factoren voor productiviteit, zoals instellingen, infrastructuur, menselijk kapitaal en innovatie-ecosystemen, die van cruciaal belang zijn voor de algehele kracht van een systeem. Voorts moeten de kapitaalreserves waaruit een land in tijden van crisis kan putten, met inbegrip van financieel, fysiek, natuurlijk en sociaal kapitaal, systematisch worden bijgehouden. Hoewel met name natuurlijk en sociaal kapitaal moeilijk te meten zijn, zijn zij van cruciaal belang voor de sociale cohesie en de ecologische duurzaamheid van een land en mogen niet worden onderschat. Recente academische inspanningen beginnen de meetuitdaging aan te gaan door gegevensbronnen uit de openbare en de particuliere sector samen te brengen.

Er duiken reële voorbeelden op van een accentverschuiving bij de beleidsmakers. Het is geen toeval dat in 2019 een land dat in de top 10 van het World Happiness Report staat,

een "welzijnsbegroting" heeft onthuld. Met het besluit van de premier van Nieuw-Zeeland om geld te oormerken voor sociale kwesties, zoals geestelijke gezondheid, kinderarmoede en geweld in het gezin, werd welzijn een expliciet doel van het overheidsbeleid. Daarmee heeft premier Ardern in beleid omgezet wat iedereen al jaren weet, namelijk dat een stijging van het BBP geen garantie is voor een verbetering van de levensstandaard en het maatschappelijk welzijn.

Bovendien zijn verschillende instellingen en organisaties, variërend van steden tot de Europese Commissie, nadenken over opties waarmee de economische activiteit in de toekomst op een zodanig niveau kan worden gehouden dat de bevrediging van onze materiële behoeften met de eerbiediging van onze planetaire grenzen. De gemeente Amsterdam is de eerste in de wereld die zich formeel heeft verbonden tot dit kader als uitgangspunt voor openbare beleidsbeslissingen in de post-pandemische wereld. Het kader lijkt op een "donut" waarvan de binnenste ring staat voor het minimum dat we nodig hebben om een goed leven te leiden (zoals vastgelegd door de Duurzame Ontwikkelingsdoelen van de VN) en de buitenste ring het door wetenschappers van het aardsysteem gedefinieerde ecologische plafond (die de grenzen aangeeft die niet mogen worden overschreden door menselijke menselijke activiteit om negatieve gevolgen voor het klimaat, de bodem oceanen, de ozonlaag, zoet water en biodiversiteit). Tussen de twee ringen bevindt zich de "sweet spot" (of "deeg") waar onze menselijke behoeftes en die van de planeet mekaar tegemoet komen.

We weten nog niet of er een einde zal komen aan de "tirannie van de groei van het BBP", maar verschillende signalen wijzen erop dat de pandemie veranderingen in veel van onze vastgeroeste sociale normen kan versnellen. Als we collectief erkennen dat boven een bepaald niveau van rijkdom, gedefinieerd door het BBP per hoofd van de bevolking, geluk meer afhangt van immateriële factoren zoals toegankelijke gezondheidszorg en een robuuste behoeften en die van de planeet worden vervuld sociale structuur dan op materiële consumptie, dan kunnen waarden als respect voor het milieu, verantwoord eten, empathie of vrijgevigheid terrein winnen en geleidelijk aan de nieuwe sociale normen gaan kenmerken. Afgezien van de huidige crisis is de afgelopen jaren de rol van economische groei in het verhogen van de levensstandaard afhankelijk van de context. In economieën met hoge inkomens is de groei van de productiviteit de productiviteitsgroei sinds de jaren zeventig gestaag gedaald, en er is betoogd dat er momenteel geen duidelijke beleidskeuzes zijn om de groei op lange termijn te herstellen.

Bovendien is de groei die wel kwam bovendien onevenredig ten goede aan individuen aan de bovenkant van de inkomensverdeling. Een meer doeltreffende aanpak kan zijn dat beleidsmakers om welvaartsverhogende interventies meer directer te richten.

In lage- en midden-inkomenslanden hebben de voordelen van economische groei miljoenen mensen uit de armoede gehaald in grote opkomende markten. De beleidsopties om de groei te stimuleren prestaties zijn beter bekend (bijvoorbeeld het aanpakken van fundamentele verstoringen), maar er zullen nieuwe benaderingen moeten worden gevonden, aangezien het door de geleid ontwikkelingsmodel snel zijn kracht verliest met de komst van de vierde industriële revolutie.

Dit leidt tot de tweede kernvraag over de toekomstige groei. Als de richting en de kwaliteit van de economische groei even belangrijk zijn als - of misschien zelfs belangrijker dan - de snelheid ervan, wat zullen dan waarschijnlijk de nieuwe drijvende krachten achter deze

kwaliteit zijn in de post-pandemische economie? Verscheidene gebieden kunnen een omgeving bieden die een meer inclusieve en duurzame dynamiek kan stimuleren. De groene economie omvat een hele reeks mogelijkheden, van groenere energie tot ecotoerisme en de circulaire economie. Zo kan een verschuiving van de "neem-maak-beschik"-benadering van productie en consumptie naar een model dat "Herstellend en regeneratief door ontwerp" is, hulpbronnen sparen en afval minimaliseren door een product opnieuw te gebruiken wanneer het het einde van zijn nuttige levensduur heeft bereikt, waardoor verdere waarde wordt gecreëerd die op zijn beurt economische voordelen kan genereren door bij te dragen aan innovatie, het scheppen van werkgelegenheid en, uiteindelijk, groei. Bedrijven en strategieën die de voorkeur geven aan herstelbare producten met een langere levensduur (van telefoons en auto's tot mode) die zelfs gratis reparaties aanbieden (zoals Patagonia outdoor wear) en platforms voor de handel in gebruikte producten breiden zich snel uit.

De sociale economie omvat andere snelgroeiende en banenscheppende gebieden op het gebied van zorg en persoonlijke diensten, onderwijs en gezondheid. Investerings in kinderopvang, bejaardenzorg en andere elementen van de zorgeconomie zouden 13 miljoen banen creëren in de VS alleen en 21 miljoen banen in zeven economieën, en zouden leiden tot een stijging van de groei van het BBP met 2% in de bestudeerde landen.

Educatie is ook een gebied waar op grote schaal banen worden gecreëerd, met name wanneer primair en secundair onderwijs, technisch en beroepsonderwijs en -opleiding, universitair onderwijs en volwassenenonderwijs samen in aanmerking worden genomen. De gezondheidszorg vergt, zoals de pandemie heeft aangetoond, veel grotere investeringen, zowel op het gebied van infrastructuur en innovatie als op het gebied van menselijk kapitaal. Deze drie gebieden creëren een multiplicatoreffect, zowel door hun eigen werkgelegenheidspotentieel als door de langetermijnvoordelen die zij in de hele samenleving opleveren in termen van gelijkheid, sociale mobiliteit en inclusieve groei.

(Waarom heeft men daar dan geen werk van gemaakt, vanaf de eerste golf?

Gezondheidszorg opschalen was beter geweest voor patiënten -althoewel er in de meeste ziekenhuizen nooit een echt probleem was, enkel een drukte die vergelijkbaar is met een flink griepseizoen-, was het in elk geval minstens goed geweest voor de economie volgens wat mr Schwab hier stelt.)

Innovatie in productie, distributie en bedrijfsmodellen kan leiden tot efficiëntiewinsten en nieuwe of betere producten die een hogere toegevoegde waarde creëren, wat weer leidt tot nieuwe banen en economische welvaart. Regeringen beschikken dus over instrumenten om de verschuiving naar meer inclusieve en duurzame welvaart te bewerkstelligen, door sturing en stimulansen vanuit de publieke sector te combineren met commerciële innovatiecapaciteit via een fundamentele heroverweging van markten en hun rol in onze economie en samenleving. Dit vereist andere en weloverwogen investeringen in de hierboven geschetste speerpuntmarkten, gebieden waar marktkrachten een transformerend effect op economieën en samenlevingen zouden kunnen hebben, maar waar sommige van de noodzakelijke voorwaarden om te kunnen functioneren nog ontbreken (bijvoorbeeld de technische capaciteiten om een product of goed op duurzame wijze op schaal te produceren zijn nog ontoereikend, normen zijn nog niet goed gedefinieerd of rechtskaders zijn nog niet goed ontwikkeld). Het vormgeven van de regels en mechanismen van deze nieuwe markten kan een transformerend effect hebben op de economie. Als regeringen de overgang willen

maken naar een nieuw en beter soort groei, hebben zij nu de kans om te handelen en stimulansen te creëren voor innovatie en creativiteit op de hierboven geschetste gebieden .

Sommigen hebben opgeroepen tot "degrowth", een beweging die omhelst nul of zelfs negatieve groei van het BBP die enige tractie wint (althans in de rijkste landen). Nu de kritiek op economische groei in het middelpunt van de belangstelling komt te staan, zijn de financiële en de culturele dominantie in het openbare en privé-leven te worden herzien

Dit wordt duidelijk in het door consumenten gestuurde degrowth-activisme in bepaalde niche-segmenten - zoals pleiten voor minder vlees of minder vluchten. Door een periode van gedwongen degrowth in te luiden, heeft de pandemie hernieuwde belangstelling gewekt voor deze beweging die het tempo van de economische groei wil ombuigen, waardoor meer dan 1.100 experts uit de hele wereld in mei 2020 een manifest uitbrengen waarin een degrowth-strategie wordt voorgesteld om de economische en humanitaire crisis veroorzaakt door Covid19 te beperken.

Pas echter op dat het streven naar degrowth niet even richtingloos is als het nastreven van groei! De meest vooruitziende landen en hun regeringen zullen in plaats daarvan prioriteit geven aan een meer en duurzame aanpak van het beheer en de meting van hun economieën, een aanpak die ook leidt tot groei van de werkgelegenheid, verbetering van de van de levensstandaard en het behoud van de planeet. De technologie om meer te doen met minder bestaat reeds.

Er is geen fundamentele afweging tussen economische, sociale en omgevingsfactoren indien we deze meer holistische en langeretermijn benaderen om vooruitgang te definiëren en het stimuleren van investeringen in groene en sociale grensmarkten.

1.2.3. Fiscaal en monetair beleid blz - 50

De reactie van het fiscale en monetaire beleid op de pandemie was doortastend, massaal en snel.

In systeemrelevante landen besloten de centrale banken vrijwel onmiddellijk na het begin van de uitbraak de rentetarieven te verlagen en tegelijkertijd grootschalige kwantitatieve verruimingsprogramma's op te zetten, waarbij zij toezegden het geld bij te drukken dat nodig was om de kosten van overheidsleningen laag te houden. De Amerikaanse Fed ging over tot de aankoop van schatkistcertificaten en door hypotheek gedekte waardepapieren.

De Europese Centrale Bank beloofde elk instrument te kopen dat regeringen zouden uitgeven (een maatregel die erin slaagde het verschil in leenkosten tussen zwakkere en sterkere leden van de eurozone te verkleinen).

Tegelijkertijd lanceerden de meeste regeringen ambitieuze en ongekennde budgettaire beleidsreacties. Dringende en expansieve maatregelen werden al heel vroeg in de crisis genomen, met drie specifieke doelstellingen: 1) de pandemie bestrijden met zoveel mogelijk middelen die nodig zijn om de pandemie zo snel mogelijk onder controle te krijgen (door de productie van tests, ziekenhuiscapaciteit, onderzoek naar geneesmiddelen en vaccins, enz.); 2) noodfondsen ter beschikking stellen van huishoudens en bedrijven die op de rand van een faillissement of een ramp staan; en 3) de totale vraag, zodat de economie zo goed mogelijk kan functioneren

Deze maatregelen zullen leiden tot zeer grote begrotingstekorten, met een waarschijnlijke stijging van de schuldquote tot 30% van het BBP in de rijke economieën. Op mondiaal niveau zal de totale stimulans van de overheidsuitgaven in 2020 waarschijnlijk meer dan 20% van het mondiale bbp bedragen, met aanzienlijke verschillen tussen de landen, variërend van 33% in Duitsland tot meer dan 12% in de VS.

Deze verruiming van de budgettaire mogelijkheden heeft dramatisch verschillende implicaties naargelang het om een geavanceerd of een opkomend land gaat. Landen met hoge inkomens hebben meer begrotingsruimte omdat een hoger schuldniveau houdbaar moet blijken en voor toekomstige generaties een haalbaar niveau van welvaartskosten met zich mee moet brengen, en wel om twee redenen: 1) de toezegging van centrale banken om zoveel obligaties te kopen als nodig is om de rente laag te houden; en 2) het vertrouwen dat de rente in de nabije toekomst waarschijnlijk laag zal blijven omdat de onzekerheid particuliere investeringen zal blijven belemmeren en hoge besparingen uit voorzorg zal rechtvaardigen. De situatie in de opkomende economieën en de ontwikkelingslanden daarentegen zou niet schrijnender kunnen zijn. De meeste van deze landen beschikken niet over de nodige budgettaire ruimte om op de pandemische schok te reageren; zij hebben reeds te lijden onder een grote uitstroom van kapitaal en een daling van de grondstoffenprijzen, hetgeen betekent dat hun wisselkoers een dreun zal krijgen als zij besluiten een expansief begrotingsbeleid te voeren.

In deze omstandigheden zal hulp in de vorm van schenkingen en schuldverlichting, en mogelijk een regelrecht moratorium, niet alleen nodig maar ook van cruciaal belang zijn. Dit zijn ongekennde programma's voor een ongekennde situatie, iets dat zo nieuw is dat de econome Carmen Reinhart het een "whatever-it-takes moment for large-scale, outside-the box begrotings- en monetair beleid" noemt.

Wat vóór de pandemie ondenkbaar leek, zou wel eens de norm kunnen worden in de hele wereld, nu regeringen proberen te voorkomen dat de economische recessie omslaat in een catastrofale depressie. Er zal steeds meer op worden aangedrongen dat de overheid optreedt als "betaler in laatste instantie" om de golf van massaontslagen en bedrijfsvernietiging als gevolg van de pandemie **(als gevolg van de maatregelen is de correcte benoeming)** te voorkomen of in te dammen.

Al deze veranderingen veranderen de regels van het economische en van het economische en monetaire "spel". De kunstmatige barrière die de monetaire en fiscale autoriteiten van elkaar onafhankelijk maakt, is nu ontmanteld, waarbij centrale bankiers (in relatieve mate) ondergeschikt zijn geworden aan gekozen politici. Het is nu denkbaar dat in de toekomst de regering zal proberen haar invloed op de centrale banken uit te oefenen om grote publieke projecten te financieren, zoals een infrastructuur- of groen investeringsfonds. Evenzo is het uitgangspunt dat de overheid kan ingrijpen om banen of inkomens van werknemers te behouden en bedrijven voor faillissementen te behoeden, kan blijven bestaan nadat dit beleid tot een einde komt. Het is waarschijnlijk dat de publieke en politieke druk om dergelijke te handhaven blijft, zelfs wanneer de situatie verbetert. Een van de grootste bezorgdheden is dat deze impliciete samenwerking tussen fiscaal en monetair beleid leidt tot oncontroleerbare inflatie. Het komt voort uit het idee dat beleidsmakers massale budgettaire die volledig gemonetariseerd zal worden, d.w.z. niet gefinancierd met standaard overheidsschuld. Dit is waar de Moderne Monetaire Theorie (MMT) en helikoptergeld om de hoek komen kijken: met rentetarieven die rond nul zweven, kunnen centrale banken de economie niet de economie stimuleren met klassieke monetaire instrumenten, d.w.z. een verlaging van de rentetarieven - tenzij ze besluiten om voor een

diep negatieve rente te gaan, een problematische stap waartegen de meeste centrale banken zich verzetten. de stimulans moet dus komen van een verhoging van de begrotingstekorten wat betekent dat de overheidsuitgaven zullen stijgen op een moment dat de belastinginkomsten dalen). In de eenvoudigst mogelijke (en in dit geval simplistische) bewoordingen komt MMT op het volgende neer: regeringen geven wat schuld papier uit dat de centrale bank zal kopen. Als de centrale bank die schuld nooit terugverkoopt, is er sprake van monetaire financiering: het tekort is te gelde gemaakt (door de aankoop door de centrale bank van de obligaties die de overheid uitgeeft) en de overheid kan het geld gebruiken zoals het haar goeddunkt. Zij kan het bijvoorbeeld metaforisch uit helikopters laten vallen bij mensen in nood. Het idee is aantrekkelijk en realiseerbaar, maar het bevat een groot probleem van sociale verwachtingen en politieke controle: zodra de burgers beseffen dat geld aan een "magische geldboom" kan worden gevonden, zullen verkozen politici onder hevige en niet aflatende druk van het publiek staan om meer en meer te creëren, en dat is het moment waarop het probleem van de inflatie zich voordoet.

1.2.3.1. Deflatie of inflatie? Blz - 53

Twee technische elementen in het vraagstuk van de monetaire financiën houden verband met het risico van inflatie. Ten eerste hoeft de beslissing om over te gaan tot eeuwigdurende kwantitatieve verruiming (d.w.z. in monetaire financiering) niet te worden genomen op het moment dat de centrale bank de door de overheid uitgegeven schuld opkoopt; dit kan worden overgelaten aan de voorwaardelijke toekomst om het idee dat geld "aan bomen groeit" te verbergen of te omzeilen. Ten tweede houdt het inflatoire effect van helikoptergeld geen verband met de vraag of het tekort gefinancierd of niet-gefinancierd is, maar is het recht evenredig met de hoeveelheid geld die ermee gemoeid is. Er zijn geen nominale grenzen aan de hoeveelheid geld die een centrale bank kan creëren, maar er zijn wel verstandige grenzen aan de hoeveelheid die zij zou willen creëren om een reflatie te bereiken zonder het risico van een te grote inflatie. De resulterende stijging van het nominale BBP zal worden opgesplitst tussen een reëel productie-effect en een stijging van het prijspeil-effect - dit evenwicht en de inflatoire aard ervan zullen afhangen van hoe strak de aanbodbeperkingen zijn, dus uiteindelijk van de hoeveelheid geld die wordt gecreëerd. Centrale bankiers kunnen besluiten dat er niets aan de hand is met een inflatie van 2% of 3%, en dat 4% tot 5% ook prima is, maar zij zullen een bovengrens moeten vaststellen waarop de inflatie ontwrichtend wordt en een reële bron van zorg. De uitdaging zal zijn te bepalen bij welk niveau de inflatie corrosief wordt en een bron van obsessieve bezorgdheid voor de consument.

Voorlopig vrezen sommigen deflatie, terwijl anderen zich zorgen maken over inflatie. Wat zit er achter deze uiteenlopende zorgen voor de toekomst? De deflatiebezorgers wijzen op een instortende arbeidsmarkt en haperende grondstoffenprijzen, en vragen zich af hoe de inflatie onder deze omstandigheden op korte termijn zou kunnen aantrekken. De voorstanders van inflatie zien de balansen van de centrale banken en de begrotingstekorten aanzienlijk toenemen en vragen zich af hoe deze op een dag niet zullen leiden tot inflatie, en mogelijk hoge inflatie, en zelfs hyperinflatie. Zij wijzen op het voorbeeld van Duitsland na de Eerste Wereldoorlog, dat zijn binnenlandse oorlogsschuld wegpompte in de hyperinflatie van 1923, of het VK, dat de enorme schuld (250%) die het van de Tweede Wereldoorlog had geërfd, met een beetje inflatie uitholde. Deze ongerustheidszaaiers erkennen dat op korte termijn deflatie het grootste risico is, maar stellen dat inflatie uiteindelijk onvermijdelijk is gezien de massale en onvermijdelijke hoeveelheden stimuleringsmaatregelen.

In de huidige conjunctuur is het moeilijk voor te stellen hoe de inflatie op korte termijn zou kunnen aantrekken. De heroriëntering van productieactiviteiten kan af en toe inflatie veroorzaken, maar deze zal waarschijnlijk beperkt blijven. De combinatie van krachtige structurele langetermijntendensen zoals vergrijzing en technologie (beide zijn deflatoir van aard) en een uitzonderlijk hoog werkloosheidscijfer dat jarenlang een rem zal zetten op loonstijgingen, zet een sterke neerwaartse druk op de inflatie. In het post-pandemische tijdperk is een sterke consumentenvraag onwaarschijnlijk. De pijn als gevolg van de wijdverbreide werkloosheid, de lagere inkomens voor grote delen van de bevolking en de onzekerheid over de toekomst zullen waarschijnlijk leiden tot een toename van de besparingen uit voorzorg. Wanneer de sociale afstand uiteindelijk afneemt, kan de inhaalvraag een beetje inflatie uitlokken, maar dit zal waarschijnlijk van tijdelijke aard zijn en de inflatieverwachtingen dus niet beïnvloeden. Olivier Blanchard, voormalig hoofdeconoom van het IMF, denkt dat alleen de combinatie van de volgende drie elementen tot inflatie kan leiden: 1) een zeer grote stijging van de schuld/BBP-ratio, groter dan de huidige prognose van 20-30%; 2) een zeer grote stijging van de neutrale rentevoet (d.w.z. de veilige reële rentevoet die nodig is om de economie op potentieel te houden); en 3) fiscale dominantie van het monetaire beleid door het begrotingsbeleid.

De kans dat de drie zich samen voordoen is uiterst klein (maar niet nihil). Obligatiebeleggers denken er net zo over. Dit kan natuurlijk veranderen, maar op dit moment geeft het geringe renteverskil tussen nominale en inflatiegeïndexeerde obligaties in het gunstigste geval een beeld van een aanhoudend zeer lage inflatie.

In de komende jaren zouden de hoge-inkomenslanden wel eens met een situatie kunnen worden geconfronteerd die vergelijkbaar is met die van Japan in de afgelopen decennia: een structureel zwakke vraag, een zeer lage inflatie en ultralage rentetarieven. De mogelijke "Japanificatie" van de (rijke) wereld wordt vaak afgeschilderd als een hopeloze combinatie van geen groei, geen inflatie en ondraaglijke schuldenniveaus. Dit is misleidend. Wanneer de gegevens worden gecorrigeerd voor demografische factoren, doet Japan het beter dan de meeste andere landen. Het bbp per hoofd van de bevolking is hoog en groeit en sinds 2007 is het reële bbp per lid van de beroepsbevolking er sneller gestegen dan in om het even welk ander G7-land. Natuurlijk zijn daar veel idiosyncratische redenen voor (een zeer hoog niveau van sociaal kapitaal en vertrouwen, maar ook een groei van de arbeidsproductiviteit die boven het gemiddelde uitstijgt, en een succesvolle opname van oudere werknemers in de beroepsbevolking), maar het laat zien dat een krimpende bevolking niet tot economische vergetelheid hoeft te leiden. De hoge levensstandaard en de welzijnsindicatoren van Japan bieden een heilzame les dat er hoop is in het licht van economische tegenspoed.

1.2.3.2. Het lot van de Amerikaanse dollar blz - 55

Decennialang hebben de VS het "exorbitante voorrecht" genoten om de wereldvalutareserve te behouden, een status die al lang een extraatje van keizerlijke macht en een economisch elixer" in aanzienlijke mate zijn de Amerikaanse macht en welvaart opgebouwd en versterkt door het wereldwijde vertrouwen in de dollar en de bereidheid van klanten in het buitenland om de dollar aan te houden, meestal in de vorm van Amerikaanse staatsobligaties. Het feit dat zoveel landen en buitenlandse instellingen dollars willen aanhouden als waardeopslag en als ruilmiddel (voor de handel) heeft de status van de dollar als de mondiale reservevaluta verankerd. Dit heeft de VS in staat gesteld goedkoop in het buitenland te

lenen en in eigen land te profiteren van lage rentetarieven, hetgeen de Amerikanen op hun beurt in staat heeft gesteld boven hun stand te consumeren.

Het heeft ook grote recente Amerikaanse overheidstekorten mogelijk gemaakt, de VS in staat gesteld aanzienlijke handelstekorten te boeken, het wisselkoersrisico vermindert en de financiële markten van de VS meer liquide gemaakt. Aan de basis van de status van de US-dollar als reservevaluta ligt een cruciaal punt van vertrouwen: niet-Amerikanen die dollars bezitten vertrouwen erop dat de Verenigde Staten zowel hun eigen belangen (door een verstandig beheer van hun economie) als die van de rest van de wereld met betrekking tot de US-dollar zal beschermen (door een verstandig beheer van hun munt, zoals het efficiënt en snel verstrekken van dollarliquiditeit aan het mondiale financiële stelsel).

Blz 57

Al geruime tijd denken sommige analisten en beleidsmakers na over een mogelijk en geleidelijk einde van de dominantie van de dollar. Zij denken nu dat de pandemie de katalysator zou kunnen zijn die hun gelijk bewijst. Hun argument is tweeledig en heeft betrekking op beide kanten van het vertrouwensvraagstuk.

Aan de ene kant (verstandig beheer van de economie) wijzen de twijfelaars over de dominantie van de US-dollar op de onvermijdelijke en sterke verslechtering van de begrotingspositie van de VS. In hun ogen zullen onhoudbare schuld niveaus uiteindelijk het vertrouwen in de US-dollar aantasten. Net voor de pandemie bedroegen de Amerikaanse defensie-uitgaven, plus de rente op de federale schuld, plus de jaarlijkse betalingen voor uitkeringen - Medicare, Medicaid en sociale zekerheid - 112% van de federale belastinginkomsten (tegenover 95% in 2017). Dit onhoudbare pad zal in het post-pandemische, post-bailout tijdperk nog verergeren. Dit argument suggereert dat er dus iets ingrijpends zal moeten veranderen, hetzij door een veel kleinere geopolitieke rol, hetzij door hogere belastingen, hetzij door beide, anders zal het oplopende tekort een drempel bereiken waarboven niet-Amerikaanse investeerders niet bereid zijn het te financieren. De status van reservevaluta kan immers niet langer duren dan het buitenlandse vertrouwen in het vermogen van de houder om zijn betalingen te voldoen.

Aan de andere kant (het verstandig beheer van de US-dollar voor de rest van de wereld) wijzen twijfelaars aan de dominantie van de dollar op de onverenigbaarheid van zijn status als wereldreservemunt met het toenemende economisch nationalisme in eigen land. Hoewel de Fed en het Amerikaanse Ministerie van Financiën de dollar en zijn invloedrijke netwerk wereldwijd doeltreffend beheren, benadrukken sceptici dat de bereidheid van de VS overheid om de Amerikaanse dollar te bewapenen voor geopolitieke doeleinden (zoals het straffen van landen en bedrijven die handel drijven met Iran of Noord-Korea) zal onvermijdelijk dollarhouders stimuleren om naar alternatieven te zoeken.

Zijn er haalbare alternatieven? De VS blijft een formidabele wereldwijde financiële hegemonie (de rol van de dollar in internationale financiële transacties zijn veel groter, zij het minder zichtbaar, dan in de internationale handel), maar het is ook waar dan veel landen de wereldwijde dominantie van de dollar uitdagen. In korte termijn, zijn er geen alternatieven. De Chinese renminbi (RMB) zou een optie kunnen zijn, maar pas als er strikte kapitaalcontroles zijn

geëlimineerd en de RMB verandert in een door de markt bepaalde valuta, wat waarschijnlijk niet zal gebeuren in de nabije toekomst. Hetzelfde

gaat voor de euro; het zou een optie kunnen zijn, maar pas als er twijfels zijn over een mogelijke implosie van de eurozone en het voorgoed verdwijnen ervan, wat opnieuw is een onwaarschijnlijk vooruitzicht in de komende jaren. Wat betreft een globaal virtuele valuta, er

is er nog geen in zicht, maar er zijn pogingen om nationale digitale valuta's te lanceren die uiteindelijk de suprematie van de Amerikaanse dollar kunnen onttronen. De belangrijkste vond plaats in

China eind april 2020 met een test van een nationale digitale munteenheid in 4 grote steden, Het land loopt jaren voor op de rest van de wereld bij het ontwikkelen van een digitale valuta in combinatie met krachtige elektronische betalingsplatforms; dit experiment toont duidelijk aan dat er geldsystemen zijn die proberen onafhankelijk te worden van Amerikaanse tussenpersonen en tegelijkertijd op weg zijn naar meer digitalisering.

Uiteindelijk zal het mogelijke einde van het primaat van de Amerikaanse dollar gebeuren hangt af van wat er in de VS gebeurt. Zoals Henry Paulson, een voormalige Amerikaanse minister van Financiën zegt: "De bekendheid van de Amerikaanse dollar begint bij huis (...). De Verenigde Staten moeten een economie in stand houden die wereldwijde geloofwaardigheid en vertrouwen inspireert. Dit niet doen zal na verloop van tijd de positie van de Amerikaanse dollar in gevaar brengen".

Tot grote hoogte hangt de wereldwijde geloofwaardigheid van de VS ook af van de geopolitiek en de aantrekkingskracht van het sociale model. Het "exorbitante privilege" is nauw verweven met de wereldmacht, de perceptie van de VS als een betrouwbare partner en haar rol in de werking van multilaterale instellingen. "Als die rol als minder zeker werd gezien en die zekerheid zou wegvallen, omdat de VS zich terugtrok van mondiale geopolitiek ten gunste van meer op zichzelf staande, naar binnen toe gerichte belangen, zou het zekerheidsvoordeel die de Amerikaanse dollar geniet kunnen verminderen", waarschuwen Barry Eichengreen en European Central Bank representatieven.

Vragen en twijfels over de toekomstige status van de dollar als wereldwijde valutareserve zijn een goede herinnering dat economie niet op zichzelf staat. Deze realiteit is bijzonder hardnekkig in opkomende en arme landen met een overmatige schuldenlast die hun schulden, die vaak in dollars luiden, nu niet kunnen terugbetalen. Voor hen zal deze crisis enorme proporties aannemen en jaren duren, met aanzienlijke economische schade die zich snel vertaalt in sociale en humanitaire pijn. In al deze landen kan de COVID-crisis een einde maken aan het geleidelijke convergentieproces dat verondersteld werd hoogontwikkelde en opkomende of ontwikkelingslanden nauwer op één lijn te brengen. Dit zal leiden tot een toename van maatschappelijke en geopolitieke risico's - een sterke herinnering aan de mate waarin economische risico's samenkomen met maatschappelijke vraagstukken en geopolitiek.

1.3. Maatschappelijke reset blz 59

Historisch gezien hebben pandemieën samenlevingen op de proef gesteld; de 2020 COVID-19-crisis zal geen uitzondering zijn. Vergelijkbaar met de economie, zoals we net zagen, en geopolitiek, zoals we zullen zien in de volgende hoofdstuk, de maatschappelijke onrust die door COVID-19 wordt ontketend zal jaren meegaan, en mogelijk generaties. De meest directe en zichtbare impact is dat veel regeringen ter verantwoording worden geroepen, veel woede gericht is op die beleidsmakers en politieke figuren die onvoldoende of slecht voorbereid zijn gebleken in termen van hun reactie op het omgaan met COVID-19. Zoals Henry Kissinger opmerkte: „Naties hechten en floreren in de overtuiging dat hun instellingen calamiteiten

kunnen voorzien, de impact ervan opvangen en stabiliteit herstellen. Als de COVID-19-pandemie voorbij is, zullen veel landen en instellingen zullen worden gezien als gefaald ". Dit geldt met name voor sommige rijke landen met geavanceerde gezondheidszorgstelsels en sterke troeven op het gebied van onderzoek, wetenschap en innovatie, waar burgers zullen vragen waarom hun autoriteiten het zo slecht deden in vergelijking met andere. Hierin kan de essentie van hun sociale structuur en sociaaleconomisch systeem naar voren komen en aan de kaak worden gesteld als de "echte" schuldige, schuldig aan het niet garanderen van economisch en sociaal welzijn voor de meerderheid van de burgers. In armere landen zal de pandemie een dramatische tol eisen in termen van sociale kosten. Het zal de maatschappelijke problemen die hen al kampen - met name armoede, ongelijkheid en corruptie - verergeren. Dit zou in sommige gevallen kunnen leiden tot extreme gevolgen die zo ernstig zijn als sociale en maatschappelijke desintegratie ('sociaal' verwijst naar interacties tussen individuen of groepen individuen, terwijl 'sociaal' het bijvoeglijk naamwoord is dat betrekking heeft op de samenleving als geheel).

Zijn er systemische lessen te trekken met betrekking tot wat wel en niet heeft gewerkt bij het omgaan met de pandemie? In hoeverre onthult de reactie van verschillende naties enkele innerlijke sterke en zwakke punten van bepaalde samenlevingen of bestuursystemen? Sommige, zoals Singapore, Zuid-Korea en Denemarken (onder andere), leken het redelijk goed en zeker beter te doen dan de meeste. Anderen, zoals Italië, Spanje, de VS of het VK leken op verschillende punten ondermaats te presteren, of het nu gaat om voorbereiding, crisisbeheersing, openbare communicatie, het aantal bevestigde gevallen en sterfgevallen, en diverse andere maatstaven. Buurlanden die veel structurele overeenkomsten vertonen, zoals Frankrijk en Duitsland, hadden ongeveer evenveel bevestigde gevallen maar een opvallend ander aantal sterfgevallen als gevolg van COVID-19. **(Wel heel vooruitziend, deze analyse na amper enkele maanden in de pandemie het lijkt wel alsof Mr Schwab een glazen bol heeft op het moment dat hij dit boek geschreven heeft.)** Wat verklaart, afgezien van verschillen in zorginfrastructuur, deze schijnbare anomalieën? Momenteel (juni 2020) worden we nog steeds geconfronteerd met meerdere "onbekenden" met betrekking tot de redenen waarom COVID-19 toesloeg en zich bijzonder heftig verspreidde in sommige landen en regio's, en niet in andere. Over het geheel genomen delen de landen die het beter doen echter de volgende algemene en algemene kenmerken:

Ze waren "voorbereid" op wat komen ging (logistiek en organisatorisch).

Ze namen snelle en beslissende beslissingen.

Ze hebben een kosteneffectief en inclusief gezondheidszorgsysteem.

Het zijn samenlevingen met een hoog vertrouwen waarin burgers vertrouwen hebben in zowel het leiderschap als de informatie die zij verstrekken.

Ze lijken onder druk te staan om een echt gevoel van solidariteit te tonen en het algemeen welzijn te verkiezen boven individuele aspiraties en behoeften.

Met de gedeeltelijke uitzondering van de eerste en tweede attributen die meer technisch zijn (hoewel technische aspecten culturele elementen bevatten), kunnen alle andere worden gecategoriseerd als 'gunstige' maatschappelijke kenmerken, wat bewijst dat de kernwaarden inclusiviteit, solidariteit en vertrouwen sterk zijn bepalende elementen en belangrijke bijdragen aan het succes bij het beheersen van een epidemie.

Het is natuurlijk veel te vroeg om met enige mate van nauwkeurigheid de vorm weer te geven die de maatschappelijke reset in verschillende landen zal aannemen, maar sommige van de brede mondiale contouren kunnen al worden afgebakend. Eerst en vooral zal het post-pandemische tijdperk een periode inluiden van massale herverdeling van rijkdom, van rijk naar arm en van kapitaal naar arbeid. Ten tweede zal COVID-19 waarschijnlijk de

doodsteek betekenen van het neoliberalisme, een corpus van ideeën en beleid dat losjes kan worden gedefinieerd als het bevorderen van concurrentie boven solidariteit, creatieve vernietiging boven overheidsingrijpen en economische groei boven sociale welvaart. Sinds een aantal jaren is de neoliberale doctrine aan het afnemen, waarbij veel commentatoren, bedrijfsleiders en beleidsmakers in toenemende mate het 'marktfetisjisme' aan de kaak stellen, maar COVID-19 bracht de coup de grâce. Het is geen toeval dat de twee landen die de afgelopen jaren het neoliberalistische beleid het meest vurig hebben omarmd - de VS en het VK - tot de landen behoren die tijdens de pandemie de meeste slachtoffers hebben gemaakt. Deze twee gelijktijdige krachten - enerzijds massale herverdeling en anderzijds het opgeven van liberaal beleid - zullen een bepalende impact hebben op de organisatie van onze samenlevingen, variërend van hoe ongelijkheden sociale onrust kunnen veroorzaken tot de toenemende rol van regeringen en de herdefiniëring van sociale contracten.

1.3.1. Ongelijkheden blz 61

Een ernstig misleidend cliché over het coronavirus leeft nogal in de metafoor van COVID-19 als een "grote leveller". Het is het tegenovergestelde. COVID-19 heeft reeds bestaande omstandigheden van ongelijkheid verergerd, waar en wanneer deze ook maar toeslaat. Als zodanig is het geen "nivellerend", noch medisch, noch economisch, noch sociaal of psychologisch. De pandemie is in werkelijkheid een "grote ongelijkheid" die de ongelijkheden in inkomen, rijkdom en kansen heeft vergroot. Het heeft voor iedereen blootgelegd om niet alleen het enorme aantal mensen in de wereld te zien dat economisch en sociaal kwetsbaar is, maar ook de diepte en mate van hun kwetsbaarheid - een fenomeen dat nog meer voorkomt in landen met een lage of niet-bestaande sociale veiligheidsnetten of zwakke familie- en sociale banden. Deze situatie dateert natuurlijk van vóór de pandemie, maar, zoals we bij andere mondiale problemen hebben opgemerkt, fungeerde het virus als een versterker en dwong het ons de ernst van de problemen met betrekking tot ongelijkheid te herkennen en te erkennen, die voorheen te lang door te velen terzijde werden geschoven.

Het eerste effect van de pandemie was het vergroten van de macrouitdaging van sociale ongelijkheden door de aandacht te vestigen op de schokkende verschillen in de mate van risico waaraan verschillende sociale klassen worden ontmaskerd. In een groot deel van de wereld, zij het bij benadering kwam dat onthullend verhaal naar voren tijdens de lockdowns. Het beschreef een tweedeling: de hogere en middenklasse konden telewerken en zelf-scholen hun kinderen vanuit hun huis (basisschool of, wanneer mogelijke, secundaire, meer afgelegen woningen die als veiliger worden beschouwd), terwijl leden van de arbeidersklasse (voor degenen met een baan) die niet waren thuis en geen toezicht hielden op het onderwijs van hun kinderen, maar werkten aan de frontlinie om levens te helpen redden (direct of niet) en de economie - ziekenhuizen schoonmaken, de kassa's bemannen, het vervoeren van essentiële zaken en het verzekeren van onze veiligheid. In het geval van een hoogontwikkelde diensteneconomie zoals de VS, kunnen ongeveer een derde van de totale taken worden uitgevoerd vanuit huis, of op afstand, met aanzienlijke discrepanties die sterk gecorreleerd zijn met inkomsten per sector. Meer dan 75% van de Amerikaanse financiën en verzekeringsmedewerkers kunnen hun werk op afstand doen, terwijl slechts 3% van veel minder betaalde werknemers in de voedingsindustrie kunnen dat doen. Midden in de pandemie (half april), maakten de meeste nieuwe besmettingsgevallen en het aantal doden duidelijker dan ooit dat COVID-19 verre

van de 'grote nivelleerder' of 'gelijkmaker' was waarnaar zoveel mensen verwezen op de begin van de pandemie. Wat in plaats daarvan snel naar voren kwam, was dat er niets eerlijks of evenwichtig was aan de manier waarop het virus zijn dodelijke werk deed. In de VS heeft COVID-19 een onevenredige tol geëist van Afro-Amerikanen, mensen met een laag inkomen en kwetsbare bevolkingsgroepen, zoals daklozen. In de staat Michigan, waar minder dan 15% van de bevolking zwart is, vertegenwoordigden zwarte inwoners ongeveer 40% van de sterfgevallen door COVID-19-complicaties. Het feit dat COVID-19 zwarte gemeenschappen zo onevenredig zwaar heeft getroffen, is slechts een weerspiegeling van bestaande ongelijkheden. In Amerika, net als in veel andere landen, zijn Afro-Amerikanen armer, hebben ze meer kans werkloos of onderbezet te zijn en zijn ze het slachtoffer van ondermaatse huisvesting en levensomstandigheden. Als gevolg hiervan lijden ze meer aan reeds bestaande gezondheidsproblemen, zoals obesitas, hartaandoeningen of diabetes, die COVID-19 bijzonder dodelijk maken.

Het tweede effect van de pandemie en de toestand van lockdown die daarop volgde, was het blootleggen van de diepe kloof tussen de essentiële aard en de aangeboren waarde van een uitgevoerde klus en de economische beloning die het opdraagt. Anders gezegd: we waarderen economisch het minst de individuen die de samenleving het meest nodig heeft. De ontvullende waarheid is dat de helden van de onmiddellijke COVID-19-crisis, degenen die (met persoonlijk risico) voor de zieken zorgden en de economie draaiende hielden, tot de slechtst betaalde professionals behoren - de verpleegsters, de schoonmakers, de bezorgers, de arbeiders in onder meer voedselafabrieken, verzorgingstehuizen en magazijnen. Vaak wordt hun bijdrage aan de economische en maatschappelijke welvaart het minst erkend. Het fenomeen is wereldwijd maar vooral sterk in de Angelsaksische landen waar armoede gepaard gaat met onzekerheid. De burgers in deze groep worden niet alleen het slechtst betaald, maar ook degenen die het meeste risico lopen hun baan te verliezen. In het VK bijvoorbeeld werkt een grote meerderheid (bijna 60%) van de zorgaanbieders die in de gemeenschap werken op basis van 'nulurencontracten', wat betekent dat ze geen gegarandeerde vaste uren hebben en als gevolg daarvan geen zekerheid hebben over een inkomen. Evenzo hebben werknemers in voedselafabrieken vaak tijdelijke arbeidscontracten met minder rechten dan normaal en zonder zekerheid. Wat betreft de bezorgers, meestal gecategoriseerd als zelfstandigen, ze worden betaald per "drop" en ontvangen geen ziektegeld of vakantiegeld - een realiteit die treffend wordt geportretteerd in Ken Loach's meest recente werk "Sorry We Missed You", een film die illustreert de dramatische mate waarin deze werknemers altijd slechts één ongelukje verwijderd zijn van fysieke, emotionele of economische ondergang, met trapsgewijze effecten die worden verergerd door stress en angst.

Zullen de sociale ongelijkheden in het post-pandemie-tijdperk toenemen of afnemen? Veel anekdotisch bewijs suggereert, althans op korte termijn, dat de ongelijkheden waarschijnlijk zullen toenemen. Zoals eerder uiteengezet, lijden mensen zonder of met een laag inkomen onevenredig veel onder de pandemie: ze zijn vatbaarder voor chronische gezondheidsproblemen en immuundeficiëntie, en lopen daarom meer kans om COVID-19 op te lopen en aan ernstige infecties te lijden. Dit zal doorgaan in de maanden na de uitbraak. Net als bij eerdere pandemie-episoden zoals de pest, zal niet iedereen evenveel baat hebben bij medische behandelingen en vaccins. Met name in de Verenigde Staten merkte Angus Deaton, de Nobelprijswinnaar die samen met Anne Case aan *Deaths of Despair and the Future of Capitalism* schreef: "drugsmakers en ziekenhuizen zullen machtiger en rijker zijn dan ooit", ten nadeel van de armste bevolkingsgroepen. Bovendien

zal het ultra-accommoderende monetaire beleid dat overal ter wereld wordt gevoerd, de ongelijkheid in rijkdom vergroten door de activaprijzen aan te wakkeren, met name op de financiële markten en in onroerend goed.

Als we echter verder gaan dan de onmiddellijke toekomst, kan de trend omkeren en het tegenovergestelde veroorzaken: minder ongelijkheid. Hoe kan het gebeuren? Het kan zijn dat genoeg mensen voldoende verontwaardigd zijn over de flagrante onrechtvaardigheid van de voorkeursbehandeling die uitsluitend door de rijken wordt genoten, dat het een brede maatschappelijke terugslag veroorzaakt. In de VS kan een meerderheid of een zeer uitgesproken minderheid nationale of communautaire controle over de gezondheidszorg eisen, terwijl in Europa onderfinanciering van het gezondheidssysteem niet langer politiek aanvaardbaar zal zijn. Het kan ook zijn dat de pandemie ons uiteindelijk zal dwingen beroepen die we echt waarderen te heroverwegen en ons zal dwingen om opnieuw te ontwerpen hoe we ze collectief vergoeden. Zal de samenleving in de toekomst accepteren dat een star hedge fund manager die gespecialiseerd is in short selling (wiens bijdrage aan de economische en sociale welvaart op zijn best twijfelachtig is) een miljoeneninkomen per jaar kan ontvangen, (weg ermee, dus !) terwijl een verpleegster (wiens bijdrage aan de sociale welvaart is onweerlegbaar) een oneindig klein deel van dat bedrag verdient? In zo'n optimistisch scenario, aangezien we steeds meer erkennen dat veel werknemers in laagbetaalde en onzekere banen een essentiële rol spelen in ons collectieve welzijn, zou het beleid worden aangepast om zowel hun arbeidsomstandigheden als hun beloning te verbeteren. Betere lonen zouden volgen, zelfs als ze gepaard gaan met lagere winsten voor bedrijven of hogere prijzen (welke van beide zou dat worden indien we dezelfde aan het roer laten denkt u ?); er zal een sterke sociale en politieke druk zijn om onzekere contracten en uitbuitende mazen in de wet te vervangen door vaste banen en betere opleidingen. De ongelijkheid zou daarom kunnen afnemen, maar als de geschiedenis een leidraad is, is het onwaarschijnlijk dat dit optimistische scenario zal zegevieren zonder eerst enorme sociale onrust.

1.3.2. Sociale onrust blz - 65

Een van de grootste gevaren waarmee het post-pandemie-tijdperk wordt geconfronteerd, is sociale onrust. In sommige extreme gevallen kan het leiden tot maatschappelijke desintegratie en politieke ineenstorting. Talloze onderzoeken, artikelen en waarschuwingen hebben dit specifieke risico onder de aandacht gebracht, gebaseerd op de voor de hand liggende waarneming dat wanneer mensen geen baan, geen inkomen en geen uitzicht op een beter leven hebben, ze vaak hun toevlucht nemen tot geweld. Het volgende citaat vat de essentie van het probleem samen. Het is van toepassing op de VS, maar de conclusies zijn geldig voor de meeste landen over de hele wereld:

Degenen die hopeloos, werkloos en zonder bezittingen achterblijven zouden zich gemakkelijk kunnen keren tegen degenen die beter af zijn. Nu al, heeft ongeveer 30% van de Amerikanen geen of negatief vermogen. Als meer mensen met geen van beide uit de huidige crisis komen zonder geld, geen banen, noch toegang tot gezondheidszorg, en als deze mensen wanhopig en boos worden, zoals scènes als de recente ontsnapping van gevangenen in Italië of de plunderingen die daarop volgden, of, zoals na Orkaan Katrina in New Orleans in 2005 zou dit alledaags kunnen worden. Als regeringen hun toevlucht moeten nemen tot gebruik paramilitaire of militaire troepen om bijvoorbeeld rellen of aanvallen op eigendommen onder controle te krijgen dan kan het zijn dat samenlevingen uiteen beginnen te vallen.

Lang voordat de pandemie de wereld overspoelde, was de sociale onrust wereldwijd toegenomen, dus het risico is niet nieuw, maar is versterkt door COVID-19. Er zijn verschillende manieren om te definiëren wat sociale onrust inhoudt, maar de afgelopen twee jaar hebben er meer dan 100 belangrijke protesten tegen de regering plaatsgevonden over de hele wereld, in zowel rijke als arme landen, van de gele hesjesrellen in Frankrijk tot demonstraties tegen sterke mannen in landen als Bolivia, Iran en Soedan. De meesten (van de laatstgenoemden) werden onderdrukt door brute repressie, en velen gingen in winterslaap (zoals de wereldeconomie) toen regeringen hun bevolking dwongen om de pandemie in te dammen. Maar nadat het verbod om in groepen samen te komen en de straat op te gaan is opgeheven, is het moeilijk voor te stellen dat oude grieven en tijdelijk onderdrukte sociale onrust niet opnieuw zullen uitbarsten, mogelijk met hernieuwde kracht. In het post-pandemie-tijdperk, het aantal werklozen, bezorgd, ellendig, wrokkig, ziek en hongerigen zullen dramatisch zijn toegenomen. Persoonlijke tragedies zullen toenemen, die woede, wrok en ergernis aanwakkeren bij verschillende sociale groepen, inclusief werklozen, armen, migranten, gevangenen, daklozen, al degenen die buitengesloten zijn ... Hoe zou al deze druk niet kunnen eindigen in een uitbarsting? Sociale verschijnselen vertonen vaak dezelfde kenmerken als pandemieën en, zoals opgemerkt op de vorige pagina's, zijn omslagpunten in gelijke mate van toepassing op beide. Wanneer armoede, een gevoel van rechteloosheid en machteloosheid een bepaald omslagpunt bereiken, wordt ontwrichtende sociale actie vaak de laatste redmiddel.

In de vroege dagen van de crisis herhaalden prominente personen dergelijke zorgen en maakten ze de wereld attent op het toenemende risico van sociale onrust. Jacob Wallenberg, de Zweedse industrieel, is een van hen. In maart 2020 schreef hij: "Als de crisis lang duurt, kan de werkloosheid 20-30 procent bedragen, terwijl economieën met 20-30 procent kunnen krimpen ... Er zal geen herstel zijn. Er zal sociale onrust ontstaan. Er zal geweld zijn. Er zullen sociaaleconomische gevolgen zijn: dramatische werkloosheid. Burgers zullen dramatisch lijden: sommigen zullen sterven, anderen zullen zich vreselijk voelen." "We zijn nu voorbij de drempel van wat Wallenberg als" zorgwekkend "beschouwde, met werkloosheid van meer dan 20% tot 30% in veel landen over de hele wereld en de meeste economieën zijn in het tweede kwartaal van 2020 gekrompen tot boven een niveau dat voorheen als zorgwekkend werd beschouwd. Hoe gaat dit verlopen en waar is de kans op sociale onrust het grootst en in welke mate?"

Op het moment dat dit boek werd geschreven, heeft COVID-19 al een wereldwijde golf van sociale onrust ontketend. Het begon in de VS met de Black Lives Matter-protesten na de moord op George Floyd eind mei 2020 (**zoals velen reeds weten was dit allemaal nep en gefinancierd door George Soros, in een poging het vuur aan de lont te steken**), maar verspreidde zich snel over de hele wereld. COVID-19 was een bepalend element: de dood van George Floyd was de vonk die het vuur van sociale onrust deed oplaaien, maar de onderliggende omstandigheden die door de pandemie werden gecreëerd, met name de raciale ongelijkheden die het blootlegde en het stijgende werkloosheidsniveau, waren de brandstof dat versterkte de protesten en hield ze gaande. (**Niet echt, de massa wou er niet intrappen en het doofde dan ook snel uit**) Hoe? In de afgelopen zes jaar zijn bijna 100 Afrikaanse Amerikanen omgekomen in politiehechtenis, maar het kostte de moord George Floyd om een *nationale opstand te ontketenen*. (**En maar blijven liegen**) Daarom is het niet door kans dat deze uitbarsting van woede plaatsvond tijdens de pandemie die de Amerikaanse Afro-Amerikaan community onevenredig zwaar getroffen heeft. (zoals eerder aangegeven). Eind juni 2020 is het sterftcijfer dat door COVID-19 werd toegebracht aan zwarte Amerikanen 2,4 keer hoger dan voor blanke Amerikanen. Tegelijkertijd werd de

werkgelegenheid onder zwarte Amerikanen gedecimeerd door de coronacrisis. Dit mag niet als een verrassing komen: de economische en sociale kloof tussen Afro-Amerikanen en blanke Amerikanen zijn zo diepgaand dat, volgens bijna elke maatstaf, zwarte arbeiders zijn benadeeld in vergelijking met blanke arbeiders.

In mei 2020 bedroeg de werkloosheid onder Afro-Amerikanen 16,8% (tegenover een nationaal niveau van 13,3%), een zeer hoog niveau dat bijdraagt aan een fenomeen dat door sociologen wordt omschreven als 'biografische beschikbaarheid': de afwezigheid van voltijds werk neigt ertoe het participatieniveau in sociale bewegingen te verhogen. We weten niet hoe de Black Lives Matter-beweging zal evolueren en, als ze aanhoudt, welke vorm ze zal aannemen. Er zijn echter aanwijzingen dat het iets breder wordt dan racespecifieke kwesties. De protesten tegen systemisch racisme hebben geleid tot meer algemene oproepen over economische rechtvaardigheid en inclusiviteit. Dit is een logisch gevolg van de ongelijkheidskwesties die in het vorige subhoofdstuk aan de orde zijn gekomen, dat ook illustreert hoe risico's met elkaar omgaan en elkaar versterken.

Het is belangrijk om te benadrukken dat geen enkele situatie in steen gebeiteld is en dat er geen 'mechanische' triggers zijn voor sociale onrust (mensen betalen om onrust in gang te trekken is nochtans een ferme mechanische trigger.) - het blijft een uitdrukking van een collectieve menselijke dynamiek en gemoedstoestand die afhankelijk is van een veelheid aan factoren. Trouw aan de noties van onderlinge verbondenheid en complexiteit, zijn uitbarstingen van sociale onrust typische niet-lineaire gebeurtenissen die kunnen worden veroorzaakt door een breed scala aan politieke, economische, maatschappelijke, technologische en omgevingsfactoren. Ze variëren van zaken die zo verschillend zijn als economische schokken, ontberingen veroorzaakt door extreme weersomstandigheden, raciale spanningen, voedselschaarste en zelfs gevoelens van oneerlijkheid. Al deze, en meer, werken bijna altijd met elkaar samen en creëren trapsgewijze effecten. Daarom dat specifieke situaties van onrust niet kunnen worden voorspeld, maar kan wel worden verwacht. Welke landen zijn het meest vatbaar? Op het eerste gezicht lopen armere landen zonder vangnetten en rijke landen met zwakke sociale vangnetten het meeste risico omdat ze geen of minder beleidsmaatregelen hebben, zoals werkloosheidsuitkeringen om de schok van inkomensverlies op te vangen. Om deze reden kunnen sterk individualistische samenlevingen zoals de VS meer in gevaar zijn dan Europese of Aziatische landen die ofwel een groter gevoel van solidariteit hebben (zoals in Zuid-Europa) of een beter sociaal systeem om kansarmen te helpen (zoals in Noord-Europa). Soms komen de twee samen. Landen als Italië hebben bijvoorbeeld zowel een sterk sociaal vangnet als een sterk gevoel van solidariteit (vooral intergenerationeel). In dezelfde geest plaatst het confucianisme, dat in zoveel Aziatische landen heerst, plichtsbesef en generatiesolidariteit boven individuele rechten; het hecht ook veel waarde aan maatregelen en regels die de gemeenschap als geheel ten goede komen. Dit alles betekent natuurlijk niet dat Europese of Aziatische landen immuun zijn voor sociale onrust. Verre van dat! Zoals de gele hesjes-beweging in Frankrijk heeft aangetoond, kunnen gewelddadige en aanhoudende vormen van sociale onrust zelfs uitbarsten in landen met een robuust sociaal vangnet, maar waar de sociale verwachtingen te wensen overlaten.

Sociale onrust heeft een negatieve invloed op zowel de economische als de sociale welvaart, maar het is essentieel om te benadrukken dat we niet machteloos staan tegenover mogelijke sociale onrust, om de simpele reden dat overheden en in mindere mate bedrijven en andere organisaties zich kunnen voorbereiden om het risico te beperken. Door het juiste beleid te voeren. De grootste onderliggende oorzaak van sociale onrust is ongelijkheid. De

beleidsinstrumenten om onaanvaardbare niveaus van ongelijkheid te bestrijden, bestaan en liggen vaak in handen van regeringen.

1.3.3. De terugkeer van de "grote" regering blz 68

In de woorden van John Micklethwait en Adrian Wooldridge: "De COVID-19-pandemie heeft de regering weer belangrijk gemaakt. Niet alleen weer krachtig (kijk naar die eens zo machtige bedrijven die om hulp smeken), **(het zijn nochtans de enigen die gewoon mogen blijven verder functioneren, zou het niet kunnen dat zij in deze p(l)andemie gewoon een kans zien om zich weer extra staatsfinanciën eigen te maken?)** maar ook weer vitaal: het maakt enorm uit of je land een goede gezondheidsdienst, bekwame bureaucraten en gezonde financiën heeft. Goed bestuur is het verschil tussen leven en dood.

Een van de grote lessen in Europa en Amerika van de afgelopen 5 eeuwen is dit: acute crisissen dragen bij aan het boosten van staatsmacht. Dat is altijd al zo geweest en er is geen reden waarom het anders zou zijn met de Covid19 pandemie. Geschiedkundigen wijzen op het feit dat toenemende fiscale grondstoffen van kapitalistische landen vanaf de 18de eeuw altijd nauw geassocieerd werden met de behoefte om oorlog te voeren, vooral deze die in verre landen plaatsvonden en waarvoor nood was aan maritieme capaciteiten. Dit was het geval tijdens de zeven-jarige oorlog van 1756-1763, beschreven als de allereerste echt wereldoorlog waarbij alle grootmachten van europa betrokken waren. Sedertdien is het antwoord op grote crisissen altijd een toenemende consolidatie geweest van staatsmacht, beginnende met belastingsheffingen: een inherent en essentieel attribuut als een kwestie van recht van elke onafhankelijke regering. Enkele voorbeelden om dit punt duidelijk te maken suggereren sterk, dat deze keer, net zoals in het verleden, de belastingen zullen toenemen. **(Ongetwijfeld de belastingen voor de gewone mensen, gezien de rijken en multinationals er gewoon geen betalen, gezien zij gebruik maken van fiscale achterdeuren die voor hen op maat gemaakt zijn).** Zoals in het verleden, zal de sociale verklaring en politieke justificatie hiervoor zijn dat landen in oorlog nu eenmaal meer geld nodig hebben. (Alleen is het dit keer tegen een onzichtbare vijand) **Hier wordt ons dus eigenlijk uitgelegd wat het voorwendsel is om ons helemaal kaal te plukken.**

Frankrijks hoogste inkomsttaksen was 0 (zero) in 1914, een jaar na WO I was dat 50%. Canada introduceerde inkomstenbelasting in 1917, als een tijdelijke maatregel om de oorlog te bekostigen, en verhoogde deze dramatisch gedurende WO II, met een algemene extra inkomstentaks van 20%, te betalen door alle personen, uitgezonderd bedrijven, en de introductie van hoge marginale taksen van 69% kwam naar beneden na de oorlog maar bleef substantieel hoger dan het voordien was. Gelijkaardig werd gedurende WO II de inkomstenbelasting omgevormd van een rijkentaks tot een allemantaks, zodat het aantal belastingplichtigen steeg van 7 miljoen in 1940 tot 42 miljoen in 1945. De meest progressieve belastingsjaren in de Amerikaanse geschiedenis waren 1944 & 1945, met een belasting van 94% voor iedereen met een inkomen boven de 200.000\$ (het equivalent van 2.4 miljoen\$ in 2009)

Dergelijke hoge belastingen, door degenen die ze moesten betalen vaak een aanslag genoemd, zakten niet onder de 80% gedurende de volgende 20 jaar. (Blz 69) **Zo kondigt Mr Schwab aan dat de mensen, maar niet de bedrijven (dus grote bedrijven, want de kleine zelfstandigen zijn reeds de nek omgedraaid door de**

maatregelen) zich aan enorm hoge belastingen mogen verwachten gezien we volgens hem “in oorlog zijn met een onzichtbare vijand”. Doodnormaal, is altijd al zo geweest zegt hij, u leest het zelf.

Op het einde van WO II adopteerden vele anderen landen gelijkaardige en vaak extreme belastingsmaatregelen. In het VK steeg tijdens de oorlog het hoogste tarief van de inkomstenbelasting tot een buitengewoon verbluffende 99,25%!

Soms vertaalde de soevereine macht van de staat om belasting te heffen zich in tastbare maatschappelijke voordelen op verschillende domeinen, zoals de oprichting van een welvaartssysteem. Deze massale overgangen naar iets geheel 'nieuws' werden echter altijd gedefinieerd in termen van een reactie op een gewelddadige externe schok of de dreiging dat er nog een zou komen. De Tweede Wereldoorlog leidde bijvoorbeeld in het grootste deel van Europa tot de introductie van 'cradle-to-grave'-welvaartssystemen. Net als in de Koude Oorlog: waren regeringen in kapitalistische landen zo bezorgd over een interne communistische opstand dat ze een door de staat geleid model oprichtten om dit te voorkomen. Dit systeem, waarin staatsbureaucraten grote delen van de economie beheersten, variërend van transport tot energie, bleef tot ver in de jaren zeventig van kracht. Tegenwoordig is de situatie fundamenteel anders; in de tussenliggende decennia (in de westerse wereld) is de rol van de staat aanzienlijk geslonken. Dit is een situatie die zal veranderen, omdat het moeilijk voor te stellen is hoe een exogene schok van zo'n omvang als die veroorzaakt door COVID-19 kan worden aangepakt met puur op de markt gebaseerde oplossingen. Het coronavirus slaagde er al en bijna van de ene op de andere dag in om de perceptie van het complexe en delicate evenwicht tussen de private en publieke sfeer te veranderen ten gunste van de laatste. Hieruit is gebleken dat sociale verzekeringen efficiënt zijn en dat het afleggen van steeds meer verantwoordelijkheden (zoals gezondheid en onderwijs) aan individuen en de markten wellicht niet in het beste belang van de samenleving is. In een verrassende en plotselinge ommekeer zou het idee, dat slechts een paar jaar geleden een gruwel zou zijn geweest, dat regeringen het algemeen belang kunnen bevorderen terwijl op hol geslagen economieën zonder toezicht grote schade aanrichten aan de sociale welvaart, nu de norm kunnen worden. Op de wijzerplaat die het continuüm tussen de overheid en de markten meet, is de naald resoluut naar links opgeschoven.

Voor het eerst sinds Margaret Thatcher de tijdgeest van een tijdperk vastlegde toen ze verklaarde dat "er niet zoiets bestaat als de samenleving", hebben regeringen de overhand. Alles wat er in het post-pandemie-tijdperk komt, zal ons ertoe brengen om opnieuw na te denken over de rol van regeringen.

Blz 71- In plaats van simpelweg marktfalen op te lossen wanneer ze ontstaan, zouden ze moeten, zoals voorgesteld door de econoom Mariana Mazzucato: “evolueren naar het actief vormgeven en creëren van markten die zorgen voor duurzame en inclusieve groei. Ze zouden ook moeten zorgen voor partnerschappen met bedrijven waarbij overheidsgelddnbetrokken is in dienst van het algemeen welzijn en niet van winsten. Hoe zal deze uitgebreide rol van regeringen zich manifesteren? Een belangrijk element van een nieuwe “grotere” regering is al aanwezig met de enorm toegenomen en quasi-onmiddellijke overheidscontrole over de economie. Zoals uiteengezet in hoofdstuk 1, heeft de economische interventie van de overheid zeer snel en op een ongekende schaal plaatsgevonden. In april 2020, net toen de pandemie de wereld begon te overspoelen. **(Hier zegt Mr Schwab dus duidelijk zelf dat de p(l)andemie in april de wereld begon te**

overspoelen, is het dan niet heel vreemd dat hij, blijkbaar terugkijkend op april 2020, heel deze analyse weet te maken, op te schrijven en in boekvorm weet uit te brengen in juni 2020 ?) hebben regeringen over de hele wereld stimuleringsprogramma's aangekondigd voor een bedrag van enkele triljoenen dollars, alsof er bijna gelijktijdig acht of negen Marshall-plannen waren ingevoerd om de basisbehoeften van de armsten te ondersteunen. mensen, behoud banen waar mogelijk en help bedrijven om te overleven. Centrale banken besloten de tarieven te verlagen en beloofden alle liquiditeit te verschaffen die nodig was, terwijl regeringen onder meer de sociale uitkeringen begonnen uit te breiden, directe geldovermakingen te doen, lonen te dekken en lening- en hypotheekbetalingen op te schorten. Alleen regeringen hadden de macht, het vermogen en het bereik om dergelijke beslissingen te nemen, zonder welke economische rampspoed en een complete sociale ineenstorting de overhand zouden hebben gehad.

Kijkend naar de toekomst, zullen regeringen hoogstwaarschijnlijk, maar met verschillende mate van intensiteit, besluiten dat het in het belang van de samenleving is om enkele spelregels te herschrijven en hun rol permanent te vergroten. **(Boer, let op uw ganzen !)**

Zoals gebeurde in de jaren dertig in de VS, toen massale werkloosheid en economische onzekerheid geleidelijk werden aangepakt door een grotere rol voor de overheid, zal vandaag de dag waarschijnlijk een vergelijkbare aanpak kenmerkend zijn voor de voorzienbare toekomst. We bespreken in andere subhoofdstukken de vorm die dit zal aannemen (zoals in de volgende over het nieuwe sociale contract), maar laten we kort enkele van de meest opvallende punten noemen.

Ziekte- en werkloosheidsverzekeringen moeten ofwel helemaal opnieuw worden opgezet, ofwel worden versterkt waar deze al bestaan.

Pag 72

De sociale vangnetten zullen ook versterkt moeten worden - in de Angelsaksische samenlevingen die het meest "marktgericht" zijn; verlengde werkloosheidsuitkeringen, ziekteverlof en vele andere sociale maatregelen zullen moeten worden geïmplementeerd om het effect van de schok op te vangen en zullen daarna de norm worden. In veel landen zal een hernieuwd vakbondsbetrokkenheid dit proces vergemakkelijken.

Aandeelhouderswaarde zal een secundaire overweging worden, waardoor het primaat van het stakeholderkapitalisme naar voren komt. De financialisering van de wereld die de afgelopen jaren zoveel aan kracht heeft gewonnen, zal waarschijnlijk achteruitgaan. Overheden, met name in de landen die er het meest door worden getroffen - de VS en het VK - zullen worden gedwongen om veel kenmerken van deze financiële obsessie te heroverwegen. Ze zouden een breed scala aan maatregelen kunnen nemen, van het onwettig maken van het terugkopen van eigen aandelen tot het voorkomen dat banken de schuld van de consument stimuleren. De publieke controle van particuliere bedrijven zal toenemen, met name (maar niet alleen) voor alle bedrijven die profiteerden van overheidsgeld. Sommige landen zullen nationaliseren, terwijl andere de voorkeur geven aan aandelenbelangen of leningen verstrekken. Over het algemeen zal er meer regelgeving komen voor veel verschillende kwesties, zoals de veiligheid van werknemers of de binnenlandse inkoop voor bepaalde goederen. Bedrijven zullen ook worden aangesproken op sociale en ecologische breuken waarvoor ze naar verwachting een deel van de oplossing zullen zijn. Als toevoeging zullen regeringen publiek-private partnerschappen sterk aanmoedigen, zodat private bedrijven meer betrokken raken bij de beperking van mondiale risico's. **(In realiteit zien we reeds lang dat publiek-private samenwerkingen PPS,**

handige vehikels zijn om overheidsgeld in een bedrijf te pompen, waarna het langs de private kant wordt leeggezogen, nl. door politieke trekpoppen zeer vetbetaalde zitjes in bestuursraden te geven, een marionet CEO een waanzinnig hoog loon uit te keren, - voor waarschijnlijk eerder bewezen diensten-, en de overblijvende winsten te privatiseren.) Ongeacht de details zal de rol van de staat toenemen en daarmee de manier waarop zaken worden gedaan wezenlijk beïnvloeden. Bedrijfsleiders in alle bedrijfstakken en alle landen zullen, in verschillende mate, zich moeten aanpassen aan meer overheidsingrijpen. Er zal actief worden gestreefd naar onderzoek en ontwikkeling voor mondiale collectieve goederen, zoals oplossingen voor gezondheid en klimaatverandering. De belastingen zullen stijgen, vooral voor de meest bevoorrechten, omdat regeringen hun veerkrachtig vermogen zullen moeten versterken en er zwaarder in willen investeren. Zoals bepleit door Joseph Stiglitz: De eerste prioriteit is om (...) meer financiering te verstrekken aan de publieke sector, met name voor die delen ervan die zijn ontworpen ter bescherming tegen de veelheid aan risico's die een complexe samenleving kent gezichten, en om de vooruitgang in wetenschap en hogere kwaliteit te financieren, zoals onderwijs, waarvan onze toekomstige welvaart afhangt. Dit zijn gebieden met productieve banen - onderzoekers, docenten en degenen die helpen bij het runnen van de instellingen die hen ondersteunen, kunnen snel zijn gemaakt. Zelfs als we uit deze crisis komen, we moeten beseffen dat er zeker een andere crisis op de loer ligt om de hoek. We kunnen niet voorspellen hoe de volgende eruit zal zien - behalve dat ze er anders zal uitzien dan de vorige.

Nergens zal dit binnendringen van regeringen, waarvan de vorm goedaardig of kwaadaardig kan zijn, afhankelijk van het land en de cultuur waarin het plaatsvindt, zich krachtiger manifesteren dan bij de herdefiniëring van het sociale contract.

1.3.4. Het sociaal contract blz 73

Het is bijna onvermijdelijk dat de pandemie veel samenlevingen over de hele wereld ertoe zal aanzetten de voorwaarden van hun sociaal contract te heroverwegen en opnieuw te definiëren. We hebben al gezinspeeld op het feit dat COVID-19 heeft gehandeld als een versterker van reeds bestaande aandoeningen, waardoor langdurige problemen naar voren kwamen die voortkwamen uit diepe structurele zwakheden die nooit goed waren aangepakt. Deze dissonantie en een opkomende vraagtekens bij de status quo komen tot uitdrukking in een langdurige oproep om de sociale contracten waaraan we allemaal min of meer gebonden zijn, te herzien.

Ruim gedefinieerd, verwijst het "sociaal contract" naar de (vaak impliciete) reeks regelingen en verwachtingen die de relaties tussen individuen en instellingen beheersen. Simpel gezegd, het is de "lijm" die samenlevingen samenbindt; zonder dat ontrafelt het sociale weefsel. Decennialang is het langzaam en bijna onmerkbaar geëvolueerd in een richting die individuen ertoe dwong meer verantwoordelijkheid te nemen voor hun individuele leven en economische resultaten, waardoor grote delen van de bevolking (het meest duidelijk in de lage-inkomensgroepen) tot de conclusie kwamen dat het sociale contract op zijn best werd uitgehold, zo niet in sommige gevallen volledig afgebroken. De schijnbare illusie van een lage of geen inflatie is een praktisch en illustratief voorbeeld van hoe deze erosie zich in de praktijk afspeelt. Gedurende vele jaren is over de hele wereld de inflatie voor velen gedaald, goederen en diensten, met uitzondering van de drie dingen die voor de overgrote meerderheid van ons het belangrijkste zijn: huisvesting, gezondheidszorg en

onderwijs. Voor alle drie zijn de prijzen sterk gestegen, waardoor een een steeds groter deel van het beschikbare inkomen en, in sommige landen, zelfs gezinnen zich gedwongen zien schulden te maken om medische zorg te ontvangen. Evenzo, in het pre-pandemische tijdperk, kansen op werk waren in veel landen uitgebreid, maar de toename van de werkgelegenheid vielen vaak samen met inkomensstagnatie en werkpolarisatie. Deze situatie heeft uiteindelijk het economische en sociaal welzijn van een grote meerderheid van de mensen wier inkomsten niet langer voldoende waren om een bescheiden fatsoenlijke levensstijl te garanderen (ook onder de middenklasse in de rijke wereld). Vandaag hebben de fundamentele redenen die het verlies van vertrouwen in ons sociale leven ondersteunen de vorm van contracten die samen komen rond kwesties van ongelijkheid, de ondoelmatigheid van het meeste herverdelingsbeleid, een gevoel van uitsluiting en marginalisering en een algemeen gevoel van oneerlijkheid. Dit is waarom veel burgers begonnen zijn de wens uit te spreken het sociaal contract te beëindigen, een steeds krachtiger uitgesproken verlies van vertrouwen in instellingen en leiders.

In sommige landen heeft deze wijdverbreide ergernis de vorm aangenomen van vreedzaam of gewelddadig demonstraties; in andere heeft het geleid tot verkiezingsoverwinningen voor populistische en extremistische partijen. Welke vorm het ook aanneemt, in bijna alle gevallen is de reactie van het etablissement achterwege gebleven - slecht voorbereid op de rebellie en uit ideeën en beleidshefbomen die dat probleem aanpakken. Hoewel ze complex zijn, is het beleid dat oplossingen bestaan in grote lijnen het aanpassen van de verzorgingsstaat aan de wereld van vandaag door mensen mondiger te maken en te reageren op de vraag om een eerlijker sociaal contract. In de afgelopen jaren hebben verschillende internationale organisaties en denktanks zich aangepast aan deze nieuwe realiteit en schetsen zij voorstellen om dit te realiseren.

De pandemie zal een keerpunt markeren door deze overgang te versnelling. Het heeft de kwestie uitgekristalliseerd en een terugkeer naar de pre-pandemische status quo onmogelijk gemaakt.

Blz 75- Welke vorm zou het nieuwe sociale contract kunnen aannemen? Er zijn geen kant-en-klare modellen, omdat elke mogelijke oplossing afhangt van de geschiedenis en cultuur van het land op hetwelke het van toepassing is.

Het is onvermijdelijk en begrijpelijk dat een "goed" sociaal contract voor China anders zal zijn dan dat voor de VS, dat op zijn beurt niet zal lijken op dat van Zweden of Nigeria. Ze kunnen echter allemaal een aantal gemeenschappelijke kenmerken en principes delen, waarvan de absolute noodzaak steeds duidelijker wordt door de sociale en economische gevolgen van de pandemiecrisis. Twee in het bijzonder vallen op:

1. Een bredere, zo niet universele verlening van sociale bijstand, sociale verzekeringen, gezondheidszorg en basisdiensten van hoge kwaliteit
2. Een beweging naar betere bescherming voor werknemers en voor degenen die momenteel het meest kwetsbaar zijn (zoals degenen die werkzaam zijn in voeding en de kluseconomie waarin voltijdse werknemers worden vervangen door onafhankelijke contractanten en freelancers).

Er wordt vaak gezegd dat de reactie van een land op een ramp boekdelen spreekt over zijn sterke punten en disfuncties, en in de eerste plaats over de "kwaliteit" en robuustheid van

zijn sociale contract. Naarmate we geleidelijk de meest acute momenten van de crisis achter ons laten en een grondig onderzoek beginnen naar wat er goed ging en wat niet, zouden we veel inwendig onderzoek moeten verwachten dat uiteindelijk zal leiden tot een herdefiniëring van de voorwaarden van onze sociale contract. In landen die werden gezien als degenen die een ondermaats antwoord op de pandemie boden, zullen veel burgers kritische vragen gaan stellen, zoals: waarom ontbrak het in mijn land tijdens de pandemie vaak aan maskers, gasmaskers en ventilatoren? Waarom was het niet goed voorbereid? Heeft het te maken met de obsessie met kortetermijndenken? Waarom zijn we zo rijk aan BBP-termen en zo ineffectief in het leveren van goede gezondheidszorg aan iedereen die het nodig heeft? Hoe kan het dat een persoon die meer dan 10 jaar opleiding tot arts heeft gevolgd en wiens eindejaarsresultaten worden gemeten in levens, een vergoeding ontvangt die mager is in vergelijking met die van een handelaar of een hedgefonds manager?

Blz 75- De COVID-19-crisis heeft de ontoereikende staat van de meeste nationale gezondheidsstelsels blootgelegd, zowel wat betreft de kosten van levens van patiënten als van verpleegkundigen en artsen. In rijke landen waar door belastingen gefinancierde gezondheidsdiensten lange tijd te lijden hebben gehad onder een gebrek aan middelen (de Britse National Health Service is een extreem voorbeeld) als gevolg van politieke bezorgdheid over stijgende belastingen, zal de roep om meer uitgaven (en dus hogere belastingen) luider worden, met een groeiend besef dat "efficiënt beheer" de onderinvestering niet kan compenseren.

COVID-19 heeft ook gapende hiaten in de meeste socialezekerheidsstelsels aan het licht gebracht. Op het eerste gezicht zijn de landen die op de meest inclusieve manier hebben gereageerd, de landen met een uitgebreid welvaartssysteem, met name de Scandinavische landen. Om een voorbeeld te geven: al in maart 2020 garandeerde Noorwegen 80% van het gemiddelde inkomen van zelfstandigen (op basis van de belastingaangiften van de voorgaande drie jaar), terwijl Denemarken 75% garandeerde. Aan de andere kant van het spectrum speelden de meest marktgeoriënteerde economieën een inhaalslag en toonden ze besluiteloosheid bij het beschermen van de meest kwetsbare segmenten van de arbeidsmarkt, met name de klusarbeiders, de onafhankelijke contractanten en oproepkrachten en uitzendkrachten. Werkgelegenheid bestaat uit inkomensverdienende activiteiten die buiten de traditionele werkgever-werknemerrelatie vallen.

Een belangrijk onderwerp dat een doorslaggevende impact kan hebben op het nieuwe sociaal contract is ziekteverlof. Economen zijn het er meestal over eens dat de afwezigheid van betaald ziekteverlof het moeilijker maakt om de verspreiding van een epidemie in te dammen. Dus verspreid de ziekte. Dit geldt met name voor werknemers met een laag inkomen en dienstverleners (deze twee gaan vaak hand in hand). Toen de varkensgriep (H1N1) pandemie plaatsvond in 2009-2010, schatte de American Public Health Association dat ongeveer 7 miljoen mensen besmet waren en nog eens 1.500 stierven omdat besmettelijke werknemers het zich niet konden veroorloven om niet te gaan werken. Van de rijke economieën hebben alleen de VS een systeem dat het aan de werkgevers overlaat om te beslissen of ze al dan niet betaald ziekteverlof bieden. In 2019 profiteerde bijna een kwart van alle Amerikaanse werknemers (ongeveer 40 miljoen, grotendeels geconcentreerd in lage lonen) er niet van. In maart 2020, toen de pandemie in de VS begon te woeden, ondertekende president Trump een nieuwe wet die werkgevers tijdelijk verplichtte om twee weken ziekteverlof plus gezinsverlof tegen gedeeltelijk loon te bieden. (einde blz 76) voor werknemers met kinderopvangproblemen. Het valt nog te bezien hoe dit een rol zal spelen bij de herdefiniëring van het sociaal contract in de VS. Daarentegen eisen bijna alle Europese landen van werkgevers dat zij zorgen voor betaald ziekteverlof voor verschillende

perioden waarin werknemers ook beschermd zijn tegen ontslag. Nieuwe wetten die aan het begin van de pandemie werden uitgevaardigd, betekenden ook dat de staat een deel van of het hele salaris zou vergoeden van mensen die thuis vastzaten, inclusief degenen die in de kluseconomie en freelancers werken. In Japan hebben alle werknemers recht op maximaal 20 dagen betaald verlof per jaar, terwijl ze in China recht hebben op loon bij ziekte dat varieert van 60% tot 100% van het dagloon tijdens elke ziekteperiode voor de duur van het ziekteverlof, contractueel overeengekomen of gedefinieerd tussen werknemers en werkgevers. Naarmate we verder gaan, mogen we verwachten dat dergelijke kwesties meer en meer zullen binnendringen in de herdefiniëring van ons sociaal contract.

Een ander aspect dat cruciaal is voor sociale contracten in westerse democratieën, betreft vrijheden en vrijheid. Er bestaat momenteel een groeiende bezorgdheid dat de strijd tegen deze en toekomstige pandemie zal leiden tot de oprichting van permanente bewakingsmaatschappijen. Deze kwestie wordt nader onderzocht in het hoofdstuk over de technologische reset, maar het volstaat om te zeggen dat een noodtoestand alleen kan worden gerechtvaardigd als een dreiging openbaar, universeel en existentieel is. Bovendien benadrukken politieke theoretici vaak dat buitengewone machten toestemming van het volk vereisen en beperkt moeten zijn in tijd en proportie. Men kan het eens zijn met het eerste deel van de bewering (publieke, universele en existentiële dreiging), maar hoe zit het met het laatste? Verwacht wordt dat het een prominent onderdeel zal zijn van toekomstige discussies over hoe ons sociaal contract eruit zou moeten zien.

Het collectief herdefiniëren van de voorwaarden van onze sociale contracten is een baanbrekende taak die de substantiële uitdagingen van het heden bindt moment voor de hoop van de toekomst. Zoals Henry Kissinger eraan herinnerde ons: "De historische uitdaging voor leiders is om de crisis te beheersen tijdens het bouwen aan de toekomst. Een mislukking kan de wereld in brand steken". Terwijl we nadenken over de contouren waarvan we denken dat een toekomstig sociaal contract zou kunnen volgen, negeren we op eigen risico de mening van de jongere generatie die gevraagd zal worden ermee te leven. Hun toewijding is doorslaggevend en dus om beter te begrijpen wat ze willen, mogen we niet vergeten te luisteren.

Dit is des te belangrijker omdat de jongere generatie waarschijnlijk radicaler zal zijn dan de oudere generatie in het veranderen van ons sociaal contract. De pandemie heeft hun leven overhoop gegooid, en een hele generatie over de hele wereld zal gedefinieerd worden door economische en vaak sociale onzekerheid, met miljoenen die aan het werk gaan in het midden van een diepe recessie.

Zij zullen deze littekens voor altijd meedragen. Ook , het starten met een tekort - (veel studenten hebben studieschulden) - zal waarschijnlijk gevolgen op lange termijn hebben. Nu al zijn de millennials (althans in de westerse wereld) al slechter af dan hun ouders in termen van inkomen, bezittingen en vermogen. Ze hebben minder kans om een huis te bezitten of kinderen te krijgen dan hun ouders waren. Nu treedt een andere generatie (Gen Z) toe tot een systeem dat in haar ogen faalt en dat te kampen zal krijgen met reeds lang bestaande problemen die door de pandemie aan het licht komen en nog worden verergerd.

Zoals een universiteitsstudent, geciteerd in The New York Times, zei: "Jongeren hebben een diep verlangen naar radicale verandering omdat we de gebroken weg voor ons zien."

Hoe zal deze generatie reageren? Door radicale oplossingen (en vaak radicale actie) in een poging om de volgende ramp te voorkomen - of het nu gaat om klimaatverandering of sociale ongelijkheden. Deze generatie zal hoogstwaarschijnlijk een radicaal alternatief voor

de huidige koers eisen, omdat haar leden gefrustreerd en verbeterd zijn door de knagende overtuiging dat het huidige systeem onherstelbaar beschadigd is.

Jeugdactivisme neemt wereldwijd toe, en wordt gerevolutioneerd door sociale media die de mobilisatie vergroten in een mate die eerder onmogelijk leek. Het neemt veel verschillende vormen aan, variërend van niet geïnstitutionaliseerde politieke participatie tot demonstraties en protesten, en richt zich op uiteenlopende zaken als klimaatverandering, economische hervormingen, gendergelijkheid en LGBTQ rechten. De jonge generatie staat in de voorhoede van sociale verandering. Er bestaat weinig twijfel dat zij de katalysator voor verandering zal zijn en een bron van cruciaal momentum voor de Grote Reset.

1.4. Geopolitieke reset - blz 79

De connectiviteit tussen geopolitiek en pandemieën vloeit in twee richtingen. Enerzijds, het chaotische einde van het multilateralisme (een vacuüm in het wereldbestuur) en de opkomst van verschillende vormen van nationalisme zullen de aanpak van de uitbraak bemoeilijken.

(Met andere woorden, nationalisme, dus het willen behouden of versterken van een nationaal eenheidsgevoel, eigen cultuur en wetten, zou beter vervangen worden door zoiets als, laat me eens raden, een wereldregering? Zoals the new world order ? De nieuwe wereldorde ? Krijgen de complotwappies dan echt op elk punt gelijk?)

Het coronavirus verspreidt zich wereldwijd en spaart niemand, terwijl tegelijkertijd de geopolitieke breuklijnen die samenlevingen verdelen, er voor zorgen dat veel leiders zich gaan richten op nationale reacties - een situatie die de collectieve effectiviteit beperkt en het vermogen om de pandemie uit te roeien verminderd. **(Dus, dat zou wel het gedroomde excuus zijn om die nieuwe wereldorde, die wereldregering erdoor te duwen, want die leiders die zich gaan richten op nationale reacties, m.a.w. luisteren naar de wensen van hun bevolkingen, dat bevalt Mr Schwab duidelijk niet...waar zo'n virus allemaal niet goed voor is he ?)** Aan de andere kant, de pandemie is duidelijk geopolitieke tendensen aan het verergeren en versnellen die al duidelijk waren voordat de crisis uitbrak. Wat waren ze en wat is de huidige stand van zaken op geopolitiek gebied?

Wijlen econoom Jean-Pierre Lehmann (die les gaf aan IMD in Lausanne) vat de situatie van vandaag met grote scherpzinnigheid samen

toen hij zei: "Er is geen nieuwe wereldorde, alleen een chaotische overgang naar onzekerheid." **(Nu nog niet, maar als wij, gewone mensen van over de hele wereld, niet heel goed opletten en zelf met een alternatief afkomen i.p.v. als makke schapen in de richting die Mr Schwab & Co voor ons in petto hebben te lopen zal dat binnenkort wel veranderen, dan is de nieuwe wereldorde er wel, en aan die wereldregering zullen we ongetwijfeld nog minder te zeggen hebben dan nu al lang het geval is aan onze nationale regeringen en die vreselijke EU, waar we helemaal geen zeggingschap in hebben, ook al moeten we daar ook politici van allerlei landen, inclusief het onze, ferme lonen voor betalen om daar te zitten...)**

Meer recent heeft Kevin Rudd, voorzitter van het Asia Society Policy Institute en voormalig Australisch Eerste premier, uitte soortgelijke gevoelens, en maakte zich zorgen over de "komende post-COVID-19 anarchie": "Verschillende vormen van ongebreideld nationalisme nemen de plaats in van orde en samenwerking. **(Wat is "ongebreideld " nationalisme ? Een land dat beslist van zelf te bepalen welke wetten het aanneemt en welke het verwerpt?)**

Het chaotische karakter van de nationale en wereldwijde reacties op de pandemie staat dus als een waarschuwing voor wat er kan komen op een nog bredere schaal.

Dit is al jaren aan de gang met meerdere oorzaken die elkaar kruisen, maar het bepalende element van geopolitieke instabiliteit is het geleidelijke herstel van het evenwicht van het Westen naar het Oosten - een overgang die spanningen creëert en die, in het proces, ook wereldwijde wanorde genereert. (Hoezo, wereldwijde wanorde? Het is net door de geopolitieke beslissingen van, onder andere, maar niet uitsluitend, de VS, ten tijde van bv. presidenten Bush, senior en junior, Clinton en Obama, in samenwerking met de NATO en de VN -van die supranationale organisaties waar burgers geen enkele zeggenschap over hebben-, dat er allerlei landen plat gebombardeerd zijn onder valse voorwendselen zoals de zogezegde dictatuur van Saddam Hoessein, Khadafi en Assad, tot zelfs zelf gecreëerde nepaanleidingen, zoals IS, 9/11, Osama Bin Laden, waardoor er wanorde ontstond, denk daarbij aan Libie, Irak, Afganistan, Syrie, ... Moesten alle landen zich beperken tot politiek in eigen land i.p.v. aan smerige geopolitiek te doen, dan waren er heel wat minder problemen geweest. Heel veel mensen in de wereld zijn zich er, ondanks de zeer eenzijdige berichtgeving in volkomen door diezelfde elite gecontroleerde media, heel goed van bewust, maar uiteraard hadden geen van ons allen, individueel en collectief, daar enige zeggenschap in.

Dit wordt gevat in de zogenaamde 'Thucydidesval' - de structurele spanning die onvermijdelijk ontstaat wanneer een opkomende macht als China wedijvert met een heersende macht als de VS. Deze confrontatie zal jarenlang een bron zijn van chaos, wanorde en onzekerheid voor de komende jaren.

Ongeacht of men de VS "mag" of niet, het geleidelijke terugtrekken (het equivalent van een "geopolitieke taper", zoals de historicus Niall Ferguson het formuleert) van het internationale toneel zal ervoor zorgen dat de internationale volatiliteit zal toenemen.

Meer en meer, zullen landen die de neiging hebben te vertrouwen op mondiale collectieve goederen, door de Amerikaanse "hegemon" geleverd (voor de veiligheid van de zeegaten, de strijd tegen internationaal terrorisme, enz.) nu zelf voor hun eigen achtertuin moeten zorgen.

De 21e eeuw zal hoogstwaarschijnlijk een tijdperk zijn zonder een absolute hegemon, waarin geen enkele macht absolute dominantie krijgt - als gevolg daarvan zullen macht en invloed chaotisch en in sommige gevallen met tegenzin worden herverdeeld. **Het zal zeker met tegenzin zijn, wanneer het volk ten volle beseft wat de wereldwijde elite en haar politieke trekpoppen de mensen al vele decennia lang aandoen en beslissen dat dat allemaal nu maar eens gedaan moet zijn, dat jullie onze neus uitkomen met jullie smerige praktijken, en dat wij zelf onze Nieuwe Wereld willen maken, geleerd hebbende van de vele fouten die wij jullie al zo lang hebben zien doen, waardoor er geen volk op Aarde meer overschiet dat niet op één of andere manier lijdt onder jullie nooit aflatende stroom van misdaden.**

Wij, gewone, brave mensen, wij willen vrede, rust, een goed bestaan voor iedereen, zonder dwang om steeds maar aan jullie regels en voorwaarden waaronder wij mogen bestaan te moeten leven, zonder rotstreken en alles wat onze wereld tot een zieke puinhoop maakt die ons vergiftigt op alle mogelijke manieren, bv door glyfosaat over onze voeding te kappen, fluor in ons drinkwater te doen en wat weet ik wat nog allemaal, wij willen in alle transparantie, in broederschap met alle andere volkeren en religies, in wederzijds respect voor mekaar, een goede wereld opbouwen voor onszelf en onze kinderen !

In deze rommelige nieuwe wereld, die wordt gekenmerkt door een verschuiving naar multipolariteit en hevige concurrentie om invloed, zullen de conflicten of spanningen niet langer worden aangedreven door ideologie (met de gedeeltelijke en beperkte uitzondering van de radicale islam), maar door nationalisme en de concurrentie om middelen. Als geen enkele macht de orde kan handhaven, zal onze wereld lijden aan een "mondiaal tekort aan orde". Tenzij individuele naties en internationale organisaties erin slagen oplossingen te vinden om beter samen te werken op mondiaal niveau, lopen we het risico een "tijdperk van entropie" binnen te gaan waarin bezuinigingen, fragmentatie, woede en parochialisme ons wereldlandschap in toenemende mate zullen bepalen, waardoor het minder begrijpelijk en wanordelijker wordt. De pandemische crisis heeft deze trieste stand van zaken zowel blootgelegd als verergerd. De omvang en de gevolgen van de schok zijn zodanig dat geen enkel extreem scenario nu nog van de tafel kan worden geveegd. De implosie van sommige falende staten of petrostaten, het mogelijke uiteenvallen van de EU, een breuk tussen China en de VS die tot oorlog leidt: al deze en nog veel meer zijn nu aannemelijke (zij het hopelijk onwaarschijnlijke) scenario's geworden. Op de volgende bladzijden bespreken we vier belangrijke kwesties die in het post-pandemische tijdperk zullen toenemen en die met elkaar samenhangen: de erosie van de globalisering, de afwezigheid van mondiaal bestuur, de toenemende rivaliteit tussen de VS en China, en het lot van kwetsbare en falende staten.

1.4.1. Globalisering en nationalisme - blz 80

Globalisering - een allesomvattend woord - is een breed en vaag begrip dat verwijst naar de wereldwijde uitwisseling tussen naties van goederen, diensten, mensen, kapitaal en nu zelfs gegevens. Het is erin geslaagd om honderden miljoenen mensen uit de armoede te halen maar sinds een aantal jaren, wordt het in twijfel getrokken en begint zelfs terug te lopen.

(Dat komt omdat de allerrijksten der Aarde met steeds meer weglopen, dat de armoede bij alle anderen steeds meer groeit !) Zoals eerder is benadrukt, is de wereld van vandaag meer onderling verbonden dan ooit tevoren, maar voor meer dan een decennium, is de economische en politieke impuls, die de toename van de globalisering mogelijk maakte en ondersteunde, reeds aan het afnemen.

De besprekingen over de wereldhandel die in het begin van het jaar 2000 van start zijn gegaan, hebben geen overeenkomst opgeleverd, terwijl in diezelfde periode de politieke en maatschappelijke weerstand tegen globalisering onophoudelijk aan kracht won. **(Misschien moeten wanna-be wereldleiders, zoals Mr Schwab & Co, ook wel Mr Global genoemd, die menen de richting van de hele wereld te mogen bepalen d.m.v. hun jaarlijkse elitaire bijeenkomsten in Davos, en die daar door niemand democratisch voor verkozen zijn, gewoon accepteren dat er heel soms politieke maar vooral maatschappelijke weerstand is tegen hun activiteiten en plannen omdat de gewone mensen daar helemaal geen zin in hebben?)**

Naarmate de sociale kosten als gevolg van de asymmetrische effecten van de globalisering toenamen (met name(of deels?) in termen van (verhoogde?) werkloosheid in hoge-inkomenslanden), werden de risico's van de financiële globalisering steeds duidelijker na de Grote Financiële Crisis die in 2008 begon.

Heel dat wereldwijde financiële systeem, met hedgefondsen, rommelige waardepapieren en al die troep, daar hebben gewone mensen ook geen boodschap aan, het is nergens goed voor, behalve voor degenen die er vet aan weten te verdienen, weg ermee!

De combinatie van deze factoren triggerden de opkomst van *populistische en rechtse partijen over de hele wereld (vooral in het Westen), die, wanneer ze aan de macht komen, zich vaak terugtrekken in nationalisme en een isolationistische agenda promoten - twee begrippen die haaks staan op globalisering.*

Hier wil ik, nu ik dan toch bezig ben, ook wel eens mijn zeg over doen, de term populisme verwijst naar “van en voor het volk”, en daar is, in tegenstelling tot wat Mr Global & Co daar via de creatie van een vals perceptiekader van proberen te maken, niets mis mee, integendeel, er zou veel meer van en voor het volk geregeerd moeten worden! Populisme wordt, om het negatief te kaderen, ook al vele jaren in dezelfde hoek geparkeerd als politiek rechts, waarrond ook sedert heel lange tijd een onjuist negatief perceptiekader is gecreëerd, als zijnde een bende racisten. En ik, die zelf 22 jaar lang de meest linkse belgische partij gesteund en gestemd heb, nl PVDA, omdat dat de enige partij was die zei op te komen voor de gewone mensen en tegen de multinationals, en die 10 jaar in Africa gewoond heb en daar 23 jaar later nog steeds vrienden heb, ik mag dat zeggen, want niemand kan mij van racisme beschuldigen.

Zitten er racisten tussen de partijleden en kopstukken van rechtse partijen? Jazeker. Die zijn er, die bestaan nl. overal, maar ze zijn vrij zeldzaam. De meeste mensen die hier rechts stemmen doen dat niet uit racisme, maar wel omdat ze zich in hun bestaan bedreigd voelen door wat enkel een zo goed als wereldwijd linksliberaal beleid kan genoemd worden, en dan heb ik het over nationale en internationale geopolitieke puinhopen zoals ik hierboven een eindje terug beschreven heb, die enorme vluchtelingenstromen teweeg brengen, in die mate dat onze sociale zekerheidssystemen, die per definitie beperkt, want nationaal, zijn, dit niet langer kunnen blijven dragen. En doordat die onophoudelijke stroom nieuwkomers zowat altijd onderaan de maatschappelijke ladder staan wanneer ze hier toekomen zorgt dat ervoor dat onze eigen mensen die het moeilijk hebben, o.a. tengevolge van automatisatie en productieverplaatsing naar lageloonlanden, in de verdrukking komen bij het vinden van een betaalbare woning en een job waar je geen hogere studies voor moet gedaan hebben. Bovendien krijgen nieuwkomers niet zelden voordelen t.o.v. onze eigen mensen, die hier nochtans al hun hele leven belastingen belastingen betalen. Natuurlijk wekt dat wrevel op!

Ik zou zelfs durven zeggen dat dat bewust door onze regeringen gedaan wordt, en wel omdat bevolkingen zich op die manier opsplitsen in mensen die daar last van ondervinden, en die dus voor rechtse partijen gaan stemmen, en mensen die daar geen last van ondervinden, die dus niet onderaan de maatschappelijke ladder voor een plek moeten vechten, en die vooral de voordelen van de multiculturele samenleving ervaren, zoals een prettig gevarieerd straatbeeld en lekker exotisch eten. En die voelen zich doorgaan beter, nobeler, dan degenen die vooral de nadelen van de massale migratie naar onze landen ervaren, want die staan niet in de anderen hun schoenen. En die stemmen links, of links liberaal. En zo wordt de bevolking bewust opgesplitst in twee grote politieke machtblokken, die lijnrecht tegenover mekaar staan, ook in het dagelijks leven, want elk identificeert zich met het politieke segment waartot hij of zij behoort. De overigen, vaak iets oudere, traditionele, vaak Christelijke mensen die in een dorp of randgemeente wonen vinden hun plaats bij de partijen die daarvoor voorzien zijn. En zo zorgen politici en hun partijen, die eigenlijk je reinste misdaadkartels zijn, overgoten met een politiek sausje, dat het volk verdeeld blijft,

zodat zij kunnen heersen. En terwijl heel veel geld binnenrijven natuurlijk. En uiteindelijk vreten ze allemaal volop uit onze ruif, in België zijn zelfs extra regeringen uitgevonden om meer postjes te kunnen uitdelen, of dacht er iemand dat dat werkelijk voor bestuursdoeleinden was? Want vergis u niet, ALLE politici van ALLE partijen zijn in hetzelfde bedje ziek, ongeacht aan wie of wat ze ogenschijnlijk lippendienst bewijzen, want ze rollen allemaal al vele decennia dezelfde agenda uit, de cosmetische details die ze daarbij hanteren dienen enkel om ons de illusie te geven dat er verschillen zijn, zodat wij denken dat we een keuze hebben. Maar zeg nu eens eerlijk, is het na de heropleving na de tweede wereldoorlog, al ooit eens beter geworden voor de gewone mensen? Ongeacht wie er aan het stuur stond? Het zou me dan ook niet verbazen dat exact hetzelfde zich voortdoet in zeer veel landen, vooral Europese.... **VERDEEL EN HEERS !** Zien jullie het?

De wereldeconomie is zo nauw met elkaar verweven dat het onmogelijk is om de globalisering te beëindigen. **Integendeel, dat is perfect mogelijk !** Het zijn voornamelijk dingen waar gewone mensen geen boodschap aan hebben die mondiaal zijn, dingen zoals dus bv. internationale financiële instellingen en aanverwanten. Handel drijven met andere landen kan perfect op vrije basis gebeuren, doordat elk land terug dingen zal produceren met een geheel eigen karakter (i.p.v. de eenheidsworst aan goederen die nu al lang de retail domineren), daarnaast heeft elk land zijn charme, en door toerisme gaat er ook geld van het ene naar het andere land. Handel en productie dienen gewoon terug ten behoeve van de mensen te komen i.p.v. ten behoeve van de financiële markten. Het is echter wel mogelijk te vertragen en zelfs terug te draaien. Wij verwachten dat de pandemie precies dat zal doen. De grenzen zijn al weer opgetrokken met een wraakzucht, waardoor trends die al in volle glorie aanwezig waren voordat de pandemie in maart 2020 met volle kracht uitbrak (toen het een echte wereldwijde pandemie werd, die geen enkel land spaart), zoals strengere grenscontroles (voornamelijk uit angst voor immigratie) en meer protectionisme (vooral uit angst over globalisering). Strengere grenscontroles met het doel de voortgang van de pandemie in de hand te houden, zijn uiterst zinvol, maar het risico dat de heropleving van de natiestaat geleidelijk leidt tot een veel groter nationalisme is reëel, een realiteit die het "globalisering trilemma" kader van Dani Rodrik in kaart brengt.

In het begin van de jaren 2010, toen globalisering een gevoelige politieke en sociale kwestie werd, legde de Harvard econoom uit waarom het onvermijdelijke slachtoffer zou zijn als het nationalisme toeneemt. (einde blz 81)

Het trilemma suggereert dat de drie begrippen van economische globalisering, politieke democratie en de natiestaat wederzijds onverzoenbaar zijn, gebaseerd op de logica dat er op elk gegeven moment slechts twee effectief naast elkaar kunnen bestaan. **Eens raden welke van de drie Mr Schwab & Co, het liefst kwijtwillen, in aanmerking genomen dat politieke democratie, zoals ik hierboven uitgelegd heb, een farce is waarmee ze ons voor het lapje houden...**

(blz 82) Democratie en nationale soevereiniteit zijn alleen verenigbaar als de globalisering binnen de perken wordt gehouden. **Dat klopt, maar dan moeten we het wel over echte democratie hebben, nl. horizontale democratie, waarbij over alle regelgeving de keuze aan de mensen gelaten wordt d.m.v. referendums, waar uiteraard enkel vrijwillig aan wordt deelgenomen.** Daarentegen, als zowel de natiestaat als globalisering floreren, dan wordt democratie onhoudbaar. En dan, als zowel democratie als globalisatie uitbreiden, is er

geen plaats meer voor de natiestaat. Daarom kan men altijd maar twee van de drie kiezen - dit is de essentie van het trilemma.

De Europese Unie is vaak gebruikt als voorbeeld om de relevantie te illustreren van het conceptuele kader dat het trilemma toonde. De combinatie van economische integratie (een proxy voor globalisering) met democratie impliceert dat de belangrijke beslissingen op supranationaal niveau moeten worden genomen, wat op de een of andere manier de soevereiniteit van de natiestaat verzwakt. **Vreemd, democratie wordt hier gelijkgesteld met het feit dat belangrijke beslissingen op supranationaal niveau genomen worden, hoe kan er dan nog sprake zijn van werkelijke democratie? Wanneer de afstand tussen de mensen en degenen die aan het roer zitten vergroot neemt de democratie net af, dat zien we genoeg aan de Europese besluitvorming, toch ?**

In de huidige omgeving, suggereert het "politieke trilemma" dat globalisering noodzakelijkerwijs in toom gehouden moet worden als we niet de nationale soevereiniteit of democratie willen op geven. Daarom, maakt de opkomst van nationalisme de terugtrekking van globalisatie onvermijdelijk in het grootste deel van de wereld - een impuls die vooral in het Westen opvalt.

De stemming voor Brexit en de verkiezing van president Trump op een protectionistisch platform zijn twee gedenkwaardige markeringen van de Westerse verzet tegen globalisering. Latere studies bevestigen niet alleen Rodrik's trilemma, maar tonen ook aan dat de afwijzing van globalisering door kiezers een rationele reactie is als de economie sterk is en de ongelijkheid groot. **Alsof mensen globalisering enkel afwijzen omwille van het feit dat niet alle landen even rijk zijn. Het lijkt me eerder een kwestie te zijn van het willen behouden van autonomie, zelfbestuur en zelfbeslissingsrecht.**

De meest zichtbare vorm van progressieve deglobalisering zal plaatsvinden in het hart van haar "kernreactor": de wereldwijde toeleveringsketen die emblematisch is geworden voor globalisering. Hoe en waarom zal dit zich uitspelen?

De verkorting of herlokalisatie van toeleveringsketens zal aangemoedigd worden door:

- 1) bedrijven die het zien als een risicobeperkende maatregel tegen verstoring van de toeleveringsketen (de afweging veerkracht versus efficiency-afweging); en
- 2) politieke druk van zowel rechts en links.

Sinds 2008 staat het streven naar grotere (?) betere (?) lokalisatie stevig op de politieke agenda in veel landen (vooral in het Westen), maar het zal nu worden versneld in het post-pandemische tijdperk. Aan de rechterzijde wordt het verzet tegen globalisering aangewakkerd door protectionisten en nationale-veiligheids *haviken* **(deze woordkeuze kan tellen bij wijze van het creëren van het perceptiekader waardoor Mr Schwab wil dat u naar de dingen kijkt)** die al aan het opkomen waren voordat de pandemie uitbrak.

Blz 83 - Nu zullen zij allianties vormen en soms fuseren met andere politieke krachten die voordeel zien in het omarmen van een antiglobalisatie agenda.

Aan de linkerzijde, zullen activisten en groene partijen die reeds het luchtvervoer stigmatiseerden en vroegen om een terugdraaiing van de globalisering, aangemoedigd worden door het positieve effect dat de pandemie had op ons milieu (veel minder koolstofuitstoot, veel minder lucht- en water vervuiling). Zelfs zonder druk van *extrem-rechts* **(framing!)** en de groene activisten, zullen veel regeringen zich realiseren dat sommige situaties van handelsafhankelijkheid niet langer politiek aanvaardbaar zijn. Hoe kan de Amerikaanse regering bijvoorbeeld accepteren dat 97% van de antibiotica die in het land geleverd worden uit China komen? **(Waarom moet dat? De VS kan dat perfect zelf produceren, net zoals elk land dat kan, toch? Massaproductie maakt zelden het**

product goedkoper voor de consument, er komen hogere transportkosten bij kijken, dat transport is ook niet milieuvriendelijk, producenten verwerven zo een monopolie, waardoor ze kunnen vragen wat ze willen d.m.v. prijsafspraken en de consumentenprijs blijft, in het beste geval, hetzelfde.

Dit proces van omkering van de globalisering zal niet van de ene dag op de andere gebeuren; het verkorten van de toeleveringsketens zal zowel een grote uitdaging en zeer kostbaar zijn. Bijvoorbeeld, een grondige en allesomvattende loskoppeling van China zou van bedrijven verwachten dat die een investering van honderden miljarden dollars doen in nieuw te vestigen fabrieken, en van regeringen bedragen om nieuwe infrastructuur te financieren, zoals luchthavens, transport verbindingen en huisvesting, ten behoeve van de verplaatste toeleveringsketens. **Nationale of regionale fabrieken moeten niet zo groot zijn en nieuwe infrastructuur hebben gezien ze een veel kleiner marktaandeel bedienen, lucht- en zeehavens worden nu gebruikt voor toelevering uit vooral China, die wegvalt of gedeeltelijk vervangen wordt voor regionaal gebruik, wegen zijn er ook en huisvesting hebben lokale werknemers al.**

Ondanks het feit dat de politieke wens tot ontkoppeling in sommige gevallen soms sterker is dan het feitelijke vermogen om dit te doen, de richting van de trend is niettemin duidelijk. De Japanse regering maakte dit duidelijk toen zij 243 miljard van haar 108 triljoen Japanse yen opzij zette als reddingspakket om Japanse bedrijven te helpen hun activiteiten uit China terug te trekken.

Bij verschillende gelegenheden heeft de Amerikaanse regering op soortgelijke maatregelen gezinspeeld.

De meest waarschijnlijke uitkomst op het globalisering-geen globalisering continuüm ligt in een tussenoplossing: regionalisatie.

Het succes van de Europese Unie als vrijhandelszone of het nieuwe Regionale Uitgebreide Economische Partnerschap in Azië (een voorgestelde vrijhandelsovereenkomst tussen de 10 landen die samen ASEAN vormen) zijn belangrijke illustratieve voorbeelden van hoe regionalisering wel eens een nieuwe verwaterde versie van globalisering zou kunnen worden. Zelfs de drie staten die samen Noord-Amerika vormen, drijven nu meer handel met elkaar dan met China of Europa. Zoals Parag Khanna opmerkt: "Regionalisme was duidelijk het globalisme aan het inhalen voordat de pandemie de kwetsbaarheden van onze onderlinge afhankelijkheid blootgaf".

Blz84 - Gedurende jaren, met de gedeeltelijke uitzondering van de directe handel tussen de VS en China, was globalisering (gemeten naar de uitwisseling van goederen) al meer intraregionaal dan interregionaal aan het worden. In het begin van de jaren '90 nam Noord-Amerika 35% van de export van Oost-Azië voor zijn rekening, terwijl dit aandeel nu is gedaald tot 20%, voornamelijk omdat Oost Azië elk jaar meer naar zichzelf exporteert - een natuurlijke situatie, naarmate de Aziatische landen hoger in de waardeketen komen en meer consumeren van wat zij produceren. In 2019, toen de VS en China een handelsoorlog ontketenden, steeg de handel van de VS met Canada en Mexico terwijl de handel met China daalde. Tegelijkertijd steeg de handel van China met ASEAN voor het eerst tot boven de 300 miljard (billion) dollar. In het kort, deglobalisatie in de vorm van meer regionalisatie was al aan de gang.

COVID-19 zal deze mondiale divergentie alleen maar versnellen nu Noord-Amerika, Europa en Azië zich steeds meer richten op regionale zelfvoorziening in plaats van op de ver verwijderde en ingewikkelde wereldwijde toeleveringsketens die vroeger de essentie van globalisering belichaamden. Welke vorm zou dit kunnen aannemen? Het zou kunnen lijken

op de opeenvolging van gebeurtenissen die een eerdere periode van globalisering tot een einde bracht, maar met een regionale draai. Antiglobalisatie was sterk in de aanloop naar 1914 en tot 1918, daarna minder sterk in de jaren 1920, maar het herleefde in de jaren dertig als gevolg van de Grote Depressie, die een toename van tarifaire en niet-tarifaire belemmeringen triggerden die veel bedrijven vernietigde en veel pijn veroorzaakte in de grootste economieën van die tijd.

Dit is ook weer een breinmanipulatie, door antiglobalisatie te associëren met de periodes voor elke wereldoorlog, wordt het idee in uw brein geplant dat antiglobalisatie gevaarlijk is en tot een wereldoorlog leidt. De dingen die tot de wereldoorlogen geleid hebben zijn complex en zeer divers, maar kortweg kan gesteld worden dat oorlogen veroorzaakt worden door degenen die daar baat bij hebben, dus flink aan verdienen, en die daar zeer slinkse truiken en manipulaties voor gebruiken.

Hetzelfde zou opnieuw kunnen gebeuren, met een sterke impuls tot het terug naar huis brengen van productie en diensten die verder reikt dan gezondheidszorg en landbouw en ook grote categorieën van niet-strategische producten. Zowel uiterst rechts als uiterst links zullen van de crisis gebruik maken ten voordele van een protectionistische agenda met hogere barrières voor het vrije verkeer van kapitaal goederen en mensen. Uit verschillende enquêtes die in de eerste maanden van 2020 werden afgenomen, bleek dat internationale bedrijven vrezen voor een terugkeer en verergering van het protectionisme in de VS, niet alleen op handel, maar ook bij grensoverschrijdende fusies en overnames en overheidsopdrachten.

Ongetwijfeld! Internationale bedrijven, multinationals dus, bang dat ze geen lokale bedrijven meer kunnen overnemen, of ermee fuseren om een deel van de koek te pakken te krijgen en bijzonder lucratieve overheidsopdrachten zouden mislopen ten gunste van lokale bedrijven! Ja, daar zijn die mastodonten, die de kwalijke eigenschap hebben zich in belastingsparadijzen te vestigen, en subsidies te bemachtigen i.p.v. winstbelasting te betalen natuurlijk niet gek op! Maar willen wij dergelijke bedrijven en handel nog wel in ONZE Nieuwe Wereld, of zien wij liever onze eigen, kleinere bedrijven floreren?

Blz 84

Wat in de VS gebeurt, zal onvermijdelijk elders zijn uitwerking hebben, waarbij andere geavanceerde economieën meer belemmeringen voor handel en investeringen zullen opwerpen, de oproepen negerend van deskundigen en internationale organisaties om af te zien van protectionisme.

Dit sombere scenario is niet onvermijdelijk, maar in de komende jaren moeten we verwachten dat de spanningen tussen de krachten van nationalisme en openheid zich zullen afspelen op drie kritieke dimensies:

1) mondiale instellingen; 2) handel; en 3) kapitaalstromen.

De laatste tijd zijn mondiale instellingen en internationale organisaties verzwakt, zoals de Wereldhandelsorganisatie of de WHO, of niet opgewassen tegen hun taak, waarbij de laatste meer te wijten is aan "ondergefinancierd en over-geregeerd" dan aan inherente ontoereikendheid. **De rol van de wereldhandelsorganisatie is overbodig, obsolete, wanneer landen, bedrijven en consumenten rechtsreeks beslissen met wie ze welke handel doen binnen de regels die democratisch, door referendum bepaald dus, in hun land gelden. De WHO is, gezien haar rol in deze Covid19 plandemie, mijns inziens een criminele organisatie, die niet enkel alle bestaansrecht verloren heeft, maar waarnaar**

zeer grondig en volledig transparant onderzoek moet gedaan worden om haar verantwoordelijken voor een onafhankelijk volkstribunaal te brengen. En dat onderzoek dient zich ook uit te breiden naar degene die deze organisatie voor zowat 80% financieert, nl. Bill Gates, de man die de hele wereld wil inspuiten met een gevaarlijk, experimenteel product dat ze een vaccin noemen, omdat dat woord bij de meeste mensen vertrouwen opwekt, maar waar het van naar uitziet dat het, zelfs enkel nog maar op de korte termijn, vele doden veroorzaakt, die dan volgens de door de elite gecontroleerde media uiteraard aan onderliggend lijden zijn overleden, iets wat makkelijk kan gezegd worden indien er geen autopsie plaatsvindt, maar door vele onafhankelijke wetenschappers en artsen zeer zwaar betwijfeld wordt.

De wereldhandel zal, zoals we in het vorige hoofdstuk zagen, vrijwel zeker inkrimpen naarmate bedrijven hun toeleveringsketen verkorten en ervoor zorgen dat zij niet langer afhankelijk zijn van één enkel land of bedrijf in het buitenland voor kritieke onderdelen en componenten. In het geval van bijzonder gevoelige sectoren (zoals farmaceutica of materialen voor de gezondheidszorg) en sectoren die geacht worden van belang te zijn voor de nationale veiligheid (zoals telecommunicatie of energieopwekking), kan er zelfs een continu proces van de-integratie plaatsvinden. Dit is reeds een vereiste aan het worden in de VS, en het zou verrassend zijn als deze houding niet overslaat naar andere landen en andere sectoren. **Prima voor het milieu en regionale werkgelegenheid, toch ?**

De geopolitiek veroorzaakt ook economische pijn door de zogenaamde bewapening van de handel, die bij mondiale bedrijven de angst aanwakkert dat zij niet langer kunnen uitgaan van een ordelijke en voorspelbare oplossing van handelsconflicten door de internationale rechtsorde.

Wat de internationale kapitaalstromen betreft, lijkt het nu al duidelijk dat nationale overheden en de publieke opinie deze in toom zullen houden. Zoals reeds aangetoond door zovele landen en regio's, zo verschillend als Australië, India of de EU, zullen protectionistische overwegingen steeds meer aanwezig zijn in het post-pandemische tijdperk. Maatregelen zullen variëren van nationale regeringen die belangen kopen in "strategische" bedrijven om zo buitenlandse overnames te voorkomen of voorkomen van diverse beperkingen opgelegd bij dergelijke overnames, tot buitenlandse directe investeringen (FDI) die aan goedkeuring door de overheid onderworpen worden. Het is veelzeggend dat, in april 2020, de regering van de VS besloot om, een door de overheid beheerd pensioenfonds, te verhinderen in China te investeren. blz 86

Prima toch allemaal? Waarom zou een Amerikaans pensioenfonds in China moeten kunnen investeren? In eigen land zijn er vast ook goede investeringen te doen die daarenboven de Amerikaanse economie een boost zouden geven, toch ?

In de komende jaren, lijkt het onvermijdelijk dat een zekere deglobalisering zal plaatsvinden, aangespoord door de opkomst van nationalisme en een grotere internationale versnippering. Het heeft geen zin te proberen de status quo ex ante te herstellen ("hyperglobalisering" heeft al haar politiek en sociaal kapitaal verloren, en het verdedigen ervan is politiek niet langer verdedigbaar/ houdbaar), maar het is belangrijk de nadelen te beperken van een mogelijke vrije val die zou leiden tot grote economische schade en sociaal leed zou veroorzaken.

Wacht even, het terugtrekken uit globalisering mag niet tot een vrije val leiden omdat deze grote economische schade en sociaal leed zou veroorzaken, maar de economie van, als ik het goed heb, 193 landen (degenen die aangesloten zijn bij de WHO) kapot

maken door afschuwelijke vrijheidsberovende maatregelen, met enorm veel sociaal en economisch leed, omwille van een virus met een mortaliteit van 0,23%, dat is geen probleem ?

Een overhaaste terugtrekking uit de globalisering zou leiden tot handels- en valutaoorlogen, die de economie van elk land zouden schaden, sociale verwoesting veroorzaken en etno- of clan-nationalisme aanwakkeren. De oprichting van een veel meer inclusieve en rechtvaardige vorm van globalisering die duurzaam is, zowel sociaal als milieuvriendelijk is de enige levensvatbare manier om de terugtocht te beheersen. Dit vereist beleidsoplossingen die in het afsluitende hoofdstuk worden besproken en een vorm van effectief wereldwijd bestuur.

Hier hebben we hem weer, Mr Schwab op zijn sloffen, eerst hierboven een horrorscenario schetsen, gaande van grote economische schade en sociaal leed tot handels- en valutaoorlogen, om de mensen goed bang te maken, en dan met het volgens hem enige alternatief afkomen, nl. een effectief wereldwijd bestuur ! De Nieuwe Wereldorde dus !

En dit volgens een tactiek die ons ondertussen goed gekend is, mensen tot op het bot bang maken om er vervolgens iets door te duwen dat absoluut niet aangenaam is voor hen, als zijnde zagezegd het minste van de twee kwaden! AAN WAT DOET ONS DIT NU TOCH DENKEN ?

Vooruitgang is inderdaad mogelijk op die mondiale gebieden die van oudsher profijt hebben van internationale samenwerking, zoals milieu-overeenkomsten, volksgezondheid en belastingparadijzen. **Echt ? Belastingparadijzen opnoemen in het rijtje van mondiale gebieden die profijt hebben van internationale samenwerking? Hoe lang hebben jullie, mondiale toplui van onder andere supranationale organisaties, al niet onbeperkt globaal kunnen samenwerken om iets aan belastingparadijzen te doen? En dan hebben we het niet enkel over Panama en de Kaaimeilandjes, maar ook over bijvoorbeeld Nederland, Luxemburg en Liechtenstein, om maar degenen die me direct voor de geest komen op te noemen. In plaats van er iets aan te doen lijkt het er meer op dat jullie ze hebben helpen creëren, en het zou dan ook niet verbazen indien uit onderzoek zou blijken dat uw vrienden van de wereldelite er grote vermogens geparkeerd hebben staan, en uzelf misschien ook wel Mr Schwab! Ik hoop uit de grond van mijn hart dat dit eindelijk eens degelijk onderzocht zal worden eens de wereldeconomie volledig gecrasht is en al die binnen- en buitenlandse valuta's dan toch waardeloos geworden zijn zodat geheimhouding niet langer de moeite loont om te bewaren.**

Dit kan alleen worden bereikt door een betere mondiale regering / bestuur?- Dus, iets doen aan de belastingparadijzen, waarvan u weet dat het al zeer lang een doorn in het oog is van vele mensen ter wereld, is dus eigenlijk de wortel die u hen voorhoudt om ervoor te zorgen dat ze toehappen in uw mondiale regeringsdroom ? Bah, wat in-slecht !

Dit (een wereldregering) is meest "natuurlijke" en effectieve verzachtende factor tegen protectionistische tendensen . We weten echter nog niet hoe het kader zich in de nabije toekomst zal ontwikkelen. Op dit moment zijn de tekenen onheilspellend dat het niet de goede kant op gaat.

Er is geen tijd te verliezen. Als we het functioneren en legitimiteit van onze mondiale instellingen niet verbeteren, zal de wereld binnenkort onbeheersbaar en zeer gevaarlijk worden. Er kan geen sprake zijn van duurzaam herstel zonder een mondiaal strategisch kader van de regering/bestuur? (governance)

Constance herhaling van een angstbeeld en direct daarop telkens “de enige bescherming”, zijnde een wereldregering, telkens anders geformuleerd, daartegen aanbieden is een beproefde techniek uit de gedragswetenschap, een manipulatiepsychologie die bv ook door inlichtingendiensten gebruikt wordt bij soms langdurige geheime operaties, ook wel psy ops genoemd, dit is absoluut een vorm van psychologische oorlogsvoering.

1.4.2. Mondiaal bestuur (blz 86)

Mondiale bestuur wordt gewoonlijk gedefinieerd als het proces van samenwerking tussen transnationale actoren met als doel te antwoorden op mondiale problemen (problemen die gevolgen hebben voor meer dan één staten of regio's).

Het omvat het geheel van instellingen, beleid, normen, procedures en initiatieven waarmee natiestaten proberen meer voorspelbaarheid en stabiliteit te brengen in hun antwoorden op transnationale uitdagingen. Deze definitie maakt het duidelijk dat elke mondiale inspanning voor elk mondiaal vraagstuk of probleem tandoos is zonder de medewerking van nationale regeringen en hun vermogen om te handelen en wetten te maken om hun doelstellingen te ondersteunen. Natiestaten maken mondiaal bestuur mogelijk (de een leidt de andere), en daarom zegt de VN dat "effectief mondiaal bestuur alleen kan worden bereikt met effectieve internationale samenwerking"

De twee begrippen, mondiaal bestuur en internationale samenwerking zijn zo met elkaar verweven dat het bijna onmogelijk is voor mondiaal bestuur om te floreren in een verdeelde wereld die zich terugtrekt en fragmenteert. Hoe meer nationalisme en isolationisme de wereldpolitiek doordringen, des te groter de kans dat mondiaal bestuur zijn relevantie verliest en ineffectief wordt.

Helaas bevinden we ons nu op dit kritieke punt. Botweg gezegd, we leven in een wereld waarin niemand echt de baas is.

Internationale samenwerking dient voor elk thema op vrijwillige basis te kunnen gebeuren, en het is aan de bevolking van elk land om per referendum te kiezen of zij al dan niet een specifiek samenwerkingsverband met andere landen willen aangaan, dat is democratie, Mr Global hier zijn mondiaal bestuur zou neerkomen op een mondiale dictatuur, waar geen enkel volk ook nog maar iets mee te beslissen heeft, net zoals dat bv. reeds het geval is voor VN operaties. En waarom zouden we moeten leven in een wereld waar iemand de baas is ? Wat is er mis met autonoom in gelijkwaardigheid naast mekaar leven, zowel op individueel, regionaal, nationaal*, en mondiaal vlak?

(*nationaal is een begrip dat ervan uitgaat dat regionale volkeren zich verenigen tot wat een land genoemd wordt, met grenzen rond, en waarbinnen over dat hele grondgebied dezelfde regels gelden, dezelfde munt gebruikt wordt enz., volgens het principe “eendracht maakt macht”. De vraag is of dat wel een noodzakelijke constructie is, en of volkeren en natuurlijke regio's wel “macht” dienen te hebben. Macht wordt per definitie gebruikt om een ander iets af te dwingen, willen we nog wel

een wereld waarin het concept “macht” overheerst, waar iemand “de baas” moet zijn over anderen ?

Belgie is een goed voorbeeld daarvan, een zakdoek groot, amper te ontdekken op een wereldkaart, wat dus betekent dat het in termen van macht niets voorstelt op het wereldtoneel, maar waar wel drie totaal aparte volkeren naast mekaar leven, elk met een eigen taal, cultuur en eigenschappen en bijgevolg met slechts zeer beperkte onderlinge interactie. Toch worden deze door het concept “natie/land”, gedwongen van allen dezelfde, vanuit het centraal bestuur opgelegde regels te volgen, systemen te hanteren betreffende bijvoorbeeld onderwijs, bureaucratie, politieke besluitvorming enz. Ook delen zij hun sociale zekerheidssysteem, terwijl het noorden van het land uit mensen bestaat die van nature harde werkers zijn, (en bijgevolg een grotere inbreng hebben in dat sociaal zekerheidsstelsel), en het zuiden van het land bestaat uit mensen met een meer gezapige manier van leven, bijna mediterrane te noemen, (en bijgevolg meer nemen uit het sociale zekerheidsstelsel dan zij eraan toevoegen.) Wanneer een natuurlijke regio, zoals bijvoorbeeld wat nu “Vlaanderen” genoemd wordt, stevast door een nationaal systeem verplicht wordt van een andere natuurlijke regio, met dewelke zij weinig tot geen overeenkomsten en affiniteiten heeft, van inkomsten te voorzien, en de ene daarvoor hard moet werken terwijl de andere het zich daardoor gemakkelijk kan maken, dan wekt dit per definitie wrevel op. In het voorbeeld van België is er dan ook nog de oostelijke, duitstalige regio, waarvan de andere twee regio's zelfs niet weten hoe de mensen daar van nature zijn en welke rol zij concreet spelen in alle aspecten van het nationaal systeem dat België heet, we verstaan mekaar niet en delen niets met mekaar, behalve de kunstmatige landsgrenzen, het daarbinnen bestaande sociale zekerheidssysteem en het politieke bestuur dat heerst over dat hele grondgebied.

Wanneer we de door Mr Schwab/Mr Global gewenste wereldregering accepteren, dan krijg je deze situatie in macrovorm, letterlijk op wereldschaal dus.

COVID-19 heeft ons eraan herinnerd dat de grootste problemen waar we voor staan wereldwijd van aard zijn. Of het nu gaat om pandemieën, klimaatverandering, terrorisme of internationale handel, het zijn allemaal mondiale problemen die we alleen kunnen aanpakken, en waarvan de risico's alleen kunnen worden beperkt, op een collectieve manier.

(Ziet u, alweer de herhaling van de dingen die ons angst moeten aanjagen, pandemieën, klimaatverandering, terrorisme en internationale handel (waaraan eerder in dit boek het begrip concurrentie aan verbonden is, wat automatisch de angst opwekt “niet in staat te zijn te kunnen concurreren”) met vervolgens de vaste stelling dat deze risico's enkel kunnen beperkt worden op een collectieve manier, ergo, door mondiaal bestuur, de wereldregering. Dit telkens via iets verschillende manieren herhalen om zo dezelfde boodschap in het onderbewustzijn in te planten is karakteristiek voor het uitoefenen van mind-control.)

Maar de wereld is, in de woorden van Ian Bremmer, een G0-wereld geworden, of erger nog, een G-minus-2 wereld (de VS en China), volgens de Indiase econoom Arvind Subramanian (om de afwezigheid van leiderschap van de twee reuzen te verklaren door oppositie bij de G7, de groep van zeven rijkste naties – of de G20 - de G7 plus 13 andere belangrijke landen

en organisaties, die geacht worden de leiding te nemen). Steeds vaker vinden de grote problemen die ons teisteren plaats buiten de controle van zelfs de machtigste natiestaten; de risico's en problemen waarmee wij worden geconfronteerd zijn in toenemende mate geglobaliseerd, onderling afhankelijk en onderling verbonden, terwijl de mondiale bestuurscapaciteiten om dit te doen gevaarlijk falen, bedreigd door de heropleving van nationalisme. Deze ontkoppeling betekent niet alleen dat de meest kritieke mondiale vraagstukken geadresseerd worden op een zeer gefragmenteerde manier, en dus inadequaat, maar ook dat ze in feite worden verergerd door dit onvermogen om ze op de juiste manier aan te pakken.

Blz 88 - Zo, in plaats van constant te blijven (in termen van het risico dat ze vormen), worden ze opgeblazen en neemt uiteindelijk de kwetsbaarheid van het systeem toe. Dit blijkt uit figuur 1; er bestaan sterke onderlinge verbanden tussen wereldwijd bestuursfalen, het falen van klimaatmaatregelen, het falen van nationale regeringen (waarmee het een zelfversterkend effect heeft), sociale instabiliteit en natuurlijk het vermogen om pandemieën met succes aan te pakken. In een notendop: mondiaal bestuur is de nexus van al deze andere problemen. De zorg is dan ook dat we zonder een passend mondiaal bestuur, we verlamd zullen raken in onze pogingen om mondiale uitdagingen te duiden en er op te reageren, met name wanneer er zo'n een sterke dissonantie bestaat tussen binnenlandse kortetermijnbehoeften en mondiale uitdagingen op lange termijn. Dit is een grote zorg, gezien het feit dat er vandaag geen "comité om de wereld te redden" is (de uitdrukking werd meer dan 20 jaar geleden gebruikt, op het hoogtepunt van de Aziatische financiële crisis). Als we het argument verder doortrekken, zou men zelfs kunnen beweren dat het "algemene institutionele verval" dat Fukuyama beschrijft in *Political Order and Political Decay* het probleem van een wereld zonder mondiaal bestuur nog verergert. Het brengt een vicieuze cirkel op gang waarin natiestaten slecht omgaan met de grote uitdagingen waar ze voor staan, wat vervolgens leidt tot het wantrouwen van het publiek jegens de staat, wat er weer toe leidt dat de staat die wordt uitgehongerd van autoriteit en middelen, wat vervolgens leidt tot nog slechtere prestaties en het onvermogen of de onwil om kwesties van mondiaal bestuur.

COVID-19 vertelt precies zo'n verhaal van mislukt mondiaal bestuur.

Vanaf het allereerste begin was er een vacuüm in het wereldbestuur, nog verergerd door de gespannen betrekkingen tussen de VS en China, welke de internationale inspanningen om op de pandemie te reageren ondermijnde. Aan het begin van de crisis was er geen internationale samenwerking of beperkt en zelfs in de periode waarin dit het meest nodig was (op het hoogtepunt van de crisis: in het tweede kwartaal van 2020), bleef zij schitteren door afwezigheid. In plaats van een wereldwijd gecoördineerde reeks maatregelen op gang te brengen, heeft COVID-19 geleid tot het tegendeel: een stroom van grenssluitingen, beperkingen in internationale reizen en handel, bijna zonder enige coördinatie, de frequente onderbreking van de medische distributie voor bevoorrading en de daaruit voortvloeiende concurrentie om middelen, met name die vooral tot uiting komt in de pogingen van verschillende landen om medische apparatuur te bemachtigen, op welke manier dan ook.

(Dit is, meer uitgediept met weerlegbare en/of minstens bediscussiëerbare argumenten, meer van dezelfde mind-control, angstbeelden, waaronder het regelmatig herinneren aan Covid19, gespannen betrekkingen tussen grootmachten, appelleren aan lastige situaties die zich plots voordeden, concurrentie om middelen,

vooral om het bemachtigen van medische apparatuur, waardoor er extra angst in uw onderbewustzijn wordt ingeplant dat, indien u of uw geliefden ernstig ziek zouden worden, er mogelijk geen medische apparatuur beschikbaar zou kunnen zijn om u te helpen overleven, enz, enz... Wat allemaal geen probleem zou zijn geweest indien er een wereldbestuur zou geweest zijn.

BEGINT U ALLEMAAL GOED TE ZIEN HOE HET WERKT, LIEVE MENSEN ?

Zelfs in de EU kozen landen er aanvankelijk voor om het alleen te doen, maar die handelwijze veranderde vervolgens, met praktische hulp tussen de lidstaten, een gewijzigde EU-begroting ter ondersteuning van gezondheidszorgstelsels en verzamelde onderzoeksfondsen om behandelingen en vaccins te ontwikkelen.

Toch straf he, van telkens te zien dat Mr Schwab/Mr Global, dit allemaal al tot in de kleinste details wist op het moment dat hij dit boek schreef, wat gepubliceerd is in juni 2020 en waar zeker enige maanden aan vooraf moeten zijn gegaan ...

(En er zijn nu ambitieuze maatregelen genomen, die in het pre-pandemische tijdperk ondenkbaar zouden zijn geweest, en die de EU in de richting van verdere integratie zouden kunnen duwen, met name een door de Europese Commissie voorgesteld fonds ter waarde van 750 miljard euro).

In een functionerend bestuurskader als een wereldregering, hadden landen samengekomen om een mondiale en gecoördineerde "oorlog" tegen de pandemie te bestrijden. In plaats daarvan had de reactie "mijn land eerst" de overhand en werden pogingen om de uitbreiding van de eerste golf van de pandemie in te dammen ernstig belemmerd. Het legde ook beperkingen op aan de beschikbaarheid van beschermende uitrusting en behandelingen, die op hun beurt de veerkracht van de nationale gezondheidszorgstelsels ondermijnden. Bovendien bracht deze gefragmenteerde aanpak pogingen om een exitbeleid te coördineren, gericht op het 'herstarten' van de mondiale economische motor, in gevaar. In het geval van de pandemie, in tegenstelling tot andere recente wereldwijde crises zoals 9/11 of de financiële crisis van 2008, faalde het mondiale bestuursstelsel want bleek het ofwel niet te bestaan ofwel disfunctioneel. De VS trokken vervolgens financiering terug van de WHO, maar, ongeacht de onderliggende reden van deze beslissing, blijft het een feit dat het de enige organisatie is die in staat is om een wereldwijde respons op de pandemie te coördineren, wat betekent dat een, zij het verre van perfect, de WHO is oneindig te verkiezen boven een niet-bestaande, een argument dat Bill Gates overtuigend en beknopt maakte in een tweet: "Hun werk vertraagt de verspreiding van COVID-19 en als dat werk wordt stopgezet, kan geen andere organisatie hen vervangen. De wereld heeft @WHO nu meer dan ooit nodig. "

"Ongeacht de onderliggende reden van deze terugtrekking", Mr Schwab/ Mr Global verzwijgt met deze mooie zin wat de reden is daarvan. Ik zal het u vertellen: Donald Trump wist nl. van de plannen van deze elite af, van het willen lanceren van een plandemie met behulp van de speciaal daarvoor gefinancierde / omgekochte WHO, en de daarvoor speciaal in positie gezette figuur van Mr Tedros, die geen enkele medische opleiding heeft, en die in eigen land bekend staat als oorlogsmisdadiger, met als doel de door hen gewenste wereldregering door te kunnen duwen. En aangezien Donald Trump onder andere in een toespraak voor de VN duidelijk gezegd had dat de VS voor soevereiniteit en vrijheid staat (wat hen duidelijk maakte dat hij daar niet zou aan meedoen, en wat de enige en werkelijke reden is waarom hij door de door de elite gecontroleerde media steevast als een vreselijke mens, "orange man bad" geportretteerd werd, waarvoor ze hem zelfs steevast orange bijkleurden

alvorens hem op uw televisieschermen aan u te laten zien) , heeft Donald Trump de financiering van de VS uit de WHO teruggetrokken, in een poging de organisatie daarmee zonet droog te leggen, dan tenminste toch de uitvoering van de geplande misdaad niet mee te bekostigen. En daarom moest de hele wereld Donald Trump haten, zodat het geen verontwaardiging zou opwekken dat ze hem zijn rechtmatige verkiezingsoverwinning ontstolen hebben, door onder andere met de software van de stemcomputers te prutsen (Smartmatic, wat trouwens ook in België gebruikt wordt: zoals ongetwijfeld in vele andere landen) De bewijzen van deze verkiezingsfraude zijn overweldigend, het is een kwestie van tijd, naar ik vermoed niet lang, voor de hele wereld de onweerlegbare bewijzen daarvoor zal krijgen. Zeer recent heeft CNN en ik dacht ook Time magazine het zelfs toegegeven, dat ze de verkiezingen gestolen hebben, maar dat werd voorgesteld als een goede daad, om het land en de wereld te behoeden voor nog eens een Trump-termijn.

Het internationaal geopolitieke spel wordt smeriger gespeeld door een welbepaalde elite, die er het wereldbestuur wil doordruwen om werkelijk ALLE MACHT EN ALLE RIJKDOMMEN der Aarde in haar bezit te krijgendan brave, gewone mensen zich kunnen voorstellen. Dit is geen samenzweringstheorie, dit zijn absolute feiten, welke ik door het uiteenrafelen van het boek van Mr Schwab over Covid19 en de Grote Reset voor iedereen zichtbaar probeer te maken, want als wij, gewone, eerlijke mensen der Aarde, hen niet tegengehouden, dan krijgen wij niet enkel NOOIT onze vrijheid terug, verliezen wij binnenkort niet enkel AL onze bezittingen (you'll own nothing and will be happy, zoals het promotiefilmpje op de website van het World Economic Forum duidelijk maakte), maar zullen ONZE KINDEREN OOK NOOIT MEER IN EEN VRIJE WERELD LEVEN !

En wanneer dat het geval zou zijn, lieve mensen, dan denk ik oprecht dat we ze nog beter zelf doden dan ze dat vreselijke lot te laten ondergaan...

Dus daarom vecht ik, een moeder, al een jaar lang met ALLES wat ik in me heb om deze afschuwelijke waarheid op eender welke manier naar buiten te brengen, ook al noemen de mensen die dit niet kunnen geloven, doordat ze niet losgeraken uit de hypnose waar ze expres ingebracht zijn door medeplichtige media, en die zo'n brave mensen zijn dat ze zich niet kunnen voorstellen dat er mensen bestaan die echt zo slecht zijn op deze planeet rondlopen, mij daarvoor een complotwappie / aluhoedje enz, wat trouwens termen zijn die door de CIA bedacht zijn, om op die manier mensen die onderzoek gedaan hebben en die precies doorhebben waar ze mee bezig zijn, in het gekkenhoekje te plaatsen, waar ze onschadelijk zijn.

Wereldwijd zijn er ondertussen miljoenen mensen die al dit echt goed onderzocht hebben, waaronder vele artsen en wetenschappers, die op het spoor van al dit gekomen zijn doordat ze vanuit hun opleiding en beroepservaring merkten dat er gewoon teveel niet klopte aan het hele Covid19 verhaal, waarna ze uiteraard op zoek gingen naar wat er dan wel werkelijk aan de hand is. Allen zijn we uitgelachen, genegeerd, gecensureerd, bedreigd op een of andere manier, sommigen zelfs opgesloten gedurende een tijd, enkel en alleen omdat we onszelf en de hele wereld willen redden van het soort misdadigers waartoe Mr Schwab / Mr Global, behoren.

Gezien u nu zelf in zijn boek kan lezen wat hun plannen zijn en u hopelijk de manipulatietechnieken die erin toegepast worden doorziet, weet u zelf ook wel dat dit geen waanidee is van complotdenkers, maar bittere realiteit.

Voor ik verderga met het lezen en becommentariëren van dit boek moet ik u nog iets vertellen dat zeer, zeer dringend is. Dat coronavaccin, dat diezelfde elite zo graag zo snel mogelijk in de hele wereldbevolking wil inspuiten, dat is geen vaccin. Ze noemen het enkel zo, omdat dat woord vertrouwen inboezemt, we associëren namelijk het met bescherming tegen ziekte. Maar het is absoluut niet in ons welzijn, heel erg integendeel zelfs, vele onafhankelijke wetenschappers en specialisten in deze materie waarschuwen ons al vele maanden en sedert wereldwijd de eerste mensen ermee ingespoten worden sterven deze mensen bij bosjes, doden waarvan, indien er al in lokale of nationale media voor een klein gedeelte erover vermeld wordt, het steevast wordt afgedaan met de vermelding dat deze mensen overleden zijn aan “onderliggende oorzaken”.

ALLES WAT IK U ZEG KAN EN ZAL BEWEZEN WORDEN !

Maar daar heb ik een beetje tijd voor nodig, om dat alles te verzamelen, en het naar buiten brengen van dit boek met ontrafelingen is zo belangrijk en zo dringend dat het zal moeten wachten tot ik hiermee klaar ben. In tussentijd kan u zich openstellen om de bewijzen die de vele andere complotwappies, zoals onze geuzennaam ondertussen luidt, grondig te bekijken in plaats van bij voorbaat te verwerpen doordat u door de mentale manipulaties die u ondergaan hebt aan cognitieve dissonantie lijdt. U kan daar niet aan doen, niemand neemt u iets kwalijk, we hopen enkel dat dit met het u aantonen van de feiten uit het boek van Mr Schwab zelf doorbroken is.

Dus stop alsjeblieft met u en uw geliefden te laten vaccineren met dat spul, het is nergens voor nodig en levensgevaarlijk, vermoedelijk is het ene vaccinmerk al gevaarlijker dan het andere, waarschijnlijk omdat het teveel zou opvallen indien iedereen binnen de week na toediening komt te overlijden. Merck is trouwens het enige bedrijf dat er op de valreep besloot niet langer aan mee te doen en te verklaren dat mensen beter natuurlijke immuniteit kunnen verkrijgen, wat ons duidelijk maakt dat dit bedrijf wel nog ethische bedenkingen vooropstelt waar we vanaf hier mee verder kunnen.

En stop ook met het naleven van die maatregelen, ook deze zijn echt nergens voor nodig, ze zijn enkel bedoeld om ons te onderdrukken en ons stapje per stapje te doen wennen aan het accepteren van het nieuwe normaal dat deze elite voor ons in petto heeft.

En stop ook met het betalen van belastingen en boetes, deze regeringen, die hier allemaal bewust aan meewerken, hebben ALLE legitimiteit verloren, geef hen uw geld niet meer!

Tot slot van dit tussentijds betoog wil ik u ook nog zeggen dat ook, maar niet alleen, de Rothschild familie hierin betrokken is, zowat de rijkste familie op Aarde, dewelke wereldwijd bijna ALLE banken in hun bezit hebben, stop dus ook met het afbetalen van uw leningen, leg deze bende droog ! Als wij dat massaal doen, dan kunnen ze ons

niets maken, het hele wereldsysteem is toch naar de knoppen, we staan met zijn allen aan de vooravond van de Nieuwe Wereld, maar het zal ONZE Nieuwe Wereld zijn, waarin alle gewone, brave mensen, voor het eerst in waarschijnlijk honderden jaren en zelfs mogelijk langer, voor het eerst echt vrij en gelukkig zullen zijn, want dat is waar wij voor gaan, en waar wij allemaal samen, ons uiterste best zullen doen, om dat zo snel mogelijk voor mekaar te krijgen. **WIJ KUNNEN DAT !**

Ik wens ook nog een oproep te doen naar alle rechtgeaarde magistraten, politiemensen, rechters, onderzoeksrechters en militairen van ONMIDDELIJK datgene te doen dat eigenlijk uw werk is, nl. de orde te bewaren, want uiteraard bestaat het risico dat er idioten met een slecht karakter hiervan gebruik zullen willen maken om dingen te doen die niet deugen, van de bewijslasten, die opgeslagen zijn op vele, vele computers bij complotwappies overal ter wereld, naast het feit dat ze, althans op dit moment nog, gewoon voor het merendeel online te vinden zijn op de websites, computers en servers van alle betrokken personen en organisaties, te verzamelen, iets waarvoor een simpele oproep zal volstaan, bankrekeningen van alle betrokkenen te bevriezen en te onderzoeken, alle betrokkenen, dus de elite en al haar al dan niet politieke medeplichtigen op alle niveaus die aan deze misdaad tegen de mensheid meedoen op te pakken en op te sluiten zodat zij later voor een onafhankelijk en volledig transparant volkstribunaal kunnen berecht worden.

Betreft België gaat dit om ALLE POLITICI VAN ALLE PARTIJEN, ALLE VIROLOGEN EN DERGELIJKE DIE IN DE MEDIA VERSCHENEN ZIJN, ALLE VERANTWOORDELIJKEN VAN ALLE MEDEPLICHTIGE MEDIA, EVENALS DE RECHTERS WAARVAN DUIDELIJK IS GEBLEKEN DOOR HUN PARTIJDIGE VONISSEN DAT ZIJ DEEL UITMAKEN VAN DE SAMENZWEERDERS, ALSMEDE ALLE VOLWASSEN LEDEN VAN ONS -voormalig- KONINGSHUIS, want ook die zijn uiteraard betrokken partij.

Het is eveneens goed mogelijk, dat zal u zelf beter kunnen beoordelen dan ik, dat de leidinggevenden van politie en leger eveneens medeplichtig zijn, op die posities gezet om te verhinderen dat er actie werd ondernomen door degenen in de korpsen die eveneens achterhaalden wat er werkelijk aan de hand is. Indien u dat vermoeden hebt van uw leidinggevenden, dan dienen deze eveneens per direct opgesloten te worden tot er door middel van gedegen onderzoek blijkt dat er voldoende gronden zijn om hen in detentie te houden in afwachting van het volkstribunaal.

(De vraag is nu natuurlijk of ik na hetgene ik hier net boven beschreven heb werkelijk nog alle onwaarheden uit het boek van Mr Schwab moet aanduiden, want het zijn er namelijk nogal wat)

Deze storing is niet de schuld van de WHO. Het VN-agentschap is slechts het symptoom, niet de oorzaak, van het falen van mondiaal bestuur. De eerbiedige houding van de WHO ten opzichte van donorlanden weerspiegelt haar volledige afhankelijkheid van staten die ermee instemmen met haar samen te werken. De VN-organisatie heeft geen macht om het delen van informatie af te dwingen of de voorbereiding op pandemieën af te dwingen. **Ook hier is er sprake van misleiding in de tekst van Mr Schwab, de WHO heeft kort voor de uitbraak van de plandemie de:**

- definitie van een pandemie gewijzigd, ze heeft het zogenaamde SARS COV2 virus op de A-lijst gezet, als zijnde dus veel gevaarlijker dan het in werkelijkheid is,
- een behandelingsprotocol opgelegd waar alle bij de WHO aangesloten landen zich dienden aan te houden, waardoor mensen met een virale infectie van de bovenste luchtwegen enerzijds de juiste behandeling onthouden werd, gezien de eerstelijns hulp, nl. de huisartsen, massaal gebypassed werden en anderzijds zeer invasieve behandelingen zoals beademing onterecht werden toegepast, met doden als gevolg daarvan,
- toen wereldwijd artsen verklaarden dat ze bijna alle mensen die effectief ziek werden zeer efficiënt konden behandelen met het off-label gebruik van o.a. HCQ + zinc enz (het Zelenko protocol) heeft de WHO dit niet enkel laten verbieden maar zelfs de verkoop ervan wereldwijd laten verhinderen, zagezegd omdat het hartproblemen zou veroorzaken, terwijl dit middel al meer dan 60 jaar in de hele wereld probleemloos gebruikt wordt.
- Verboden autopsies uit te voeren, zagezegd omdat het te gevaarlijk was i.v.m. dat virus, in werkelijkheid echter om te voorkomen dat patholoog-anatomen de waarheid zouden achterhalen.

En ongetwijfeld nog dingen waar ik nu onmiddellijk niet kan opkomen, maar het lijkt me dat deze opsomming voorlopig voldoende is.

Blz 90 - Net als andere soortgelijke VN-agentschappen, bijvoorbeeld op het gebied van mensenrechten of klimaatverandering, wordt de WHO opgehadeld met beperkte en afnemende middelen: in 2018 had het een jaarlijks budget van \$ 4,2 miljard, minuscule in vergelijking met welk gezondheidsbudget over de hele wereld dan ook. Bovendien is het overgeleverd aan de eeuwige genade van de lidstaten en beschikt het in feite niet over instrumenten om uitbraken rechtstreeks te monitoren, pandemische planning te coördineren of te zorgen voor een effectieve implementatie van paraatheid op nationaal niveau, laat staan middelen toe te wijzen aan de landen die het meest nodig hebben. Deze disfunctionaliteit is symptomatisch voor een kapot mondiaal bestuursstelsel, en de jury vraagt zich af of bestaande configuraties voor mondiaal bestuur, zoals de VN en de WHO, kunnen worden hergebruikt om de huidige mondiale risico's aan te pakken. Voorlopig komt het er op neer: in het licht van een dergelijk vacuüm in mondiaal bestuur, zijn alleen natiestaten samenhangend genoeg om collectieve beslissingen te kunnen nemen, maar dit model werkt niet in het geval van wereldrisico's die gecoördineerde wereldwijde beslissingen vereisen.

De wereld zal een zeer gevaarlijke plek zijn als we het niet oplossen door middel van multilaterale instellingen. Wereldwijde coördinatie zal nog meer noodzakelijk zijn in de nasleep van de epidemiologische crisis, want het is onvoorstelbaar dat de wereldeconomie niet zou kunnen herstarten bij gebrek aan duurzame internationale samenwerking. Zonder dat gaan we op weg naar een armere, gemener, en kleinere wereld.

Ook dit is alweer een herhaling, telkens iets anders geformuleerd omdat het anders teveel zou opvallen, van het bewust schetsen van doemscenario's en daar het enige alternatief, nl. een wereldregering, te koppelen. Al dit is telkens opnieuw psychologische manipulatie, oftewel een dikke mind-fuck.

Blz 90 - 1.4.3. De groeiende rivaliteit tussen China en de VS.

In het post-pandemische tijdperk zou COVID-19 kunnen worden herinnerd als het keerpunt dat leidde tot een 'nieuw type koude oorlog' tussen China en de VS (de twee woorden 'nieuw type' zijn aanzienlijk van belang: in tegenstelling tot de Sovjet-Unie), probeert China zijn ideologie niet over de hele wereld op te leggen).

Zoals iedereen die het satanisme grondig bestudeerd heeft, weet ik dat, om de werkelijkheid te achterhalen, je meestal bijna exact de dingen 180° moet omdraaien. De Sovjet Unie legt haar ideologie aan niemand op, zij gebruikt haar macht enkel wanneer dit nodig is om anderen, zoals recent bv. Syrië, te beschermen tegen de geopolitieke aanvallen van leden van het militair industrieel complex, teneinde totale vernietiging te voorkomen. Dat de media ook dit al vele jaren totaal anders voorstelt zal ondertussen weinigen dit mee tot hier gelezen hebben, nog als verrassing voorkomen. (Het best van al vergeet je alles wat je denkt te weten aan de hand van wat je uit de media te weten bent gekomen want er klopt niets van, denk eraan dat zij door dezelfde elite gecontroleerd zijn, ofwel als rechtsreeks eigendom ervan, ofwel via politieke trekpoppen en andere corrupte medewerkers.) China, of beter gezegd, de CCP, de Chinese Communistische Partij, is dus net zoals zovele landen hetzij geïnfiltrerd, hetzij volledig overgenomen, door leden van wat de Cabal, of Illuminati genoemd wordt, wat dus de wereldwijde beweging is van de satanisten, dus letterlijk te vertalen en beschouwen als duivelsaanhangers, dus letterlijk de tegenpool van God's-dienstigen. Of dacht u dat het toeval is dat de ons opgelegde coronamaatregelen zoveel overeenkomsten vertonen met gedragsnormen die in China reeds langere tijd toegepast worden? Of dat de 5G torens, die al deze data moeten verwerken, uit China komen? In China is de social creditscore reeds een feit, gezichtsherkenning overal ook, m.a.w., de totale controlemaatschappij staat daar al een eind verder dan bij ons, net als alle landen die geregeerd worden door leden van diezelfde club, te herkennen aan de pandemiemaatregelen. NIETS is toeval!

Voorafgaand aan de pandemie liepen de spanningen tussen de twee dominante machten al op in veel verschillende domeinen (handel, eigendomsrechten, militaire bases in de Zuid-Chinese Zee, en technologie en investeringen in strategische industrieën in het bijzonder), maar na 40 jaar strategische betrokkenheid lijken de VS en China nu niet in staat om de ideologische en politieke scheidslijnen die hen scheiden te overbruggen. In plaats van de twee geopolitieke reuzen te verenigen, deed de pandemie precies het tegenovergestelde door hun rivaliteit te verergeren en de concurrentie tussen hen te intensiveren.

Dit is toch ook wel de moeite om te verduidelijken. Dus, voor het eerst sedert VS President John F Kennedy, die eveneens in zijn laatste toespraak het Amerikaanse volk wou waarschuwen voor de cabal/illuminati-elite (want nogmaals, brave mensen worden niet rijk, ook al worden ze soms wel zo geboren, met het gouden lepeltje in hun mond), en waarvoor hij kort daarop vermoord werd, om te voorkomen dat hij hen dwars zou kunnen zitten, hadden de VS nog eens een President die niet enkel niet tot de cabal behoorde maar er zich zelfs tegen opstelde. Dit kwam omdat de zogenaamde democraten (180° omdraaien!), die toen Hillary Clinton als kandidaat naar voor schoven, niet hadden gedacht dat Donald Trump met zo'n grote meerderheid zou winnen. Bijgevolg hadden ze de stemcomputers onvoldoende afgestemd om ervoor te zorgen dat Clinton zeker zou "winnen", in 2020 hebben ze dat opgelost door, gezegd omwille van Covid19, "mail in ballots" toe te laten, een systeem waarmee ze

naar hartelust konden valsspelen, naast het frauduleus programmeren van de stemcomputers.

Gezien dus tussen John F Kennedy en Donald Trump alle Amerikaanse presidenten, op mogelijk -maar daar ben ik niet zeker van- nog Reagan na, waren dus alle anderen leden van de cabal. Wat dus de reden is dat er geen spanningen waren met China/CCP, gezien zij al vele tientallen jaren stiekem onder één hoedje speelden om het plan om de wereldheerschappij te ontwikkelen in een zodanig traag tempo uit te voeren dat het niemand zou opvallen. Met de verkiezing van Donald Trump kwam er uiteraard een klink in de kabel. Vandaar dus dat onder zijn presidentschap de spanningen met China terug opliepen. En vandaar ook, nu dat Biden de verkiezingen heeft weten te stelen, deze spanning weer achter de rug zijn. De plandemie, uit China gekomen, was een louter geopolitiek middel, dat, ook zoals alles dat uit satanische kokers komt, meerdere doelen tegelijkertijd moest dienen en wat uiteraard de spanningen met de VS/Trump deed oplopen, net zoals bv. de Chinese bedreiging van Taiwan.

Pag 91 - De meeste analisten zijn het erover eens dat tijdens de COVID-19-crisis de politieke en ideologische breuk tussen de twee reuzen groeide. Volgens Wang Jisi, een bekende Chinese geleerde en decaan van de School of International Studies aan de Universiteit van Peking, hebben de gevolgen van de pandemie betrekkingen tussen China en de VS tot het ergste niveau gedreven sinds 1979, toen er formele banden werden gelegd.

In zijn mening is de bilaterale economische en technologische ontkoppeling "Reeds onomkeerbaar", en het zou zo ver kunnen gaan als het "globale systeem breekt in twee delen ", waarschuwt Wang Huiyao, president van het Centrum voor China en Globalisering in Peking.

De aandachtige lezer beseft inmiddels dat mensen die voor de winkel van Mr Schwab spreken, en die met velen in dit boek geciteerd worden, allesbehalve objectieve personen zijn, maar eveneens deel uitmaken van de wereldwijde cabal. Bijna allemaal hebben zij hoge posities (toebedeeld gekregen), de twee hier net bovenvermelde zijn daar uitstekende voorbeelden van, bij Wang Huiyao is het voor de hand liggend gezien hij president is van het centrum voor China en GLOBALISERING in Peking, en voor Wang Jisi valt dat ook makkelijk af te leiden aan het feit dat hij decaan is van de school voor INTERNATIONALE studies aan de universiteit van Peking.

Ook in België is het mij, toen ik onderzoek deed naar de directe financiële linken tussen onze politici, virologen en media en de Bill en Melinda Gatesfoundation opgevallen dat zij vaak volledig of gedeeltelijk in dienst zijn van universiteiten, de paar die me nu direct voor de geest komen zijn Marc van Ranst, Erica Vlieghe, Steven van Gucht, Emmanuel Andre, Petra de Sutter en de antwerpse gouverneur Cathy Berckx. De rol van universiteiten als geldvehikel om corruptie te faciliteren dient dan ook absoluut grondig onderzocht te worden. Het onderzoek is staat hier, bewijzen staan onderaan het artikel in de pdf's:

<https://bewusteburgers.be/blog/2020/10/21/wiens-brood-men-eet/>

Zelfs publieke figuren hebben openlijk hun bezorgdheid geuit. In een artikel dat in juni 2020 werd gepubliceerd, waarschuwde Lee Hsien Loong, premier van Singapore, voor de gevaren van de confrontatie tussen de VS en China, die naar eigen zeggen 'diepgaande

vragen oproept over de toekomst van Azië en de vorm van de opkomende internationale orde". Hij voegde eraan toe: "Zuidoost-Aziatische landen, waaronder Singapore, maken zich vooral zorgen, aangezien ze op het kruispunt van de belangen van verschillende grootmachten leven en moeten vermijden in het midden gevangen te worden of gedwongen te worden tot vervelende keuzes."

De meningen lopen natuurlijk radicaal uiteen over welk land "gelijk" heeft of "bovenaan" komt te staan door te profiteren van de waargenomen zwakheden en kwetsbaarheden van de ander. Maar het is essentieel om ze in een context te plaatsen. Er is geen 'juiste' en een 'verkeerde' mening, maar verschillende en vaak uiteenlopende interpretaties die vaak correleren met de oorsprong, cultuur en persoonlijke geschiedenis van degenen die ze belijden. Als we de eerder genoemde metafoor van de 'kwantumwereld' verder nastreven, zou uit de kwantumfysica kunnen worden afgeleid dat er geen objectieve werkelijkheid bestaat. We denken dat observatie en meting een 'objectieve' mening bepalen, maar de microwereld van atomen en deeltjes (zoals de macrowereld van geopolitiek) wordt beheerst door de vreemde regels van de kwantummechanica waarin twee verschillende waarnemers allebei recht hebben op hun eigen opinie (dit noemen ze een superpositie) : partikels kunnen in verschillende plaatsen of toestanden tegelijkertijd bestaan **(en door deze kennis van quantumfysica te demonstreren plant Mr Schwab in uw onderbewustzijn in dat hij werkelijk een heel intelligent en geleerd man is / ergo : u moet er dus van overtuigd zijn / worden dat hij weet over wat hij het heeft, wat dan in uw onderbewustzijn meteen van toepassing is op alles wat hij in zijn boek schrijft, vooral dus op zijn politieke visie en zijn oplossing om de post Covid19 wereld te herorganiseren zodat u het eens zou zijn met zijn voorstel om tot een wereldregering over te gaan.)**

In de wereld van internationale zaken is het zo dat, als twee verschillende waarnemers recht een verschillende opinie hebben, dat hen subjectief maakt, maar niet minder echt, en niet minder valide. Als een waarnemer enkel de realiteit kan waarnemen door middel van persoonlijke lenzen, dan dwingt dit ons om onze notie van objectiviteit te herzien. Het is evident dat de representatie van de realiteit afhangt van de positie van de waarnemer. In die zin kunnen een chinese visie en een VS-visie naast mekaar bestaan, samen met vele andere visies in het continuüm- ze zijn allemaal echt!

Tot op redelijke hoogte, en om begrijpelijke redenen is de chinese visie op de wereld en haar plaats daarin beïnvloed door de vernedering die ze geleden hebben gedurende de eerst opiumoorlog in 1840 en de daarmee verbonden invasie in 1900, wanneer de "acht-naties alliantie Peking en andere chinese steden plunderde alvorens compensatie te vragen. Omgekeerd, hoe de VS de wereld en haar plaats daarin ziet, is grotendeels gebaseerd op de waarden, en principes die het publieke leven in Amerika gevormd hebben sinds het land gevormd werd. Deze hebben beiden gedetermineerd: hun vooraanstaande wereldpositie en hun unieke aantrekkelijkheid voor vele,immigranten gedurende 250 jaar. Het VS perspectief is ook geworteld in de onbetwiste dominantie waarvan zij geniet ten opzichte van de rest van de wereld en de, onvermijdelijke twijfels en onzekerheden die een relatief verlies van de absolute heerschappij met zich meebrengt. China en de, VS hebben een rijke geschiedenis om begrijpelijke redenen (China is meer dan 5000 jaar oud), waarop zij trots zijn, en wat hen leidt tot, zoals Kishore Mahbubani opmerkte, hun krachten te overschatten en de krachten van anderen te onderschatten.

Het,bovenstaande punt rechtvaardigend, alle analisten en voorspellers die gespecialiseerd zijn in China, de VS of beide toegang tot min of meer dezelfde data en informatie (nu een

globale voorziening) , zien, horen en lezen min of meer hetzelfde, maar komen soms tot radicaal verschillende opvattingen. Sommigen zien de VS als winnaar, anderen vinden dat China reeds gewonnen heeft, en een derde groep zegt dat er geen winnaar zal zijn. Laat ons even snel hun argumenten overlopen.

Blz 93 - China als winnaar

Het argument van degenen die beweren dat de pandemiecrisis China ten goede is gekomen en de zwakke punten van de VS heeft blootgelegd, is drieledig.

1. Het heeft de Amerikaanse kracht als 's werelds meest prominente militaire macht irrelevant gemaakt tegenover een onzichtbare en microscopische vijand.
2. In de woorden van de Amerikaanse academicus die de uitdrukking heeft bedacht, heeft het de zachte macht van de VS geschaad vanwege "de incompetentie van zijn reactie". Een belangrijk voorbehoud : de vraag of een publieke reactie op COVID-19 "competent" of "incompetent" was, heeft aanleiding gegeven tot een groot aantal meningen en veel onenigheid uitgelokt. Toch blijft het moeilijk om een oordeel te vellen. In de VS bijvoorbeeld was de beleidsrespons in grote mate de verantwoordelijkheid van de staten en zelfs steden. Er was dus in feite geen nationale beleidsreactie van de VS als zodanig. Waar we het hier over hebben zijn subjectieve meningen die de houding van het publiek bepaalden).
3. Het heeft aspecten van de Amerikaanse samenleving blootgelegd die sommigen misschien schokkend vinden, zoals de diepe ongelijkheden ten aanzien van de uitbraak, het gebrek aan universele medische dekking en de kwestie van systemisch racisme die door de Black Lives Matter-beweging aan de orde is gesteld.

Dit alles bracht Kishore Mahbubani, een invloedrijk analist van de rivaliteit tussen de VS en China,^[96] ertoe te stellen dat COVID-19 de rollen van beide landen heeft omgedraaid wat betreft het omgaan met rampen en het ondersteunen van anderen. Terwijl in het verleden de VS altijd als eerste met hulp aankwamen waar hulp nodig was (zoals op 26 december 2004 toen een grote tsunami Indonesië trof), behoort deze rol nu toe aan China, zegt hij. In maart 2020 heeft China 31 ton medische apparatuur (ventilatoren, maskers en beschermende pakken) naar Italië gestuurd die de EU niet kon leveren. Volgens hem zijn de 6 miljard mensen die "de rest van de wereld" vormen en in 191 landen wonen, al begonnen met zich voorbereiden op de geopolitieke wedstrijd tussen de VS en China.

Pag 94 - Mahbubani zegt dat het hun keuzes zijn die bepalen wie de rivaliteitswedstrijd wint en dat deze gebaseerd zal zijn op "de nuchtere redenering om kosten-batenanalyses uit te werken van wat zowel

de VS en China hen kunnen aanbieden " spelen een grote rol omdat al deze landen hun keuze zullen baseren waarop, de VS of China, uiteindelijk de levensomstandigheden van hun burgers zullen verbeteren, maar een overgrote meerderheid van hen wil niet verstrikt raken in een geopolitieke zero-sum game en zou het liefst al hun opties open houden (dwz niet gedwongen worden om te kiezen tussen de VS en China). Zoals het voorbeeld van Huawei heeft laten zien, worden zelfs traditionele Amerikaanse bondgenoten zoals Frankrijk, Duitsland en het VK door de VS onder druk gezet om dit te doen. De beslissingen die landen nemen wanneer ze voor zo'n grimmige keuze staan, zullen uiteindelijk bepalen wie als winnaar naar voren komt in de groeiende rivaliteit tussen de VS en China.

De VS als winnaar

In het kamp van Amerika als de uiteindelijke winnaar, zijn de argumenten gericht op de inherente sterke punten van de VS en de waargenomen structurele zwakheden van China.

De voorstanders van "VS als winnaar" vinden het voorbarig om te pleiten voor een abrupt einde van de Amerikaanse suprematie in het post-pandemische tijdperk en voeren het volgende argument aan: het land mag dan relatief achteruitgaan, maar het is nog steeds een formidabele grootmacht in absolute termen en blijft een aanzienlijke hoeveelheid soft power bezitten; zijn aantrekkingskracht als wereldwijde bestemming mag dan op de een of andere manier afnemen, maar het blijft niettemin sterk, zoals blijkt uit het succes van Amerikaanse universiteiten in het buitenland en de aantrekkingskracht van zijn culturele industrie. Bovendien blijft de dominantie van de dollar als mondiale valuta die in de handel wordt gebruikt en wordt gezien als een veilige haven, op dit moment grotendeels onbetwist. Dit vertaalt zich in een aanzienlijke geopolitieke macht, waardoor de Amerikaanse autoriteiten bedrijven en zelfs landen (zoals Iran of Venezuela) kunnen uitsluiten van het dollarsysteem. Zoals we in het vorige hoofdstuk hebben gezien, kan dit in de toekomst veranderen, maar de komende jaren is er geen alternatief voor de dominantie van de Amerikaanse dollar in de wereld. Fundamenteel, zullen voorstanders van de Amerikaanse niet'-reduceerbaarheid Ruchir Sharma tegenargumenteren dat de economische dominantie van de VS al vaak ongelovigen verkeerd bewezen hebben. Ze zullen het ook eens zijn met Winston Churchill, die eens observeerde dat de VS een aangeboren vermogen heeft om te leren van hun fouten wanneer hij opmerkte dat de VS altijd net het juiste ding deden wanneer alle andere mogelijkheden uitgeput waren.

Met deze uiteenzetting wil Mr Schwab de indruk geven zowel zelf politiek neutraal te zijn alsook grote kennis te hebben van de gang van zaken in beide grootmachten, en van hun onderling rivaliteit. Toch laat hij doorschemeren dat China een voorkeur heeft omwille van hun reactie op de plandemie, en hun vermogen van, in tegenstelling tot de EU, grote hoeveelheden medisch materiaal op korte tijd te kunnen leveren wanneer nodig. Dit perceptiekader dient volgens mij om de mensen die, bang gemaakt door de coronahoax, de voorkeur zouden geven aan China boven de VS en de EU, gezien ze door dit betoog eerder hulp verwachten te krijgen van China om die zogenaamd vreselijke ziekte te overleven. Alle neuzen moeten dus richting China gezet worden !

Pag 95 - Afgezien van het zeer geladen politieke argument (democratie versus autocratie), benadrukken degenen die geloven dat de VS nog vele jaren een "winnaar" zal blijven, ook dat China met zijn eigen tegenwind te maken heeft op weg naar de status van wereldwijde supermacht. De meest genoemde zijn de volgende: 1) het lijdt aan een demografisch nadeel, met een snel vergrijzende bevolking en een bevolking in de werkende leeftijd die in 2015 een hoogtepunt bereikte; 2) zijn invloed in Azië wordt beperkt door bestaande territoriale geschillen met Brunei, India, Indonesië, Japan, Maleisië, de Filipijnen en Vietnam; en 3) het is sterk afhankelijk van energie.

Geen winnaar

Wat denken degenen die beweren dat "de pandemie een slecht voorteken is voor zowel de Amerikaanse als de Chinese macht - en voor de wereldorde"? Zij stellen dat, net als bijna alle andere landen over de hele wereld, zowel China als de VS enorme economische schade zullen lijden die hun vermogen om hun bereik en invloed uit te breiden zal beperken. China, waarvan de handelssector meer dan een derde van het totale bbp vertegenwoordigt, zal het moeilijk vinden om een duurzaam economisch herstel op gang te brengen wanneer zijn grote handelspartners (zoals de VS) drastisch bezuinigen. Wat de VS betreft, haar overmatige schuldenlast zal vroeg of laat de uitgaven na herstel beperken, met het altijd

aanwezige risico dat de huidige economische crisis uitzaait in een systemische financiële crisis.

Verwijzend in het geval van beide landen naar de economische klap en de binnenlandse politieke moeilijkheden, beweren de twijfelaars dat beide landen waarschijnlijk aanzienlijk minder sterk uit deze crisis zullen komen. “Noch een nieuwe Pax Sinica, noch een vernieuwde Pax Americana zal uit de ruïnes verrijzen. Beide machten worden eerder verzwakt, in binnen- en buitenland”.

Pag 96 - Een onderliggende reden voor het 'geen winnaar'-argument is een intrigerend idee dat door verschillende academici naar voren is gebracht, met name Niall Ferguson. In wezen zegt hij dat de coronacrisis het falen van grootmachten als de VS en China heeft blootgelegd door het succes van kleine staten te benadrukken. In de woorden van Ferguson: “De echte les hier is niet dat de VS klaar is en China de dominante macht van de 21e eeuw zal worden. Ik denk dat de realiteit is dat alle grootmachten - de Verenigde Staten, de Volksrepubliek China en de Europese Unie - zijn blootgesteld als zeer disfunctioneel.” Groot zijn, zoals de voorstanders van dit idee beweren, brengt economische schaalnadelen met zich mee. : landen of rijken zijn zo groot geworden dat ze een drempel bereiken waarboven ze zichzelf niet effectief kunnen besturen. Dit is op zijn beurt de reden waarom kleine economieën zoals Singapore, IJsland, Zuid-Korea en Israël het beter lijken te hebben gedaan dan de VS om de pandemie in te dammen en aan te pakken.

Voorspellen is een raadspel voor dwazen. De simpele waarheid is dat niemand met enige mate van redelijk vertrouwen of zekerheid kan zeggen hoe de rivaliteit tussen de VS en China zal evolueren - behalve dat die onvermijdelijk zal groeien. De pandemie heeft de rivaliteit verergerd die zich verzet tegen de gevestigde en opkomende macht. De VS zijn gestruikeld in de pandemische crisis en hun invloed is afgenomen. Ondertussen probeert China misschien te profiteren van de crisis door zijn bereik in het buitenland uit te breiden. We weten heel weinig over wat de toekomst inhoudt op het gebied van strategische concurrentie tussen China en de VS. Het zal schommelen tussen twee uitersten: een ingeperkte en beheersbare achteruitgang getemperd door zakelijke belangen aan het ene uiteinde van het spectrum, tot permanente en totale vijandigheid aan het andere.

1.4.4. Kwetsbare en falende staten

De grenzen tussen fragiliteit van de staat, een falende staat en een mislukte staat zijn vloeïend en zwak. In de complexe en adaptieve wereld van vandaag betekent het non-lineariteitsprincipe dat een fragiele staat plotseling kan veranderen in een mislukte staat en dat, omgekeerd, een falende staat zijn situatie met gelijke snelheid kan zien verbeteren dankzij de tussenkomst van internationale organisaties of zelfs een infusie van buitenlands kapitaal .

Pag 97 - In de komende jaren, wanneer de pandemie *wereldwijd ontberingen* veroorzaakt, **(zo bereidt Mr Schwab ons onderbewustzijn reeds voor op komende ontberingen)** zal de dynamiek voor de armste en meest kwetsbare landen ter wereld hoogstwaarschijnlijk slechts één kant opgaan: van kwaad tot erger. Kortom, veel landen die kenmerken van onstabiele staten vertonen, dreigen te mislukken.

Onstabiele staten blijven een van de meest kritieke mondiale uitdagingen, die vooral in Afrika veel voorkomen. De oorzaken zijn veelvoudig en met elkaar verweven; zij variëren van economische ongelijkheid, sociale kwesties, politieke corruptie en inefficiëntie tot

externe of interne conflicten en natuurrampen. Vandaag de dag leven naar schatting zo'n 1,8-2 miljard mensen in onstabiele landen, een aantal dat zeker zal toenemen in het post-pandemische tijdperk omdat onstabiele landen bijzonder kwetsbaar zijn voor een uitbraak van COVID-19. **(De angst moet erin gehouden worden om de acceptatie van definitieve maatregelen, economische ontberingen en de wereldregering te verhogen)** De essentie van hun fragiliteit - zwakke staatscapaciteit en het daarmee gepaard gaande onvermogen om de fundamentele functies van openbare basisdiensten en veiligheid te verzekeren - maakt dat zij minder goed in staat zijn om het virus het hoofd te bieden. De situatie is nog erger in falende en mislukte staten, die bijna altijd het slachtoffer zijn van extreme armoede en gewelddadige conflicten en als zodanig nauwelijks of niet meer in staat zijn om elementaire publieke functies als onderwijs, veiligheid of bestuur te vervullen. In hun machtsvacuüm worden hulpeloze mensen het slachtoffer van rivaliserende facties en criminaliteit, waardoor de VN of een buurland (niet altijd goedbedoeld) vaak genoodzaakt zijn in te grijpen om een humanitaire ramp te voorkomen. Voor veel van deze staten zal de pandemie de exogene schok zijn die hen ertoe dwingt te falen en nog verder ten val te komen.

Om al deze redenen is het bijna een tautologie te stellen dat de pandemie fragiele en falende staten veel grotere en langduriger schade zal toebrengen dan de rijkere en meest ontwikkelde economieën. Zij zal een aantal van de meest kwetsbare gemeenschappen ter wereld verwoesten. In veel gevallen zal de economische ramp een vorm van politieke instabiliteit en geweldsuitbarstingen teweegbrengen omdat de armste landen in de wereld met twee problemen te kampen zullen krijgen: ten eerste zal de door de pandemie veroorzaakte verstoring van de handels- en toeleveringsketens onmiddellijke verwoesting veroorzaken, zoals het uitblijven van geldovermakingen *of meer hongersnood*, **(wie veroorzaakt er hongersnood in alle landen? Zou dat iets te maken hebben met het feit dat arme boeren verplicht worden Monsanto/Bayer genetisch gemodificeerde zaden te kopen, die steriel zijn, waardoor ze jaar na jaar verplicht zijn van er opnieuw aan te kopen in plaats van een deel van hun oogst tot zaad te laten komen zodat ze voor het jaar erop gratis zaaigoed hebben ?)**

En ten tweede zullen zij in een later stadium een langdurig en ernstig verlies van werkgelegenheid en inkomen lijden.

Pag 98 'Dit is de reden waarom de wereldwijde uitbraak zo'n potentieel heeft om grote schade aan te richten in de armste landen ter wereld. Het is daar dat economische neergang een nog directer effect zal hebben op samenlevingen. Vooral in grote delen van Afrika bezuiden de Sahara, maar ook in delen van Azië en Latijns-Amerika, zijn miljoenen mensen afhankelijk van een schamel daginkomen om hun gezin te voeden. Elke lockdown of gezondheidscrisis als gevolg van het coronavirus zou snel kunnen leiden tot wijdverbreide wanhoop en wanorde, wat mogelijk tot enorme onrust kan leiden met wereldwijde domino-effecten. De gevolgen zullen bijzonder schadelijk zijn voor al die landen die midden in een conflict verkeren. Voor hen zal de pandemie onvermijdelijk de humanitaire hulp en hulpstromen verstoren. Het zal ook vredesoperaties beperken en diplomatieke inspanningen om een einde te maken aan de conflicten uitstellen. **(Dit geeft mij sterk de indruk dat Mr Schwab & Co zelf voor instabiliteit gaan zorgen, om de behoefte aan een wereldregering die dat allemaal eens zal oplossen, te verhogen. Ik vermoed dat het in hun planning staat het zo erg te maken dat mensen er wereldwijd om zullen smeken....**

Geopolitieke schokken hebben de neiging om waarnemers te verrassen, met rimpel- en domino-effecten die gevolgen hebben voor de tweede, derde en meer orde, maar waar zijn momenteel de risico's het duidelijkst?

Alle grondstoffenlanden lopen gevaar (Noorwegen en een paar andere komen niet in aanmerking). Op het moment van schrijven worden ze bijzonder hard getroffen door de ineenstorting van de energie- en grondstoffenprijzen, die de problemen van de pandemie verergeren en alle andere problemen waarmee ze samenhangen (werkloosheid, inflatie, inadequate gezondheidssystemen en natuurlijk armoede). Voor rijke en relatief ontwikkelde energieafhankelijke economieën zoals de Russische Federatie en Saoedi-Arabië betekent de ineenstorting van de olieprijs 'slechts' een aanzienlijke economische klap, waardoor budgetten en deviezenreserves onder druk komen te staan en acute risico's op middellange en lange termijn ontstaan. Maar voor landen met een lager inkomen, zoals Zuid-Soedan, waar olie de quasi-totale export vertegenwoordigt (99%), kan de klap gewoon verwoestend zijn. Dit geldt voor veel andere fragiele grondstoffenlanden. Een regelrechte ineenstorting is geen bizar scenario voor petrostaten zoals Ecuador of Venezuela, waar het virus de weinige functionerende ziekenhuizen van het land zeer snel zou kunnen overweldigen. Ondertussen vergroten Amerikaanse sancties in Iran de problemen die samenhangen met het hoge percentage COVID-19-infecties.

(Gaat dit over de sancties op Iran betreft de ontwikkeling van een nucleair wapenarsenaal?)

Pag 99 - Vooral veel landen in het Midden-Oosten en de Maghreb lopen momenteel gevaar, waar de economische pijn steeds duidelijker werd vóór de pandemie en met rusteloze, jeugdige bevolkingsgroepen en ongebreidelde werkloosheid. De drievoudige klap van COVID-19, de ineenstorting van de olieprijs (voor sommigen) en de bevrozing van het toerisme (een essentiële bron van werkgelegenheid en inkomsten in buitenlandse valuta) zouden een golf van massale demonstraties tegen de regering kunnen veroorzaken die doen denken aan de **(georchestreerde)** Arabische Lente in 2011. In een onheilspellend teken vonden eind april 2020 en midden in de lockdown rellen plaats over de bezorgdheid over werkloosheid en de stijgende armoede in Libanon. **(Geen wonder, de elite/cabal hun plaatselijke politieke trekpop laat de mensen zelfs niet meer naar buiten om eten te kopen, gelukkig bereiken hun noodkreten ons via facebook, zodat we tenminste weten wat de realiteit ter plaatse is! Mensen mogen niet buitenkomen, niet om akkers te bewerken en niet om in de winkels eten te kopen, ze worden bewust uitgehongerd verdorie! Het doel is dan waarschijnlijk ook van ze zover te brengen dat ze geen andere keuze met hebben dan te gaan rellen en op strooptocht te gaan, op zoek naar voedsel, om vervolgens het leger in te kunnen zetten en de dictatuur helemaal compleet te maken!)**

Het hierna volgende deel moeten jullie eens goed lezen en laten doordringen, denken jullie echt dat mensen die dit veroorzaken met de maatregelen die ze ons wereldwijd opleggen dit doen voor een virus met een zeer beperkte mortaliteit, dat vooral ouderen treft? Om de ouderen te beschermen herleiden ze de hele wereld tot puin, miljarden mensen worden tot de grootste armoede veroordeeld, zelfs volgens Mr Schwabs eigen zeggen hier, tot de hongersdood!

**EN DAT ZIJN DE MENSEN DIE EEN WERELDREGERING WILLEN AFDWINGEN?
DEZELFDEN DIE ONS AL EEN JAAR IN EEN DICTATUUR DOEN LEVEN EN DIT
ENKEL NOG VEEL ERGER WILLEN MAKEN VOLGENS ALLES WAT JE IN DIT BOEK**

KAN LEZEN, ONDER HET VALSE VOORWENDSEL VAN EEN GEVAARLIJK VIRUS, MAATREGELEN OPLEGGEN DIE AL WAT HIER STAAT VEROORZAKEN?

WIJ, GEWONE, BRAVE MENSEN, MOGEN DIT NIET LATEN GEBEUREN !

De pandemie heeft de kwestie van de voedselzekerheid teruggedrongen, en in veel landen zou het kunnen leiden tot een humanitaire ramp en een voedselcrisis. Ambtenaren van de Voedsel- en Landbouworganisatie van de VN voorspellen dat het aantal mensen dat lijdt aan acute voedselonzekerheid in 2020 kan verdubbelen tot 265 miljoen. De combinatie van bewegingsbeperkingen en handelsbeperkingen als gevolg van de pandemie met een toename van de werkloosheid en beperkte of geen toegang tot voedsel kan leiden tot grootschalige sociale onrust, gevolgd door massale migratiestromen en vluchtelingen. In fragiele en falende staten verergert de pandemie de bestaande voedseltekorten door handelsbelemmeringen en verstoring van de mondiale voedselvoorzieningsketens. Het doet dit in zo'n aanzienlijke mate dat David Beasley, uitvoerend directeur van het VN-Wereldvoedselprogramma, op 21 april 2020 de VN-Veiligheidsraad waarschuwde dat "meerdere hongersnoden van bijbelse proporties" mogelijk waren geworden in ongeveer drie dozijn landen, met name Jemen, Congo, Afghanistan, Venezuela, Ethiopië, Zuid-Soedan, Syrië, Soedan, Nigeria en Haïti.

In de armste landen van de wereld zullen de lockdowns en de economische recessie in landen met een hoog inkomen leiden tot grote inkomensverliezen voor de werkende armen en al degenen die van hen afhankelijk zijn. De afname van buitenlandse geldovermakingen die zo'n groot deel van het BBP (meer dan 30%) uitmaken in sommige landen zoals Nepal, Tonga of Somalië, is daar een voorbeeld van. Het zal hun economieën een verwoestende schok toebrengen met dramatische sociale gevolgen.

Pag 100 - Volgens de Wereldbank is de impact van lockdowns en de daaropvolgende economische "winterslaap" die plaatsvond in zoveel landen over de hele wereld zal een daling van 20% in overmakingen naar landen met lage en middeninkomens, vanaf \$ 554 miljard vorig jaar tot \$ 445 miljard in 2020. Egypte, India, Pakistan, Nigeria en de Filippijnen, waarvoor geldovermakingen een cruciale bron van externe financiering zijn, zal voor veel moeilijkheden zorgen en hun economische, sociale en politieke situatie nog kwetsbaarder maken, met de zeer reële mogelijkheid van destabilisatie. Dan is er het toerisme, een van de zwaarst getroffen industrieën van de pandemie, dat een economische levensader is voor veel arme landen. In landen als Ethiopië, waar de inkomsten uit toerisme bijna de helft (47%) van de totale export uitmaken, zal het overeenkomstige verlies aan inkomen en werkgelegenheid aanzienlijke economische en sociale pijn veroorzaken. Hetzelfde geldt voor de Malediven, Cambodja en verschillende andere.

Dan zijn er nog alle conflictgebieden waar velen gewapend zijn, groepen denken na over hoe ze het excuus van de pandemie kunnen gebruiken om hun agenda vooruit te helpen (kan het nog cynischer?) (zoals in Afghanistan, waar de Taliban vraagt dat zijn gevangenen worden vrijgelaten uit de gevangenis, of in Somalië waar de al-Shabaab-groep COVID-19 presenteert als een proberen om ze te destabiliseren). Het wereldwijde pleidooi door de secretaris-generaal van de VN voor een staakt-het-vuren van 23 maart 2020 is in dovemansoren gevallen. KIJK GOED MENSEN ! schwab heeft het hier over een pleidooi van eind maart 2020, de plandemie was amper bezig, en dit boek is uitgegeven in juni 2020 ! Gelooft er ook maar iemand dat die dat tussen maart en juni 2020 geschreven heeft met al deze gegevens. Zelfs met hulp van een co-auteur ? Really ?

Van 43 landen met minstens 50 gemelde evenementen van georganiseerd geweld in 2020 reageerden slechts 10 positief (meestal met eenvoudige steunbetuigingen maar geen toezegging tot actie).

Onder de andere 31 landen met aanhoudende conflicten zijn de actoren slaagde er niet alleen in om stappen te ondernemen om aan de oproep te voldoen, maar velen versnellen het zelfs.

Rijkere landen beseffen niet welke tragedies zich ontfouwen in armere en fragiele landen. Op één of andere manier zullen de risico's weerklinken door grotere instabiliteit of zelfs chaos. Een van de meest voor de hand liggende domino-effecten van economische ellende voor de rijkere delen van de wereld is ontevredenheid en honger in de meest kwetsbare en arme landen, die zullen ontaarden in een nieuwe golf van massa-immigratie in de richting van rijkere landen, zoals dat in de EU het geval was in 2019.

1.5. Milieu reset blz 102

Na het lezen van dit hoofdstuk begreep ik dat het beter is van mijn visie erop er bovenaan weer te geven, zodat u weet in welke context u dit hele stuk hieronder het best leest. Het is namelijk een woorden- en zinnelij, bedoeld om de lezer te doen duizelen van angst om alle ellende die volgens Mr Schwab per definitie op ons afkomt. En als Mr Schwab & Co hun zin kunnen doordrijven, dat zal het door hem geschreven beeld inderdaad grotendeels realiteit worden. Maar dat gaan wij, goede en eerlijke mensen, dus niet laten gebeuren, en daar gaan wij allemaal samen voor zorgen, alleen zo kunnen we dit horrorscenario ten goede omwentelen. Mr Schwab koppelt in dit deel, nog meer dan in de vorige, de angst voor een virus aan met klimaatverandering en een ineenstorting van het ecosysteem. Alledrie worden ze echter veel erger voorgesteld dan ze in werkelijkheid zijn. Ik hoop dat u ondertussen begint te beseffen dat wij allen reeds vele jaren over vele zaken flagrant voorgelogen zijn, zowel over dat virus als over de klimaatverandering en het ecosysteemprobleem in dit het geval. Ik ben daar zeker van gezien ik doorheen de jaren er vele bewijzen van tegengekomen ben, niet alleen van de werkelijke omvang van die problemen, maar ook over hoe ze door Mr Global & Co bewust veroorzaakt worden, precies met als doel van uiteindelijk, wat nu het geval is, al die elementen samen te doen komen teneinde ons zover te krijgen erin te trappen en alles wat ze ons voorschotelen klakkeloos te aanvaarden. De bewijzen voor wat ik hier zeg heb ik nu niet bij de hand, toen ik ze tegen kwam doorheen de jaren wist ik immers niet dat ik ze moest opslaan voor deze dag. Ik twijfel er echter niet aan dat anderen dit wel bijgehouden hebben en dat ze als vanzelf binnen de kortste keren hun weg naar u allen en naar dit document zullen vinden. Vertrouw mij alsjeblieft, ik heb er geen enkel voordeel bij u voor te liegen, integendeel, enkel het onthullen van de waarheid en het ontmaskeren van de leugens kan ons allen redden van het vreselijke lot dat deze duivelse bende voor ons allen in petto heeft. En ik ben een moeder, die vecht voor het leven van haar kind in de allereerste plaats, en voor de wereld waarin hij moet verderleven, ook nog lang nadat ik er niet meer ben, want ik ben de 50 reeds voorbij.

Geloof dus niets van al hetgene hier onder staat.

Op het eerste gezicht lijken de pandemie en het milieu slechts in de verte verwante neven; maar ze zijn veel hechter en meer met elkaar verweven dan we denken. Beiden hebben en zullen blijven samenwerken op onvoorspelbare en onderscheidende manieren, variërend van de rol die de verminderde biodiversiteit speelt in het gedrag van infectieziekten tot het effect dat COVID-19 kan hebben op klimaatverandering, wat het gevaarlijk subtiel evenwicht en de complexe interacties tussen mens en natuur beïnvloedt.

Bovendien, in termen van mondiale risico's, is het met de klimaatverandering en de ineenstorting van het ecosysteem (de twee belangrijkste milieurisico's) die de pandemie het gemakkelijkst gelijkstellen als, probleem. De drie vertegenwoordigen, van nature en in verschillende mate, existentiële bedreigingen voor de mensheid, en we zouden kunnen beweren dat COVID-19 ons al een glimp of een voorproefje heeft gegeven van wat een volwaardige klimaatcrisis en het ineenstorten van ecosystemen met zich mee kunnen brengen als gevolg van een economische crisis. perspectief: gecombineerde vraag- en aanbodschokken en verstoring van handels- en toeleveringsketens met rimpel- en domino-effecten die de risico's (en in sommige gevallen kansen) vergroten in de andere macrocategorieën: geopolitiek, maatschappelijke vraagstukken en technologie. Als klimaatverandering, ineenstorting van ecosystemen en pandemieën zo veel op elkaar lijken als mondiale risico's, hoe kunnen ze dan echt met elkaar vergelijken? Ze hebben veel gemeenschappelijke kenmerken terwijl ze sterke ongelijkheden vertonen.

De vijf belangrijkste gedeelde attributen zijn: 1) het zijn bekende (d.w.z. witte zwanen) systeemrisico's die zich zeer snel voortplanten in onze onderling verbonden wereld en, door dit te doen, andere risico's uit verschillende categorieën versterken; 2) ze zijn niet-lineair, wat betekent dat ze voorbij een bepaalde drempel of omslagpunt catastrofale effecten kunnen hebben (zoals "superspreading" op een bepaalde locatie en vervolgens de mogelijkheden van het gezondheidssysteem overweldigen in het geval van de pandemie); 3) de kansen en de verdeling van hun effecten zijn zeer moeilijk, zo niet onmogelijk, te meten - ze veranderen voortdurend en moeten worden heroverwogen op basis van herziene veronderstellingen, waardoor ze op hun beurt buitengewoon moeilijk te beheren zijn vanuit een beleidsperspectief; 4) ze zijn globaal van aard en kunnen daarom alleen naar behoren worden aangepakt op een wereldwijd gecoördineerde manier; en 5) ze treffen een onevenredig grote invloed op de toch al meest kwetsbare landen en bevolkingssegmenten.

Pagina 103 - En wat zijn hun verschillen? Er zijn er verschillende, waarvan de meeste conceptueel en methodologisch van aard zijn (zoals een pandemie een besmettingsrisico is, terwijl klimaatverandering en ineenstorting van ecosystemen accumulatie-risico's zijn), maar de twee die er het meest toe doen zijn: 1) het tijdshorizonverschil (het heeft een kritische invloed op beleid en mitigerende maatregelen); en 2) het causaliteitsprobleem (het maakt de publieke acceptatie van de mitigatiestrategieën moeilijker):

1. Pandemieën vormen een vrijwel onmiddellijk risico, waarvan de dreiging en het gevaar voor iedereen zichtbaar zijn. Een uitbraak bedreigt onze overleving - als individu of als soort - en daarom reageren we onmiddellijk en vastberaden wanneer we met het risico worden geconfronteerd. Daarentegen zijn klimaatverandering en natuurverlies geleidelijk en cumulatief, met effecten die vooral op middellange en lange termijn waarneembaar zijn (en ondanks steeds meer klimaatgerelateerde en 'uitzonderlijke' natuurverliesgebeurtenissen, zijn er nog steeds aanzienlijke aantallen die niet overtuigd zijn van de urgentie van de klimaatcrisis). Dit cruciale verschil tussen de respectieve tijdshorizon van een pandemie en die van klimaatverandering en natuurverlies betekent dat een pandemierisico onmiddellijke actie vereist, gevolgd door een snel resultaat, terwijl klimaatverandering en natuurverlies ook onmiddellijke actie vereisen, maar de resultaat (of "toekomstige beloning", in het jargon van

economen) volgt slechts met een zekere vertraging. Mark Carney, voormalig gouverneur van de Bank of England die nu de speciale VN-gezant voor klimaatactie en financiën is, heeft opgemerkt dat dit probleem van tijdsasynchroniteit een 'tragedie van de horizon' genereert: in tegenstelling tot onmiddellijke en waarneembare risico's, lijken de risico's van klimaatverandering misschien ver weg (in termen van tijd en geografie), in welk geval ze niet zullen worden beantwoord met de ernst die ze verdienen en eisen. Als voorbeeld: het materiële risico dat de opwarming van de aarde en het stijgende water vormen voor een fysiek goed (pag 104) (zoals een vakantieoord aan het strand) of een bedrijf (zoals een hotelgroep) niet noodzakelijk als materieel beschouwd door investeerders en zal daarom niet door de markten worden geprijsd.

2. Het causaliteitsprobleem is gemakkelijk te begrijpen, evenals de redenen die de uitvoering van respectief beleid zo veel moeilijker maken. In het geval van de pandemie is het oorzakelijk verband tussen het virus en de ziekte duidelijk: SARS-CoV-2 veroorzaakt COVID-19. Afgezien van een handvol complottheoretici, zal niemand dat betwisten. **(Dit is weer een knap staaltje van framing, breinmanipulatie ! Zo wordt het perceptiekader gecreëerd dat al wie tegen deze stelling durft ingaan of daar nuances of objectieve wetenschappelijke feiten durft naast zetten een complottheoreticus is, iets dat als woord reeds lang gedemoniseerd is, teneinde ervoor te zorgen dat vele mensen er wel voor oppassen niet in dat hoekje gezet te worden. DIT IS EEN BIJZONDER SLIMME MANIPULATIE !** Daarnaast is het steeds duidelijker voor al wie het onderzoekt dat Mr Schwab met zijn WEF clubje van elitairen wel degelijk een complot gesmeed hebben om er hun visie van wat de wereld moet worden te kunnen doordrukken. Persoonlijk ben ik ervan overtuigd dat alle onweerlegbare elementen die dit aantonen voor een objectieve rechtbank in die mate zouden overeind blijven dat deze, als logisch gevolg daarvan, ervoor zorgen dat zij allen schuldig zouden worden verklaard aan het beramen van een complot, misdaden tegen de mensheid en genocide ! En ja, ik durf dit schrijven, indien zij mij daarvoor wensen te dagvaarden geeft mij dit een mooie kans mijn bewijzen daarvoor te presenteren. Uiteraard zou dit dan voor een volledig onafhankelijk volkstribunaal dienen te gebeuren, in volkomen transparantie, live wereldwijd uitgezonden zodat iedereen in zekere zin jurylid wordt op basis van elk voorgelegd element, want bij beroepsrechters is de kans groot dat deze ook tot het WEF clubje behoren of wensen te behoren en dit hen beloofd wordt in ruil voor een gunstig vonnis en de nodige dollars of euro's...

In het geval van milieurisico's is het veel moeilijker om directe causaliteit aan een specifieke gebeurtenis toe te schrijven. Wetenschappers kunnen vaak niet wijzen op een direct verband tussen klimaatverandering en een specifiek weergebeurtenis (zoals droogte of de ernst van een orkaan). Evenzo zijn ze het niet altijd eens over de invloed van een specifieke menselijke activiteit op bepaalde soorten die met uitsterven worden bedreigd. Dit maakt het ongelooflijk moeilijker om de risico's van klimaatverandering en natuurverlies te beperken. **(Gezien de koppeling tussen de huidige p(l)andemische economische situatie en milieuproblematiek geleidelijk aan in dit boek steeds prominenter naar voren wordt gebracht, ongetwijfeld om straks ook het milieu als noodzaak mee te betrekken in de blijvende sociaal-economische plannen die Mr Schwab en vrienden voor ons in petto hebben wens ik er toch op te wijzen dat het milieu en klimaat al vele jaren beïnvloed wordt door geo-engineering, wat ze onder andere doen door middel van metalen op zeer grote hoogte in de atmosfeer te verspreiden, een fenomeen dat vele mensen wereldwijd reeds is opgevallen en dat bekend staat onder de benaming chemtrails.**

Daarnaast is vooral de uitstoot van zware industrie medeverantwoordelijk voor deze kwestie, evenals het feit dat men aan biomassa verbranding doet om energie op te wekken, waarvoor hele bossen omgekapt worden die, zoals iedereen weet, de longen van onze planeet zijn. En dat auto's, vliegtuigen en schepen, net zoals ook vaak verwarming op fossiele brandstof werken, terwijl dit absoluut anders kan, gezien het sedert lange tijd gekende bestaan van nulpuntenergie, zoals uitgevonden door Dhr Nikolas Tesla, maar helaas aan de mensheid onthouden omdat deze energie gratis is en bijgevolg geen grote rijkdommen oplevert voor de happy few. Dus ook dat kan anders in ONZE nieuwe Wereld!

En nu even goed opletten mensen, en goed tot u laten doordringen wat hier eigenlijk door Mr Schwab gezegd wordt !

Terwijl bij een pandemie een meerderheid van de burgers geneigd zal zijn het eens te zijn met de noodzaak om **dwangmaatregelen op te leggen**, zullen ze zich verzetten tegen beperkend beleid in het geval van milieurisico's waarvan het bewijs kan worden betwist.

Er is ook een meer fundamentele reden: **het bestrijden van een pandemie vereist geen substantiële wijziging van het onderliggende sociaaleconomische model en van onze consumptiegewoonten.** Milieurisico's bestrijden wel.

Dus hiervoor moest de koppeling tussen de p(l)andemie en het milieu dienen!
Daarnaast zegt Mr Schwab hier zelf dat er eigenlijk geen substantiële wijziging van onze sociaal-economische modellen en consumptiegewoonten nodig zijn of waren ten bestrijding van een pandemie ! Waarom hebben ze ons dan die dwangmaatregelen opgelegd die wel onze economie ten gronde richt ? En waarom gelden de dwangmaatregelen niet voor multinationals, zoals we zien in de praktijk? DENK EROVER NA, CONNECT THE DOTS!

Dus, om even verder te gaan, ter recapitulatie , volgens bovenstaande bewering van Mr Schwab zijn de dwangmaatregelen niet nodig i.v.m. een virus maar om het bestrijden van milieurisico's ! Het volgende excuus om elke mens van zijn of haar fundamentele oerrechten als vrij geboren wezen op deze planeet voor eeuwig af te nemen is dus geboren !

Terwijl het wel diezelfde rijke stinkers zijn die constant rondvliegen in privé vliegtuigen, toch vreemd dat dat geen bezwaar lijkt te zijn voor het milieu, niet waar ? Om maar iets op noemen dat me zo direct voor de geest komt, er zullen ongetwijfeld wel meer van dit soort bedenkingen te maken zijn, zoals bv. ook het bewonen van paleizen en kastelen, en het verwarmen van hun private openluchtwembaden....

1.5.1. Coronavirus en het milieu

1.5.1.1. Natuur en zoönotische ziekten

Zoönotische ziekten zijn ziekten die zich van dieren op mensen verspreiden. De meeste experts en natuurbeschermers zijn het erover eens dat ze de afgelopen jaren drastisch zijn toegenomen, vooral als gevolg van ontbossing (een fenomeen dat ook verband houdt met een toename van de uitstoot van kooldioxide) (zoals ik al zei, kapt verdomme nog wat meer bossen om biobrandstof van te maken !), waardoor het risico van nauwe interactie

tussen mens en dier en besmetting toeneemt. Jarenlang dachten onderzoekers dat natuurlijke omgevingen zoals tropische bossen en hun rijke flora en fauna hierdoor een bedreiging voor de mens vormden omdat hier ziekteverwekkers en virussen kunnen worden gevonden die de oorzaak zijn van nieuwe ziekten bij mensen, zoals dengue, ebola en hiv. Tegenwoordig weten we dat dit verkeerd is, omdat de oorzaak de andere kant op gaat. Zoals David Quammen, auteur van *Spillover: Animal Infections and the Next Human Pandemic*, stelt: "We vallen tropische wouden en andere wilde landschappen binnen, die zoveel soorten dieren en planten herbergen - en binnen die wezens zoveel onbekende virussen. We kappen de bomen; we doden de dieren of kooien ze en sturen ze naar markten. We verstoren ecosystemen en we schudden virussen los van hun natuurlijke gastheren. Als dat gebeurt, hebben ze een nieuwe host nodig. Vaak zijn wij het." Inmiddels hebben steeds meer wetenschappers aangetoond dat juist de vernietiging van de biodiversiteit, veroorzaakt door mensen, de bron is van nieuwe virussen zoals COVID-19. **(Coronavirussen bestaan reeds zeer lang, ook de griep is een coronavirus, hoe kunnen ze dan de link leggen met de ontbossing van het huidige tijdperk? . Daarnaast is ondertussen ook reeds gebleken dat de aanvankelijk opgeworpen theorie van zoonose, dus in dit geval de overdracht van een vleermuis of gordeldier niet overeind is gebleven, maar dat de waarschijnlijkheid veel groter is dat Covid19 uit een klasse 4 laboratorium in Wuhan komt, waar trouwens Anthony Fauci, van het CDC enige tijd ervoor, onder VS president Obama, vele miljoenen dollars aan gegeven had, wat ongetwijfeld ook toeval zal geweest zijn. Dezelfde Anthony Fauci was trouwens degene die met zekerheid voorspelde dat er tijdens het presidentschap van Donald Trump een pandemie zou uitbreken, getuige het filmpje dat daarvan online staat. De man heeft geen glazen bol, hij wist gewoon af van de planning daarvoor en, ook is het zo dat satanisten hun plannen altijd op één of andere manier op voorhand dienen aan te kondigen.)**

Deze onderzoekers hebben zich verenigd rond de nieuwe discipline van 'planetaire gezondheid' die de subtiele en complexe verbindingen bestudeert die bestaan tussen het welzijn van mensen, andere levende soorten en hele ecosystemen, en hun bevindingen hebben duidelijk gemaakt dat de vernietiging van biodiversiteit zal verhogen van het aantal pandemieën.

In een recente brief aan het Amerikaanse Congres schatten 100 natuur- en milieugroeperingen dat zoönotische ziekten zijn verviervoudigd in de afgelopen 50 jaar. **(Het loont waarschijnlijk de moeite van eens grondig te kijken naar de inkomstenbronnen van deze milieugroeperingen, het zou mij niet verbazen indien zou blijken dat zij ook grote sommen hebben ontvangen van bv. de Bill & Melinda Gatesfoundation, of een andere zelfverkleerde "filantropische" organisatie.)** De veranderingen in landgebruik sinds 1970 hebben de grootste relatieve negatieve impact op de natuur gehad (en veroorzaakten daarbij een kwart van de door de mens veroorzaakte emissies).

Alleen al landbouw beslaat meer dan een derde van het land op het land oppervlakte en is de economische activiteit die de natuur het meest verstoort.

Een recent academisch overzicht concludeert dat landbouw-drijfveren zijn geassocieerd met meer dan 50% van de zoönotische ziekten.

Menselijke activiteiten zoals landbouw (met vele andere zoals mijnbouw, houtkap of toerisme) maken inbreuk op natuurlijke ecosystemen, ze breken de barrières tussen menselijke populaties en dieren af en creëren de voorwaarden voor het ontstaan van infectieziekten door overloop van dieren naar mensen. Het verlies van de natuurlijke habitat

van dieren en de handel in wilde dieren zijn met name relevant, want wanneer dieren waarvan bekend is dat ze verband houden met bepaalde ziekten (zoals vleermuizen en schubdieren met het coronavirus) uit het wild worden gehaald en naar steden worden verplaatst, is een reservoir voor dierziekten eenvoudigweg vervoerd naar een dichtbevolkt gebied. Dit is wat er zou kunnen zijn gebeurd op de markt in Wuhan waar het nieuwe coronavirus zou zijn ontstaan (de Chinese autoriteiten hebben sindsdien de handel en consumptie van wilde dieren en planten definitief verboden). **(Gezien de wilde dierentheorie afgevoerd is, valt het verbieden van handel en consumptie van wilde dieren en planten waarschijnlijk eerder te verklaren als doorgevoerd zijnde onder het mom van een gezondheidsrisico maar in werkelijkheid om de mensen volledig afhankelijk te maken van gekweekte voeding, kwestie van hen honger te kunnen doen leiden indien hun social-creditscore te laag staat.)** Tegenwoordig zullen de meeste wetenschappers het erover eens zijn dat hoe groter de bevolkingsgroei is, hoe meer we het milieu verstoren, hoe intensiever landbouw wordt zonder voldoende bioveiligheid, hoe groter het risico op nieuwe epidemieën. Het belangrijkste tegengif dat momenteel tot onze beschikking staat om de progressie van zoönotische ziekten in te dammen, is het respecteren en behouden van de natuurlijke omgeving en de actieve bescherming van de biodiversiteit. Om dit effectief te doen, is het aan ons allemaal om onze relatie met de natuur opnieuw te bekijken en ons af te vragen waarom we er zo van vervreemd zijn geraakt. In het afsluitende hoofdstuk doen we concreet advies over de vorm die een 'natuurvriendelijk' herstel kan aannemen.

1.5.1.2. Luchtverontreiniging en pandemierisico

Het is al jaren bekend dat luchtverontreiniging, grotendeels veroorzaakt door emissies die ook bijdragen aan de opwarming van de aarde, een sluipmoordenaar is, gekoppeld aan verschillende gezondheidsproblemen, variërend van diabetes en kanker tot hart- en vaatziekten en aandoeningen van de luchtwegen. Volgens de WHO ademt 90% van de wereldbevolking lucht in die niet voldoet aan de veiligheidsrichtlijnen, waardoor elk jaar 7 miljoen mensen voortijdig overlijden en de organisatie luchtvervuiling als een "noodsituatie voor de volksgezondheid" kwalificeert.

We weten nu dat luchtvervuiling de impact van een bepaald coronavirus (niet alleen de huidige SARS-CoV-2) op onze gezondheid verergert. Al in 2003 suggereerde een studie die midden in de SARS-epidemie werd gepubliceerd dat luchtverontreiniging de variatie in de mate van dodelijkheid zou kunnen verklaren, waardoor voor het eerst duidelijk werd dat hoe groter het niveau van luchtverontreiniging, hoe groter de kans op overlijden door de ziekte veroorzaakt door een coronavirus. **(Ah ! Zo geeft Mr Schwab dus een verklaring voor het feit dat coronavirussen nu ineens voor grotere gezondheidsproblemen kunnen zorgen dan ooit tevoren, gezien we er al zoveel duizenden jaren mee samenleven, knap vonden, nice spin Mr Schwab !)** Sindsdien heeft een groeiend aantal onderzoeken aangetoond hoe een leven lang smerige lucht inademen mensen vatbaarder kan maken voor het coronavirus. In de VS concludeerde een recent medisch artikel dat regio's met meer vervuilde lucht een hoger risico op overlijden door COVID-19 zullen lopen, wat aantoont dat Amerikaanse provincies met hogere vervuilingsniveaus zullen lijden aan een hoger aantal ziekenhuisopnames en sterfgevallen.

Blz107 Er is consensus in de medische en publieke gemeenschap dat er een synergetisch effect is tussen blootstelling aan luchtverontreiniging en het mogelijke voorkomen van COVID-19, en een slechtere uitkomst wanneer het virus toch toeslaat. **(Toeslaat ? Klinkt**

dramatisch voor een virus waarvan zowat 99% van de mensen niet eens merkt dat ze het hebben, alweer breinmanipulatie!) Het onderzoek, dat nog steeds embryonaal is maar snel groeit, heeft nog niet bewezen dat er een verband bestaat, maar het legt ondubbelzinnig een sterke correlatie bloot tussen luchtverontreiniging en de verspreiding van het coronavirus en de ernst ervan. Het lijkt erop dat luchtverontreiniging in het algemeen, en de concentratie van fijn stof in het bijzonder, de luchtwegen aantasten - de eerste verdedigingslinie van de longen - waardoor mensen (ongeacht hun leeftijd) die in sterk vervuilde steden wonen een groter risico lopen op COVID-19 vangen en eraan sterven. Dit zou kunnen verklaren waarom mensen in Lombardije (een van de meest vervuilde regio's van Europa) die het virus hadden opgelopen, twee keer zoveel kans hadden om te overlijden aan COVID-19 dan mensen bijna overal in Italië.

Er is consensus gevormd in de medische wereld en in het publiek **QUE ? De TV kijkende massa is gebrainwashed door een bijzonder goed uitgekiende psy ops en degenen, die zich uit die hypnose hebben weten los te trekken en onderzoek hebben gedaan, welke er wereldwijd toch ook al meerdere miljoenen zijn, worden genegeerd, gecensureerd, hun broodwinning of medische licentie afgenomen en als complottekken weggezet ! In die omstandigheden kan en mag men absoluut niet van een consensus spreken !**

1.5.1.3. Lockdown en CO2-uitstoot

Het is te vroeg om te bepalen met welke hoeveelheid mondiale koolstof de uitstoot van kooldioxide zal in 2020 dalen, maar de International Energy Agency (IEA) schat dat in zijn Global Energy Review 2020 zal dalen met 8%. Ook al zou dit cijfer overeenkomen tot de grootste jaarlijkse vermindering die ooit is opgetekend, is het nog steeds minuscuul vergeleken met de omvang van het probleem en het blijft inferieur aan de jaarlijkse vermindering van de uitstoot met 7,6% in het komende decennium acht de VN het noodzakelijk om de wereldwijde temperatuurstijging tegen te houden.

Gezien de ernst van de lockdowns, ziet het cijfer van 8% er nogal teleurstellend uit. Het lijkt erop te wijzen dat kleine individuele acties (veel minder verbruiken, onze auto's niet gebruiken en niet vliegen) van weinig belang zijn in vergelijking met de omvang van de emissies die worden gegenereerd door elektriciteit, landbouw en industrie, de 'grote emittenten' die opereren tijdens de lockdowns (met uitzondering van enkele industrieën).

Hier hebben we het dan ! Minder rondrijden en vliegen maken niet zoveel verschil uit, net zoals “enkele industrieën”, die vreemd genoeg niet gespecificeerd worden, het ligt aan “electriciteit, landbouw en (evenmin nader gespecificeerde) industrie”, de grote emittenten, het zal lang duren voor de link met onze woningen gelegd worden gok ik, we zullen zien wat we hier nog te lezen krijgen) Wat het ook laat zien, is dat de grootste 'overtreders' op het gebied van koolstofemissies niet altijd de voor de hand liggende boosdoeners zijn. Een recent duurzaamheidsrapport laat zien dat de totale CO2-uitstoot opgewekt door de elektriciteitsproductie die nodig is om onze elektronische apparaten (hier komt ie al op zijn sloffen aan, zien jullie het ?) van stroom te voorzien en hun gegevens te verzenden, ongeveer gelijkwaardig zijn aan die van de wereldwijde luchtvaartindustrie. Ongekende en draconische (dat mag je verdorie wel stellen) lockdowns waarbij een derde van de wereldbevolking langer dan een maand aan hun huis vastzat, kwamen lang niet in de buurt van een levensvatbare strategie voor het koolstofarm maken van de economie, omdat de wereldeconomie grote hoeveelheden kooldioxide bleef uitstoten. Hoe zou zo'n strategie

er dan uit kunnen zien? De aanzienlijke omvang en omvang van de uitdaging kan alleen worden aangepakt door een combinatie van: 1) een radicale en ingrijpende systeemverandering in de manier waarop we de energie produceren die we nodig hebben om te functioneren; en 2) structurele veranderingen in ons consumptiegedrag. Als we in het post-pandemische tijdperk besluiten om ons leven weer op te pakken zoals voorheen (door in dezelfde auto's te rijden, door naar dezelfde bestemmingen te vliegen, (hoezo ? Daarnet stelde Mr Schwab net dat deze zaken amper verschil uitmaken? door dezelfde dingen te eten, door ons huis op dezelfde manier te verwarmen, enzovoort) **Ah, hier is hij dan, nog steeds op zijn sloffen een stapje verder, het gaat om wat wij eten en hoe wij onze huizen verwarmen, ik durf bijna wedden dat we straks geen vlees meer zullen mogen eten en allemaal in een blokkendoos van enkele vierkante meters zullen moeten gaan wonen, waar we dan uiteraard niet buiten mogen komen, tenzij het strikt noodzakelijk is, ivm de uiteraard blijvende maatregelen.**), zal de COVID-19-crisis verloren zijn gegaan als het gaat om het klimaatbeleid. Omgekeerd, als sommige van de gewoonten die we tijdens de pandemie moesten aannemen zich vertalen in structurele gedragsveranderingen, kan de uitkomst voor het klimaat anders zijn. **Alweer op zijn sloffen een stapje dicht naar definitieve vrijheidsberoving, ziet u het ?** Minder pendelen, wat meer op afstand werken, fietsen en lopen in plaats van autorijden om de lucht in onze steden net zo schoon te houden als tijdens de lockdowns, dicht bij huis op vakantie: al deze factoren kunnen, als ze op grote schaal worden samengevoegd, leiden tot een aanhoudende vermindering in koolstofemissies. Dit brengt ons bij de allerbelangrijkste vraag of de pandemie uiteindelijk een positief of negatief effect zal hebben op het klimaatveranderingsbeleid.

1.5.2. Impact van de pandemie op klimaatverandering en ander milieubeleid

De pandemie is voorbestemd om jarenlang het beleidslandschap te domineren, met het grote risico dat het milieuoverwegingen zou kunnen overschaduwen. In een veelzeggende anekdote werd het congrescentrum in Glasgow waar in november 2020 de VN-klimaattop COP-26 had moeten plaatsvinden in april omgebouwd tot een ziekenhuis voor COVID-19-patiënten. De klimaatonderhandelingen zijn al vertraagd en beleidsinitiatieven zijn uitgesteld, wat het verhaal voedt dat regeringsleiders lange tijd alleen zullen hun aandacht schenken aan de veelzijdige reeks onmiddellijke problemen die door de pandemiecrisis zijn ontstaan. Er is ook een ander verhaal naar voren gekomen, uitgewerkt door enkele nationale leiders, senior business executives en prominente opiniemakers. Het loopt langs deze lijnen dat de COVID-19-crisis niet verloren kan gaan en dat dit het moment is om een duurzaam milieubeleid te voeren. **Wat een verrassing, NOT !**

In werkelijkheid kan wat er gebeurt met de strijd tegen klimaatverandering in het post-pandemische tijdperk in twee tegengestelde richtingen gaan. Het eerste komt overeen met het bovenstaande verhaal: de economische gevolgen van de pandemie zijn zo pijnlijk, moeilijk aan te pakken en ingewikkeld om uit te voeren dat de meeste regeringen over de hele wereld kunnen besluiten om de zorgen over de opwarming van de aarde "tijdelijk" opzij te zetten om zich te concentreren op het economisch herstel. Als dat het geval is, zullen beleidsbeslissingen de fossiele brandstoffen, zware en koolstofemitterende industrieën ondersteunen en stimuleren door deze te subsidiëren. Ze zullen ook strenge milieunormen terugdraaien die worden gezien als een struikelblok op de weg naar een snel economisch herstel, en zullen bedrijven en consumenten aanmoedigen om zoveel mogelijk 'spullen' te produceren en te consumeren. De tweede wordt aangespoord door een ander verhaal, waarin bedrijven en overheden worden aangemoedigd door een nieuw sociaal geweten

onder grote delen van de algemene bevolking dat het leven anders kan zijn, en wordt aangespoord door activisten: het moment moet worden aangegrepen om hiervan te profiteren unieke kans om een duurzamere economie te herontwerpen ten behoeve van het grotere welzijn van onze samenlevingen. **(Volgens mij wordt hier bewust een derde weg over het hoofd gezien, namelijk mijn schets van ONZE Nieuwe Wereld, die ik dus onderaan van dit document zal geven voor zover ik dat al niet bovenaan en tussendoor gedaan heb)**

Laten we beide uiteenlopende mogelijke uitkomsten nader bekijken. Ze zijn uiteraard afhankelijk van het land en de regio (EU). Geen twee landen zullen hetzelfde beleid voeren of met dezelfde snelheid bewegen, maar uiteindelijk moeten ze allemaal de richting van de minder koolstofintensieve trend omarmen.

Drie belangrijke redenen zouden kunnen verklaren waarom dit niet vanzelfsprekend is en waarom de aandacht voor het milieu zou kunnen vervagen wanneer de pandemie zich begint terug te trekken:

1. Regeringen zouden kunnen besluiten dat het in het beste collectieve belang is om tegen "elke prijs" groei na te streven om dit op te vangen vanwege het effect op de werkloosheid.
2. Bedrijven zullen zo onder druk komen te staan om hun omzet te vergroten dat duurzaamheid in het algemeen en klimaatoverwegingen in het bijzonder ondergeschikt worden. **(Welke bedrijven? De multinationals die jullie als enigen laten verderfunctioneren ? Want alle kleine zelfstandigen zijn reeds of bijna kapotgemaakt .)**
3. Lage olieprijsen (indien aanhoudend, wat waarschijnlijk is) zouden zowel consumenten als bedrijven kunnen aanmoedigen om nog meer te vertrouwen op koolstofintensieve energie.

Deze drie redenen zijn overtuigend genoeg om ze overtuigend te maken, maar er zijn andere die er misschien in slagen de trend in de andere richting te duwen. Met name vier zouden erin kunnen slagen de wereld schoner en duurzamer te maken:

1. Verlicht leiderschap. Sommige leiders en besluitvormers die al een voortrekkersrol speelden in de strijd tegen klimaatverandering, willen misschien profiteren van de schok die door de pandemie is veroorzaakt om langdurige en bredere veranderingen in het milieu door te voeren. Ze zullen in feite "goed gebruik" maken van de pandemie door de crisis niet te laten verspillen. De aansporing van verschillende leiders, variërend van ZKH de Prins van Wales tot Andrew Cuomo, om *'het beter terug te bouwen'* **HIER IS IE DAN, DE REEDS ENIGE TIJD DOOR ALLE, MIJNS INZIENS, CORRUPTE NEW WORLD ORDER POLITICI, GELANCEERDE SLOGAN ! BUILD BACK BETTER !** Dat wordt dan door Mr Schwab "Verlicht leiderschap" genoemd, verlicht, als in volgens de regels van de Illuminati, een zeer duister gezelschap dat zich bezighoudt met satanische praktijken en rituelen, maar hey, dat is iets van de complotwappies, niet waar ? gaat in die richting. Dat geldt ook voor een dubbele verklaring van het IEA met Dan Jørgensen, minister van Klimaat, Energie en Nutsbedrijven van Denemarken, waarin wordt gesuggereerd dat transitie naar schone energie economieën kunnen helpen op gang te brengen: "Over de hele wereld bereiden leiders zich nu voor om enorme economische stimuleringspakketten. Sommige van deze plannen zullen op korte termijn een impuls geven, andere zullen de infrastructuur voor de komende decennia vormgeven. Wij zijn van mening dat regeringen door schone energie een integraal onderdeel van hun plannen te maken, banen en economische groei kunnen creëren en er tegelijkertijd voor kunnen zorgen dat hun energiesystemen gemoderniseerd, veerkrachtiger en minder vervuילend zijn." Regeringen

onder leiding van verlichte leiders zullen hun stimulanspakketten geven afhankelijk van groene toezeggingen. Ze zullen bijvoorbeeld gunstigere financiële voorwaarden bieden aan bedrijven met koolstofarme bedrijfsmodellen.

Pag 111

2. Risicobewustzijn.

De pandemie speelde de rol van een groot 'risico-ontwaken', waardoor we ons veel meer bewust werden van de risico's waarmee we gezamenlijk worden geconfronteerd en ons eraan herinnerd dat onze wereld nauw met elkaar verbonden is. COVID-19 maakte duidelijk dat we wetenschap en expertise op eigen risico negeren en dat de gevolgen van onze collectieve acties aanzienlijk kunnen zijn. Hopelijk worden enkele van deze lessen die ons een beter begrip geven van wat een existentieel risico werkelijk betekent en inhoudt, nu overgedragen naar klimaatrisico's. Zoals Nicholas Stern, voorzitter van het Grantham Research Institute on Climate Change and the Environment, verklaarde: "Wat we uit dit alles hebben gezien, is dat we veranderingen kunnen aanbrengen (...). We moeten erkennen dat er andere pandemieën zullen zijn en beter voorbereid zijn. [Maar] we moeten ook erkennen dat klimaatverandering een diepere en grotere bedreiging is die niet weggaat, en even urgent is."

Na ons maandenlang zorgen te hebben gemaakt over de pandemie en het effect ervan op onze longen, zullen we geobsedeerd raken door schone lucht; Tijdens de lockdowns zagen en roken een aanzienlijk aantal van ons zelf de voordelen van verminderde luchtvervuiling, wat mogelijk aanleiding gaf tot een collectief besef dat we nog maar een paar jaar hebben om de ergste gevolgen van de opwarming van de aarde en klimaatverandering aan te pakken. Als dit het geval is, zullen maatschappelijke (collectieve en individuele) veranderingen volgen.

3. Gedragsverandering. Als gevolg van het bovenstaande punt kunnen maatschappelijke attitudes en eisen in grotere mate evolueren naar meer duurzaamheid dan algemeen wordt aangenomen. Onze consumptiepatronen veranderden drastisch tijdens de lockdowns door ons te dwingen ons te concentreren op het essentiële en ons geen andere keuze te geven dan "groener leven" aan te nemen. Dit kan aanhouden, ons ertoe aanzetten alles te negeren wat we niet echt nodig hebben, en een positieve cirkel voor het milieu in gang zetten. Evenzo kunnen we besluiten dat thuiswerken (indien mogelijk) goed is voor zowel het milieu als ons individuele welzijn (pendelen is een 'vernietiger' van welzijn - hoe langer het duurt, hoe schadelijker het wordt voor ons lichamelijk en mentaal welzijn).

Pag 112 - Het kan even duren voordat deze structurele veranderingen in de manier waarop we werken, consumeren en beleggen, wijdverspreid genoeg worden om echt een verschil te maken, maar het gaat, zoals we eerder hebben betoogd, om de richting en de kracht van de trend. De dichter en filosoof Lao Tzu had gelijk toen hij zei: "Een reis van duizend mijl begint met een enkele stap." We staan nog maar aan het begin van een lang en pijnlijk herstel en voor velen van ons lijkt het denken over duurzaamheid misschien een luxe, maar als de zaken beginnen te verbeteren, zullen we ons collectief herinneren dat er een causaal verband bestaat tussen luchtvervuiling en COVID-19. **(Wat een manipulatie alweer! Er is geen causaal verband tussen een virale infectie van de bovenste luchtwegen en luchtvervuiling, welke uitsluitend kan zorgen voor een algemene minder goede toestand van onze luchtwegen, maar waarbij we niet mogen vergeten dat constant binnen opgesloten zitten ook slecht is voor de luchtwegen, gezien de luchtkwaliteit in huizen slechter is dan buiten. Daarnaast zijn er ook andere zaken van absoluut belang**

voor onze gezondheid, zoals ontspannen met vrienden en geliefden, zonlicht, intens intermenselijk contact, aanraking, het gevoel van vrij te zijn en vrij frisse lucht te mogen inademen en zoveel meer. Het langdurig verplicht worden dit alles te ontberen heeft een veel grotere negatieve impact op onze algehele gezondheid en immuunsysteem dan de algemene luchtkwaliteit in de atmosfeer. Zou een geleerd en intelligent man als Mr Schwab zich hier niet van bewust zijn ? Dat lijkt me sterk.

Dan is duurzaamheid niet langer secundair en zal klimaatverandering (zo nauw gecorreleerd met luchtverontreiniging) op de voorgrond treden van onze zorgen. Wat sociale wetenschappers "gedragsbesmetting" noemen (de manier waarop attitudes, ideeën en gedrag zich over de bevolking verspreiden) zou dan als magie kunnen werken!

4. Activisme. Sommige analisten waagden dat de pandemie de veroudering van activisme zou veroorzaken, maar precies het tegenovergestelde zou wel eens waar kunnen blijken te zijn. Volgens een groep Amerikaanse en Europese academici heeft het coronavirus de motivatie voor verandering aangemoedigd en activeerde zij nieuwe instrumenten en strategieën in termen van sociaal activisme. Tijdens de cursus van slechts enkele weken, verzamelde deze groep onderzoekers gegevens over verschillende vormen van sociaal activisme en

identificeerde bijna 100 verschillende methoden van niet-gewelddadige actie, inclusief fysieke, virtuele en hybride acties. Hun conclusie: "Noodsituaties blijken vaak de smidse te zijn in welke nieuwe ideeën en kansen worden geslagen.

Hoewel het onmogelijk is om te voorspellen wat de effecten op lange termijn zijn van een dergelijke groeiende vaardigheid en bewustzijn mag zijn, het is duidelijk dat de macht van het volk is niet verminderd. In plaats daarvan passen bewegingen over de hele wereld zich aan en organiseren op afstand, bouwen aan hun basis, verscherpen hun berichten, en plannen strategieën voor wat daarna komt".

Als deze beoordeling correct is, sociaal activisme, onderdrukt door noodzaak tijdens de lockdowns en hun verschillende maatregelen van fysieke en sociale afstand, kan met hernieuwde kracht weer opduiken zodra de periodes van opsluiting voorbij zijn.

Pag 113 - Aangemoedigd door wat ze zagen tijdens de lockdowns (geen luchtvervuiling), zullen klimaatactivisten hun inspanningen verdubbelen en bedrijven en investeerders nog meer onder druk zetten. Zoals we in hoofdstuk 2 zullen zien, zal ook het activisme van investeerders een factor zijn waarmee rekening moet worden gehouden. Het zal de zaak van sociale activisten te versterken door er een extra en krachtige dimensie aan toe te voegen. Laten we ons de volgende situatie voorstellen om het punt te illustreren: een groep groene activisten zou kunnen demonstreren voor een kolengestookte elektriciteitscentrale om een betere handhaving van de vervuilingsregels te eisen, terwijl een groep investeerders hetzelfde doet in de directiekamer door de fabriek de toegang te ontzeggen naar kapitaal. Over de vier redenen heen geeft het verspreide feitelijke bewijs ons hoop dat de groene trend uiteindelijk zal zegevieren. Het komt uit verschillende domeinen, maar convergeert in de richting van de conclusie dat de toekomst groener zou kunnen zijn dan we gewoonlijk aannemen. Om deze overtuiging te staven, kruisen vier observaties de vier genoemde redenen:

1. In juni 2020, BP, een van 's werelds olie- en gaswinnings "Supermajors", verminderde de waarde van zijn activa met \$ 17,5 miljard, is tot de conclusie gekomen dat de pandemie een wereldwijde verschuiving naar schonere vormen van energie zal veroorzaken. **(BP, waarvoor ik trouwens nota bene ooit een tijd gewerkt heb als administratieve duizendpoot , is tevens het bedrijf van de Deepwater Horizon olieramp in de**

Mexicaanse Golf, waarna zij op de koop toe besloten van de olie die in zee terecht was gekomen te dispensereren met een zeer schadelijk product, COREXIT, kwestie van het ogenschijnlijk op te lossen maar dat in werkelijkheid een bijkomende ramp voor het milieu betekende.) [https://www.huffpost.com/entry/corexit-bp-oil-dispersant n 3157080?guccounter=1&guce_referrer=aHR0cHM6Ly9kdWNrZHVja2dvLmNvbS8&guce_referrer_sig=AQAAACursgkp0g11_7wcxJv_bqua5InO6sGnTq9YXeOsjeioN4al4A6Jh6epxoE84K9Vjxrm_p_ymtcCQ0xQsT6SU2-3SxXAdTjHf -wOb2paGyOmV0dH6AJOPkK_pzKu8sNesVv1M-vhkQRn4KNvUOKsLWu0qfQZpTcG50EIMzXQEUuv](https://www.huffpost.com/entry/corexit-bp-oil-dispersant-n-3157080?guccounter=1&guce_referrer=aHR0cHM6Ly9kdWNrZHVja2dvLmNvbS8&guce_referrer_sig=AQAAACursgkp0g11_7wcxJv_bqua5InO6sGnTq9YXeOsjeioN4al4A6Jh6epxoE84K9Vjxrm_p_ymtcCQ0xQsT6SU2-3SxXAdTjHf-wOb2paGyOmV0dH6AJOPkK_pzKu8sNesVv1M-vhkQRn4KNvUOKsLWu0qfQZpTcG50EIMzXQEUuv)

Andere energiebedrijven hebben besloten tot een soortgelijke zet. Bedrijven als Microsoft hebben toegezegd om tegen 2030 koolstofnegatief te zijn.

2. De Europese Green Deal, gelanceerd door de Europese Commissie is een enorme onderneming en de meest tastbare manifestatie van overheidsinstanties die besluiten de COVID-19-crisis niet verloren te laten gaan. Het plan verbindt 1 biljoen voor het verlagen van de uitstoot en het investeren in de circulaire economie, met als doel om van de EU het eerste koolstofneutrale continent te maken tegen 2050 (in termen van netto-uitstoot) en economische groei los te koppelen van het gebruik van hulpbronnen.

Pag 114

3. Uit diverse internationale onderzoeken blijkt dat een grote meerderheid van de wereldburgers het economisch herstel wil.

4. Sommige steden, zoals Seoul, zetten hun inzet voor klimaat- en milieubeleid door hun eigen "Green New Deal", ontworpen als een manier om de pandemische uitval op te vangen,

De richting van de trend is duidelijk, maar uiteindelijk zal de systeemverandering komen van beleidsmakers en bedrijfsleiders die bereid zijn te profiteren van COVID-stimuleringspakketten om de natuurpositieve economie op gang te brengen. Het gaat niet alleen om publieke investeringen. (Dus, in mensentaal, regeringen en CEO's, die waanzinnige lonen ontvangen, zullen beslissen om te profiteren van subsidies die onder de benaming COVID-'stimuleringspakketten uitgedeeld worden en die niet alleen van ons belastingsgeld zullen betaald worden, m.a.w. de privésector zal ook iets bijdragen. Op de naam van de stimuleringspakketten na krijg ik een jeukend gevoel van déjà-vu hierbij, u ook ?) We lezen verder....

De sleutel tot het verdringen van particulier kapitaal in nieuwe bronnen van natuur-positieve economische waarde zal zijn om de belangrijkste beleidshefbomen en prikkels voor overheidsfinanciën te verschuiven als onderdeel van een bredere economische reset.

De sleutel tot het "verdringen" van particulier kapitaal", dus privé geld, "zal zijn om de belangrijkste beleidshefbomen en prikkels voor overheidsfinanciën te verschuiven als onderdeel van een bredere economische reset.

Weeral uit onze zak dus, ten gunste van privilege !

Er zijn sterke argumenten om krachtiger op te treden bij regelgeving inzake ruimtelijke ordening en landgebruik, overheidsfinanciën en hervorming van subsidies, (Zou daarmee bedoeld worden dat wij niet meer in onze huizen met tuinen mogen wonen? Want het

stelsel dat dat reguleert heet tenslotte ruimtelijke ordening En dat de overheidsfinanciën -dus ons geld- nog minder ten dienste van het volk, in de vorm van sociale voorzieningen, uitkeringen, pensioen, zorg enz zouden gaan ten gunste van subsidies voor multinationals ?) innovatiebeleid dat naast O&O uitbreiding en inzet stimuleert, blended finance en een betere meting van natuurlijk kapitaal als een belangrijke economische Bedrijfsmiddel. Veel regeringen beginnen in actie te komen, maar er is nog veel meer nodig om het systeem naar een natuurpositieve nieuwe norm te kantelen en een meerderheid van de mensen over de hele wereld te laten beseffen dat dit niet alleen een dringende noodzaak is, maar ook een aanzienlijke kans. Een beleidsnota opgesteld door Systemiq in samenwerking met het World Economic Forum schat dat de opbouw van een natuurpositieve economie tegen 2030 meer dan 10 biljoen \$ per jaar zou kunnen vertegenwoordigen - zowel in termen van nieuwe economische kansen als vermeden economische kosten. Op korte termijn zou het inzetten van ongeveer \$ 250 miljard aan stimuleringsfinanciering op een zeer kosteneffectieve manier tot 37 miljoen natuurpositieve banen kunnen opleveren. Herstel van het milieu moet niet worden gezien als een kostenpost, maar eerder als een investering die economische activiteit en werkgelegenheid zal genereren.

Hopelijk houdt de dreiging van COVID-19 geen stand. Op een dag zal het achter ons liggen. Daarentegen zal de dreiging van klimaatverandering en extreme weersomstandigheden aanwezig blijven in de nabije toekomst en daarna. Het klimaatrisico ontvouwt zich trager dan de pandemie deed maar zal nog zwaardere gevolgen kennen. Tot op grote hoogte zal de ernst ervan afhangen van de beleidsrespons op de coronacrisis. Elke maatregel die bedoeld is de economische activiteit te laten heraanpakken zal een onmiddellijk effect hebben op hoe we leven, maar ook op koolstofdioxideuitstoot, die op hun beurt een impact hebben op het milieu van de hele wereld, gemeten over meerdere generaties. Zoals wij beargumenteerd hebben in dit boek is het aan ons deze keuzes te maken.

Alles wat hierboven staat moet dienen om ons enerzijds van de noodzaak te overtuigen mee te stappen in dit verhaal en anderzijds te doen geloven dat Mr Schwab & Co dit enkel doen uit bezorgdheid voor het milieu en het klimaat. Er zijn andere manieren om goed zorg te dragen voor onze planeet, sommige hiervan heb ik tijdens het commentariëren van dit boek reeds vermeld, anderen zullen op een later tijdstip volgen, dit is namelijk een denkoefening die inderdaad rechtsreeks in verband staat met vele aspecten van het menselijk bestaan op Aarde, van economie, van productieprocessen enz. Ik beloof u daar werk van te maken, uiteraard met de hulp van vele anderen, eens het afwenden van deze coup op de mensheid door de satanische wereldelite achter de rug is. En daar hoef ik geen gigaloon voor of een of ander speciaal statuut, als ik een dak boven mijn hoofd heb, eten in mijn buik, wat comfortabele tweedehandskleding rond mijn lijf en een gewone auto om me te kunnen verplaatsen ben ik meer dan tevreden.

Pag 116 - 1.6 Technologische reset

Toen het boek (**van Mr Schwab**) "de vierde industriële revolutie" in 2016 gepubliceerd werd, stelde het dat "Technologie en digitalisering een revolutie teweeg zullen brengen in alles, waardoor het vaak gebruikte en vaak verkeerd gebruikte adagium 'deze keer is anders' toepasselijk is. Simpel gezegd, grote technologische innovaties staan aan de vooravond van ingrijpende veranderingen over de hele wereld." In de vier korte jaren sindsdien is de technologische vooruitgang indrukwekkend snel gegaan. AI is nu overal om ons heen, van drones en spraakherkenning tot virtuele assistenten en vertaalsoftware. Onze mobiele

apparaten zijn een permanent en integraal onderdeel van ons persoonlijke en professionele leven geworden en helpen ons op veel verschillende fronten, anticiperen op onze behoeften, luisteren naar ons en lokaliseren ons, zelfs als er niet om wordt gevraagd ... Automatisering en robots worden opnieuw geconfigureerd, de manier waarop bedrijven met duizelingwekkende snelheid en schaalvergroting opereren was een paar jaar geleden ondenkbaar. **ZELFS ALS ER NIET OM WORDT GEVRAAGD !!!**

EN NU GOED OPLETTEN MENSEN, WANT HIER KOMT ER, WEER OP ZIJN SLOFFEN, WEER IETS HEEL VIES BINNENGEWANDELD !

Innovatie in de genetica, met synthetische biologie nu in het verschiet, is ook opwindend en maakt de weg vrij voor baanbrekende ontwikkelingen in de gezondheidszorg. Biotechnologie slaagt er nog steeds niet in om een uitbraak van ziekten te stoppen, laat staan te voorkomen, maar recente innovaties hebben het mogelijk gemaakt om het genoom van het coronavirus veel sneller te identificeren en te sequencen dan in het verleden, en om een effectievere diagnostiek uit te werken.

Innovatieve GENETICA, met SYNTHETISCHE biologie is OPWINDEND en MAAKT DE WEG VRIJ VOOR BAANBREKENDE ONTWIKKELINGEN !

Biotechnologie SLAAGT ER NOG STEEDS NIET IN OM EEN UITBRAAK VAN ZIEKTES TE STOPPEN, LAAT STAAN TE VOORKOMEN ! Waarom dan die vaccins, met biotechnologie? Met RNA en DNA platforms, zoals gezegd in de zin hier onder ?

Bovendien maken de meest recente biotechnologische technieken met behulp van RNA- en DNA-platforms het mogelijk om sneller dan ooit vaccins te ontwikkelen. Ze kunnen ook helpen bij de ontwikkeling van nieuwe biotechnologische behandelingen.

Samenvattend: de snelheid en breedte van de vierde industriële revolutie was en blijft opmerkelijk. Dit hoofdstuk stelt dat de pandemie innovatie nog meer zal versnellen, technologische veranderingen zal katalyseren die al aan de gang zijn (vergelijkbaar met het verergeringseffect dat het heeft gehad op andere onderliggende mondiale en binnenlandse problemen) en elk digitaal bedrijf of de digitale dimensie van elk bedrijf zal "aanjagen". Het accentueert ook een van de grootste maatschappelijke en individuele uitdagingen van technologie: privacy. Pag 117

We zullen zien hoe contacttracing een ongeëvenaarde capaciteit heeft en een quasi-essentiële plaats in het arsenaal dat nodig is om COVID-19 te bestrijden, terwijl het tegelijkertijd gepositioneerd is om een enabler van massasurveillance te worden. **Dit is alweer een aankondiging mensen!**

1.6.1. De digitale transformatie versnellen

Met de pandemie, de "digitale transformatie" waarnaar zo velen analisten al jaren verwijzen, zonder precies zeker te zijn wat het betekende, heeft zijn katalysator gevonden. Een belangrijk effect van opsluiting zal de uitbreiding en vooruitgang van het digitale zijn in de wereld op een beslissende en vaak permanente manier. Dit is merkbaar niet alleen in de meest alledaagse en anekdotische aspecten (meer online gesprekken, meer streaming om te entertainen, meer digitale inhoud in het algemeen), maar ook wat betreft het forceren van meer ingrijpende veranderingen in de manier waarop bedrijven werken, iets waar we dieper ingaan in het volgende hoofdstuk. In april 2020 (**toch wel weer vreemd, die datums, over een plandemie die amper bezig was en voor een boek dat in juni 2020 uitgebracht is**) verschenen er meerdere technische leiders die zagen hoe snel en radicaal de behoeften die

waren veroorzaakt door de gezondheidscrisis de goedkeuring en acceptatie van nieuwe technologieën hadden teweeggebracht. Binnen een maand bleek het dat veel bedrijven in termen van technologie-opname verscheidene jaren vooruit gegaan waren.

Voor de digitaal onderlegde mensen betekende dit goede dingen, terwijl, voor de anderen, zeer slechte vooruitzichten (soms rampzalig dus). Satya Nadella, CEO van Microsoft, merkte op dat sociale en fysieke afstandsvereisten een “ alles op afstand ” situatie creëerden, wat de acceptatie van een breed assortiment van technologieën met twee jaar naar voren brengt, terwijl Sundar Pichai, de CEO van Google, verwonderde zich over de indrukwekkende sprong in digitale activiteit en een "Significant en blijvend" effect op sectoren, zo verschillend als online werken, educatie, winkelen, geneesmiddelen en ontspanning.

Tijdens de lockdowns werden veel consumenten die voorheen terughoudend waren om te sterk afhankelijk te zijn van digitale toepassingen en diensten bijna van de ene op de andere dag gedwongen hun gewoonten te veranderen: online films kijken in plaats van naar de bioscoop te gaan, maaltijden laten bezorgen in plaats van uit eten te gaan, op afstand met vrienden praten in plaats van ze in het echt te ontmoeten, met collega's op een scherm te praten in plaats van te kletsen bij de koffiemachine, online te trainen, werk, onderwijs, winkelen, medicijnen en amusement, in plaats van naar de sportschool te gaan, enzovoort..

1.6.1.1. De consument

Gedurende de lockdowns zijn vele consumenten die voordien weigerachtig stonden om teveel van digitale applicaties en diensten af te hangen gedwongen hun gewoontes bij wijze van spreken over een nacht heen te veranderen. Zo werden de meeste dingen vrijwel onmiddellijk 'e-dingen': e-learning, e-commerce, e-gaming, e-books, e-presentance. Online films kijken in plaats van naar de cinema te gaan, maaltijden thuis te laten bezorgen in plaats van op restaurant te gaan, op afstand met vrienden praten, met collega's online praten in plaats van aan de koffiemachine, online sporten in plaats van naar de gym te gaan enz . Sommige van de oude gewoonten zullen zeker terugkeren (de vreugde en het plezier van persoonlijke contacten kan niet worden geëvenaard - we zijn tenslotte sociale dieren!), Maar veel van het technische gedrag dat we moesten adopteren, zal door vertrouwen meer natuurlijk worden. Aangezien sociale en fysieke afstand blijven bestaan, zal het meer vertrouwen op digitale platforms om te communiceren, of te werken, advies te vragen of iets te bestellen, beetje bij beetje terrein te winnen op voorheen ingebakken gewoonten. Bovendien zullen de voor- en nadelen van online versus offline voortdurend onder de loep worden genomen door verschillende lenzen. Als gezondheidsoverwegingen voorop staan, kunnen we bijvoorbeeld besluiten dat een fietsles voor een scherm thuis niet past bij de gezelligheid en het plezier van het doen met een groep in een live les, maar juist veiliger (en goedkoper is). !). Dezelfde redenering is van toepassing op veel verschillende domeinen, zoals vliegen naar een vergadering (Zoom is veiliger, goedkoper, groener en veel handiger), rijden naar een verre familiebijeenkomst voor het weekend (de WhatsApp-familiegroep is niet zo leuk, maar nogmaals, veiliger , goedkoper en groener) of zelfs een academische cursus volgen (niet zo bevredigend, maar goedkoper en handiger).**(Dit is bedoeld om ons te doen denken dat het zo erg niet is, dat er voordelen aanzitten ook, en dat we ons toch snel aanpassen.)**

1.6.1.2. De toezichthouder

Deze transitie naar meer digitaal "van alles" in ons professionele en persoonlijke leven zal ook worden ondersteund en versneld door toezichthouders. (TOEZICHTHOUDERS? Zijn wij permanente gevangenen, of wat ?)

Tot op heden hebben regeringen het tempo van de acceptatie van nieuwe technologieën vaak vertraagd door lang na te denken over hoe het beste regelgevingskader eruit zou moeten zien, maar, zoals het voorbeeld van telegeneeskunde en het bezorgen van drones nu laat zien, is een dramatische versnelling, gedwongen door noodzaak, mogelijk. (Dus, regeringen wilden al lang de acceptatie van nieuwe technologieën doordrukken maar wisten niet hoe het beste regelgevingskader eruit zou moeten zien! Maar nu, zogenaamd gedwongen door noodzaak, is het ineens mogelijk? Hoe wonderlijk toch ! Je zou haast denken dat de hele PLANDEMIE daarvoor veroorzaakt is ! Dat komt echt wel als geroepen ! Letterlijk !

Tijdens de lockdowns gebeurde plotseling een quasi-wereldwijde versoepeling van regelgeving die voorheen de vooruitgang in domeinen waar de technologie al jaren beschikbaar was, in de weg stond, omdat er geen betere of andere keuze beschikbaar was. Wat tot voor kort ondenkbaar was, werd plotseling mogelijk, en we kunnen er zeker van zijn dat noch de patiënten die hebben ervaren hoe gemakkelijk en handig telegeneeskunde was, noch de toezichthouders die het hebben mogelijk gemaakt het willen in omgekeerde richting zien gaan. Pag 119

Nieuwe regels blijven van kracht. In dezelfde geest speelt zich een soortgelijk verhaal af in de VS met de Federal Aviation Authority, maar ook in andere landen, met betrekking tot fast-tracking-regelgeving met betrekking tot het bezorgen door drones. De huidige noodzaak om, wat er ook gebeurt, de "contactloze economie" voort te stuwen en de daaropvolgende bereidheid van regelgevers om deze te versnellen, betekent dat er geen enkele belemmering is.

GEEN ENKELE BELEMMERING, DAAR WAREN ZE, ONDER ANDERE, OP UIT !

Wat geldt voor tot voor kort gevoelige domeinen zoals telegeneeskunde en drone-bezorging, geldt ook voor meer alledaagse en goed bedekte regelgevingsgebieden, zoals mobiele betalingen. (Daar is ie, dat heel vieze ding op zijn sloffen, weer een stapje vooruit, ik zie hem al aankomen.... Het zit hem op het terrein van die mobiele betalingen, wacht maar af, eens benieuwd hoeveel stapjes hij nog gaat nemen om ertoe te komen.) Het kan natuurlijk ook zijn dat die onderdelen van hun plan opgeschreven staan in zijn andere boek, "the 4th industrial revolution", maar dat moet ik nog lezen en analyseren.

Om een banaal voorbeeld te geven: midden in de lockdown (in april 2020) besloten Europese bankregelgevers om het bedrag dat shoppers konden betalen met hun mobiele apparaten te verhogen en tegelijkertijd de authenticatievereisten te verminderen die het voorheen moeilijk maakten om betalingen te doen met hun mobiele apparaten. platforms zoals PayPal of Venmo. Dergelijke maatregelen zullen de digitale "prevalentie" in ons dagelijks leven alleen maar versnellen, zij het niet zonder onvoorziene cybeveiligheidsproblemen.

1.6.1.3. De firma

In een of andere vorm zullen sociale en fysieke afstandmaatregelen nemen waarschijnlijk aanblijven nadat de pandemie zelf afneemt, alsook de rechtvaardiging van de beslissing automatisering te versnellen in veel bedrijven uit verschillende industrieën. Na een tijdje, als de blijvende zorgen over technologische werkloosheid zal afnemen, als samenlevingen benadrukken de noodzaak om de werkplek zo te herstructureren dat nauw menselijk contact minimaliseert. Inderdaad, automatiseringstechnologieën zijn bijzonder geschikt voor een wereld waarin mensen niet te dicht bij elkaar kunnen komen of bereid zijn hun interacties te reduceren.

Onze aanhoudende en mogelijk blijvende angst om te worden geïnfecteerd met een virus (COVID-19 of een ander) zal dus de meedogenloze opmars van automatisering brengen, vooral in velden die het meest vatbaar voor automatisering zijn. In 2016 kwamen twee academici uit Oxford universiteit tot de conclusie dat tot 86% van de banen in restaurants, 75% van de banen in de detailhandel en 59% van de banen in de entertainmentsector tegen 2035 zouden geautomatiseerd kunnen zijn. **(86% van de banen in restaurants geautomatiseerd ? Omdat er enkel nog zal bezorgd worden met drones ? Nee, want daarvoor heb je geen restaurant nodig, enkel een keuken...Zou het kunnen dat de mogelijkheid van op restaurant te gaan toch nog zou blijven bestaan? Voor wie dan ? Niet voor de massa, het plebs, want anders zouden alle restaurants en alle banen daarin behouden kunnen blijven, toch ? Zou het kunnen dat er enkele, waarschijnlijk zeer sjeke restaurants open kunnen blijven zodat de elite toch nog kan gaan dineren terwijl wij met zijn allen voor eeuwig opgesloten zitten zonder enige misdaad te hebben begaan? Dat zou wel het toppunt van ironie zijn, duivels zelfs, dat de bende topcriminelen, die zich in de hoogste regionen van regeringen en supranationale organisaties zoals het WEF, in de meest machtige posities der Aarde hebben weten in te manoeuvreren, zich op restaurant gaan amuseren, terwijl de brave mensen voor eeuwig en altijd thuis opgesloten zitten !**

Deze drie industrien zijn onder degenen die het zwaarst zijn getroffen door de pandemie en waarin automatisering om redenen van hygiëne en netheid een noodzaak zal zijn welke op zijn beurt de overgang naar meer technologie en meer digitalisering verder zal versnellen.

Pag 120

Er is nog een bijkomend fenomeen dat de uitbreiding van automatisering ondersteunt: wanneer "economische afstand nemen" kan volgen op sociale afstand nemen. Nu landen naar binnen gericht zijn en mondiale bedrijven hun superefficiënte maar zeer kwetsbare toeleveringsketens verkorten, zullen automatisering en robots die meer lokale productie mogelijk maken en tegelijkertijd de kosten laag houden, veel vraag hebben. Het automatiseringsproces is vele jaren geleden in gang gezet, maar het cruciale probleem heeft opnieuw betrekking op het versnelde tempo van verandering en transitie: de pandemie zal de adoptie van automatisering op de werkplek en de introductie van meer robots in onze persoonlijke sector en beroepsleven versnellen. Vanaf het begin van de lockdowns werd het duidelijk dat robots en AI een "natuurlijk" alternatief waren wanneer menselijke arbeid niet beschikbaar was. Bovendien werden ze waar mogelijk gebruikt om de gezondheidsrisico's voor menselijke werknemers te verminderen. In een tijd waarin fysiek afstand nemen een verplichting werd, werden robots ingezet op plaatsen zo verschillend als magazijnen, supermarkten en ziekenhuizen voor een breed scala aan activiteiten, van schapscanning (een gebied waarin AI enorme vooruitgang heeft gemaakt) tot schoonmaak en natuurlijk robotica-bezorging - een binnenkort belangrijk onderdeel van de toeleveringsketens van de gezondheidszorg dat op zijn beurt zal leiden tot de "contactloze" bezorging van

boodschappen en andere benodigdheden. (Hier wordt dus eigenlijk aangekondigd dat we binnenkort ook niet meer om boodschappen zullen mogen gaan, en dus nog meer opgesloten zullen zitten dan nu al een jaar het geval is.) Zoals voor veel andere technologieën die op het gebied van acceptatie aan de verre horizon lagen (zoals telegeneeskunde), haasten bedrijven, consumenten en overheden zich nu om de acceptatiesnelheid te versnellen. In steden die zo gevarieerd zijn als Hangzhou, Washington DC en Tel Aviv, worden pogingen ondernomen om van proefprogramma's over te gaan op grootschalige operaties die een leger bezorgrobots op de weg en in de lucht kunnen brengen. Chinese e-commerce-giganten zoals Alibaba en jd.com zijn ervan overtuigd dat autonome bezorging in de komende 12-18 maanden wijdverspreid zou kunnen worden in China - veel eerder dan verwacht voorafgaand aan de pandemie.

De maximale aandacht gaat vaak uit naar industriële robots, aangezien deze het meest zichtbare gezicht van automatisering zijn, maar er komt ook een radicale versnelling in de automatisering van de werkplek via software en machine learning.

Pag 121 - Zogenaamde Robotic Process Automation

(RPA) maakt bedrijven efficiënter door een computer te installeren met software die de acties van een menselijke werker evenaart en vervangt.

Dit kan meerdere vormen aannemen, variërend van de financiën van Microsoft groep, consolideren en vereenvoudigen van ongelijksoortige rapporten, tools en inhoud in een geautomatiseerde, op rollen gebaseerde gepersonaliseerde portal, naar een oliemaatschappij die software installeert die foto's van een pijpleiding naar een AI-engine, om de afbeeldingen te vergelijken met een bestaande database en de relevante medewerkers waarschuwen voor mogelijke problemen. In alle gevallen helpt RPA om de tijd die wordt besteed aan het compileren en gegevens valideren, en daardoor kosten besparen (ten koste van een waarschijnlijke stijging van de werkloosheid, zoals vermeld in de "Economische reset" sectie). Tijdens de piek van de pandemie won RPA zijn sporen door zijn efficiëntie bewijzen bij het omgaan met schommelingen in volume; aldus geratificeerd, in het post-pandemische tijdperk zal het proces worden uitgerold en snel opgevolgd.

Twee voorbeelden bewijzen dit punt. RPA-oplossingen hielpen sommige ziekenhuizen om COVID-19-testresultaten te verspreiden, besparing op verpleegkundigen voor wel drie uur per dag. In dezelfde geest, een AI digitaal apparaat dat normaal wordt gebruikt om te reageren op verzoeken van klanten online is aangepast om medische digitale platforms te helpen patiënten online screenen voor COVID-19-symptomen. Voor al deze redenen, schat Bain & Company (een adviesbureau) dat het aantal bedrijven die deze automatisering van bedrijfsprocessen implementeren de komende twee jaar zal verdubbelen, een tijdlijn die door de pandemie nog verder ingekort kan worden.

1.6.2. Contactopsporing, contactopsporing en bewaking

Een belangrijke les kan worden geleerd van de landen die effectiever waren in het omgaan met de pandemie (met name Aziatische landen): technologie in het algemeen en digitale hulp in het bijzonder. Succesvolle contactopsporing bleek een belangrijk onderdeel te zijn van een succesvolle strategie tegen COVID-19. Hoewel lockdowns effectief zijn om de reproductiesnelheid van het coronavirus te verminderen, nemen ze de dreiging van de pandemie niet weg. Bovendien brengen ze schadelijk hoge economische en maatschappelijke kosten met zich mee. Het zal erg moeilijk zijn om COVID-19 te bestrijden zonder een effectieve behandeling of een vaccin dat het nog verder kan bekorten.

Pag 122 - Tot die tijd is de meest effectieve manier om de overdracht van het virus te beperken of te stoppen, door uitgebreide tests te doen, gevolgd door het isoleren van gevallen, het opsporen van contacten en het in quarantaine plaatsen van contacten die zijn blootgesteld aan de geïnfecteerde mensen. Zoals we hieronder zullen zien, kan technologie in dit proces een formidabele kortere weg zijn, waardoor volksgezondheidsfunctionarissen zeer snel geïnfecteerde mensen kunnen identificeren en zo een uitbraak kunnen voorkomen voordat deze zich begint te verspreiden.

Het opsporen en volgen van contacten zijn daarom essentiële componenten van onze volksgezondheidsreactie op COVID-19. Beide termen worden vaak door elkaar gebruikt, maar hebben een iets andere betekenis. Een tracking-app verkrijgt in realtime inzichten door bijvoorbeeld de huidige locatie van een persoon te bepalen via geodata via GPS-coördinaten of de locatie van een radiocel. Tracering daarentegen bestaat uit het achteraf verkrijgen van inzichten, zoals het identificeren van fysieke contacten tussen mensen via bluetooth.

Ziet u het ? Mr Schwab wil permanent mensen hun bewegingen tracken en via Bluetooth weten met wie zij in contact geweest zijn. Wie denkt dat deze gegevens enkel zullen gebruikt worden voor virusbestrijding moet echt dringend wakker worden, waarom zijn er nu al overal camera's in de straten die nummerplaten identificeren terwijl mensen die alleen in hun auto rondrijden onmogelijk een virologisch risico kunnen zijn, staan steden al jaren vol camera's die in realtime kunnen inzoomen op de kleinste details van wat iedereen aan het doen is, hebben ze recent in Londen camera's gezet die de social distancing moeten monitoren en die daar ongetwijfeld permanent bedoeld zijn te blijven? Ze willen constant elk aspect van onze levens kunnen controleren, en dit voor altijd, wordt het duidelijk welke implicaties dit op onze levens zal hebben ? Dat wij, indien wij dat toelaten, NOOIT nog een gevoel van vrijheid zullen kennen, maar ons daarintegen 24/7 gecontroleerd zullen weten en voelen?

Noch bieden deze trackingmethodes een wonderoplossing die de verspreiding van de pandemie in zijn geheel kan stoppen, maar ze maken het mogelijk om bijna onmiddellijk alarm te slaan, waardoor vroegtijdig ingrijpen mogelijk is, waardoor de uitbraak wordt beperkt, vooral wanneer deze plaatsvindt in superspreidende omgevingen zoals in gemeenschap of familiebijeenkomst). Voor het gemak en het leesgemak zullen we de twee samenvoegen en ze door elkaar gebruiken (zoals artikelen in de pers vaak doen).

De meest effectieve vorm van tracking of tracing is uiteraard die welke wordt aangedreven door technologie: hiermee kunnen niet alleen alle contacten worden gevolgd waarmee de gebruiker van een mobiele telefoon contact heeft gehad, maar ook de realtime bewegingen van de gebruiker worden gevolgd, die op hun beurt de mogelijkheid bieden om een lockdown beter af te dwingen en om andere mobiele gebruikers in de buurt van de provider te waarschuwen dat ze zijn blootgesteld aan iemand die besmet is.

Het is geen verrassing dat digitale tracering een van de meest gevoelige kwesties is geworden op het gebied van de volksgezondheid, waardoor er wereldwijd acute bezorgdheid ontstaat over privacy. In de vroege fasen van de pandemie besloten veel landen (voornamelijk in Oost-Azië, maar ook andere zoals Israël) om digitale tracering onder verschillende vormen te implementeren. Pag 123 - Ze verschoven van het met terugwerkende kracht opsporen van ketens van besmetting uit het verleden naar het realtime volgen van bewegingen om een persoon op te sluiten die is geïnfecteerd met

COVID-19 en om daaropvolgende quarantaines of gedeeltelijke lockdowns af te dwingen. Vanaf het begin hebben China, Hongkong SAR en Zuid-Korea dwingende en indringende maatregelen voor digitale tracersing geïmplementeerd. Ze namen de beslissing om personen te volgen zonder hun toestemming, via hun mobiele en creditcardgegevens, en maakten zelfs gebruik van videobewaking (in Zuid-Korea). Bovendien eisten sommige economieën het dragen van elektronische armbanden voor reizigers en mensen in quarantaine (in Hongkong SAR) om die personen te waarschuwen die vatbaar zijn voor besmetting. Anderen kozen voor "middle-ground" -oplossingen, waarbij personen die in quarantaine worden geplaatst, worden uitgerust met een mobiele telefoon om hun locatie te controleren en publiekelijk worden geïdentificeerd als ze de regels overtreden. De meest geprezen en besproken digitale traceeroplossing was de TraceTogether-app van het Ministerie van Volksgezondheid in Singapore. Het lijkt de "ideale" balans te bieden tussen efficiëntie en privacyproblemen door gebruikersgegevens op de telefoon te bewaren in plaats van op een server, en door de login anoniem toe te wijzen. De contactdetectie werkt alleen met de nieuwste versies van Bluetooth (een duidelijke beperking in veel minder digitaal geavanceerde landen waar een groot percentage mobiele telefoons niet over voldoende Bluetooth-mogelijkheden beschikt voor effectieve detectie). **Hier voel ik hem, zoals altijd op zijn sloffen, alweer aankomen.... In landen waar mensen niet de modernste digitale smartphones gebruiken gaat dat traceren niet zo goed ... zou dat een opstapje zijn naar het formuleren van een reden om deze mensen dan allemaal maar een chip te planten ? Zoals degene van Bill Gates, met het patentnummer waar het nummer van het beest in voorkomt? We zullen het zien naarmate we verder lezen.....of naarmate ik het andere boek van hem doorploeg.**

Bluetooth identificeert de fysieke contacten van de gebruiker met een andere gebruiker van de applicatie tot op ongeveer twee meter nauwkeurig en, als er een risico op COVID-19-overdracht bestaat, zal de app het contact waarschuwen, waarna de overdracht van opgeslagen gegevens naar het ministerie van gezondheid wordt verplicht (maar de anonimiteit van het contact blijft gehandhaafd). **(Hoe lang zou het duren voor die anonimiteit definitief wordt opgeheven denkt u ? In België is het nu al enkele jaren zo dat AL onze medische gegevens, van elk doktersbezoek, van alles wat we bij de apotheek aankopen, automatisch opgeslagen worden in de databank van de overheid, welke zij weigeren te verwijderen, op de website mijngezondeheid.be , wat ik weet omdat ik recent, toen ik erachter kwam en het niet eens was met deze inbreuk op mijn medische privacy, heb geprobeerd te laten verwijderen, wat mij geweigerd werd en dat kan ik bewijzen want ik heb screenshots bewaard van de e-mails. Daarnaast is het ook zo dat de overheid samenwerkt met een nieuw bedrijf in het managen van die gegevens, Bluesquare geheten, en dat naast een flinke investering, ook nog eens miljoenen euro's van de Bill en Melinda Gates Foundation heeft gekregen, waar ik ook bewijzen van heb.**

Dat komt er dus op neer dat Bill Gates toegang heeft tot AL onze medische gegevens, van ONS ALLEMAAL!

TraceTogether is daarom niet-opdringerig in termen van privacy, en de code, beschikbaar in open source, maakt het bruikbaar door elk land waar ook ter wereld, maar privacyverdedigers maken bezwaar dat er nog steeds risico's zijn. Als de hele bevolking van een land de applicatie heeft gedownload en als het aantal COVID-19-infecties sterk

toeneemt, kan de app uiteindelijk de meeste burgers identificeren. Cyberinbraken, vertrouwenskwesties in de exploitant van het systeem en de timing van het bewaren van gegevens vormen extra bezorgdheid over de privacy.

Er zijn andere mogelijkheden. Deze hebben vooral betrekking op de beschikbaarheid van open en verifieerbare broncodes, en op garanties betreffende datatoezicht en de duur van de bewaring.

Blz 124 - Er zouden gemeenschappelijke normen en normen kunnen worden aangenomen, met name in de EU, waar veel burgers vrezen dat de pandemie een afweging tussen privacy en gezondheid zal afdwingen. Maar zoals Margrethe Vestager, de EU-commissaris voor Mededinging, opmerkte: Ik denk dat dat een vals dilemma is, want je kunt veel dingen met technologie die niet invasief zijn voor uw privacy. Ik denk heel vaak dat, als mensen zeggen dat het enkel uitvoerbaar is op één manier, dat is omdat ze de gegevens voor hun eigen doeleinden willen. We hebben een set richtlijnen gemaakt, en met lidstaten hebben we dat vertaald in een toolbox, dus zodat je een vrijwillige app kunt maken met gedecentraliseerde opslag, met Bluetooth-technologie. *U kunt technologie gebruiken om het virus te traceren, maar je kunt mensen nog steeds de keuzevrijheid geven, en, door dat te doen vertrouwen mensen erop dat de technologie dient voor virussen te traceren en niet voor andere doeleinden. Ik denk dat het essentieel is dat we laten zien dat we het echt menen als we u zeggen dat we technologie moet kunnen vertrouwen wanneer u deze gebruikt, dat dit geen begin is van een nieuw tijdperk van bewaking. Dit is voor virussen en dit kan ons helpen onze maatschappij te openen. Yeah, righth, dat zal wel ... het zal lang duren voor het wel verplicht is, want anders ligt het aan jou, die niet wenst constant getraceerd te worden dat de maatschappij niet open kan en dan gaat dat vast van je social creditscore af zodat je omkomt van de honger....*

Nogmaals, we willen benadrukken dat dit een snel veranderende en zeer volatiele situatie is. De aankondiging van Apple en Google in april dat ze samenwerken om een app te ontwikkelen die gezondheidsfunctionarissen kunnen gebruiken om de bewegingen en verbindingen van een persoon die door het virus is geïnfecteerd, te reverse-engineeren, wijst op een mogelijke uitweg voor samenlevingen die zich het meest zorgen maken over gegevensprivacy. en die vooral bang zijn voor digitale surveillance. De persoon die de mobiele telefoon bij zich heeft, zou de app vrijwillig moeten downloaden en zou moeten instemmen met het delen van de gegevens, en de twee bedrijven maakten duidelijk dat hun technologie niet zou worden verstrekt aan volksgezondheidsinstanties die zich niet aan hun privacyrichtlijnen houden. . *Maar vrijwillige apps voor het traceren van contacten hebben een probleem: ze beschermen de privacy van hun gebruikers, maar zijn alleen effectief als het participatieniveau voldoende hoog is* - een collectief actieprobleem dat nogmaals de diepgaande verwevenheid van het moderne leven onder de *individualistische façade van rechten en contractuele verplichtingen*.

Individualistische FACADE van rechten ?

Pag 125 - Geen vrijwillige app voor het traceren van contracten werkt als mensen niet willen dat hun eigen persoonsgegevens verstrekt worden aan de overheidsinstantie die het systeem bewaakt; als een persoon weigert de app te downloaden (en dus om informatie over een mogelijke infectie achter te houden,

(bewegingen en contacten), zal iedereen nadelig worden beïnvloed.

Uiteindelijk zullen burgers de app alleen gebruiken als ze het als

betrouwbaar beschouwen, wat afhankelijk is van vertrouwen in de overheid en openbare autoriteiten. Eind juni 2020 is de beleving met tracersing-apps recent en gemengd. Minder dan 30 landen hebben ze geïnstalleerd.

Duitsland en Italië hebben apps uitgerold op basis van het systeem dat is ontwikkeld door Apple en Google, terwijl andere landen, zoals Frankrijk, besloten om hun eigen app te ontwikkelen, om het verhogen van de interoperabiliteit. Over het algemeen leken technische problemen en zorgen over privacy het gebruik en de acceptatiegraad van de app te beïnvloeden. Om maar een paar voorbeelden te noemen: het VK maakte na technische problemen en kritiek van privacyactivisten een ommekomst en besloot zijn in eigen land ontwikkelde app voor het opsporen van contacten te vervangen door het model van Apple en Google. Noorwegen heeft het gebruik van zijn app opgeschort vanwege privacykwesties, terwijl in Frankrijk, slechts drie weken na de lancering, de StopCovid-app simpelweg niet van de grond was gekomen, met een zeer lage acceptatiegraad (1,9 miljoen mensen), gevolgd door frequente beslissingen om het te verwijderen.

Tegenwoordig bestaan er ongeveer 5,2 miljard smartphones in de wereld, elk met het potentieel om te helpen identificeren wie, waar en vaak door wie is geïnfecteerd. Deze ongekende kans zou kunnen verklaren waarom verschillende onderzoeken die in de VS en Europa zijn uitgevoerd tijdens hun lockdowns erop wezen dat een groeiend aantal burgers de voorkeur leek te geven aan het volgen van smartphones door de overheid (binnen zeer specifieke grenzen). Maar zoals altijd zit de duivel in de details van het beleid en de uitvoering ervan. Vragen zoals of de digitale tracking verplicht of vrijwillig moet zijn, of de gegevens op anonieme of persoonlijke basis moeten worden verzameld en of de informatie privé of openbaar moet worden verzameld, bevatten veel verschillende tinten zwart en wit, waardoor het buitengewoon moeilijk is om overeenstemming te bereiken op een uniform model van digitale tracersing op een collectieve manier.

Pag 126 - Al deze vragen, en het onbehagen dat ze kunnen provoceren, werden verergerd door de opkomst van bedrijven die de gezondheid van werknemers volgen, die naar voren kwam in de vroege fasen van nationale heropeningen. Ze zullen steeds relevanter worden naarmate de coronapandemie voortduurt en de vrees voor andere mogelijke pandemieën aan de oppervlakte komt.

Naarmate de coronaviruscrisis afneemt en mensen terugkeren naar de werkplek, zal het bedrijf in de richting van meer toezicht gaan; Voor beter of slechter zullen bedrijven kijken en soms registreren wat hun personeel doet. De trend kan veel verschillende vormen aannemen, van het meten van lichaamstemperatuur met thermische camera's tot het monitoren via een app hoe medewerkers omgaan met sociale afstand. Dit zal ongetwijfeld tot diepgaande regelgevings- en privacyproblemen leiden, die veel bedrijven zullen afwijzen met het argument dat, tenzij ze de digitale bewaking vergroten, ze niet kunnen heropenen en functioneren zonder het risico van nieuwe infecties te lopen (en in sommige gevallen aansprakelijk te zijn). **(Voila, door bedrijven aansprakelijk te stellen voor eventuele ziekte van een werknemer, van, niet te vergeten, een virus dat door de meeste mensen zelfs niet opgemerkt wordt, zorgen ze ervoor dat bedrijven uit angst voor die aansprakelijkheid hun werknemers ook onder constante controle zetten).** Zij noemen gezondheid en veiligheid als rechtvaardiging voor verscherpt toezicht.

De eeuwige bezorgdheid van wetgevers, academici en vakbondsleden is dat de bewakingsinstrumenten waarschijnlijk blijven bestaan na de crisis en zelfs wanneer er eindelijk een vaccin wordt gevonden, simpelweg omdat werkgevers geen enkele prikkel

hebben om een bewakingssysteem op te heffen als het eenmaal is gevonden en geïnstalleerd, vooral als een van de indirecte voordelen van toezicht het controleren van de productiviteit van werknemers is.

Dit is wat er gebeurde na de terroristische aanslagen van 11 september 2001. Over de hele wereld werden nieuwe veiligheidsmaatregelen zoals het gebruik van wijdverspreide camera's, het vereisen van elektronische identiteitskaarten en het in- en uitloggen van werknemers of bezoekers de norm. In die tijd werden deze maatregelen als extreem beschouwd, maar tegenwoordig worden ze overal gebruikt en als 'normaal' beschouwd. Een toenemend aantal analisten, beleidsmakers en veiligheidsspecialisten vreest dat hetzelfde nu zal gebeuren met de technische oplossingen die zijn ingevoerd om de pandemie in te dammen. Ze voorzien een dystopische wereld voor ons.

1.6.3. Het risico op dystopie -Pag 127

Nu informatie- en communicatietechnologieën bijna elk aspect van ons leven en vormen van sociale participatie doordringen, kan elke digitale ervaring die we hebben, worden omgezet in een "product" dat bestemd is om ons gedrag te volgen en erop te anticiperen. Het risico van mogelijke dystopie vloeit voort uit deze waarneming. In de afgelopen jaren heeft het talloze kunstwerken gekoesterd, variërend van romans als *The Handmaid's Tale* tot de tv-serie "Black Mirror". In de academische wereld komt het tot uiting in het onderzoek van wetenschappers als Shoshana Zuboff. Haar boek *Surveillance Capitalism* waarschuwt ervoor dat klanten opnieuw worden uitgevonden als databronnen, waarbij 'surveillancekapitalisme' onze economie, politiek, samenleving en ons eigen leven transformeert door diep antidemocratische asymmetrieën van kennis en de macht die aan kennis toeneemt te produceren.

In de komende maanden en jaren, dient de afweging tussen voordelen voor de volksgezondheid en verlies van privacy zorgvuldig worden afgewogen, het wordt het onderwerp van vele geanimeerde gesprekken en verhitte debatten. De meeste mensen, bang voor het gevaar van COVID-19, zullen vragen: Is het niet dwaas om de kracht van technologie niet te gebruiken? Wie komt ons te hulp als we het slachtoffer zijn van een uitbraak en geconfronteerd met een situatie van leven of dood? Ze zullen dan bereid zijn veel privacy op te geven en zullen in dergelijke omstandigheden beamen dat openbare macht kan met recht de individuele rechten overschrijven. Wanneer dan de crisis voorbij is, zullen sommigen beseffen dat hun land dat heeft gedaan en plotseling omgevormd tot een plek waar ze niet meer willen leven. Dit denkproces is niets nieuws. Over ten laatste enkele jaren gebruiken zowel overheden als bedrijven steeds geavanceerdere technologieën om te monitoren en soms om het manipuleren van burgers en medewerkers; als we niet waakzaam zijn, waarschuwen de voorvechters van privacy, zal de pandemie zal een belangrijk keerpunt markeren in de geschiedenis van surveillance.

Voor degenen die vooral bang zijn voor de greep van technologie op persoonlijke vrijheid is duidelijk en eenvoudig: in naam van de volksgezondheid zullen sommige elementen van persoonlijke privacy worden opgegeven om een epidemie te beheersen, net als de terroristische aanslagen van 9 / 11 zorgden voor meer en permanente beveiliging in naam van de bescherming van de openbare veiligheid. Pag 128 Dan zullen er, zonder het te

beseffen, slachtoffers vallen van nieuwe toezichtsmachten die nooit zullen verdwijnen en die kunnen worden gebruikt als een politiek middel voor meer sinistere doeleinden. (Illuminati, zoals ik een eind geleden in deze tekst als schreef, zijn satanisten, m.a.w. zij aanbidden de duivel, op dezelfde manier als er wereldwijd vele miljoenen mensen zijn die God aanbidden. Of u daar nu in gelooft of niet doet er niet toe, het gaat erom dat zij daarin geloven. En één van de belangrijkste regels binnen het satanisme, is dat zij hun plannen altijd op één of andere manier op voorhand dienen aan te kondigen. Ik heb de indruk dat dat precies is wat Mr Schwab op meerdere plaatsen doorheen dit boek doet. U denkt misschien dat ik gek ben van die man van satanisme te verdenken, ik kan u enkel zeggen dat ik dat fenomeen sedert een jaar grondig onderzoek en dat het dus echt wel bestaat, veel meer dan nietsvermoedende mensen beseffen, er is informatie zat over te vinden die dat onweerlegbaar aantoont. Ook wil ik u graag deze vraag stellen: Wie zijn degenen die rijk worden op deze planeet? Zijn dat de brave mensen? Wordt iemand rijk van gewoon eerlijk voor de boterham te werken, de rekeningen correct te betalen en zich netjes aan alle regels te houden?

Zoals de laatste paar pagina's zonder redelijke twijfel hebben blootgelegd, zou de pandemie een tijdperk van actief gezondheidstoezicht kunnen openen dat mogelijk wordt gemaakt door locatiedetecterende smartphones, gezichtsherkenningcamera's en andere technologieën die bronnen van infectie identificeren en de verspreiding van een ziekte volgen in quasi realtime.

Ondanks alle voorzorgsmaatregelen die bepaalde landen nemen om de macht van technologie te beheersen en het toezicht te beperken (anderen zijn niet zo bezorgd), maken sommige denkers zich zorgen over de manier waarop sommige van de snelle keuzes die we vandaag maken onze samenlevingen de komende jaren zullen beïnvloeden. De historicus Yuval Noah Harari is er een van. In een recent artikel stelt hij dat we een fundamentele keuze moeten maken tussen totalitair toezicht en empowerment van de burger. Het is de moeite waard om zijn argument in detail uiteen te zetten:

Surveillance-technologie ontwikkelt zich in een razend tempo, en wat 10 jaar geleden sciencefiction leek, is vandaag oud nieuws. Beschouw als een gedachte-experiment een hypothetische regering die eist dat elke burger een biometrische armband draagt die de lichaamstemperatuur en hartslag 24 uur per dag bewaakt. De resulterende gegevens worden opgepot en geanalyseerd door algoritmen van de overheid. De algoritmen weten al voordat je het weet dat je ziek bent, en ze weten ook waar je bent geweest en wie je hebt ontmoet. **(Ook dit komt op mij over als een satanische aankondiging)** De infectieketens kunnen drastisch worden ingekort en zelfs helemaal worden doorgesneden. Zo'n systeem zou de epidemie binnen enkele dagen kunnen stoppen. Klinkt geweldig, toch? De keerzijde is natuurlijk dat dit legitimiteit zou geven aan een angstaanjagend nieuw surveillancesysteem. Als je bijvoorbeeld weet dat ik op een Fox News-link heb geklikt in plaats van op een CNN-link, dan kan dat je iets leren over mijn politieke opvattingen en misschien zelfs mijn persoonlijkheid. Maar als je kunt volgen wat er met mijn lichaamstemperatuur, bloeddruk en hartslag gebeurt terwijl ik de videoclip bekijk, kun je leren wat me aan het lachen maakt, wat me aan het huilen maakt en wat me echt, heel erg boos maakt. **(En ook dit lijkt mij absoluut een satanische aankondiging te zijn...)**

Pag 129 - Het is cruciaal om te onthouden dat woede, vreugde, verveling en liefde biologische verschijnselen zijn, net als koorts en hoesten.

Dezelfde technologie die hoest identificeert, zou ook lachen kunnen identificeren. Als bedrijven en regeringen beginnen massaal onze biometrische gegevens te verzamelen, kunnen ze erachter komen welke emoties we hebben en ons veel beter dan we onszelf kennen, en dan kunnen ze dan niet alleen

gewoon onze gevoelens voorspellen maar ook onze gevoelens manipuleren en verkopen ze ons alles wat ze willen - of het nu een product is of een politicus.

Ook dit lijkt een duidelijk voorbeeld van een satanische aankondiging.

Biometrische monitoring zou de gegevens die Cambridge Analytica hacktactieken maken eruit doen zien als iets uit het stenen tijdperk.

Stel je Noord-Korea voor in 2030, (verwijzing naar Agenda 2030 ?) wanneer elke burger een biometrische armband 24 uur per dag moet dragen.

Als je naar een toespraak luistert door de Grote Leider en de armband pikt het verklikkerlicht op dat een teken aangeeft van boosheid, dan ben je klaar. (Om te worden afgevoerd waarschijnlijk).

We zullen gewaarschuwd zijn! (Dus, bij deze is aan de satanische plicht der aankondiging voldaan, we zijn gewaarschuwd!) Sommige sociale commentatoren, zoals Evgeny Morozov, gaan zelfs nog verder, ervan overtuigd dat de pandemie een donkere toekomst van techno-totalitair staatstoezicht inluidt. Zijn argument, gebaseerd op het concept van 'technologisch oplossingsgerichtheid' dat naar voren wordt gebracht in een boek dat in 2012 is geschreven, stelt dat de technische 'oplossingen' die worden aangeboden om de pandemie in te dammen noodzakelijkerwijs de bewakingsstaat naar een hoger niveau zullen tillen.

Hij ziet hiervan het bewijs in twee verschillende lijnen van "oplossingsgerichtheid" in de reacties van de regering op de pandemie die hij heeft vastgesteld. Aan de ene kant zijn er 'progressieve oplossers' die menen dat de juiste blootstelling via een app aan de juiste informatie over infectie mensen ertoe kan aanzetten zich te gedragen in het algemeen belang. Aan de andere kant zijn er 'bestraffende oplossers' die vastbesloten zijn om de enorme digitale bewakingsinfrastructuur te gebruiken om onze dagelijkse activiteiten te beteugelen en overtredingen te bestraffen. Wat Morozov beschouwt als het grootste en ultieme gevaar voor onze politieke systemen en vrijheden, is dat het 'succesvolle' voorbeeld van technologie bij het bewaken en beheersen van de pandemie 'de solutionistische toolkit zal verankeren als de standaardoptie voor het aanpakken van alle andere existentiële problemen - van ongelijkheid aan klimaatverandering. (Is dit de aankondiging dat we zelfs bestraft zullen worden voor bijvoorbeeld een kampvuurtje te houden? Iets dat letterlijk sedert het begin der tijden een oerrecht is?) Het is tenslotte veel gemakkelijker om oplossingsgerichte technologie in te zetten om individueel gedrag te beïnvloeden dan het is om moeilijke politieke vragen te stellen over de politieke grondoorzaken hiervan

Pag 130 - Spinoza, (**Één van mijn favorieten**), de 17e-eeuwse filosoof die zijn hele leven weerstand bood aan onderdrukkende autoriteit, zei de beroemde uitspraak: "Angst kan niet zonder hoop zijn of hoop zonder angst." Dit is een goede leidraad om dit hoofdstuk af te sluiten, samen met de gedachte dat niets onvermijdelijk is en dat we symmetrisch bewust moeten zijn van zowel goede als slechte resultaten. Dystopische scenario's zijn geen fataliteit. Het is waar dat in het post-pandemie-tijdperk persoonlijke gezondheid en welzijn

een veel grotere prioriteit zullen worden voor de samenleving, en daarom zal de geest van technische surveillance niet terug in de fles worden gestopt. Maar het is aan degenen die regeren (= heersen !) en aan ieder van ons persoonlijk om de voordelen van technologie te beheersen en te benutten zonder onze individuele en collectieve waarden en vrijheden op te offeren. **Wees daar maar zeker van Mr Schwab, ik stel voor dat u uw grote reset steekt waar de zon niet schijnt !**

Pag 131

2. MICRO-RESET (INDUSTRIE EN BEDRIJFSVOERING)

Op microniveau, dat van industrieën en bedrijven, zal de Grote Reset een lange en complexe reeks veranderingen en aanpassingen met zich meebrengen. Wanneer ze ermee worden geconfronteerd, kunnen sommige marktleiders en senior executives in de verleiding komen om reset gelijk te stellen aan herstart, in de hoop terug te gaan naar het oude normaal en te herstellen wat in het verleden werkte: tradities, beproefde procedures en vertrouwde manieren om dingen te doen - kortom, een terugkeer naar de normale gang van zaken. Dit zal niet gebeuren omdat het niet kan gebeuren. Voor het grootste deel stierf "business as usual" aan (of werd op zijn minst besmet met) COVID-19.

Hier wordt nogmaals aangekondigd dat ze niet van plan zijn ons ooit terug naar normaal te laten gaan. Toch vreemd dat Mr Schwab dat blijkbaar onmiddellijk wist na het ten tonele verschijnen van COVID-19, gezien de verschijningsdatum van zijn boek...Terwijl TV-virologen ons toen nog wijsmaakten dat het was "to flatten the curve" , om ervoor te zorgen dat IC capaciteiten niet overschreden zouden worden enz.. (terwijl de capaciteit in de zorg op geen enkel moment opgeschaald werd om voorbereid te zijn op grotere drukte, wat, indien er werkelijk een capaciteitsprobleem zou geweest zijn, toch de logische eerste stap had moeten zijn.).

. Sommige industrieën zijn verwoest door de economische winterslaap die werd veroorzaakt door de lockdowns en maatregelen om sociale afstand te nemen. Anderen zullen het moeilijk hebben om gedeelde inkomsten te recupereren voordat ze een steeds smaller pad naar winstgevendheid inslaan als gevolg van de economische recessie die de wereld overspoelt. Voor de meerderheid van de bedrijven die de post-coronavirus-toekomst ingaan, zal het belangrijkste probleem echter zijn om de juiste balans te vinden tussen wat voorheen werkte en wat nu nodig is om te gedijen in het nieuwe normaal. Voor deze bedrijven is de pandemie een unieke kans om hun organisatie te heroverwegen en positieve, duurzame en blijvende veranderingen door te voeren.

Wat zal de nieuwe norm van een bedrijfslandschap na coronavirus bepalen? Hoe kunnen bedrijven het best mogelijke evenwicht vinden tussen succes uit het verleden en de fundamentele die nu nodig zijn om te slagen in het post-pandemische tijdperk? De respons is uiteraard afhankelijk van en specifiek voor elke bedrijfstak en de ernst waarmee deze door de pandemie is getroffen. **(niet door enige virus, maar door de maatregelen! Door dit regelmatig anders voor te stellen, zoals bijvoorbeeld in voorgaande zin, probeert Mr Schwab dus, elke keer hij dat doet, in uw onderbewustzijn in te planten dat het allemaal door een virus komt, wat pertinent onwaar is!)** In het post-COVID-19-tijdperk, afgezien van die paar sectoren waarin bedrijven gemiddeld zullen profiteren van sterke rugwind (met name technologie, gezondheid (= big pharma) en welzijn (welk welzijn? **Dit moet volgens mij dienen om ons de indruk te geven dat er nog welzijn zal zijn, en wel op een prominent economische plaats, terwijl dat onverenigbaar is met het eerder in dit boek geschetste horrorscenario van honger, oorlog, zeer hoge belastingen, behalve voor bedrijven, en totale controle over al onze bewegingen**), zal de reis

uitdaging en soms verraderlijk zijn. Voor sommigen, zoals entertainment, reizen of gastvrijheid, is een terugkeer naar een pre-pandemische omgeving wel ondenkbaar in de nabije toekomst (en misschien nooit in sommige gevallen ...).

Pag 132 - Voor anderen, namelijk productie of voeding, gaat het meer om het vinden van manieren om aan de schok te wennen en te profiteren van een aantal nieuwe trends (zoals digitale) om te gedijen in het post-pandemische tijdperk. Grootte maakt ook een verschil. De moeilijkheden zijn meestal groter voor kleine bedrijven die gemiddeld met kleinere kasreserves en kleinere winstmarges werken dan grote bedrijven. In de toekomst zullen de meeste van hen te maken hebben met kosten-inkomstenverhoudingen die hen in het nadeel stellen ten opzichte van grotere rivalen. Maar klein zijn kan enkele voordelen bieden in de wereld van vandaag, waar flexibiliteit en snelheid het verschil kunnen maken in termen van aanpassing. Wendbaar zijn is gemakkelijker voor een kleine structuur dan voor een industriële kolos. **(Hier wordt de kleine zelfstandigen een sprankel valse hoop gegeven, naast de erkenning dat grote bedrijven het makkelijker zullen hebben, wat dan ook niet valt te ontkennen.)**

Dit alles gezegd hebbende, en ongeacht hun branche en de specifieke situatie waarin ze zich bevinden, zal bijna elke besluitvormer van een bedrijf over de hele wereld met soortgelijke problemen te maken krijgen en zal moeten reageren op enkele veelgestelde vragen en uitdagingen. De meest voor de hand liggende zijn de volgende:

1. Zal ik werken op afstand aanmoedigen voor degenen die het kunnen (ongeveer 30% van het totale personeelsbestand in de VS)?
2. Zal ik het aantal vliegereizen in mijn bedrijf verminderen en hoeveel persoonlijke ontmoetingen kan ik zinvol vervangen door virtuele interacties?
3. Hoe kan ik het bedrijf en ons besluitvormingsproces transformeren om wendbaarder te worden en sneller en slagvaardiger te bewegen?
4. Hoe kan ik de digitalisering en adoptie van digitale oplossingen versnellen?

De macro-reset die in hoofdstuk 1 wordt besproken, zal zich vertalen in een groot aantal microconsequenties op sector- en bedrijfsniveau. We bespreken hieronder enkele van deze belangrijkste trends voordat we ingaan op de vraag wie de "winnaars en verliezers" zijn van de pandemie en de effecten ervan op specifieke industrieën.

Pag 133

2.1. Micro trends

We bevinden ons nog in de vroege dagen van het post-pandemie-tijdperk, (Hoezo ? Dit boek is verschenen in juni 2020, en terwijl corrupte virologen, media en politici de bange mensen dagelijks blijven wijsmaken dat de besmettingscijfers nog hoog zijn zit Mr Schwab al in de vroege dagen van het post-pandemie tijdperk? Ofwel is ze voorbij, ofwel is ze nog volop bezig, maar een van beiden liegt dus, of allebei, wat kan, indien er in werkelijkheid helemaal geen pandemie was zoals waar zij ons willen in doen geloven, en wat, alles in aanmerking genomen wat ik het afgelopen jaar gezien en gebestudeerd heb, het meest waarschijnlijke is) maar krachtige nieuwe of versnellende trends zijn al aan het werk. Voor sommige industrieën zullen deze een zegen zijn, voor andere een grote uitdaging. In alle sectoren is het echter aan elk bedrijf om deze nieuwe trends optimaal te benutten door zich snel en daadkrachtig aan te passen. De bedrijven die het meest wendbaar en flexibel blijken te zijn, zijn de bedrijven die er sterker uitkomen.

2.1.1. Versnelling van digitalisering

In het pre-pandemie-tijdperk was het geroezemoes van "digitale transformatie" de mantra van de meeste besturen en uitvoerende commissies. Digitaal was "key", het moest "resoluut" geïmplementeerd worden en werd gezien als een "voorwaarde voor succes"! Sindsdien is de mantra in slechts een paar maanden tijd een must geworden - zelfs, in het geval van sommige bedrijven, een kwestie van leven of dood. Dit is verklaarbaar en begrijpelijk. Tijdens de lockdowns waren we voor de meeste dingen volledig afhankelijk van internet: van werk en opleiding tot socialisatie. Het zijn de online services die ons in staat hebben gesteld om een schijn van normaal te houden, en het is niet meer dan normaal dat 'online' de grootste begunstigde van de pandemie is, wat een enorme boost geeft aan technologieën en processen waarmee we dingen op afstand kunnen doen: universeel onder meer breedbandinternet, mobiele betalingen en betalingen op afstand en werkbare e-overheidsdiensten. Als direct gevolg hiervan zullen bedrijven die al online actief waren, ongetwijfeld profiteren van een blijvend concurrentievoordeel. Naarmate meer en diverse dingen en diensten naar ons worden gebracht via onze mobiele telefoons en computers, zullen bedrijven in uiteenlopende sectoren als e-commerce, contactloze operaties, digitale inhoud, robots en drone-leveringen (om er maar een paar te noemen) het goed doen. Het is niet toevallig dat bedrijven als Alibaba, Amazon, Netflix of Zoom als "winnaars" uit de lockdowns kwamen.

Over het algemeen bewoog de consumentensector het eerst en het snelst. Van de nodige contactloze ervaring die veel food- en retailbedrijven werden opgelegd tijdens de lockdowns naar het virtuele showrooms in de maakindustrie waar klanten kunnen bladeren en de producten kunnen kiezen die ze het leukst vinden, begrepen de meeste business-to-consumer bedrijven al snel de noodzaak om hun klanten een digitale reis van begin tot eind te bieden.

Pag 134

Aangezien aan sommige lockdowns een einde kwam en bepaalde economieën weer tot leven kwamen, ontstonden vergelijkbare kansen in business-to-business-toepassingen, met name in de productie, waar op korte termijn regels voor fysieke afstand moesten worden ingevoerd, vaak in uitdagende omgevingen (bijv. assemblagelijnen). Als direct resultaat maakte het IoT een indrukwekkende opmars. Sommige bedrijven die in het recente pre-lockdown-verleden traag waren om IoT toe te passen, omarmen het nu massaal met het specifieke doel om zoveel mogelijk dingen op afstand te doen. Onderhoud van materieel, beheersinventaris, leveranciersrelaties of veiligheidsstrategieën: al deze verschillende activiteiten kunnen nu (voor een groot deel) via een computer worden uitgevoerd. IoT biedt bedrijven niet alleen de middelen om regels voor sociale distantie uit te voeren en na te leven, maar ook om kosten te verlagen en flexibeler te opereren.

Tijdens de piek van de pandemie kreeg O2O - van online naar offline - veel aandacht, wat het belang benadrukte van zowel een online als offline aanwezigheid en het openen van de deur (of misschien zelfs de sluisdeuren) voor eversie. Dit fenomeen van het vervagen van het onderscheid tussen online en offline, zoals geïdentificeerd door de beroemde sciencefictionschrijver William Gibson, die verklaarde: "Onze wereld is alomtegenwoordig" terwijl de cyberspace meedogenloos opengaat, en naar voren gekomen is als een van de krachtigste trends van de post- COVID-19-tijdperk. De pandemiecrisis versnelde dit fenomeen van eversie omdat het ons zowel dwong als aanmoedigde om sneller dan ooit naar een digitale, 'gewichtloze' wereld te gaan, aangezien steeds meer economische activiteiten geen andere keuze hadden dan digitaal te gebeuren: onderwijs, advies, publicatie en vele anderen. We zouden zelfs kunnen zeggen dat teleportatie een tijdje het transport verdrong: de meeste vergaderingen van het uitvoerend comité,

bestuursvergaderingen, teamvergaderingen, brainstormoefeningen en andere vormen van persoonlijke of sociale interactie moesten op afstand plaatsvinden. Deze nieuwe realiteit komt tot uiting in de marktkapitalisatie van Zoom (het videoconferentiebedrijf) die omhoogschiet tot \$ 70 miljard in Juni 2020, hoger (op dat moment) dan die van welke Amerikaanse luchtvaartmaatschappij dan ook.

Pag 135 - Tegelijkertijd breidden grote online bedrijven zoals Amazon en Alibaba een beslissende groei uit in de O2O-business, met name in de detailhandel en logistiek van voedingsmiddelen. (**“toevallig” twee bedrijven die toebehoren aan de top-elite, welwel...**)

Trends zoals telegeneeskunde of werken op afstand die zich tijdens de lockdowns sterk uitbreidden, zullen zich waarschijnlijk niet terugtrekken - voor hen zal er geen terugkeer zijn naar de status-quo die heerste van vóór de pandemie. Vooral telegeneeskunde zal er aanzienlijk van profiteren. Om voor de hand liggende redenen is de gezondheidszorg een van de zwaarst gereguleerde bedrijfstakken ter wereld. (**really ? Is het daarom dat jullie, de elite, en met Bill Gates op kop, erop aandringen dat de hele wereld zich laat inspuiten met een in sneltempo ontwikkeld, nooit eerder op mensen toegepast product, dat zelfs niet echt op dieren is getest en waarvan het CDC en het EMA duidelijk stellen dat het niet zeker is dat het ook maar enigzins bescherming geeft tegen een virus? En dat nog tot december 2023 in de testfase zit, waardoor miljarden mensen automatisch gereduceerd zijn tot proefkonijnen en waarvoor niemand, ook de producenten, ook maar enige aansprakelijkheid op zich wil nemen? Is dat zware regulering om voor de hand liggende redenen?**) een feit dat onvermijdelijk het innovatietempo vertraagt. Maar de noodzaak om de pandemie met alle beschikbare middelen aan te pakken (plus, tijdens de uitbraak, de noodzaak om gezondheidswerkers te beschermen door hen op afstand te laten werken) nam een aantal regelgevende en wetgevende belemmeringen weg die verband hielden met de adoptie van telegeneeskunde. Zeker is dat in de toekomst meer medische zorg op afstand zal worden geleverd. Het zal op zijn beurt de trend naar meer draagbare en thuisdiagnostiek versnellen, zoals slimme toiletten die gezondheidsgegevens kunnen volgen en gezondheidsanalyses kunnen uitvoeren.

“slimme toiletten die gezondheidsgegevens kunnen volgen en gezondheidsanalyses kunnen uitvoeren”

Dus ze plannen zelfs zover te gaan als constant onze urine en uitwerpselen te onderzoeken !

Evenzo kan de pandemie een zegen blijken te zijn voor online onderwijs. In Azië was de verschuiving naar online onderwijs bijzonder opmerkelijk, met een sterke toename van het aantal digitale inschrijvingen van studenten, een veel hogere waardering voor online onderwijsbedrijven en meer kapitaal beschikbaar voor "ed-tech" start-ups. De keerzijde van deze specifieke medaille zal een toenemende druk zijn op instellingen die meer traditionele onderwijsmethoden aanbieden om hun waarde te valideren en hun vergoedingen te rechtvaardigen (zoals we later zullen bespreken). **(Het feit dat kinderen buiten moeten kunnen spelen met vriendjes en via scholen sociale contacten maken om zich ten volle te kunnen ontwikkelen doet er blijkbaar niet toe. Nu onderhouden kinderen hun voordien offline gemaakte contacten online, maar wat als, met het voortschrijden der tijd, kinderen permanent achter de computer worden geplakt zonder dat ze vooraf de**

kans hebben gekregen offline vrienden te maken? Moeten zij het dan hun hele leven stellen met virtuele contacten met mensen die zij nooit in levende lijve echt kunnen leren kennen?)

De snelheid van uitbreiding is ronduit adembenemend. "In Groot-Brittannië vond in 2019 minder dan 1 procent van de eerste medische consulten plaats via een videoverbinding; onder lockdown vindt 100 procent op afstand plaats. In een ander voorbeeld wilde een toonaangevende Amerikaanse retailer in 2019 een bedrijf voor levering aan de kant van de weg starten; het plan zou 18 maanden duren. Tijdens de lockdown ging het in minder dan een week live, waardoor het zijn klanten kon bedienen terwijl het in het levensonderhoud van zijn personeel bleef. De interacties met internetbankieren zijn tijdens de crisis gestegen van 10 procent tot 90 procent, zonder verlies van kwaliteit en een toename van de naleving van de maatregelen, terwijl ze een klantervaring bieden die niet alleen over online bankieren gaat.

Pag 136 - Soortgelijke voorbeelden zijn er in overvloed.

De sociale mitigatiereactie op de pandemie en de fysieke afstandsmaatregelen die tijdens de opsluiting worden opgelegd, zullen er ook toe leiden dat e-commerce opkomt als een steeds krachtigere industriële trend. Consumenten hebben producten nodig en als ze niet kunnen winkelen, zullen ze onvermijdelijk hun toevlucht nemen tot online aankopen. Naarmate de gewoonte toeneemt, zullen mensen die nog nooit online hebben gewinkeld, zich hiermee op hun gemak voelen, terwijl mensen die eerder parttime online shoppers waren, er waarschijnlijk meer op zullen vertrouwen. Dit werd duidelijk tijdens de *lockdowns*. **(let op het meervoud en denk aan de datums van de lockdowns en het verschijnen van dit boek)** In de VS huurden Amazon en Walmart samen 250.000 werknemers in om de stijgende vraag bij te houden en bouwden ze een enorme infrastructuur om online te leveren. *Deze versnellende groei van e-commerce betekent dat de reuzen van de online detailhandel waarschijnlijk nog sterker uit de crisis zullen komen dan in het pre-pandemietijdperk.* Er zijn altijd twee kanten aan een verhaal: naarmate de gewoonte om online te winkelen steeds vaker voorkomt, zal het de fysieke winkel (winkelstraat en winkelcentrum) nog verder naar beneden gaan - een fenomeen dat in de volgende secties nader wordt onderzocht.

2.1.2. Veerkrachtige toeleveringsketens

De aard van wereldwijde toeleveringsketens en hun aangeboren kwetsbaarheid betekent dat er al jaren discussies ontstaan over het verkorten ervan. Ze zijn meestal ingewikkeld en complex om te beheren. *Ze zijn ook moeilijk te controleren in termen van naleving van milieunormen en arbeidswetten, waardoor bedrijven mogelijk worden blootgesteld aan reputatieschade en schade aan hun merken.* **(Dus, het feit dat deze gekend staan voor vreselijke werkomstandigheden, snertlonenbetalen en het overtreden van allerlei milieuwetgeving is enkel een probleem voor hun reputaties?)** In het licht van dit moeilijke verleden heeft de pandemie de laatste spijker in de doodskest gelegd van het principe dat bedrijven hun toeleveringsketens moeten optimaliseren op basis van de kosten van individuele componenten en afhankelijk van een enkele aanvoerbron voor kritieke materialen, samengevat als de voorkeur voor efficiëntie boven veerkracht. In het post-pandemische tijdperk zal "end-to-end waardeoptimalisatie", een idee dat naast kosten ook veerkracht en efficiëntie omvat, de overhand krijgen. Het wordt belichaamd in de formule dat "just-in-case" uiteindelijk "just-in-time" zal vervangen.

Pag 137 - De schokken voor wereldwijde toeleveringsketens die in de macrosectie zijn geanalyseerd, zullen zowel internationale als kleinere bedrijven treffen. Maar wat betekent "just-in-case" in de praktijk? Het model van globalisering dat aan het einde van de vorige eeuw is ontwikkeld, bedacht en geconstrueerd door wereldwijde productiebedrijven die op jacht waren naar goedkope arbeidskrachten, producten en componenten, heeft zijn grenzen gevonden. Het versnipperde de internationale productie in steeds ingewikkelder stukjes en beetjes en resulteerde in een systeem dat op een just-in-time-basis werd uitgevoerd dat buitengewoon slank en efficiënt is gebleken, maar ook buitengewoon complex en als zodanig zeer kwetsbaar (complexiteit brengt kwetsbaarheid en resulteert vaak in instabiliteit). Vereenvoudiging is dus het tegengif, dat op zijn beurt weer voor meer veerkracht moet zorgen. **(Precies! En net daarom is het beter voor de mensheid van back to basics te gaan, naar voor het tijdperk dat complexe systemen, regelgeving en technologie onze levens domineerden !)** Dit betekent dat de "wereldwijde waardeketens", die ongeveer driekwart van alle wereldhandel vertegenwoordigen, onvermijdelijk zullen afnemen. Deze daling zal worden verergerd door de nieuwe realiteit dat bedrijven die afhankelijk zijn van complexe just-in-time toeleveringsketens niet langer als vanzelfsprekend kunnen aannemen dat tariefverplichtingen die zijn vastgelegd door de Wereldhandelsorganisatie hen zullen beschermen tegen een plotselinge golf van protectionisme ergens. Als gevolg hiervan zullen ze worden gedwongen zich dienovereenkomstig voor te bereiden door hun toeleveringsketen te verkleinen of te lokaliseren en alternatieve productie- of inkoopplannen uit te werken om te waken tegen een langdurige verstoring. Elk bedrijf waarvan de winstgevendheid afhangt van het principe van een just-in-time wereldwijde toeleveringsketen, zal moeten heroverwegen hoe het werkt en waarschijnlijk het idee van maximale efficiëntie en winst moeten opofferen in het belang van "voorzieningszekerheid" en veerkracht. Veerkracht zal daarom de belangrijkste overweging worden voor elk bedrijf dat zich serieus wil indekken tegen verstoring - of het nu gaat om verstoring van een bepaalde leverancier, een mogelijke wijziging in het handelsbeleid of voor een bepaald land of een bepaalde regio. In de praktijk zal dit bedrijven ertoe dwingen hun leveranciersbestand te diversifiëren, zelfs ten koste van het aanhouden van voorraden en het bouwen van overtolligheid. Het zal deze bedrijven ook dwingen om ervoor te zorgen dat hetzelfde geldt binnen hun eigen toeleveringsketen: ze zullen de veerkracht beoordelen in hun hele toeleveringsketen, helemaal tot aan hun uiteindelijke leverancier en mogelijk zelfs de leveranciers van hun leveranciers. De productiekosten zullen onvermijdelijk stijgen, maar dit zal de prijs zijn die moet worden betaald voor het opbouwen van veerkracht. **(Wat gebeurt er als de productiekosten stijgen? Dan stijgt ook de consumptieprijs, want bedrijven leveren in de praktijk nu eenmaal niet in op hun winstmarges, ergo : voor de gewone mensen zal alles nog onbetaalbaarder worden, en gezien de technocratische elite ook voeding met deze systemen wil doen produceren zal ook dit peperduur worden.)** Op het eerste gezicht de industrieën die dat zullen doen het zwaarst getroffen worden omdat zij de eersten zullen zijn die productiepatronen in de automobielsector, elektronica en industriële machines zullen veranderen.

2.1.3. Overheden en bedrijven - Pag 138

Om alle redenen die in het eerste hoofdstuk zijn besproken, heeft COVID-19 veel van de spelregels tussen de publieke en private sector herschreven. In het post-pandemie-tijdperk zullen bedrijven onderhevig zijn aan veel meer overheidsinmenging dan in het verleden. De

welwillende (of anderszins) grotere inmenging van regeringen in het leven van bedrijven en de bedrijfsvoering zal afhankelijk zijn van het land en de industrie en zal daarom veel verschillende gedaanten aannemen. Hieronder worden drie opmerkelijke vormen van impact beschreven die in de eerste maanden van de post-pandemische periode van kracht zullen worden: voorwaardelijke reddingsoperaties, overheidsopdrachten en arbeidsmarktregels.

(hier krijgen we dus wat wortels voorgehouden, opdat we zouden geloven dat ze van plan zijn wantoestanden die ze al decennia hebben laten bestaan ineens zouden gaan aanpakken..., kwestie van het totaalpakket er zo goed mogelijk te laten uitzien teneinde het aan ons verkocht te krijgen)

Om te beginnen zullen alle stimuleringspakketten die in westerse economieën worden samengesteld om noodlijdende industrieën en individuele bedrijven te ondersteunen, convenanten hebben die met name het vermogen van leners beperken om werknemers te ontslaan, aandelen terug te kopen en bonussen voor leidinggevenden te betalen. In dezelfde geest zullen regeringen (aangemoedigd, gesteund en soms "geduwd" door activisten en publieke sentimenten) zich richten op verdacht lage rekeningen voor de vennootschapsbelasting en royaal hoge beloningen voor leidinggevenden.

(Tientallen jaren van activisme en publieke ergernis voor de verdacht lage rekeningen voor vennootschapsbelasting en royaal hoge beloningen voor leidinggevenden zijn stevast genegeerd door de elite, die deze bedrijven, veelal multinationals, bezitten of er minstens grootaandeelhouders van zijn, terwijl zij, of degenen uit hun uitgebreide kringen eveneens degenen zijn die die leidinggevende posities bezetten, wat hun gefaciliteerd wordt door hun politieke trekpoppen, die vervolgens aan draaideurpolitiek doen om regelmatig in de privé een rondje te gaan cashen dat nog lucratiever is dan enkel een vetbetaald zitje in een bestuursraad naast hun job als politicus. En wij moeten geloven dat ze van plan zijn dat te veranderen? Really ? Ze zullen weinig geduld tonen voor senior executives en investeerders die bedrijven ertoe aanzetten meer uit te geven aan terugkopen, hun belastingbetalingen te minimaliseren en enorme dividenden uit te keren. Amerikaanse luchtvaartmaatschappijen, aan de schandpaal genageld voor het zoeken van overheidssteun, die recentelijk en consequent grote hoeveelheden bedrijfscontanten hebben gebruikt om aandeelhoudersdividend uit te betalen, zijn een goed voorbeeld van hoe deze verandering in publieke houding door regeringen zal worden uitgevoerd. (Wie herinnert zich nog het SABENA-verhaal ? Waarbij de gewone mensen degenen waren die, via de regering, verplichten werden gigantische bedragen in dat bedrijf te steken, doordat het door leidinggevenden en aandeelhouders was leeggezogen, en waarna het alsnog voor een appel en een ei verkocht werd aan Swissair?)

Bovendien zou er in de komende maanden en jaren een "regimeverandering" kunnen plaatsvinden wanneer beleidsmakers een aanzienlijk deel van het risico van wanbetaling in de particuliere sector op zich nemen. **(Hier wordt dus letterlijk gezegd dat regeringen, dus met het belastingsgeld van gewone mensen, want, zoals eerder in dit boek beschreven zullen belastingverhogingen niet van toepassing zijn op bedrijven maar enkel op personen, garant zullen staan om de gaten op te vullen die ontstaan wegen wanbetalingen in de privésector! Laat dit even binnendringen lieve mensen !)** Als dit gebeurt, willen regeringen er iets voor terug. De Duitse reddingsoperatie van Lufthansa belichaamt dit soort situatie: de overheid injecteerde liquiditeit in de nationale luchtvaartmaatschappij, maar alleen op de voorwaarde dat het bedrijf de beloning van bestuurders (inclusief aandelenopties) beperkt en zich ertoe verbindt geen dividend uit te keren. **(Ook het duitse volk is dus**

leeggeknepen om de zogenaamd nationale vliegtuigmaatschappij te “redden”, die in werkelijkheid een PPS (publiek private samenwerking) is, anders zouden er geen aandelen en uit te keren dividenden zijn, wat meer dan waarschijnlijk de reden van de financiële problemen van het bedrijf was. Dat komt neer op zeggen: hier, we geven jullie een hoop geld om het gat dat jullie gemaakt hebben te dichten, maar nu niet meer opnieuw doen he jongens !)

En nu willen Mr Schwab & Co, de elite, die stinkend rijk zijn geworden van al dat soort praktijken ons doen geloven dat het in de toekomst anders zal gaan? Sorry, I don't buy it.

Pag 139 - Betere afstemming tussen openbaar beleid en bedrijfsplanning zal een bijzondere aandacht krijgen in termen van meer overheidsbemoedening. De strijd om ventilatoren tijdens de piek van de pandemie belichaamt waarom. In 2010 (**regering Obama**) waren in de VS 40.000 ventilatoren besteld via een overheidscontract maar die werden nooit geleverd, wat grotendeels het tekort van het land verklaarde dat zo duidelijk werd in maart 2020. (**Herinner u dat ze, via hun media-spreekbuizen, Donald Trump hiervoor aansprakelijk stelden**) Wat leidde tot deze situatie van schaarste? In 2012 was het oorspronkelijke bedrijf dat het bod had gewonnen gekocht werd (in ietwat dubieuze en obscure omstandigheden) door een veel grotere fabrikant (ook een beursgenoteerd bedrijf dat ook ventilatoren produceert): later bleek dat het inkoopbedrijf wilde voorkomen dat de oorspronkelijke bidder een goedkopere ventilator kon maken die de winstgevendheid van zijn eigen zaken zou ondermijnd hebben. Dit bedrijf treuzelde lang alvorens uiteindelijk het contract op te zeggen en werd uiteindelijk overgenomen door een rivaal. Geen van de 40.000 ventilatoren is ooit aan de VS regering geleverd.

Het is onwaarschijnlijk dat dit soort situaties zich opnieuw zullen voordoen in het post-pandemie-tijdperk, aangezien de overheid twee keer zal nadenken over het uitbesteden van projecten die kritieke implicaties voor de volksgezondheid hebben (of zelfs kritische publieke implicaties, veiligheid of anderszins) aan particuliere bedrijven. Waar het op neerkomt: de winstmaximalisatie en het kortetermijndenken dat er vaak mee gepaard gaat, is zelden of in ieder geval niet altijd consistent met het publieke doel om zich voor te bereiden op een toekomstige crisis.

Wereldwijd zal de druk om de sociale bescherming en het salarisniveau van laagbetaalde werknemers te verbeteren toenemen. Hoogstwaarschijnlijk zullen in onze post-pandemische wereld verhogingen van het minimumloon een centrale kwestie worden die zal worden aangepakt door middel van strengere regulering van minimumnormen en een grondiger handhaving van de reeds bestaande regels. **Biden, de nieuwe VS president, die zo bejubeld werd door de elite en media, omdat de wereld eindelijk van “die vreselijke Trump” vanaf was, heeft binnen de 3 weken na zijn aantreden, al verklaard de minimumlonen niet te willen optrekken, terwijl zijn verkiezings slogan het ondertussen welbekende “build back better” luidde. Kijk naar hun daden, luister niet naar hun woorden is het gezegde dat me hier te binnen valt.)**

Bedrijven zullen hoogstwaarschijnlijk hogere belastingen en verschillende vormen van overheidsfinanciering (zoals diensten voor sociale zorg) moeten betalen. **(Hoogstwaarschijnlijk is allesbehalve zeker)**

De *kluseconomie* zal de impact van een dergelijk beleid meer voelen dan welke andere sector dan ook. **(Ah ! Laat ons eens denken: de kluseconomie bestaat voor, ik schat, bijna 100% uit kleine zelfstandigen en deze activiteiten zijn onmogelijk digitaal uitvoerbaar, zou het daarom zijn dat precies deze sector “de impact van een dergelijk beleid meer voelen dan welke andere sector dan ook” ? Toch toevallig he ?**

Voorafgaand aan de pandemie zat deze sector al in het vizier van het overheidstoezicht. In het post-pandemie-tijdperk, om redenen die in verband staan met de herdefiniëring van het sociaal contract, zal deze controle worden geïntensiveerd. **(Redenen voor iets bedenken, daar zijn ze wel goed in moet ik zeggen.)**

Pag 140 - *Bedrijven die voor hun werkzaamheden afhankelijk zijn van gig-werknemers (een “gig” is meestal een optreden, concert, voorstellingen geven) , zullen ook het effect voelen van meer overheidsinmenging, mogelijk zelfs in een mate die hun financiële levensvatbaarheid kan ondermijnen.*

Met andere woorden, de evenementensector zal door overheidsinmenging -en denk er daarbij aan dat Mr Schwab een wereldregering promoot- ervoor zorgen dat zij financieel niet meer levensvatbaar zullen zijn !

Aangezien de pandemie de sociale en politieke houding ten opzichte van “gig” werkers, **(dus artiesten en dergelijke)**, radicaal zal veranderen, zullen regeringen de bedrijven die hen in dienst hebben, dwingen om de juiste contracten aan te bieden met voordelen zoals sociale verzekeringen en ziektekostenverzekering. **(Ongetwijfeld maken ze de regulering zo extreem dat het onmogelijk is levensvatbaar te zijn, alle middelen daartoe zijn goed, nietwaar?)** De arbeidskwestie zal hen zwaar in het vizier hebben en als ze gig-werknemers als normale werknemers in dienst moeten nemen, zullen ze niet langer winstgevend zijn. Hun bestaansreden zou zelfs kunnen verdwijnen. **Nee toch? Wat een verrassing, NOT ! Zou het iets te maken kunnen hebben met het feit dat deze sector voor ontspanning, kunst en entertainment zorgt, waarvan mensen genieten?**

2.1.4. Stakeholderkapitalisme en ESG

In de afgelopen 10 jaar hebben de fundamentele veranderingen die hebben plaatsgevonden in elk van de vijf macrocategorieën die in hoofdstuk 1 zijn besproken, de omgeving waarin bedrijven opereren ingrijpend veranderd. Ze hebben stakeholderkapitalisme en milieu-, sociale en governance-overwegingen (ESG) steeds relevanter gemaakt voor duurzame waardecreatie (ESG kan worden beschouwd als de maatstaf voor stakeholderkapitalisme). De pandemie sloeg toe in een tijd waarin veel verschillende kwesties, variërend van klimaatveranderingsactivisme en toenemende ongelijkheid tot genderdiversiteit en # MeToo-schandalen, al begonnen waren het bewustzijn te vergroten en de kritiek van het stakeholderkapitalisme en ESG-overwegingen in de onderling afhankelijke wereld van vandaag te vergroten. Of het nu openlijk is of niet, niemand zal nu ontkennen dat het fundamentele doel van bedrijven niet langer simpelweg het ongebreidelde streven naar financiële winst kan zijn; het is nu aan hen om al hun stakeholders te dienen, niet alleen degenen die aandelen bezitten. **Yeah, rigth, de elite heeft, precies door dit systeem, in de afgelopen decennia toch al meer geld binnengerijfd dan ze ooit in vele generaties opkrijgen, dus nu kunnen de spelregels wel veranderd worden. En het valt dan nog maar te bezien of dat ook effectief het geval zou worden, gezien de rijken nooit genoeg hebben, zoals iedereen weet ...)** Dit wordt bevestigd door vroeg anekdotisch

bewijs dat wijst op nog positievere vooruitzichten voor ESG in het post-pandemische tijdperk. Dit kan op drie fronten worden verklaard:

1. De crisis heeft een acuut verantwoordelijkheidsgevoel en urgentie gecreëerd of versterkt voor de meeste kwesties met betrekking tot ESG-strategieën, waarvan de belangrijkste klimaatverandering is. Maar andere, zoals consumentengedrag, de toekomst van werk, mobiliteit en verantwoordelijkheid voor de toeleveringsketen zullen een prominente plaats innemen in het investeringsproces en een integraal onderdeel worden van due diligence.

Pag 141

2. De pandemie laat er in bestuurskamers geen twijfel over bestaan dat het ontbreken van ESG-overwegingen de potentie heeft om substantiële waarde te vernietigen en zelfs de levensvatbaarheid van een bedrijf in gevaar te brengen. ESG zal daarom vollediger worden geïntegreerd en geïnternaliseerd in de kernstrategie en het bestuur van een bedrijf. Het zal ook de manier veranderen waarop beleggers corporate governance beoordelen.

Belastinggegevens, dividendbetalingen en vergoedingen zullen steeds meer onder de loep worden genomen uit angst voor reputatiekosten wanneer zich een probleem voordoet of openbaar wordt gemaakt. (Ja hoor, daar liggen ze echt wakker van zoals we weten...

het enige dat hen raakt is dat ze echt zwaar in hun portemonnee gepakt worden, dus hoge boeten moeten betalen die hun echt pijn doen, in verhouding tot hun rijkdom dus, en we weten allemaal dat dat nooit gebeurt, die eer komt alleen het plebs toe.)

3. Het bevorderen van goodwill bij medewerkers en de gemeenschap is de sleutel tot het verbeteren van de reputatie van een merk. Bedrijven zullen steeds meer moeten bewijzen dat ze hun werknemers goed behandelen, door verbeterde arbeidsomstandigheden te verwelkomen en aandacht te besteden aan gezondheid en veiligheid, evenals aan het welzijn op de werkplek. Bedrijven zullen zich niet per se aan deze maatregelen houden omdat ze echt "goed" zijn, maar eerder omdat de "prijs" om dit niet te doen te hoog zal zijn in termen van de woede van activisten, zowel activistische investeerders als sociale activisten.

Billenkletser !

De overtuiging dat ESG-strategieën profiteerden van de pandemie en zullen er waarschijnlijk verder van profiteren, wordt bevestigd door diverse onderzoeken en rapporten. **(die, zeer handig, toevallig geschreven zijn door onderzoekers en wetenschappers die beurzen krijgen van de globalistische elite via een van hun foundations zeker ?)**

Vroege gegevens tonen aan dat het duurzaamheidssector presteerde beter dan conventionele fondsen tijdens het eerste kwartaal van 2020. Volgens Morningstar, die rendementen vergeleken over het eerste kwartaal voor meer dan 200 duurzame aandelenfondsen en op de beurs verhandelde fondsen, **(dus, de grote geldmachine van de globalistische elite heeft extra winst gemaakt)** presteerden de duurzame fondsen relatief een procentpunt of twee beter. Een verslag van BlackRock **(Er circuleert trouwens informatie over dit bedrijf dat ook echt wel grondig onderzocht dient te worden, en dan uiteraard niet door trekpoppen van de elite.)**

biedt verder bewijs dat bedrijven sterk zijn ESG-ratings presteerden beter dan hun collega's tijdens de pandemie. Verschillende analisten suggereerden dat deze outperformance simpelweg een weerspiegeling zou kunnen zijn van de verminderde blootstelling aan fossiele brandstoffen van ESG-fondsen en -strategieën, maar BlackRock beweert dat ESG-conforme bedrijven (een andere manier om te zeggen dat ze zich houden aan het principe van stakeholderkapitalisme) over het algemeen veerkrachtiger zijn vanwege hun holistische begrip van risicobeheer.

Pag 142- Het lijkt erop dat hoe vatbaarder de wereld wordt voor een breed scala aan macrorisico's en -problemen, hoe groter de noodzaak om stakeholderkapitalisme en ESG-strategieën te omarmen.

Het debat tussen degenen die geloven dat die stakeholderkapitalisme zal worden geofferd op het altaar van het herstel en degenen die beweren dat het nu tijd is om "beter terug te bouwen" (**BUILD BACK BETTER, wat de slogan is die politici wereldwijd lanceren sinds een tijd, en Joe Biden zelfs als verkiezingslogan hanteerde ! NIETS IS TOEVAL !**) is verre van opgelost.

Voor elke Michael O'Leary (de CEO van Ryanair) die denkt dat COVID-19 ESG-overwegingen zal neerslaan voor een paar jaar", is er een Brian Chesky (CEO van Airbnb) die zich inzet om zijn bedrijf om te vormen tot een "stakeholder-bedrijf". Ongeacht de mening van iemand over de verdiensten van stakeholderkapitalisme en ESG-strategieën en hun toekomstige rol in het post-pandemische tijdperk, zal activisme een verschil maken door de trend te versterken. Sociale activisten en velen activistische investeerders zullen nauwlettend in de gaten houden hoe bedrijven zich gedroegen tijdens de pandemiecrisis. **(Yeah, righth! Alsof er activistische investeerders bestaan, het enige waar die echt aan denken is aan veel geld verdienen, ongeacht waar ze lippendienst aan bewijzen om hun reputatie in een bepaald perceptiekader te plaatsen.)**

Het is waarschijnlijk dat de markten of de consumenten, of beide, de bedrijven die hebben slecht hebben gepresteerd, op sociale kwesties zullen straffen. **(Daarom dat alle bedrijven/ multinationals, waarvan in loop der jaren reeds schandalen zijn van aan het Licht gekomen, er allemaal nog zijn zeker ?)**

Een essay dat in april 2020 mede is geschreven door Leo Strine, een invloedrijke rechter in het Amerikaanse bedrijfsleven, verwijst dit punt over een noodzakelijke verandering in corporate governance naar de prullenbak: "We betalen opnieuw de prijs voor een corporate governance-systeem die geen focus heeft op financiële soliditeit, duurzame rijkdom creatie en eerlijke behandeling van werknemers. Reeds te lang, is de voorraadmarkt's macht over onze economie gegroeid ten koste van andere belanghebbenden, met name werknemers. Hoewel algemene rijkdom is gegroeid, heeft het dit gedaan op een kromme manier die oneerlijk is voor de het grootste deel van de Amerikaanse arbeiders die primair verantwoordelijk zijn voor die toename. De verschuiving naar het bevredigen van een **onverzadigbare aandelenmarktseisen** hebben ook geleid tot een toename van de bedrijfsschulden en economische risico's.

Een eerlijke man ! Die het zegt zoals het is ! Een welgekomen afwisseling in dit boek)

Voor activisten zal het fatsoen (of het gebrek daaraan) van bedrijven tijdens de crisis van het grootste belang zijn. Bedrijven zullen nog jaren op hun daden worden beoordeeld - kritisch, niet alleen in enge commerciële zin, maar ook doorheen een bredere sociale lens bekeken.

Pag 143 - Weinigen zullen bijvoorbeeld vergeten zijn dat Amerikaanse luchtvaartmaatschappijen de afgelopen 10 jaar 96% van hun cashflow besteed aan het

terugkopen van eigen aandelen en dat, in maart 2020, EasyJet £ 174 miljoen aan dividend uitkeerde aan zijn aandeelhouders, waarvan 60 miljoen £ aan haar oprichter.

Het activisme waaraan bedrijven nu kunnen worden blootgesteld kan verder gaan dan de traditionele grenzen van sociaal activisme (door buitenstaanders) en investeerdersactivisme; met werknemersactivisme, breidt dit intern uit. In mei 2020, net wanneer het epicentrum van de pandemie verhuisde van de VS naar Latijns-Amerika, zijn verontwaardigde Googlewerknemers, aangemoedigd door een door Greenpeace gepubliceerd rapport, erin geslaagd het bedrijf te overtuigen om niet langer AI- en machine learning-algoritmen maatwerk te bouwen voor stroomopwaartse extractie in de olie en gasindustrie.

In het recente verleden zijn er zo meerdere voorbeelden van werknemers-activisme, gaande van milieukwesties tot sociale en inclusiviteitszorgen.

Gelijktijdig heeft zich een sterke stijging voorgedaan bij de oudste vorm van activisme: vakbondsactie. Vooral in de VS, terwijl veel “witte-boorden” bedienden de pandemie aan het uitrijden waren terwijl ze vanuit huis werkten, moesten veel laagbetaalde essentiële arbeiders “in de loopgraven” **(hier wordt op manipulatieve wijze de verbinding weer in uw onderbewustzijn gepland dat fysiek uit werken gaan gelijk staat met in een oorlog naar de loopgraven gestuurd worden, zo tussen neus en lippen door.)** Deze arbeiders, die geen andere keus hadden dan aan het werk te gaan, voerden een golf van ontslagnemingen, stakingen en protesten uit. **(Geen wonder, gezien de dagelijkse hoeveel fearporn er via de spreekbuis van de elite over de mensen werd uitgestort, precies om die angst te veroorzaken zodat the great reset er kon doorgedruwd worden.)**

Wanneer kwesties zoals werkveiligheid, loon en voordelen meer centraal komen te staan zal de agenda van stakeholderkapitalisme in belang en kracht toenemen.

Pag 144 - 2.2. Industriële reset

Als gevolg van de lockdowns had de pandemie onmiddellijk effect op elke mogelijke industrie over de hele wereld. Deze impact is aan de gang en zal de komende jaren voelbaar blijven. Naarmate de wereldwijde toeleveringsketens opnieuw worden geconfigureerd, de eisen van de consument veranderen, de overheid meer ingrijpt, de marktomstandigheden evolueren en de technologie ontwricht, zullen bedrijven gedwongen worden zich voortdurend aan te passen en zichzelf opnieuw uit te vinden. Het doel van deze sectie is niet om een nauwkeurig verslag te geven van hoe elke specifieke industrie zou kunnen evolueren, maar eerder om met impressionistische penseelstreken te illustreren hoe enkele van de belangrijkste kenmerken en trends die verband houden met de pandemie, specifieke industrieën zullen beïnvloeden.

2.2.1. Sociale interactie en verdichting

Effecten op reizen en toerisme, horeca, entertainment, detailhandel, ruimtevaart en zelfs de auto-industrie

De manier waarop consumenten met elkaar omgaan en wat en hoe ze consumeren, is aanzienlijk beïnvloed door de pandemie. Bijgevolg zal de daaropvolgende reset in verschillende bedrijfstakken fundamenteel variëren, afhankelijk van de aard van de betrokken economische transactie. In die bedrijfstakken waar consumenten sociaal en

persoonlijk zaken doen, zullen de eerste maanden en mogelijk jaren van het post-pandemietijdperk veel moeilijker zijn dan in die waar de transactie op een grotere fysieke afstand of zelfs virtueel kan plaatsvinden. **(Toevallig in de sectoren die meestal in handen van kleine zelfstandigen zijn dus, alhoewel Mr Schwab duidelijk zegt dat het om de “ eerste maanden en mogelijk jaren van het POST-PANDEMIETIJDPERK gaat. Wat dus betekent dat ook NADAT de plandemie voorbij is, deze bedrijven, gezien de elite de maatregelen niet meer zal loslaten, en deze activiteiten dus zelden digitaal gebeuren, zij het heel moeilijk zullen -blijven- hebben. Voor wie nog twijfelde dat dit echt over een plandemie gaat, en dat de maatregelen niets te maken hebben met een zogenaamde pandemie, een echt gevaarlijk virus dus, is bovenvermelde zin misschien wel degene die hen overtuigt, want hier wordt duidelijk gezegd dat ook NA de “pandemie”, dus wanneer er geen kwestie meer van is, de maatregelen blijven duren. Met andere woorden, als we blijven gehoorzamen geraken er echt nooit meer vanaf. In geen generaties lang.) Dus trek die vodden van uw gezicht, knuffel wie je wil, en Leef ! Met grote L !**

In moderne economieën gebeurt een groot deel van wat we consumeren door sociale interactie: reizen en vakanties, bars en restaurants, sportevenementen en winkels, bioscopen en theaters, concerten en festivals, congressen en conferenties, musea en bibliotheken, onderwijs: ze komen allemaal overeen op sociale vormen van consumptie die een aanzienlijk deel van de totale economische activiteit en werkgelegenheid vertegenwoordigen (diensten vertegenwoordigen ongeveer 80% van de totale banen in de VS, waarvan de meeste van "sociale" aard zijn). Ze kunnen niet plaatsvinden in de virtuele wereld of, wanneer ze kunnen, alleen in een afgeknotte en vaak suboptimale vorm (zoals een live orkestoptreden op een scherm). Industrieën waarin sociale interactie centraal staat, zijn het hardst getroffen door de lockdowns.

Pag 145 - Daaronder bevinden zich vele sectoren die samen een zeer aanzienlijk deel van de totale economische activiteit en werkgelegenheid vertegenwoordigen: reizen en toerisme, vrije tijd, sport, evenementen en amusement. Maandenlang en mogelijk jarenlang zullen ze gedwongen worden om met verminderde capaciteit te werken, getroffen door de dubbele klap van de angst over het virus dat de consumptie beperkt en het opleggen van regels om deze angsten tegen te gaan (ziet u, waarom het zo belangrijk was en is dat de angstpsychose dagelijks moest aangewakkerd worden door de media?) door meer fysieke ruimte tussen consumenten te creëren.

De publieke druk om fysiek afstand te nemen zal aanhouden totdat een vaccin is ontwikkeld en op grote schaal wordt gecommercialiseerd (wat volgens de meeste experts hoogstwaarschijnlijk op zijn vroegst in het eerste of tweede kwartaal van 2021 zal gebeuren). **(De door de media en corrupte virologen en politici dagelijkse aangewakkerde angst moe(s)t dus dienen om de publieke druk te creëren tot het nemen van fysieke afstand, waardoor vele economische sectoren dicht gedwongen werden, bingo ten voordele van de multinationals die technologisch voorbereid waren. Dat is 1.**

Mensen hun gedrag veranderen is 2.

Ze voorhouden dat dit zal aanhouden, uiteraard wetende dat het moeilijk is met zoveel beperkingen te leven, tot het vaccin er is, is 3.

Ze de wortel voorhouden dat er terug normaal zal kunnen geleefd worden eens iedereen gevaccineerd is, is 4.

Bedoeling daarvan is duidelijk iedereen met dat spul te kunnen inspuiten.

Vervolgens, ondertussen is dat steeds duidelijker, mensen zeggen dat ze niet weten of het vaccin ook daadwerkelijk beschermt, is 5.

Bijgevolg zeggen ze de maatregelen niet te kunnen versoepelen, dat is 6.

Omdat de economie daardoor niet kan heropstarten, worden enorme, voordien onafhankelijke mensen, verplicht van een staatsaalmoes te accepteren, dat is 7.

Ondertussen promoten ze wereldwijd via media en hun politieke trekpoppen, en zelfs via de paus (wie trouwens ook tot de cabal / satanisten behoort), het universele basisinkomen, dat is 8.

Het maandelijks ontvangen van dat aalmoes zal gelijkelijk aan verbonden worden aan steeds meer voorwaarden, zoals het accepteren van tracing apps, en later ongetwijfeld van gezichtsherkenning overal, het zich laten vaccineren, (waarvoor nu al sterk druk uitgeoefend wordt door duidelijk te maken dat wie zich niet laat vaccineren niet met het openbaar vervoer, vliegtuigmaatschappijen, bioscopen enz zal mogen). Dat is of wordt 9.

En wat ongetwijfeld 10 wordt, is dat mensen die genoodzaakt zijn om van het universeel basisinkomen te leven, en dus geen andere keuze hebben als ze willen eten, in ruil daarvoor ook nog al hun bezittingen zullen moeten afgeven, eerst hun huis en auto, want, en daarvoor moet al die angstaanjagerij betreft het milieu en de klimaatverandering dienen, we moeten om die -valse- reden allemaal in een staatsblokkendoos opeengekluit gaan leven, waarna we ook gaandeweg onze meubels en alle andere persoonlijke bezittingen zullen moeten afgeven. Want daar ging het promofilmje op de website van het World Economic Forum, waarvan Mr Schwab de oprichter en voorzitter is, over. Het verkondigde letterlijk dat we “NIETS ZOU DEN BEZITTEN”, en daarmee gelukkig zouden - ongetwijfeld moeten.- zijn.

En dan is de coup, de machtsgreep, van de elite op de hele mensheid compleet.

ZIET U HET ?

In de tussenliggende periode is het waarschijnlijk dat mensen veel minder reizen voor zowel vakantie als / of zaken, dat ze minder vaak naar restaurants, bioscopen en theaters gaan en besluiten dat het veiliger is om online te kopen dan fysiek naar de winkels te gaan. Om deze fundamentele redenen zullen de industrieën die het hardst door de pandemie worden getroffen, ook het traagst herstellen. (Hier wordt, in tegenstelling met eerdere verwijzingen naar het definitief afsterven van deze sectoren, weer de hoop opgewekt dat deze zich, welliswaar traag, toch nog zullen herstellen. De wortel van hoop die voorgehouden wordt. Wanneer we terugkijken op het afgelopen jaar, dan weten we dat dit een beproefde methode is, steeds wat lossen en weer aantrekken, hoop geven en weer afnemen. Bedoeling daarvan is onder andere van ons mentaal te destabiliseren omdat we niet meer goed in staat zouden zijn om na te denken, zodat ze ons vervolgens kunnen wijsmaken wat ze maar willen en ons de grootste onzin en vrijheidsberoving doen accepteren.) Met name hotels, restaurants, luchtvaartmaatschappijen, winkels en culturele locaties zullen gedwongen worden om dure wijzigingen aan te brengen in de manier waarop ze hun aanbod aanbieden om zich aan te passen aan een post-pandemisch nieuw normaal dat de implementatie van drastische veranderingen vereist waarbij extra ruimte wordt geïntroduceerd, regelmatige schoonmaak,

bescherming voor personeel en technologie die de interactie van klanten met werknemers beperkt.

In veel van deze industrieën, maar vooral in de horeca en de detailhandel, zullen kleine bedrijven onevenredig zwaar lijden, omdat ze een zeer dunne lijn moeten bewandelen tussen het overleven van de sluitingen die zijn opgelegd door de lockdowns (of sterk verminderde bedrijfsactiviteiten) en het faillissement. Werken met verminderde capaciteit met nog kleinere marges betekent dat velen het niet zullen overleven. De gevolgen van hun mislukking zullen hard gevoelde gevolgen hebben voor zowel de nationale economieën als de lokale gemeenschappen. Kleine bedrijven zijn de belangrijkste motor van de werkgelegenheidsgroei en nemen in de meeste geavanceerde economieën de helft van alle banen in de particuliere sector voor hun rekening. **(Daarom dat ze weg moeten natuurlijk, wie onafhankelijk kan zijn wil dat universeel basisinkomen niet, en wie daar niet van afhankelijk geeft zijn bezittingen niet af. Handig toch he, als onzichtbare vijand, zo'n virus dat niet met het blote oog te zien is, waarvan mensen op goed vertrouwen in de "specialisten" maar moeten aannemen dat het er daadwerkelijk is....)** Als een aanzienlijk aantal van hen naar de muur gaat, als er minder winkels, restaurants en bars zijn in een bepaalde buurt, zal de hele gemeenschap worden beïnvloed doordat de werkloosheid toeneemt en de vraag opdroogt, waardoor een vicieuze en neerwaartse spiraal die steeds meer kleine bedrijven in een bepaalde gemeenschap treft.

Pag 146 - De rimpelingen zullen zich uiteindelijk buiten de grenzen van de lokale gemeenschap verspreiden en, zij het hopelijk in mindere mate, andere verder afgelegen gebieden treffen. De sterk onderling afhankelijke en onderling verbonden aard van de huidige economie, industrieën en bedrijven, vergelijkbaar met de dynamische koppeling van de macrocategorieën, betekent dat elk een snel domino-effect heeft op de anderen op een groot aantal verschillende manieren. Neem restaurants. Deze activiteitssector is zo dramatisch getroffen door de pandemie dat het niet eens zeker is hoe het restaurantbedrijf ooit zal terugkeren. Zoals een restauranthouder het verwoordde: "Ik, net als honderden andere chef-koks in de stad en duizenden in het hele land, staar nu naar de vraag hoe onze restaurants, onze carrières, ons leven eruit zouden kunnen zien als we ze zelfs maar terug kunnen krijgen. . "

In Frankrijk en het VK schatten verschillende stemmen uit de industrie dat tot 75% van de onafhankelijke restaurants de lockdowns en de daaropvolgende maatregelen voor sociale distantie mogelijk niet zal overleven. De grote ketens en fastfoodreuzen zullen dat wel doen.

Dit suggereert op zijn beurt dat grote bedrijven groter worden, terwijl de kleinste krimpen of verdwijnen. Een grote restaurantketen heeft bijvoorbeeld een betere kans om operationeel te blijven, omdat deze profiteert van meer middelen en uiteindelijk minder concurrentie na faillissementen tussen kleinere outfits. De kleine restaurants die de crisis overleven, zullen zichzelf helemaal opnieuw moeten uitvinden. In de tussentijd, in de gevallen van degenen die hun deuren voor altijd sluiten, zal de sluiting niet alleen gevolgen hebben voor het restaurant en zijn directe personeel, maar ook voor alle bedrijven die in zijn baan actief zijn: de leveranciers, de boeren en de vrachtwagenchauffeurs.

Aan de andere kant van het groottespectrum zullen sommige zeer grote bedrijven het slachtoffer worden van dezelfde hachelijke situatie als de zeer kleine. Met name luchtvaartmaatschappijen zullen met soortgelijke beperkingen worden geconfronteerd wat betreft de vraag van de consument en de regels voor sociale afstand. De sluiting van drie maanden heeft vervoerders over de hele wereld achtergelaten in een rampzalige situatie van vrijwel nul inkomsten en het vooruitzicht van tienduizenden banenverlies. British Airways, bijvoorbeeld, heeft aangekondigd dat het tot 30% van het huidige

personeelsbestand van 42.000 werknemers zal verminderen. **(Tuurlijk dat, dat zijn er weeral heel veel die naar het universeel basisinkomen gedreven worden, ziet u het?)** Op het moment van schrijven (half juni 2020), staat de herstart mogelijk op het punt te beginnen.

Pag 147 - Het zal een enorme uitdaging blijken te zijn, met een herstel dat naar verwachting jaren zal duren. De verbetering zal beginnen in vakantiereizen, met zakenreizen die zullen volgen. Zoals besproken in de volgende sectie, kunnen consumptiegewoonten echter permanent veranderen. Als veel bedrijven besluiten om minder te reizen om kosten te besparen en fysieke vergaderingen waar mogelijk te vervangen door virtuele, kan de impact op het herstel en de uiteindelijke winstgevendheid van luchtvaartmaatschappijen dramatisch en blijvend zijn. Voorafgaand aan de pandemie waren zakenreizen goed voor 30% van de luchtvaartvolumes, maar 50% van de inkomsten door toerisme (dankzij duurdere stoelen en last-minute boekingen). Dit zal in de toekomst veranderen, waardoor het resultaat van de winstgevendheid van sommige individuele luchtvaartmaatschappijen zeer onzeker wordt en de hele sector gedwongen wordt om de langetermijnstructuur van de mondiale luchtvaartmarkt te heroverwegen.

Bij het beoordelen van het uiteindelijke effect op een bepaalde bedrijfstak, moet de volledige reeks gevolgen rekening houden met wat er gebeurt in aangrenzende bedrijfstakken, waarvan het lot grotendeels afhangt van wat er in de ene stroomopwaarts of "aan de top" gebeurt. Om dit te illustreren, kijken we kort naar drie bedrijfstakken die volledig afhankelijk zijn van de luchtvaartsector: luchthavens (infrastructuur en retail), vliegtuigen (lucht- en ruimtevaart) en autoverhuur (automotive).

Luchthavens staan voor dezelfde uitdagingen als luchtvaartmaatschappijen: hoe minder mensen vliegen, hoe minder ze via luchthavens reizen. Dit heeft op zijn beurt invloed op het consumptieniveau in de verschillende winkels en restaurants die het ecosysteem van alle internationale luchthavens over de hele wereld vormen. Bovendien kan de ervaring van luchthavens in een post-COVID-19-wereld, met langere wachttijden, zeer beperkte of zelfs geen handbagage en andere mogelijk ongemakkelijke maatregelen voor sociale afstand, de wens van de consument om voor plezier en vrije tijd per vliegtuig te reizen, aantasten.

Diverse brancheorganisaties waarschuwen dat de implementatie van beleid om sociale afstand te nemen niet alleen de luchthavencapaciteit zou beperken tot 20-40%, maar waarschijnlijk ook de hele ervaring zo onaangenaam zou maken dat het een afschrikmiddel zou worden.

Satanische aankondiging, in de psychologie predictive programming genoemd, enerzijds hebben ze hun regel volbracht, anderzijds wordt u op voorhand al gewoon gemaakt aan het idee dat dit wel eens het geval zou worden en op de koop toe kunnen ze nadien zeggen "dat was te verwachten he, we hebben het toch gezegd". Duivels, niet ?

De luchtvaartmaatschappijen waren dramatisch getroffen door de lockdowns en begonnen bestellingen voor nieuwe vliegtuigen te annuleren of uit te stellen en hun keuze voor een bepaald model te wijzigen, wat een ernstige impact had op de ruimtevaartindustrie. **Dus zo kregen ze weer een hoop werknemers richting universeel basisinkomen... En zo zetten ze het stap voor stap verder, tot zowat iedereen, uitgezonderd wat uitverkoren, totaal schaakmat staat.**

Pag 148 - Als direct gevolg hiervan en in de nabije toekomst zullen de grote assemblagefabrieken voor burgerluchtvaartuigen met verminderde capaciteit werken, met

cascade-effecten op hun gehele waardeketen en leveranciersnetwerk. Op langere termijn zullen veranderingen in de vraag van luchtvaartmaatschappijen die hun behoeften opnieuw evalueren, leiden tot een volledige herbeoordeling van de productie van burgervliegtuigen. Dit maakt de defensie-lucht- en ruimtevaartsector een uitzondering en een relatief veilige haven. Voor natiestaten maken de onzekere geopolitieke vooruitzichten het noodzakelijk om bestellingen en aanbestedingen te handhaven, maar regeringen met beperkte contanten zullen betere betalingsvoorwaarden eisen.

Net als luchthavens zijn autoverhuurbedrijven bijna volledig afhankelijk van luchtvaartvolumes. Hertz, een bedrijf met een hoge schuldenlast en een vloot van 700.000 auto's die voor het overgrote deel stilstonden tijdens de lockdowns, vroeg in mei faillissement aan. Zoals voor zoveel bedrijven bleek COVID-19 de spreekwoordelijke druppel te zijn.

2.2.2. Gedragsveranderingen - permanent versus voorbijgaand

Effecten op detailhandel, vastgoed en onderwijs

Sommige gedragsveranderingen die tijdens de lockdowns zijn waargenomen, zullen in het post-pandemische tijdperk waarschijnlijk niet volledig worden teruggedraaid en sommige kunnen zelfs permanent worden. Hoe dit precies zal verlopen, blijft zeer onzeker. Een paar consumptiepatronen kunnen terugkeren naar langetermijntrendlijnen (vergelijkbaar met vliegtrips na 9/11), zij het in een veranderd tempo. Anderen zullen ongetwijfeld versnellen, zoals online services. Sommige kunnen worden uitgesteld, zoals het kopen van een auto, terwijl er nieuwe permanente consumptiepatronen kunnen ontstaan, zoals aankopen die verband houden met groenere mobiliteit. Veel hiervan is nog onbekend. Tijdens de lockdowns werden veel consumenten gedwongen om dingen voor zichzelf te leren (hun brood bakken, helemaal opnieuw koken, hun eigen haar knippen, enz.) En voelden ze de behoefte om voorzichtig te besteden. Hoe diepgeworteld zullen deze nieuwe gewoonten en vormen van "doe het zelf" en auto-consumptie worden in het post-pandemische tijdperk? Hetzelfde zou kunnen gelden voor studenten die in sommige landen exorbitante vergoedingen betalen voor hoger onderwijs.

Pag 149 - Na een trimester naar hun professoren op hun scherm hebben gekeken, zullen ze gaan twijfelen aan de hoge kosten van onderwijs?

Laten we, om de extreme complexiteit en onzekerheid van deze evolutie in consumentengedrag te begrijpen, terugkeren naar het voorbeeld van online winkelen versus persoonlijke detailhandel. Zoals gezegd, is het zeer waarschijnlijk dat fysieke winkels zwaar zullen verliezen ten gunste van online winkelen. Consumenten zijn misschien bereid een beetje extra te betalen om zware en omvangrijke producten, zoals flessen en huishoudelijke artikelen, te laten bezorgen. De winkelruimte van supermarkten zal daarom krimpen en gaan lijken op buurtwinkels waar het winkelen publiek relatief kleine hoeveelheden van specifieke voedingsproducten gaat kopen. Maar het kan ook zo zijn dat er minder geld wordt uitgegeven in restaurants, wat suggereert dat op plaatsen waar traditioneel een hoog percentage van het voedselbudget van mensen naar restaurants ging (60% in New York City bijvoorbeeld), dit geld zou kunnen worden omgeleid naar en profiteren van stedelijke supermarkten (**multinationals!**), aangezien stadsbewoners het plezier van koken thuis herontdekken. Hetzelfde fenomeen kan zich voordoen bij de entertainmentindustrie. De pandemie kan onze angst vergroten om in een afgesloten ruimte te zitten met volslagen vreemden, en veel mensen zullen besluiten dat thuis blijven om de nieuwste film of opera te kijken de verstandigste optie is. **(En wie bezit de TV zenders en kabelmaatschappijen? Multinationals!)** Een dergelijke beslissing zal de lokale supermarkten ten goede komen ten

koste van bars en restaurants (hoewel de mogelijkheid om online afhaalmaaltijden te bezorgen voor laatstgenoemden een reddingslijn zou kunnen zijn). Er waren talloze voorbeelden van dit ad hoc gebeuren in steden over de hele wereld tijdens lockdowns. Zou het misschien een belangrijk element kunnen worden van het nieuwe overlevingsplan van sommige restaurants na COVID-19? Er zijn andere eerste-ronde-effecten die veel gemakkelijker te anticiperen zijn. Hygiëne is er een van. De pandemie zal onze aandacht voor hygiëne zeker vergroten. Een nieuwe obsessie voor reinheid zal vooral het creëren van nieuwe verpakkingsvormen met zich meebrengen. We zullen worden aangemoedigd om de producten die we kopen niet aan te raken. Simpele geneugten zoals het ruiken van een meloen of het uitknippen van een vrucht worden afgekeurd en kunnen zelfs tot het verleden behoren. **We zullen dus zelfs niet meer het genoeg mogen kennen van ergens aan te ruiken...)**

Een enkele attitudeverandering zal veel verschillende gevolgen hebben, die elk een specifiek effect hebben op één specifieke industrie, maar uiteindelijk invloed heeft op veel verschillende industrieën door rimpel-effecten. De volgende afbeelding illustreert dit punt voor slechts één verandering: meer tijd thuis doorbrengen.

Pag 15 - tekening

Pag 152 - De verhitte discussie over de vraag of (en in welke mate) we in de toekomst op afstand zullen werken en daardoor meer tijd thuis zullen doorbrengen, vindt plaats sinds het begin van de pandemie. Sommige analisten beweren dat de fundamentele aantrekkingskracht van steden (vooral de grootste) als levendige centra van economische activiteit, sociaal leven en creativiteit zal blijven bestaan. Anderen vrezen dat het coronavirus een fundamentele verschuiving in attitudes heeft veroorzaakt. Ze beweren dat COVID-19 een keerpunt is geweest en voorspellen dat, over de hele wereld, stedelingen van alle leeftijden die worden geconfronteerd met de tekortkomingen van stadsvervuiling en ondermaatse, te dure accommodatie, zullen besluiten te verhuizen naar plaatsen met meer groen, meer ruimte, minder vervuiling en lagere prijzen. **(Ik vermoed dat dit een eerste stap is, op zijn sloffen zoals altijd, richting “moderne, dus met ALLE technologie uitgeruste staatsblokkendozen voor iedereen om in te wonen, de eerste verwijzingen erbij naar luchtvervuiling zijn ook al aanwezig, het zal waarschijnlijk niet lang duren voor hij de link gaat zien te leggen tussen het zogenaamd onecologisch zijn van allemaal in aparte huizen te wonen in plaatsen met meer groen ...)** het is te vroeg om te zeggen welk kamp gelijk zal krijgen, maar het is zeker dat zelfs een relatief klein percentage mensen dat weggaat van de grootste knooppunten (zoals New York, Hong Kong SAR, Londen of Singapore) een te groot effect zou hebben op veel verschillende industrieën (winsten worden altijd tegen de marge gemaakt). Nergens is deze realiteit duidelijker zichtbaar dan in de vastgoedsector en vooral in commercieel vastgoed. De commerciële vastgoedsector is een essentiële motor van wereldwijde groei. De totale marktwaarde is hoger dan die van alle aandelen en obligaties wereldwijd gecombineerd. **ZIEN JULLIE HET OOK ? De totale marktwaarde van commercieel vastgoed is hoger dan die van alle aandelen en obligaties ! Zou het daarom zijn dat wij niets meer zullen mogen bezitten zodat zij zich ALLES kunnen toe-eigenen? Al is het maar om tegen mekaar te kunnen stoefen wie de grootste vastgoedroof op zijn conto kan bijschrijven ? Want ego en grootheidswaanzin hebben ze geen van allen te kort, net zoals je reinste kwaadaardigheid. En nee, dat is niet overdreven, van mensen die de wereld dit**

allemaal aandoen, just because they can, kan je niet meer zeggen dat ze iets anders zijn dan puur duivels !

Voorafgaand aan de pandemiecrisis had het al te kampen met een overaanbod. Als de noodpraktijk om op afstand te werken een gevestigde en wijdverbreide gewoonte wordt, is het moeilijk voor te stellen welke bedrijven (indien aanwezig) dit overaanbod zullen absorberen door zich te haasten om overtollige kantoorruimte te huren. Misschien zullen er enkele investeringsfondsen klaar zijn om dat te doen, maar zij zullen de uitzondering zijn, wat suggereert dat commercieel onroerend goed nog veel verder moet dalen. De pandemie zal doen met commercieel vastgoed wat het heeft gedaan met zoveel andere problemen (zowel macro als micro): het zal de reeds bestaande trend versnellen en versterken. De combinatie van een toename van het aantal 'zombie'-bedrijven (bedrijven die schulden gebruiken om meer schulden te financieren en die de afgelopen jaren niet genoeg geld hebben gegenereerd om hun rentekosten te dekken) die failliet gaan en een toename van het aantal mensen werken op afstand betekent dat er veel minder huurders zijn om leegstaande kantoorpanden te huren.

Pag 153 - Vastgoedontwikkelaars (waarvan de meeste zelf een hoge hefboomwerking hebben) zullen dan een golf van faillissementen meemaken, waarbij de grootste en systeemrelevante bedrijven moeten worden gered door hun respectieve regeringen. (En zo kunnen die werknemers en kleine zelfstandigen in de vastgoedsector ook weer afgevoerd worden richting universeel basisinkomen en worden de groten, dus die van de rijken, weer volgepompt met belastingsgeld.) In veel topsteden over de hele wereld zullen de vastgoedprijzen daarom gedurende een lange periode dalen, waardoor de wereldwijde vastgoedzeepbel, die jaren in de maak was, doorboord wordt. (Met andere woorden, onze eigendommen, voor vele gewone mensen het enige van waarde dat ze hebben, en waarvoor ze vele jaren veel hebben moeten betalen aan de Rothschildbanken door hoge interestvoeten, zal toch niets meer waard zijn, dan kunnen we ze net zo goed afgeven, nietwaar?)

Tot op zekere hoogte geldt dezelfde logica voor residentieel vastgoed in grote steden. Als de trend van werken op afstand een vlucht neemt, betekent de combinatie van woon-werkverkeer geen overweging meer en het uitblijven van banengroei zorgt ervoor dat de jongere generatie er niet langer voor kiest om woningen te huren of te kopen in dure steden. De prijzen zullen dan onvermijdelijk dalen. Bovendien zullen velen zich realiseren dat thuiswerken klimaatvriendelijker en minder stressvol is dan naar kantoor moeten pendelen. De mogelijkheid om op afstand te werken betekent dat de grootste hubs die hebben geprofiteerd van een hogere economische groei dan andere steden of regio's in hun omgeving, werknemers kunnen gaan verliezen aan de volgende laag van opkomende steden. Dit fenomeen zou op zijn beurt kunnen leiden tot een golf van opkomende steden of regio's die mensen aantrekken die op zoek zijn naar een betere levenskwaliteit dankzij meer ruimte tegen meer betaalbare prijzen.

Niettegenstaande al het bovenstaande is het idee dat wijdverbreid werken op afstand de norm wordt misschien te vergezocht om op een zinvolle manier te gebeuren. Hebben we niet zo vaak gehoord dat het optimaliseren van 'kenniswerk' (in werkelijkheid de eenvoudigste sector om op afstand te werken) afhangt van zorgvuldig ontworpen kantooromgevingen? De technologie-industrie die zich zo lang tegen een dergelijke beweging heeft verzet door massaal te investeren in geavanceerde campussen, verandert nu van gedachten in het licht van de lockdown-ervaring. Twitter was het eerste bedrijf dat

zich committeerde aan werk op afstand. In mei informeerde Jack Dorsey, de CEO, werknemers dat velen van hen thuis zouden mogen werken, zelfs nadat de COVID-19-pandemie is afgenomen, met andere woorden - permanent. Andere technologiebedrijven zoals Google en Facebook hebben ook toegezegd dat hun personeel ten minste tot eind 2020 op afstand kan blijven werken. Anekdotisch bewijs suggereert dat andere wereldwijde bedrijven uit verschillende industrieën soortgelijke beslissingen zullen nemen en een deel van hun personeel deeltijds van thuis uit zullen laten werken.

Pag 154 - De pandemie heeft iets mogelijk gemaakt dat een paar maanden geleden op zo'n schaal ondenkbaar leek. Zou er iets soortgelijks en even verstoring kunnen gebeuren met het hoger onderwijs? Zou je je een wereld kunnen voorstellen waarin veel minder studenten hun onderwijs op een campus volgen? In mei of juni van 2020, midden in de lockdowns, waren studenten gedwongen om op afstand te studeren en af te studeren, velen vroegen zich af of ze bij het einde van de termijn fysiek zouden terugkeren naar hun campus in September. Tegelijkertijd begonnen universiteiten hun budgetten te schrappen, zich afvragend wat deze ongekende situatie zou kunnen inhouden voor hun bedrijfsmodel. Moeten ze online gaan of moeten ze niet? In het pre-pandemie-tijdperk boden de meeste universiteiten enkele cursussen online aan, maar zagen er altijd van af om online onderwijs volledig te omarmen. De meest gerenommeerde universiteiten weigerden graden, diploma's, virtueel aan te bieden, bang dat dit hun exclusieve aanbod zou kunnen doen verwateren, sommige van hun faculteiten overbodig zou maken en zelfs het bestaan van de fysieke campus zou bedreigen. In het post-pandemie-tijdperk, zal dit veranderen. De meeste universiteiten - vooral de dure in de Angelsaksische wereld - zullen hun bedrijfsmodel moeten veranderen of failliet gaan omdat COVID-19 ze overbodig heeft gemaakt. Indien online onderwijs in september (en mogelijk daarna) zou worden voortgezet, zouden veel studenten niet tolereren dat ze hetzelfde hoge collegegeld moeten betalen voor virtueel onderwijs, en een verlaging van de vergoedingen eisen of hun inschrijving uitstellen.

Bovendien zouden veel potentiële studenten de relevantie van het betalen van onbetaalbare kosten voor hoger onderwijs in een wereld die ontsierd is door hoge werkloosheid in vraag stellen. Een mogelijke oplossing zou in een hybride model kunnen liggen. Universiteiten zouden dan massaal online onderwijs uitbreiden met behoud van een on-campus aanwezigheid voor een andere populatie studenten. **(Dus voor de rijkeluijskinderen, gezien er hier gesproken wordt van onbetaalbare -voor de gewone mens- kosten voor fysiek hoger onderwijs op de campus. Toevallig geen probleem voor de kinderen van de bedrijven/multinationals die als winnaars uit deze plandemie komen en voor de elite die jaarlijks in Davos bijeenkomt, voor Mr Schwab zijn samenzweringscongres. Hoe toevallig weer!)**

In enkele gevallen is dit al met succes gedaan, met name bij Georgia Tech voor een online master in computerwetenschappen.

Langs deze hybride route zouden universiteiten de toegang uitbreiden en tegelijkertijd de kosten verlagen. De vraag is echter of dit hybride model schaalbaar en reproduceerbaar is voor universiteiten die niet de middelen hebben om te investeren in technologie en in een exclusieve bibliotheek met eersteklas content. Dus, de kleinere universiteiten, met minder middelen, zouden niet overeind blijven, maar de grote, de duurste, met

exclusieve bibliotheken, zoals ongetwijfeld Cambridge en Oxford, waar de kinderen van de elite naartoe gaan, dit natuurlijk wel. Ook wel weer heel toevallig !

Het geeft me sterk de indruk dat het enkel de gewone mensen zullen zijn die alles online zullen moeten doen vanuit hun woningen, terwijl de rijken gewoon offline zullen kunnen verderleven, in hun exclusieve pareltjes van, bijvoorbeeld universiteiten in dit geval, daarbij niet langer gehinderd door de aanwezigheid van het plebs.

Pag 155 - Maar het hybride karakter van online onderwijs kan ook een andere vorm aannemen, door persoonlijke en online studie binnen één curriculum te combineren via online chats en het gebruik van apps voor bijles en andere vormen van ondersteuning en hulp. Dit heeft het voordeel dat de leerervaring wordt gestroomlijnd, maar het nadeel dat een groot deel van het sociale leven en persoonlijke interacties op een campus wordt gewist. In de zomer van 2020 lijkt de richting van de trend duidelijk: de wereld van het onderwijs wordt, zoals voor zoveel andere industrieën, deels virtueel.

2.2.3. Veerkracht

Effecten op grote technologie, gezondheid en welzijn, banken en verzekeringen, de auto-industrie, elektriciteit

Tijdens de pandemie kreeg de kwaliteit van veerkracht, of het vermogen om in moeilijke omstandigheden te gedijen, een 'must-have'-aantrekkingskracht en werd het hét modewoord - overal! Begrijpelijk. Voor degenen die het geluk hadden zich te bevinden in industrieën die "van nature" veerkrachtig waren tegen de pandemie, was de crisis niet alleen draaglijker, maar zelfs een bron van winstgevende kansen in een tijd van nood voor de meerderheid. Met name drie industrieën zullen (in totaal) bloeien in het post-pandemie-tijdperk: big tech, gezondheid en welzijn. In andere industrieën die hard door de crisis zijn getroffen, maakt veerkrachtig te blijken het verschil tussen terugveren van de plotselinge exogene schok van COVID-19 of er het slachtoffer van worden. De bank-, verzekerings- en automobielsector zijn drie verschillende voorbeelden van industrieën die meer veerkracht moeten opbouwen om de diepe en langdurige recessie als gevolg van de gezondheidscrisis te doorstaan. Over het algemeen was big tech de veerkrachtige industrie bij uitstek, want deze kwam uit deze periode van radicale verandering als de grootste begunstigde. Tijdens de pandemie, toen bedrijven en hun klanten gedwongen werden om digitaal te gaan, online plannen te versnellen, nieuwe netwerktools aan te nemen en vanuit huis te gaan werken, werd technologie een absolute noodzaak, zelfs onder traditioneel terughoudende klanten. Om deze reden bereikte de gecombineerde marktwaarde van de toonaangevende technologiebedrijven record tijdens de lockdowns, en steeg zelfs weer boven het niveau voordat de uitbraak begon.

Pag 156 - Om redenen die elders in dit boek worden uitgelegd, is het onwaarschijnlijk dat het fenomeen snel zal afnemen, integendeel.

Veerkracht zoals alle goede praktijken begint bij ons thuis, dus we kunnen redelijkerwijs aannemen dat we in het post-pandemie-tijdperk collectief meer bewust zullen worden van het belang van onze eigen fysieke en mentale veerkracht. Het verlangen, gedreven door grotere noodzaak, om ons lichamelijk en geestelijk goed te voelen en de noodzaak om ons immuunsysteem te versterken, betekenen dat welzijn en die sectoren van de welzijnsindustrie die gepositioneerd zijn om deze te helpen verwezenlijken, als sterke winnaars zullen verschijnen. **Hoe ironisch ! Op dat jaar tijd dat ze ons in hun plandemie gedwongen vasthouden, dat ze de mensen dagelijks bewust in een angstpsychose**

vasthouden, hebben ze NOOIT gesproken over het belang van het immuunsysteem te versterken als natuurlijke bescherming tegen ALLE ziektes! Maar nu het gaat om de sectoren van de welzijnsindustrie er als sterke winnaars te doen uitkomen, komen ze daarmee op de proppen! Natuurlijk kan een industrie geen geld verdienen met natuurlijk verkregen immuniteit, door middel van zonlicht, gezonde voeding, verse lucht inademen in plaats van je eigen koolstofdioxide te moeten inademen door die verplichte muilkorf, en zonlicht, en sociale contacten! Nee, een goed immuunsysteem moet volgens Mr Schwab komen van pillen en andere dingen die verkocht worden door de welzijnsindustrie. ZIET U HET ?

Ook zal de rol van de volksgezondheid evolueren en uitbreiden. Welzijn moet holistisch worden aangepakt; we kunnen individueel niet gezond zijn in een wereld die niet goed is. Daarom zal planetaire zorg net zo belangrijk zijn als persoonlijke zorg, een gelijkwaardigheid die de bevordering van principes die we eerder bespraken, zoals stakeholderkapitalisme, de circulaire economie en ESG-strategieën, sterk ondersteunt. Op bedrijfsniveau, waar de gezondheidseffecten van milieudegradatie steeds duidelijker worden, zullen zaken als luchtvervuiling, waterbeheer en respect voor biodiversiteit voorop staan. “Schoon” zijn zal zowel een industriële noodzaak zijn als een dwingende noodzaak die door de consument wordt opgelegd.

Net als voor elke andere branche, zal digitaal een belangrijke rol spelen bij het vormgeven van de toekomst van wellness. De combinatie van AI, het IoT en sensoren en draagbare technologie zal nieuwe inzichten opleveren in persoonlijk welzijn. Ze zullen volgen hoe we zijn en hoe we ons voelen, en zullen de grenzen tussen openbare gezondheidszorgstelsels en gepersonaliseerde systemen voor het creëren van gezondheidszorg geleidelijk vervagen - een onderscheid dat uiteindelijk zal vervagen. Datastromen in veel verschillende domeinen, variërend van onze omgeving tot onze persoonlijke omstandigheden, zullen ons veel meer controle geven over onze eigen gezondheid en welzijn. **GOED LEZEN WAT HIERBOVEN STAAT MENSEN !**

AI die zeer persoonlijke informatie, over waar we zijn en onze persoonlijke omstandigheden, zoals eerder in dit boek door Mr Schwab aangehaald dingen zoals onze temperatuur, lichaamsfuncties, maar ook onze wisselend gemoedstoestanden, zullen “ons” meer controle geven over onze gezondheid en welzijn ! En wie denkt u dat er met “ons” bedoeld wordt? Gezien big tech bedrijven zoals google en facebook nu al aan data mining doen met alles wat ze maar over ons te weten kunnen komen.... En ons ermee manipuleren, gezien je thuis, in de buurt van je smartphone, maar moet praten met iemand over iets dat je interesse heeft om vervolgens op te merken dat je plots een hele hoop reclame over precies dat te zien krijgt Combineer dat met de smart-WC's, die we eerder ook al tegenkwamen, en je weet gewoon dat ze zelfs permanent zullen monitoren wat er in je urine en ontlasting zit, kwestie van er zeker van te zijn dat er geen reststoffen inzitten van een of ander product, waarvan zij, via hun wereldregering, hebben besloten dat het verboden is voor ons om het te gebruiken, en gezien ze steeds vaker labo gekweekt nepvlees enz aanbevelen mogen we verwachten dat zelfs dierlijke eiwitten zullen moeten schrappen van ons menu. DE WERKELIJK TOTALE CONTROLEMAATSCHAPPIJ DUS!

In de post-COVID-19-wereld zal nauwkeurige informatie over onze koolstofvoetafdruk, onze impact op de biodiversiteit, de toxiciteit van alle ingrediënten die we consumeren en de omgevingen of ruimtelijke contexten waarin we evolueren, aanzienlijke vooruitgang

genereren in termen van ons bewustzijn van collectief en individueel welzijn. Industrieën zullen kennis van moeten nemen. ZIE JE WEL ?

Pag 157 - De collectieve zoektocht naar veerkracht is ook in het voordeel van de sportindustrie, nauw verbonden met welzijn. Aangezien nu goed wordt ingezien dat lichaamsbeweging een grote bijdrage levert aan de gezondheid, zal sport in toenemende mate worden erkend als een goedkoop hulpmiddel voor een gezondere samenleving. Daarom zullen regeringen hun beoefening aanmoedigen. **(dus we zullen thuis moeten sporten om extra punten op onze social creditscore te verkrijgen, proof me wrong!)** waarbij ze het extra voordeel erkennen dat sport een van de beste beschikbare instrumenten is voor inclusiviteit en sociale integratie. Een tijdje kan sociale afstandelijkheid de beoefening van bepaalde sporten belemmeren, wat op zijn beurt de steeds krachtigere uitbreiding van e-sports ten goede zal komen. Tech en digitaal zijn nooit ver weg! Vier bedrijfstakken die worstelen met een groot aantal specifieke uitdagingen als gevolg van de pandemiecrisis, illustreren de diverse aard van veerkracht. Bij het bankwezen gaat het erom dat je voorbereid bent op de digitale transformatie. Bij verzekeringen gaat het erom dat u voorbereid bent op de geschillen die komen. In de automobielsector gaat het erom voorbereid te zijn op de komende verkorting van toeleveringsketens. In de elektriciteitssector gaat het om voorbereid worden op de onvermijdelijke energietransitie. De uitdagingen zijn binnen elke branche hetzelfde, en alleen de meest veerkrachtige en beter voorbereide bedrijven binnen elke branche zullen in staat zijn om een succesvol resultaat te 'construeren'.

Vanwege de aard van hun activiteit wanneer zich een economische crisis voordoet, bevinden banken zich meestal in het epicentrum van de storm. Met COVID-19 verdubbelde het risico in intensiteit. Ten eerste moeten banken zich voorbereiden op de mogelijkheid dat de liquiditeitscrisis van de consument verandert in een grote solvabiliteitscrisis van bedrijven, in welk geval hun veerkracht ernstig op de proef zal worden gesteld. Ten tweede moeten ze zich aanpassen aan de manier waarop de pandemie de traditionele bankgewoonten uitdaagt, een andere vorm van veerkracht die verdere aanpassingscapaciteiten vereist. Het eerste risico behoort tot de categorie van 'traditionele' financiële risico's waarop banken zich jaren hebben kunnen voorbereiden. Het wordt aangepakt met kapitaal- en liquiditeitsbuffers die robuust genoeg moeten zijn om een grote schok op te vangen. In het geval van de COVID-19-crisis zal de veerkracht op de proef worden gesteld wanneer het aantal niet-renderende leningen begint te stijgen. **(Dus, “ de veerkracht van de (Rothschild) banken zal op de proef worden gesteld wanneer het aantal niet-renderende leningen begint te stijgen” ... Dus, zoals ik ergens als eerder schreef in mijn commentaren, moeten wij gewone mensen dus, als we de macht van de wereldelite die ons nog verder en voor altijd naar dit horrorscenario wil dwingen willen doorbreken, dan moeten we massaal, wereldwijd, STOPPEN MET BETALINGEN AAN HUN SYSTEEM TE DOEN ! Geen leningen meer afbetalen, en ook geen belastingen of boetes meer betalen! ALS ENKELEN DIT DOEN ZIJN DEZE ZEER KWETSBAAR, MAAR ALS WE HET MASSAAL DOEN, WERELDWIJD, DAN KUNNEN ZE ONS NIETS MAKEN !** Ze kunnen niet iedereen uit hun huizen zetten en alles afpakken, want ze hebben dan het geld niet meer (of toch niet lang meer) om deurwaarders (die trouwens ook zonder job vallen eens wij “niets meer zullen bezitten en gelukkig zijn”) en politie (die ook zonder job vallen eens wij nooit meer buiten mogen komen) enz om dat af te dwingen te betalen, en gratis gaan deze dat niet doen, zeker niet wanneer ze begrijpen dat ook zij, en hun

kinderen, tot het einde der tijden NOOIT MEER VRIJ ZULLEN ZIJN indien ze hier aan meewerken. Okee, ik besef best dat het hele systeem dan compleet crasht, maar die crash komt er toch, hoedanook, want het is precies waar Mr Schwab & Co, ook op aansturen, hetzij dan wel op tegenovergestelde manier, want nu zijn zij al een jaar de gewone mensen aan het doen crashen, om hun versie van The great reset er te kunnen doorduwen.

Door het om te draaien kunnen wij hen doen crashen, zodat wij onze versie van ONZE Nieuwe Wereld kunnen realiseren. En in onze Nieuwe Wereld, daar zullen alle goede mensen vrij zijn van te leven zoals zij dat graag willen, niet langer als slaven in de wereldwijde geldmachine ook niet. Met eerlijke onderlinge handel, een maximum aan persoonlijke vrijheid voor elkeen, niet meer leeggeknepen voor belastingen die naar de rijken doorgesluist worden enz, enz
ZIEN JULLIE HET, LIEVE MENSEN ? FEEL THE JOY, BROTHERS AND SISTERS !

(Voor alle duidelijkheid: GEEN GEWELD, GEEN RELLEN, EN GEEN LYNCHPARTIJEN ! Geweld en rellen treffen niet alleen per definitie andere gewone mensen, die allemaal in hetzelfde schuitje zitten als u en ik, het stelt de wereldelite en hun politieke trekpoppen enkel in staat van hun legers op ons af te sturen, getrainde mensen met wapens, tegen ons, ongetrainde mensen zonder wapens, wat ervoor zal zorgen dat er velen van ons zouden sterven terwijl dat helemaal niet nodig is ! Betreft de lynchpartijen kan ik goed begrijpen dat sommigen daar veel zin in hebben, maar, als wij dat zouden doen, dan komen hun gewapende strijdmachten ook in actie, EN, dan zouden wij eigenlijk niet zo heel veel betere mensen zijn dan hen, naast het feit dat er dan mogelijk ook onschuldige mensen gelyncht zouden worden, bijvoorbeeld omdat ze goed trekken op een van de echte schurken, of omdat ze vermeend medeschuldig zijn aan heel dit smerig plan. En dat zou gewoonweg verkeerd zijn, als wij ONZE Nieuwe Wereld tot een echt goede plek willen maken, dan is het van het grootste belang dat we stap na stap, de juist mogelijke beslissing nemen, alleen dan komen we uit in wat we gerust het Aards Paradijs zullen mogen noemen eens de chaos voorbij is en ONZE Nieuwe Wereld haar vorm gekregen heeft.

Ik zie de richting al vele jaren, en ik zal haar graag mee vorm geven tijdens de jaren die ik nog op Aarde mag vertoeven, zo goed als ik kan, maar dat kan ik enkel als iedereen mee zijn of haar uiterste best doet om dat samen te bereiken. En moest het zijn, dat ik door het schrijven en het laten viraal gaan van dit alles niet meer lang leef, want ik besef natuurlijk dat mij dat door Mr Global & Co niet in dank zal afgenomen worden, met alle risico's van dien, laat de geest dan NOOIT MEER terug in de fles stoppen, doe het dan zonder mij, voor onze kinderen, kleinkinderen en alle generaties daarna, zo goed mogelijk ! Zoals ik eerder al vermeld heb zal ik onderaan dit boek, waarop ik tenslotte maar commentaar geef , mijn schets van ONZE Nieuwe Wereld neerzetten, zodat iedereen de richting, het beeld, al kan zien.

Oh ja, voor ik het vergeet: Gezien ons geld binnenkort volkomen waardeloos zal zijn, want dat heb je nu eenmaal met een globale crash, raad ik iedereen aan voedsel en groentenzaden in te slaan om de eerste periode te overbruggen, tot dat de zaden in gewassen veranderd zijn, zodat we eten hebben. Ga rustig naar de winkel, paniek is

niet nodig, vecht niet met mekaar om voedsel, of om WC papier , tenslotte zullen we mekaar, ook met voedsel, doorheen de allereerste tijd helpen overleven, wat maakt het dan uit wie het laatste pakje in de winkel kan meenemen ? Koop trouwens zoveel mogelijk bij niet-multinationals, begin de groten maar al droog te leggen waar mogelijk

Koop vooral dingen die goed bewaren en die niet in de diepvries moeten, want gezien het de misters Global & Co zijn die de electriteitsbedrijven in handen hebben mogen we ons verwachten aan een onderbreking daarvan, het ligt voor de hand dat zij ALLES zullen doen wat zij maar kunnen bedenken om ons tot overgave te dwingen naar hun great reset in plaats van naar ONZE Nieuwe Wereld. Dat geeft niet, dat komen we allemaal wel te boven, het alternatief zal niemand ooit te boven komen, hou dat in gedachten.

Allez, voor de goede vorm zullen we toch nog verderlezen wat er allemaal uit de koker van Mr Global & Co is gekomen.

Pag 158 - De situatie is geheel anders voor de tweede categorie risico's. Retail-, commerciële en investeringsbanken werden bijna van de ene op de andere dag geconfronteerd met een (vaak) onverwachte situatie om online te moeten verhuizen. De onmogelijkheid om collega's, klanten of medehandelaars persoonlijk te ontmoeten, de noodzaak om contactloos te betalen en de aansporing van toezichhouders om online bankieren en online handelen te gebruiken onder voorwaarden van werken op afstand, alles betekende dat de hele banksector moest evolueren naar digitaal bankieren op de slag van een pen. COVID-19 heeft alle banken gedwongen een digitale transformatie te versnellen die nu is om te blijven en die de cyberbeveiligingsrisico's heeft geïntensiveerd (wat op zijn beurt gevolgen kan hebben voor de stabiliteit van het systeem als ze niet naar behoren worden beperkt). **Wie ziet hier de hint?** Degenen die achterop zijn geraakt en de digitale hogesnelheidstrein hebben gemist, zullen het erg moeilijk vinden om zich aan te passen en te overleven.

In de verzekeringssector zijn veel verschillende COVID-19-gerelateerde claims ingediend onder verschillende soorten huishoudelijke en commerciële verzekeringen, waaronder commercieel eigendom en bedrijfsonderbreking, reizen, levens, ziektekosten en aansprakelijkheid (zoals arbeidsongevallen en arbeidsrechtelijke aansprakelijkheid). De pandemie vormt een bijzonder risico voor de verzekeringssector omdat het bestaan en de werking ervan zijn gebaseerd op het principe van risicospreiding, dat effectief werd onderdrukt toen regeringen besloten een lockdown op te leggen. Om deze reden zijn honderdduizenden bedrijven over de hele wereld niet in staat geweest om met succes claims in te dienen en worden ze ofwel maanden (zo niet jaren) van rechtszaken geconfronteerd of worden ze geruïneerd. In mei 2020 schatte de verzekeringssector dat de pandemie in potentie meer dan \$ 200 miljard zou kunnen kosten, waardoor het een van de duurste gebeurtenissen in de geschiedenis van de verzekeringssector zou worden (de kosten zullen stijgen als de lockdowns verder gaan dan de beschouwde periode waarin de voorspelling is gemaakt). (hier wordt eigenlijk gezegd dat alle kleine zelfstandigen en gewone mensen die zich tegen risico's gedekt hadden door jarenlang verzekeringen te betalen, en die door de maatregelen genekt zijn nu kunnen fluiten achter hun geld.) Voor de verzekeringssector bestaat de post-COVID-19-uitdaging erin te voldoen aan de veranderende beschermingsbehoeften van zijn klanten door een grotere veerkracht op te bouwen tegen een breed scala aan potentieel "onverzekerbare" catastrofale schokken zoals

pandemieën, extreme weersomstandigheden, cyberaanvallen en terrorisme. Het moet dit doen in een omgeving met buitengewoon lage rentetarieven, terwijl het zich voorbereidt op verwachte rechtszaken en de mogelijkheid van ongekende claims en verliezen.

Pag 159 - In de afgelopen jaren is de auto-industrie overspoeld door een toenemende storm van uitdagingen, variërend van handels- en geopolitieke onzekerheid, dalende verkopen en CO2-boetes tot snel-veranderende klantvraag en de veelzijdigheid van de toenemende concurrentie op het gebied van mobiliteit (elektrische voertuigen, zelfrijdende auto's, gedeelde mobiliteit). De pandemie heeft deze uitdagingen verergerd door de aanzienlijke onzekerheid waarmee de sector wordt geconfronteerd, te vergroten, met name met betrekking tot de toeleveringsketens. In de vroege stadia van de uitbraak had het tekort aan Chinese componenten een nadelige invloed op de wereldwijde autoproductie. In de komende maanden en jaren zal de industrie haar hele organisatie en werkwijzen moeten herzien tegen de achtergrond van verminderde toeleveringsketens en een waarschijnlijke daling van de autoverkoop.

Tijdens de opeenvolgende stadia van de pandemie, en in het bijzonder tijdens de lockdowns, speelde de elektriciteitssector een essentiële rol bij het feit dat het grootste deel van de wereld digitaal kon doorgaan, de ziekenhuizen konden draaien en alle essentiële industrieën normaal konden functioneren. Ondanks de aanzienlijke uitdagingen die cyberdreigingen en veranderingen in vraagpatronen met zich meebrengen, hield elektriciteit vast, wat haar veerkracht tegen schokken bewees. In de toekomst moet de elektriciteitssector de uitdaging aangaan om de energietransitie te versnellen. De combinatie van investeringen in vooruitstrevende energie-infrastructuur (zoals in hernieuwbare energiebronnen, waterstofpijpleidingen en oplaadnetwerken voor elektrische voertuigen) en herontwikkeling van industriële clusters (zoals de elektrificatie van de energie die nodig is voor de productie van chemicaliën) kan het economisch herstel ondersteunen (door het creëren van werkgelegenheid en economische activiteit) en vergroot tegelijkertijd de algehele veerkracht van de energiesector in termen van schone energieproductie.

De micro-reset zal elk bedrijf in elke branche dwingen om te experimenteren met nieuwe manieren van zakendoen, werken en opereren. Degenen die in de verleiding komen om terug te vallen op de oude manier van doen, zullen mislukken. Degenen die zich behendig en met verbeeldingskracht aanpassen, zullen de COVID-19-crisis uiteindelijk in hun voordeel veranderen.

Pag 160

3. INDIVIDUELE RESET

Net als voor macro- en micro-effecten, zal de pandemie ingrijpende en diverse gevolgen hebben voor ons allemaal als individuen. Voor velen is het al levensschokkend geweest. Tot op heden heeft COVID-19 een meerderheid van de mensen over de hele wereld gedwongen zichzelf te isoleren van familie en vrienden, zijn persoonlijke en professionele plannen volledig in de war geraakt en heeft het hun gevoel van economische en soms psychologische en fysieke veiligheid diep ondermijnd. We zijn allemaal herinnerd aan onze aangeboren menselijke kwetsbaarheid, onze zwakheden en onze gebreken. Dit besef in combinatie met de stress die wordt veroorzaakt door de lockdowns en het daarmee gepaard gaande diepe gevoel van onzekerheid over wat er gaat komen, zou, zij het stiekem, ons

kunnen veranderen en de manier waarop we ons verhouden tot andere mensen en tot onze wereld. Voor sommigen kan wat begint als een verandering, eindigen als een individuele reset.

3.1. Onze menselijkheid opnieuw definiëren

3.1.1. De betere engelen in onze natuur ... of niet

Psychologen wijzen erop dat de pandemie, zoals de meeste transformerende gebeurtenissen, het vermogen heeft om het beste en het ergste in ons naar boven te halen. Engelen of duivels: wat is het bewijs tot nu toe? **Awel, Mr Schwab, READ MY LIPS : jullie duivels kunnen ophoepelen, GAME OVER !**

Op het eerste gezicht lijkt het erop dat de pandemie mensen bij elkaar heeft gebracht. In maart 2020 gaven beelden uit Italië, het land dat toen het hardst werd getroffen, de indruk dat de collectieve 'oorlogsinspanning' een van de weinige onverwachte voordelen was van de COVID-19-catastrofe die het land overspoelde. Omdat de hele bevolking thuis op slot ging, lieten talloze voorbeelden zien dat mensen daardoor niet alleen meer tijd voor elkaar hadden, maar ook vriendelijker voor elkaar leken te zijn. De mogelijkheden voor deze verhoogde collectieve gevoeligheid varieerden van beroemde operazangers die voor hun burens optraden vanaf hun balkon, tot een nachtelijk ritueel waarbij de bevolking de lof van gezondheidswerkers zong (een fenomeen dat zich uitstrekte tot bijna heel Europa) plus diverse daden van wederzijdse hulp en ondersteuning voor mensen in nood. Italië liep in zekere zin voorop, en sinds er gedurende de periode van opsluiting en over de hele wereld vergelijkbare wijdverbreide voorbeelden zijn geweest van opmerkelijke, persoonlijke en sociale solidariteit. Overal lijken eenvoudige daden van vriendelijkheid, vrijgevigheid en altruïsme de norm te worden. In termen van wat we waarderen, kwamen de noties van samenwerking, communautaire ideeën, het opofferen van eigenbelang voor het algemeen welzijn en zorg naar voren. **(Dat klopt, en precies met die eigenschappen en attitude gaan wij gewone, goede mensen, ONZE Nieuwe Wereld scheppen !)** Omgekeerd werden manifestaties van individuele macht, populariteit en prestige afgekeurd, en zelfs de aantrekkingskracht van de "rijken en beroemdheden" die vervaagde naarmate de pandemie voortschreed, overschaduwde. (Terecht, jullie betovering is voorbij, we zien steeds helderder wat voor "mensen", om niet ronduit monsters te zeggen, jullie in werkelijkheid zijn.) Een commentator merkte op dat het coronavirus het effect had van een snelle 'ontmanteling van de cultus van beroemdheden' - een belangrijk kenmerk van onze moderniteit - en merkte op: de toekomst is bevroren in hun eigen drukke appartement of paleisachtige herenhuis. Het verschil tussen de twee is nog nooit zo duidelijk geweest." Pag 162 - Een verscheidenheid aan dergelijke observaties hebben niet alleen sociale commentatoren maar ook het grote publiek zelf ertoe aangezet om na te denken of de pandemie erin is geslaagd het beste uit ons te halen en zo een zoektocht naar een hogere betekenis teweeg te brengen. Veel vragen kwamen bij me op, zoals: Zou de pandemie kunnen leiden tot betere zelf en een betere wereld? Zal het worden gevolgd door een verschuiving van waarden? Zullen we meer bereid worden om onze menselijke banden te koesteren en bewuster worden in het onderhouden van onze sociale connecties? Simpel gezegd: zullen we meer zorgzaam en medelevend worden? **Wees maar gerust Mr Schwab, daar hebben we massaal over nagedacht, en de manier waarop wij daar invulling aan gaan geven zal TOTAAL anders zijn dan hoe jullie het bedacht hebben !** Als de geschiedenis een leidraad is, brengen natuurrampen, zoals orkanen en aardbevingen, mensen samen, terwijl pandemieën het tegenovergestelde doen: ze drijven ze uit elkaar. **Het was dan ook geen pandemie, maar een pLandemie ! Jullie hebben**

echt al het mogelijke gedaan om mensen letterlijk en figuurlijk uit mekaar te drijven, maar we vinden mekaar steeds meer terug, en eens wij ons van jullie bevrijd hebben zal dat nog veel meer het geval zijn !) De reden kan de volgende zijn: wanneer ze worden geconfronteerd met een plotselinge, gewelddadige en vaak kortstondige natuurramp, hechten bevolkingsgroepen zich aan elkaar en hebben ze de neiging zich relatief snel te herstellen. Pandemieën daarentegen zijn langdurige, langdurige gebeurtenissen die vaak aanhoudende gevoelens van wantrouwen (jegens anderen) opwekken die zijn geworteld in een oerangst om dood te gaan. **Ik, en steeds meer anderen, die allemaal al door hebben wie jullie werkelijk zijn en hoe afschuwelijk jullie plan was -en ik gebruik hier bewust verleden tijd want het is in het water gevallen- wij hebben geen angst om dood te gaan, want dood gaan we uiteindelijk allemaal, dat hoort bij het Leven, wij hebben, of hadden, angst van geknield te moeten leven en datzelfde lot voor onze kinderen te weten !** Psychologisch gezien is het belangrijkste gevolg (= OORZAAK) van de pandemie het genereren van een fenomenale hoeveelheid onzekerheid die vaak een bron van angst wordt. **Ja, dat hebben jullie goed bekeken en - bijna- goed gespeeld...** We weten niet wat de toekomst zal brengen (komt er weer een golf COVID-19? Zal het invloed hebben op mensen van wie ik hou? Zal ik mijn baan behouden?) En zo'n gebrek aan zekerheid maakt ons ongemakkelijk en verontrust. Als mensen hunkeren we naar zekerheid, vandaar de behoefte aan "cognitieve dissonantie ", alles wat kan helpen de onzekerheid en ambiguïteit uit te wissen die ons vermogen om "normaal" te functioneren verlammen. In de context van een pandemie zijn de risico's complex, moeilijk te overzien en grotendeels onbekend. Als we zo worden geconfronteerd, zullen we eerder bezuinigen dan kijken naar de behoeften van anderen, zoals vaak het geval is bij plotselinge natuurrampen (of niet) (en in feite in strijd met de heersende eerste indrukken van de media). Dit wordt op zijn beurt een diepe bron van schaamte, een belangrijk sentiment dat de houding en reacties van mensen tijdens pandemieën stimuleert. Schaamte is een morele emotie die gelijk staat aan een slecht gevoel: een ongemakkelijk gevoel dat spijt, zelfhaat en een vaag gevoel van "oneer" combineert door niet het "goede" te doen. **Ja, allemaal dingen die jullie ten volle hebben uitgespeeld....** Schaamte is beschreven en geanalyseerd in talloze romans en literaire teksten over historische uitbraken.

Pag 163 - Het kan vormen aannemen als radicaal en afschuwelijk als ouders die hun kinderen aan hun lot overlaten. Aan het begin van The Decameron, een reeks novellen die het verhaal vertellen van een groep mannen en vrouwen die in een villa schuilden toen de Zwarte Dood Florence in 1348 verwoestte, schrijft Boccaccio dat: "vaders en moeders bleken hun eigen kinderen in de steek te laten. , onverzorgd, niet bezocht, naar hun lot ". In dezelfde geest vertellen talloze literaire verslagen over pandemieën uit het verleden, van Defoe's A Journal of The Plague Year tot Manzoni's 'The Betrothed, hoe, zo vaak, angst voor de dood uiteindelijk alle andere menselijke emoties overheerst. In elke situatie worden individuen gedwongen om beslissingen te nemen over het redden van hun eigen leven die tot diepe schaamte leiden vanwege het egoïsme van hun uiteindelijke keuze. Gelukkig zijn er altijd uitzonderingen, zoals we het meest schrijnend zagen tijdens COVID-19, zoals onder de verpleegsters en artsen wier veelvuldige daden van mededogen en moed bij zoveel gelegenheden veel verder gingen dan hun professionele plicht. Maar ze lijken precies dat te zijn - uitzonderingen! In The Great Influenza, een boek dat de effecten van de Spaanse griep (die jullie, de reeds zeer lang bestaande satanistische elite, vrijmetselaars en jezuiten, blijkbaar, volgens alle lectuur die erover beschikbaar is, ook al bewust hebben veroorzaakt, dus al evenmin een natuurlijk gegeven was, net zoals SPARS, de volgende plandemie die jullie gepland hebben voor de nabije toekomst en waarvan

het gedetailleerde plan online te vinden is omdat jullie nu eenmaal alles op voorhand moeten aankondigen op één of andere manier) op de VS aan het einde van de Eerste Wereldoorlog analyseert, vertelt de historicus John Barry dat gezondheidswerkers niet genoeg vrijwilligers konden vinden om te helpen. Hoe virulenter de griep werd, hoe minder mensen bereid waren vrijwilligerswerk te doen. Het collectieve gevoel van schaamte dat daarop volgde, zou een van de redenen kunnen zijn waarom onze algemene kennis over de pandemie van 1918-1919 zo schaars is, ondanks het feit dat er alleen al in de VS 12 keer meer mensen omkwamen dan tijdens de oorlog zelf. Dit verklaart misschien ook waarom er tot op heden zo weinig boeken of toneelstukken over zijn geschreven.

Psychologen vertellen ons dat cognitieve afsluiting/dissonantie vaak zwart-witdenken en simplistische oplossingen vereist **Precies waarom jullie ervoor gezorgd hebben met jullie psy ops dat de mensen er massaal aan leden ! - een terrein dat gunstig is voor samenzweringstheorieën en de verspreiding van geruchten, nepnieuws, onwaarheden en andere verderfelijke ideeën.** Dit is weer een prachtig voorbeeld van het duivelse 180° omdraaien van de realiteit ! Het opmerken en doorgronden van een reële samenzwering, daar bergen bewijzen voor vinden, is geen theorie, het zijn feiten, feiten die de mensen die alle vertrouwen in jullie hadden, omdat goede mensen zelden in staat zijn van te geloven dat er mensen bestaan die werkelijk zo doorslecht zijn, en die door jullie psy ops in een toestand van cognitieve dissonantie werden vastgehouden, maar niet wilden accepteren. De “geruchten, nepnieuws, onwaarheden en andere verderfelijke ideeën” waar jullie degenen die de waarheid zagen van beschuldigen, zijn allen ABSOLUUT WAAR ! Jullie waren en zijn op dit ogenblik nog, degenen die zich constant bezondigden aan de dingen waarvan jullie ons beschuldigen ! Met jullie spreekbuizen, die jullie betrouwbare nieuwskanalen noemen, opdat brave mensen elk woord zouden geloven dat daaruit komt. En jullie big techmaatschappijen zoals google en facebook, die er, samen met de zogenaamde “onafhankelijke factcheckers” , die ook allemaal door jullie betaald worden, die moesten ervoor zorgen dat degenen, ondertussen wereldwijd al enkele miljoenen mensen, die probeerden de waarheid naar buiten te brengen, waaronder ook vele duizenden wetenschappers, artsen en een handvol advocaten, gecensureerd werden en in het verdomhoekje van de complotdenkers, de aluhoedjes, gezet werden, naast het soms verliezen van hun job of licentie, want het is natuurlijk handig als je zaken zoals de orde der advocaten en geneesheren ook in je zak hebt zitten.

Big Tech was jullie sterkte, waarmee jullie zowat alles konden controleren, maar gezien wij wereldwijd massaal thuis opgesloten zitten/zaten, alles online deden, is dat ook jullie zwakte geworden, want het is dankzij het internet en sociale media dat wij ons konden verenigen wereldwijd, mekaar onweerlegbare stukjes van de puzzel aanreiken die vervolgens in onze hoofden op zijn plaats gelegd werden en op vele computers wereldwijd zijn opgeslagen ter bewijslast tegen jullie dat wij jullie stap per stap hebben ontmaskerd.

Zoals het in de Bijbel beschreven staat, hebben wij “de duivel met zijn eigen wapens verslaan” !

En dat dit geen complottheorie KAN zijn, dat is bewezen door uw boek, Mr Schwab, wat ik met de hulp van God ontrafeld heb, en waardoor nu IEDEREEN, wereldwijd,

want uiteraard laten we dit, met behulp van onze online netwerken, in vele talen tegelijk viraal gaan, eindelijk zal weten wat ECHT de waarheid is!

In een dergelijke context zoeken we leiderschap, autoriteit en duidelijkheid, wat inhoudt dat de vraag wie we vertrouwen (binnen onze directe gemeenschap en onder onze leiders) kritisch wordt. Dientengevolge geldt dat ook voor de compenserende kwestie die we wantrouwen. In stressvolle omstandigheden neemt de aantrekkingskracht van cohesie en eenheid toe, wat ons ertoe brengt om samen te smelten rond onze clan of onze groep, en van in het algemeen binnen die groep socialer te worden, maar niet daarbuiten. Het is maar natuurlijk dat ons gevoel van kwetsbaarheid en fragiliteit toeneemt, alsmede onze afhankelijkheid van degenen rondom ons, zoals bij een baby of een kwetsbaar persoon.

Pag 164 - Onze gehechtheid aan degenen die dicht bij ons staan

versterkt, met een hernieuwd gevoel van waardering voor al diegenen die wij liefhebben: familie en vrienden. Maar er zit een donkere kant aan. Het

veroorzaakt ook een stijging van patriottische en nationalistische gevoelens, met verontrustende, ook religieuze en etnische overwegingen die ook in beeld komen.

Uiteindelijk krijgt deze giftige mix het ergste van ons als sociale groep.

Orhan Pamuk (de Turkse auteur die de Nobelprijs Literatuurprijs in 2006 ontving, en wiens nieuwste roman, *Nights of Plague*, wordt eind 2020 gepubliceerd) vertelt hoe mensen hebben altijd op epidemieën gereageerd door geruchten en valse informatie te verspreiden, en van de ziekte als buitenlands en met kwade bedoelingen binnengebracht af te beelden.

(Wat me ertoe brengt van even te vertellen dat het hele Nobelprijs comité ook bij deze club van duivelsaanhangers hoort, de Nobelprijswinnaars krijgen door het winnen van deze “prestigieuze” erkenning, een volkomen vals imago aangemeten, terwijl hun verdiensten, waaronder degene voor dewelke zij deze prijs ontvingen, in werkelijkheid de duivel dienden, hetzij door manipulatie, zoals de schrijvers van boeken, waar, door de erkenning, iedereen van denkt dat ze hetgene dat erin staat, als waarheid mogen aannemen, hetzij, zoals de nobelprijs voor de vrede die Barack Obama ontving van ongeveer zodra hij president van de VS geworden was, de valse indruk gewekt werd, dat hij een goed en vreedzaam man is, terwijl hij vele oorlogen heeft doen voeren, onder uiteraard valse voorwendselen. Oorlogen die trouwens door Donald Trump, die als baarlijke duivel werd afgebeeld in alle mainstreammedia, allemaal beëindigd zijn.

(Vervolg op dat van Orhan Pamuk, want ik kon me niet inhouden dit even recht te zetten) Deze houding leidt ons tot het op zoek gaan naar een zondebok - de gemeenschappelijkheid van alle uitbraken door de geschiedenis heen - en de reden is waarom “onverwachte en oncontroleerbare uitbarstingen van geweld, geruchten, paniek en rebellie vaak voorkomen in situaties van pestepidemieën vanaf de Renaissance. Panuk voegt toe: De geschiedenis en literatuur over plagen laat ons zien dat de intensiteit van het leed, de angst voor de dood, het metafysische extensialisme / bestaan, en het gevoel van griezeligheid, door de getroffen bevolking ook de diepte van hun woede en politieke ontevredenheid zal bepalen. **(Zien jullie het ? Hoe manipulatief ook dit weer is ? Het bevestigt enkel wat ik daarnet schreef over die nobelprijswinnaars.)**

De COVID-19-pandemie heeft ons ondubbelzinnig laten zien dat we in een wereld leven die onderling verbonden is en toch grotendeels verstoken is van solidariteit tussen naties en vaak zelfs binnen naties. Gedurende de perioden van opsluiting zijn opmerkelijke voorbeelden van persoonlijke solidariteit opgedoken, samen met tegenvoorbeelden van

egoïstisch gedrag. Op mondiaal niveau valt de deugd elkaar te helpen duidelijk op door de afwezigheid ervan - dit ondanks het antropologische bewijs dat wat ons als mens onderscheidt, het vermogen is om met elkaar samen te werken en in het proces iets groters en geweldigers te vormen dan wijzelf. Zal COVID-19 ertoe leiden dat mensen zich in zichzelf terugtrekken, of zal het hun aangeboren gevoel van empathie en samenwerking voeden en hen aanmoedigen tot meer solidariteit?

Pag 165 - De voorbeelden van eerdere pandemieën zijn niet erg bemoedigend, maar deze keer is er een fundamenteel verschil: we zijn ons er allemaal collectief van bewust dat we zonder meer samenwerking niet in staat zullen zijn om de mondiale uitdagingen waarmee we gezamenlijk worden geconfronteerd, aan te pakken. Simpel gezegd: als we als mens niet samenwerken om onze existentiële uitdagingen het hoofd te bieden (onder andere het milieu en de vrije val van het mondiale bestuur), zijn we gedoemd. We hebben dus geen andere keus dan de betere engelen van onze natuur op te roepen.

Hier ben ik het volledig mee eens! Maar dat zal niet de vorm aannemen die Mr Schwab & Co in gedachten hebben, met voor eeuwig opgesloten te zitten en tot onze stoelgang en emoties toe gecontroleerd te zijn, want in onze Nieuwe Wereld zullen wij vrij en gelukkig zijn ! En in broederschap samenleven met alle goede mensen op Aarde, of ze nu vlakbij zijn of ver weg, of ze dezelfde kleur, dezelfde religie, cultuur, mening enz hebben als wij of niet, wij gaan voor respect en voor broederschap, in vrede met mekaar, en wij behandelen elk ander zoals wij zelf willen behandeld worden, omdat wij allen kinderen zijn van dezelfde God, ongeacht hoe deze genoemd wordt ! Deze attitude breidt zich trouwens ook uit naar alle andere schepselen van Moeder Aarde, en natuurlijk naar Moeder Aarde zelf, want zij is onze Moeder, die voor ons zorgt, door ons lucht om in te ademen te geven, voedsel om te eten, water om te drinken, brandstof om ons mee te verwarmen, en grondstoffen om alle andere dingen die wij nodig hebben mee te maken.

3.1.2. Morele keuzes

De pandemie heeft ons allemaal, burgers en beleidsmakers, al dan niet gewillig, gedwongen een filosofisch debat aan te gaan over hoe we het algemeen belang op de minst schadelijke manier kunnen maximaliseren. Eerst en vooral heeft het ons ertoe aangezet om dieper na te denken over wat het algemeen welzijn werkelijk betekent. Het algemeen belang is datgene wat de samenleving als geheel ten goede komt, maar hoe beslissen we collectief wat het beste is voor ons als gemeenschap? Gaat het erom dat de groei van het BBP en de economische bedrijvigheid koste wat kost in stand worden gehouden om te voorkomen dat de werkloosheid stijgt? Gaat het om de zorg voor de meest kwetsbare leden van onze gemeenschap en het brengen van offers voor elkaar? Is het iets daartussenin en, zo ja, welke afwegingen zijn erbij betrokken? Sommige filosofische stromingen, zoals libertarisme (waarvoor individuele vrijheid het belangrijkste is) en utilitarisme (waarvoor het streven naar het beste resultaat voor het grootste aantal logischer is) kunnen zelfs betwisten dat het algemeen welzijn een zaak is die de moeite waard is om na te streven, maar kunnen conflicten tussen concurrerende moraaltheorieën worden opgelost? De pandemie bracht ze aan de kook, met felle discussies tussen tegengestelde kampen. Veel beslissingen die als 'koud' en rationeel worden aangemerkt, en die uitsluitend worden gedreven door economische, politieke en sociale overwegingen, worden in feite sterk beïnvloed door moraalfilosofie - het streven om een theorie te vinden die kan verklaren wat we zouden moeten doen. Eigenlijk zou bijna elke beslissing met betrekking tot de beste manier om met de pandemie om te gaan, kunnen worden geherformuleerd als een ethische keuze, waaruit

blijkt dat menselijke praktijken in bijna alle gevallen onder morele overwegingen werken. Zal ik geven aan degenen die niets hebben en empathie tonen aan degenen wier mening verschilt van de mijne?

Pag 166 - Is het in orde te liegen tegen het publiek voor een groter goed?

Mr Schwab & Co hebben daar duidelijk geen probleem mee !

Is het acceptabel om mijn burens die besmet zijn met COVID-19 niet te helpen? Zal ik een aantal werknemers ontslaan in de hoop mijn bedrijf draaiende te houden voor de anderen? Is het oké om naar mijn vakantiehuis te vluchten voor mijn eigen verhoogde veiligheid en comfort, of moet ik het aanbieden aan iemand wiens behoefte groter is dan de mijne? Zal ik het bevel tot opsluiting negeren om een vriend of familielid te helpen? Elke beslissing, groot of klein, heeft een ethische component, en de manier waarop we op al deze vragen reageren, is wat ons uiteindelijk in staat stelt om naar een beter leven te streven. **Hier ben ik het dan weer mee eens, het feit dat Mr Schwab die vragen stelt toont wel heel duidelijk aan dat hij zich goed bewust is van dit soort afwegingen, helaas heeft hij, net zoals al zijn medeplichtigen wereldwijd, niet het eergevoel gehad om juiste, nobele, beslissingen te maken.**

Zoals alle noties van moraal filosofie, is het idee van algemeen welzijn ongrijpbaar en betwistbaar. Sinds het begin van de pandemie heeft het furieuze debatten uitgelokt over het al dan niet gebruiken van een utilitaire calculus bij het proberen de pandemie te temmen of om vast te houden aan het heilige principe van heiligheid van het leven.

Niets kristalliseert de kwestie van ethische keuze meer dan het debat dat woedde tijdens de aanvankelijke lockdowns over de afweging tussen volksgezondheid en de lust voor groei. Zoals we eerder zeiden, hebben bijna alle economen de mythe ontkracht dat het opofferen van een paar levens de economie zal redden, maar ongeacht het oordeel van deze experts gingen het debat en de argumenten gewoon door. In het bijzonder in de VS, maar niet uitsluitend, waren sommige beleidsmakers van mening dat het gerechtvaardigd was om de economie levenslang te waarderen, en steunden ze een beleidskeuze die ondenkbaar zou zijn geweest in Azië of Europa, waar dergelijke uitspraken zouden hebben gelijkgesteld met het plegen van politieke zelfmoord. **(Hier wordt nog maar eens gerefereerd naar Donald Trump, die natuurlijk zijn beleidskeuzes maakte basis van het feit dat hij zeer goed wist en weet, wat er werkelijk gaande is, ondanks, onder andere, de kwalijke rol van Anthony Fauci, de chef van het Centrum for Disease Control die hij van zijn voorganger geërfd had.) En Donald Trump was en is heus niet zo gek en zo misdadig van economische en psychische moord te plegen op het volk voor een virus dat ocharme een werkelijke mortaliteit heeft van 0,23%, zoals de griep dus. Het is dan ook om die en vele andere redenen dat het Amerikaanse volk hem op handen draagt, ook al deed de mainstreammedia, ginder volledig in eigendom van de wereldelite, ik dacht Rockefeller en Rothschilds, maar mogelijk ook nog van enkele anderen, dagelijks, net zoals de Europese media, hun uiterste best om de perceptie over hem zo negatief mogelijk te beïnvloeden.**

(Dit besef verklaart waarschijnlijk de overhaaste terugtrekking van de Britse premier Johnson van een aanvankelijk beleid dat kudde-immuniteit bepleit, vaak door experts en de media geportretteerd als een voorbeeld van sociaal darwinisme). **(Dit zal wel geweest zijn omdat hij er van jullie, het clubje samenzweerdere, opdracht tot gekregen had.)** Het geven van prioriteit aan zaken boven het leven heeft een lange traditie, die loopt van de kooplieden van Siena tijdens de Grote Plaag tot die van Hamburg die probeerden de

cholera-uitbraak van 1892 te verbergen. **Super cynisch, want dat is precies wat Mr Schwab & Co gedaan hebben, prioriteit geven aan zaken boven het Leven, boven het Leven van velen van ons !**

Het lijkt echter bijna ! ongerijmd dat het vandaag de dag zou blijven bestaan, met alle de medische kennis en wetenschappelijke gegevens waarover we beschikken. Het argument van sommige groepen, zoals "Americans for Prosperity", is dat recessies mensen doden. Dit, hoewel ongetwijfeld waar, is een feit dat zelf geworteld is in beleidskeuzes op basis van ethische overwegingen. **Ik denk dat Mr Schwab echt wel moet zwijgen over ethiek**

Pag 167 - In de VS doden recessies inderdaad veel mensen vanwege de afwezigheid of beperkte aard van elk sociaal vangnet wat ze maakt levensbedreigend. Hoe? Wanneer mensen hun baan verliezen zonder staatssteun en zonder gezondheidsverzekeringen, hebben ze de neiging om "van wanhoop te sterven" door zelfmoorden, drugsoverdoses en alcoholisme, zoals aangetoond en uitgebreid geanalyseerd door Anne Case en Angus Deaton.

Economische recessies veroorzaken ook sterfgevallen buiten de VS, maar beleidskeuzes in termen van ziektekostenverzekering en bescherming van werknemers kunnen ervoor zorgen dat die er aanzienlijk minder zijn. **(Dit is weer pure psychologische manipulatie, dat beleidskeuzes die de illusie van bescherming geven de beste zijn. Ik heb er een donkerbruin vermoeden van dat dit moet dienen om ervoor te zorgen dat u voor dat type "veiligheid" zal kiezen wanneer hij met zijn great reset en zijn wereldregering afkomt natuurlijk....**

Dit is uiteindelijk een morele keuze over of de kwaliteiten van individualisme prioriteit moeten krijgen of die welke het lot van de gemeenschap begunstigen. Het is zowel een individu als een collectieve keuze (die kan worden uitgedrukt door middel van verkiezingen) **(yeah, righth, vooral omdat verkiezingen toch ook maar een illusie van keuze geven, gezien alle poppenkastspelers toch in de zak zitten van de elite, waardoor er enkel ogenschijnlijke, maar geen werkelijke verschillen, in hun beleid zitten. En anders hebben ze nog altijd die stemcomputers, waarmee het makkelijk is van een overwinning te behalen, zoals al vele jaren in vele landen het geval is.** maar het voorbeeld van de pandemie toont dat zeer individualistische maatschappijen niet zo goed zijn in het uitdrukken van solidariteit.

In het onmiddellijk post-pandemische tijdperk, na de eerste golf begin 2020 en in een tijd waarin veel economieën over de hele wereld in diepe recessies afglijden, lijkt het perspectief van ernstigere lockdowns politiek ondenkbaar. Zelfs de rijkste landen kunnen het zich niet "veroorloven" om voor onbepaalde tijd een lockdown te doorstaan, zelfs niet een jaar of zo. De gevolgen, met name in termen van werkloosheid, zouden verschrikkelijk zijn, resulterend in dramatische gevolgen voor de armsten van de samenleving en voor het individuele welzijn in het algemeen. Zoals de econoom en filosoof Amartya Sen het verwoordde: "De aanwezigheid van ziekten doodt mensen, en de afwezigheid van levensonderhoud doodt ook mensen." zal noodzakelijkerwijs complexe kosten-batenanalyses en soms zelfs een 'wrede' utilitaire calculus met zich meebrengen. Elke beleidsbeslissing wordt een buitengewoon delicaat compromis tussen het redden van zoveel mogelijk levens en het zo volledig mogelijk laten draaien van de economie. Bio-ethici en moraalfilosofen maken vaak ruzie over het tellen van verloren of geredde levensjaren in plaats van alleen het aantal sterfgevallen dat zich heeft voorgedaan of dat had kunnen worden vermeden. Peter Singer,

hoogleraar bio-ethiek en auteur van *The Life You Can Save*, is een prominente stem onder degenen die vasthouden aan de theorie dat er rekening moet worden gehouden met het aantal verloren levensjaren, niet alleen met de aantal verloren levens.

Pag 168 Hij geeft het volgende voorbeeld: in Italië, is de gemiddelde leeftijd van degenen die aan COVID-19 overlijden is bijna 80 jaar, wat ons ertoe zou kunnen aanzetten om de volgende vraag te stellen: hoeveel levensjaren gingen verloren in Italië, gezien het feit dat veel van de mensen die aan het virus stierven, niet alleen bejaard waren, maar ook onderliggende medische aandoeningen hadden? Sommige economen schatten grofweg dat Italianen er misschien gemiddeld drie jaar leven van verloren, een heel ander resultaat in vergelijking met de 40 of 60 jaar van het leven dat verloren gaat als tal van jonge mensen omkomen als gevolg van oorlog.

Het doel van dit voorbeeld is dit: tegenwoordig heeft bijna iedereen over de hele wereld een mening of de lockdown in haar of zijn land te zwaar of niet ernstig genoeg was, of het had moeten worden verkort of verlengd, of het op de juiste manier op zijn plaats of niet, of het nu naar behoren werd gehandhaafd of niet, waarbij de kwestie vaak wordt omschreven als een "objectief feit". In werkelijkheid worden al deze oordelen en uitspraken die we voortdurend maken bepaald door onderliggende ethische overwegingen die bij uitstek persoonlijk zijn. Simpel gezegd, wat we blootleggen als feiten of meningen, zijn morele keuzes die de pandemie heeft blootgelegd. Ze zijn gemaakt in naam van wat we denken dat goed of fout is en daarom definiëren ze ons als wie we zijn. Slechts een eenvoudig voorbeeld om het punt te illustreren: de WHO en de meeste nationale gezondheidsautoriteiten bevelen aan om in het openbaar een masker te dragen. **Vreemd, gezien vele virologen en ook de WHO, al heel vaak van mening veranderd zijn daarover en het momenteel, in februari 2021, niet aanbevelen.** Wat werd beschouwd als een epidemiologische noodzaak en een gemakkelijke risicobeperkende maatregel, is uitgegroeid tot een politiek slagveld. In de VS en ook, maar in mindere mate, in een paar andere landen, is de beslissing om al dan niet een masker te dragen politiek beladen geworden, aangezien het wordt beschouwd als een inbreuk op de persoonlijke vrijheid. Maar achter de politieke verklaring is het weigeren om in het openbaar een masker te dragen een morele keuze, net als de beslissing om er een te dragen. Zegt dit ons iets over de morele principes die ten grondslag liggen aan onze keuzes en beslissingen? Waarschijnlijk wel. **Manipulatie, de maskers beschermen niet tegen virussen, zoals ook aangegeven op de verpakkingen trouwens. Ook zijn het vooral degenen die onderzoek naar de feiten hebben gedaan, zowel op virologisch gebied betreft dit virus, als naar het negatieve effect ervan op de gezondheid, als naar de werkelijke reden van al die maatregelen, waaronder de muilkorfplicht, die weigeren er eentje te dragen, omdat ze weigeren van zich naar een dergelijke misdadige agenda te plooiën.**

De pandemie dwong ons ook om het cruciale belang van eerlijkheid te (her) overwegen, een zeer subjectieve notie, maar toch essentieel voor maatschappelijke harmonie. **Mr Schwab zou eigenlijk het woord eerlijkheid niet in de mond mogen nemen ...**

Pag 169 - Rekening houden met eerlijkheid herinnert ons eraan dat sommige van de meest fundamentele aannames die we in de economie maken een moreel element in zich hebben. Moet er bijvoorbeeld rekening worden gehouden met eerlijkheid of rechtvaardigheid bij het kijken naar de wetten van vraag en aanbod? En wat zegt de reactie ons over onszelf? Dit wezenlijke morele probleem kwam naar voren tijdens de meest acute fase van de pandemie begin 2020, toen tekorten aan enkele basisbehoeften (zoals olie en toiletpapier) en essentiële benodigdheden voor het omgaan met COVID-19 (zoals maskers en ventilatoren)

begonnen voor te komen. . Wat was de juiste reactie? Laten de wetten van vraag en aanbod hun magie werken zodat de prijzen hoog genoeg stijgen en de markt vrijmaken? Of liever de vraag of zelfs de prijzen een tijdje reguleren? In een beroemd artikel uit 1986 hebben Daniel Kahneman en Richard Thaler (die vervolgens de Nobelprijs voor de economie kregen) deze kwestie onderzocht en geconcludeerd dat stijgende prijzen in geval van nood eenvoudigweg onaanvaardbaar zijn vanuit maatschappelijk oogpunt, omdat het als oneerlijk zal worden ervaren. Sommige economen zullen misschien beweren dat hogere prijzen als gevolg van vraag en aanbod effectief zijn in zoverre ze paniekaankopen ontmoedigen, maar de meeste mensen zouden denken dat dit een kwestie is die weinig te maken heeft met economie en meer met een gevoel van eerlijkheid. van moreel oordeel. De meeste bedrijven begrijpen dit: het verhogen van de prijs van een goed dat nodig is in een extreme situatie zoals een pandemie, vooral als het een masker of handdesinfecterend middel is, is niet alleen beledigend, maar druist in tegen wat moreel en sociaal aanvaardbaar wordt geacht. Om deze reden verbood Amazon prijsgutsen op zijn site, en grote winkelketens reageerden op de tekorten niet door de prijs van de goederen te verhogen, maar door de hoeveelheid die elke klant kon kopen te beperken.

Het is moeilijk te zeggen of deze morele overwegingen een reset vormen en of ze een langdurig postcoronavirus-effect zullen hebben op onze attitudes en ons gedrag. We zouden op zijn minst kunnen aannemen dat we ons nu meer individueel bewust zijn van het feit dat onze beslissingen doordrenkt zijn met waarden en geïnformeerd zijn door morele keuzes. Hieruit zou kunnen volgen dat, als we (maar het is een grote 'als') in de toekomst de houding van eigenbelang verlaten die zo veel van onze sociale interacties vervuilt, we misschien meer aandacht kunnen geven voor zaken als inclusiviteit en eerlijkheid.

Pag 170 - Oscar Wilde had dit probleem al in 1892 onder de aandacht gebracht toen hij een cynicus afbeeldde als "een man die de prijs van alles weet en de waarde van niets".

Pag 171

3.2. Geestelijke gezondheid en welzijn

Al jaren overspoelt een groot deel van de wereld een epidemie van geestelijke gezondheid. De pandemie heeft het al verergerd en zal dat blijven doen. De meeste psychologen (en zeker al degenen met wie we spraken) lijken het eens te zijn met het oordeel van een van hun leeftijdsgenoten in mei 2020: "De pandemie heeft een verwoestend effect gehad op de geestelijke gezondheid."

In tegenstelling tot lichamelijke ziekten, komen mensen met psychische problemen vaak voor wonden die onzichtbaar zijn voor het blote oog van een niet-professional. Toch rapporteren specialisten in de geestelijke gezondheidszorg in het afgelopen decennium een explosie van psychische problemen, variërend van depressie en zelfmoord door psychose en verslavende stoornissen. In 2017 leden een naar schatting 350 miljoen mensen over de hele wereld aan een depressie. Op dat moment voorspelde de WHO dat depressie wereldwijd de tweede hoofdoorzaak van ziektelast zou worden tegen 2020 en dat het de ischemische hartziekte zou inhalen als de belangrijkste oorzaak van ziektelast in 2030. In de VS, heeft de CDC in 2017 geschat dat depressie meer dan 26% van de volwassenen treft. Ongeveer 1 op de 20 meldt matig tot ernstige symptomen. Op dat moment voorspelde het ook dat 25% van de Amerikaanse volwassenen gedurende het jaar zouden aan een psychische aandoening lijden en bijna 50% zou tijdens hun leven minstens één psychische aandoening ontwikkelen.

Vergelijkbare cijfers (maar misschien niet zo ernstig) en trends bestaan in de meeste landen over de hele wereld. Op de werkplek is de kwestie van geestelijke gezondheid is een van de grote olifanten in de bedrijfsruimte. De epidemie van werkgerelateerde stress, depressie en angst lijkt steeds erger te worden. Als een onthullend voorbeeld, in 2017-2018 in het VK, waren stress, depressie en angst goed voor meer dan de helft (57%) van het totale verloren werkdagen tengevolge van gezondheidsproblemen.

Voor veel mensen zal het doorkruisen van de COVID-19-pandemie worden gedefinieerd als een persoonlijk trauma. De toegebrachte littekens kunnen jaren aanhouden. **(Hij weet het dan toch, wat ze de mensen ermee aandoen.)** Om te beginnen, in de eerste maanden van de uitbraak, was het maar al te gemakkelijk het slachtoffer te worden van vooroordelen (beschikbaarheidsheuristiek) en gewoontes.

Pag 172 - Deze twee mentale snelkoppelingen zorgden ervoor dat we geobsedeerd herkauwden over de pandemie en de gevaren ervan (beschikbaarheidsheuristiek zorgt ervoor dat we vertrouwen op onmiddellijke voorbeelden die in ons opkomen bij het evalueren van iets en opvallendheid maakt ons vatbaarder om ons te concentreren op dingen die prominenter of emotioneel opvallender zijn). Maandenlang werd COVID-19 bijna het enige nieuws, nieuws dat onvermijdelijk vrijwel uitsluitend slecht was. Niet-aflatende meldingen van sterfgevallen, besmettelijke gevallen en alle andere dingen die mis kunnen gaan, samen met emotioneel geladen beelden, zorgden ervoor dat onze collectieve verbeeldingskracht op hol slaat in termen van zorgen over onszelf en onze naaste dierbaren. Zo'n alarmerende atmosfeer had rampzalige gevolgen voor ons geestelijk welzijn.

Mr Schwab weet dus precies in wat voor een mentale toestand ze de mensen hebben gebracht, hoe deze psychisch zouden reageren op de niet aflatende stroom van nepnieuws en opgeblazen cijfers, dat komt hier wel heel duidelijk uit naar voren.

Bovendien kan door de media versterkte angst erg besmettelijk zijn. !!!

Dit alles leidde tot een realiteit die zo voor velen neerkwam op een persoonlijke tragedie, of deze nu werd bepaald door de economische impact van inkomensverlies en banenverlies en / of de emotionele impact van huiselijk geweld, acuut isolement en eenzaamheid of het onvermogen om op de juiste manier te rouwen om overleden geliefde degenen.

Mensen zijn inherent sociale wezens. Gezelschap en sociale interacties zijn een essentieel onderdeel van onze menselijkheid. Als we ze niet hebben, merken we dat ons leven op zijn kop staat. Sociale relaties worden in belangrijke mate uitgewist door opsluitingsmaatregelen en fysieke of sociale afstand, en, in het geval van de COVID-19 lockdowns, gebeurde dit in een tijd van verhoogde angst toen we ze het meest nodig hadden. Rituelen die inherent zijn aan onze menselijke conditie - handdrukken, knuffels, kussen en vele andere - werden onderdrukt. Eenzaamheid en isolement waren het gevolg.

Denk eraan dat we in voorgaande hoofdstukken al gelezen hebben dat Mr Schwab dit blijvend wil maken !

Voorlopig weten we niet of en wanneer we volledig naar onze oude manier van leven kunnen terugkeren. Hoezo ? Daarstraks zei hij dat dat nooit het geval zal zijn, dat we ook in de post-pandemische wereld zouden moeten telewerken, op afstand studeren en sporten enz, dat kleine bedrijven nooit meer zouden economisch herstellen omdat we bijvoorbeeld nooit meer op restaurant zouden kunnen gaan maar enkel het eten

per drone aan huis toegeleverd kunnen krijgen, idem voor boodschappen enz, maar dan vooral uit milieu-overwegingen!

In elk stadium van de pandemie, maar vooral tegen het einde van de lockdowns, blijft mentaal ongemak een risico, zelfs nadat de periode van acute stress voorbij is, iets dat psychologen het "derde kwartaalfenomeen" hebben genoemd met betrekking tot mensen die langdurig geïsoleerd leven (zoals poolreizigers of astronauten): tegen het einde van hun missie ervaren ze vaak problemen en spanningen. Net als deze mensen, maar op planetaire schaal, heeft ons collectieve gevoel van mentaal welzijn een zeer zware klap gekregen. Nu we de eerste golf hebben afgehandeld, anticiperen we nu op een andere die wel of niet komt, en deze giftige emotionele mix dreigt een collectieve staat van ongemak te bewerkstelligen.

Pag 173 - Het onvermogen om plannen te maken of deel te nemen aan specifieke activiteiten die vroeger intrinsiek deel uitmaakten van ons normale leven en vitale bronnen van plezier (zoals familie en vrienden in het buitenland bezoeken, vooruit plannen voor het volgende semester op de universiteit, solliciteren naar een nieuwe baan) hebben het potentieel om ons verward en gedemoraliseerd achter te laten. Voor veel mensen zullen de spanningen en stress van de onmiddellijke dilemma's die volgden op het einde van de lockdowns maanden duren. **Hier doet ie weer alsof er ook een einde komt aan de lockdowns, dus aan onze vrijheidsberoving....** Is het veilig om met het openbaar vervoer te gaan? Is het te riskant om naar een favoriet restaurant te gaan? Is het gepast om dit oudere familielid of vriend te bezoeken? Deze zeer banale beslissingen zullen nog lange tijd besmet zijn met een gevoel van angst - vooral voor degenen die kwetsbaar zijn vanwege hun leeftijd of gezondheidstoestand.

Op het moment van schrijven (juni 2020) is de impact van de pandemie in termen van geestelijke gezondheid niet algemeen te kwantificeren of in te schatten, maar de brede contouren zijn bekend. In een notendop: 1) personen met reeds bestaande psychische aandoeningen zoals depressie zullen in toenemende mate last hebben van angststoornissen; 2) maatregelen om sociaal afstand te nemen, zelfs nadat ze zijn teruggedraaid, hebben de geestelijke gezondheidsproblemen verergerd; 3) in veel gezinnen zal het inkomensverlies als gevolg van werkloosheid mensen in het fenomeen "de dood der wanhoop" storten; 4) huiselijk geweld en misbruik, met name tegen vrouwen en kinderen, zullen toenemen zolang de pandemie voortduurt; en 5) "kwetsbare" mensen en kinderen - degenen die in zorg zijn, de sociaaleconomische kansarmen en de gehandicapten die een bovengemiddeld niveau van ondersteuning nodig hebben - zullen in het bijzonder het risico lopen op een grotere geestelijke nood. Laten we hieronder enkele hiervan in meer detail bekijken.

Voor velen deed zich een explosie van mentale problemen voor tijdens de eerste maanden van de pandemie en zal zich verder ontwikkelen in het post-pandemie-tijdperk. In maart 2020 (bij het begin van de pandemie), publiceerde een groep onderzoekers een studie in The Lancet die ontdekte dat opsluitingsmaatregelen een reeks van ernstige gevolgen voor de geestelijke gezondheid, zoals trauma, verwarring en woede.

Een groot deel van de wereldbevolking heeft in verschillende mate onder stress te lijden gehad, ook degenen die de meest ernstige mentale problemen konden vermijden .

Pag 174- Allereerst is het bij degenen die al vatbaar zijn voor psychische problemen dat de uitdagingen inherent aan de reactie op het coronavirus (lockdowns, isolatie, angst) zal worden verergerd. Sommigen zullen de storm doorstaan, maar voor bepaalde personen, zou

een diagnose van depressie of angst kunnen escaleren tot een acute klinische episode. Er zijn ook een significant aantal mensen dat voor het eerst symptomen vertoonde van ernstige stemmingsstoornis zoals manie, tekenen van depressie en diverse psychotische ervaringen. Deze werden allemaal rechtstreeks door gebeurtenissen veroorzaakt of indirect verband houdt met de pandemie en de lockdowns, zoals isolatie en eenzaamheid, angst om de ziekte op te lopen, het verliezen van een baan, rouwverwerking en zorgen over familieleden en vrienden. In mei 2020 heeft de National Health Service England's Klinisch directeur voor geestelijke gezondheid een parlementaire commissie verteld dat de "vraag naar geestelijke gezondheidszorg 'Significant' zou toenemen als de lockdown eenmaal was beëindigd en zij mensen zouden zien gedurende jaren een behandeling voor trauma zouden nodig hebben. Er is geen reden om aan te nemen dat het elders anders zou zijn.

Huiselijk geweld is tijdens de pandemie toegenomen. Het blijft moeilijk om de precieze toename te meten vanwege het grote aantal gevallen dat niet wordt gemeld, maar het is niettemin duidelijk dat de toename van incidenten werd aangewakkerd door een combinatie van angst en economische onzekerheid. Met de lockdowns kwamen alle noodzakelijke ingrediënten voor een toename van huiselijk geweld samen: isolatie van vrienden, familie en werk, de gelegenheid voor constant toezicht door en fysieke nabijheid van een gewelddadige partner (vaak zelf onder meer stress), en beperkte of geen opties om te ontsnappen. De omstandigheden van lockdown vergrootten het bestaande beledigende gedrag, waardoor slachtoffers en hun kinderen buitenshuis weinig of geen uitstel kregen. Projecties van het Bevolkingsfonds van de Verenigde Naties geven aan dat als huiselijk geweld met 20% toeneemt tijdens periodes van lockdown, er in 2020 nog eens 15 miljoen gevallen van intiem partnergeweld zouden zijn bij een gemiddelde lockdown-duur van drie maanden, 31 miljoen gevallen voor een gemiddelde lockdown van zes maanden, 45 miljoen voor een gemiddelde lockdown van negen maanden en 61 miljoen als de gemiddelde lockdown-periode een jaar zou duren. Dit zijn globale projecties, inclusief alle 193 VN-lidstaten, en vertegenwoordigen hoge hoeveelheden van onderrapportage die kenmerkend zijn voor gendergerelateerd geweld. **Ben ik het alleen, die hierbij een gevoel krijgt dat het Mr Schwab & Co niet alleen niet kan schelen maar dat ze er zelfs genoeg in scheppen ? Het lijkt bijna alsof hij erover opschept !**

Pag 175 - Alles bij elkaar zijn er in totaal 15 miljoen gevallen van gendergerelateerd geweld voor elke drie maanden dat een lockdown doorgaat.

Het is moeilijk te voorspellen hoe huiselijk geweld zich zal ontwikkelen in het post-pandemische tijdperk. De omstandigheden van ontbering zullen het waarschijnlijker maken, maar veel zal afhangen van de manier waarop individuele landen de twee wegen bepalen waarlangs huiselijk geweld plaatsvindt: 1) de vermindering van inspanningen op het gebied van preventie en bescherming, sociale diensten en zorg; en 2) de gelijktijdige toename van de incidentie van geweld.

Dit subhoofdstuk wordt afgesloten met een punt dat misschien anekdotisch lijkt, maar dat enige relevantie heeft gekregen in een tijdperk van meedogenloze online vergaderingen die zich in de nabije toekomst zouden kunnen uitbreiden: zijn videogesprekken en geestelijk welzijn slechte bedgenoten? Tijdens de lockdowns waren videogesprekken voor velen een persoonlijke en professionele redder in nood, waardoor we menselijke connecties,

langeafstandsrelaties en connecties met onze collega's konden onderhouden. Maar ze hebben ook een fenomeen van mentale uitputting veroorzaakt, gepopulariseerd als "Zoom-vermoeidheid": een voorwaarde die van toepassing is op het gebruik van elke video-interface. Tijdens de lockdowns werden schermen en video's zo veel gevraagd voor communicatiedoeleinden dat dit gelijk stond aan een nieuw sociaal experiment dat op grote schaal werd uitgevoerd. De conclusie: onze hersenen vinden het moeilijk en soms verontrustend om virtuele interacties uit te voeren, vooral als en wanneer dergelijke interacties de quasi-totaliteit van onze professionele en persoonlijke uitwisselingen verklaren. Wij zijn sociale dieren voor wie de vele kleine en vaak non-verbale signalen die normaal gesproken optreden tijdens fysieke sociale interacties essentieel zijn in termen van communicatie en wederzijds begrip. Als we met iemand in levende lijve praten, concentreren we ons niet alleen op de woorden die ze zeggen, maar concentreren we ons ook op een veelvoud aan infra-taalsignalen die ons helpen de uitwisseling die we hebben te begrijpen: is het onderlichaam van de persoon tegenover ons of weggedraaid? Wat zijn hun handen aan het doen? Wat is de toon van hun algemene lichaamstaal? Hoe ademt de persoon? Een videogesprek maakt de interpretatie van deze non-verbale signalen met een subtiele betekenis onmogelijk, en het dwingt ons om ons uitsluitend te concentreren op woorden en gezichtsuitdrukkingen die soms worden veranderd door de kwaliteit van de video.

Pag 176 - Tijdens een virtueel gesprek hebben we niets anders dan intens, langdurig oogcontact, dat gemakkelijk intimiderend of zelfs bedreigend kan worden, vooral wanneer er een hiërarchische relatie bestaat. Dit probleem wordt vergroot door de "galerij"-weergave, wanneer de centrale visie van onze hersenen het risico loopt te worden uitgedaagd door het grote aantal mensen dat te zien is. Er is een drempel waarboven we niet zoveel mensen tegelijk kunnen decoderen. Psychologen hebben hier een woord voor: "continue gedeeltelijke aandacht". Het is alsof onze hersenen tevergeefs proberen te multitasken. Aan het einde van de oproep overweldigt de constante zoektocht naar non-verbale signalen die niet kunnen worden gevonden, gewoon onze hersenen. We krijgen het gevoel dat we geen energie meer hebben en blijven achter met een gevoel van diepe ontevredenheid. Dit heeft op zijn beurt een negatief effect op ons gevoel van mentaal welzijn.

De impact van de COVID-19 heeft geleid tot een bredere en diepere reeks psychische gezondheidsproblemen die een groter deel van de bevolking treffen, van wie velen in de nabije toekomst zouden zijn gespaard als de pandemie er niet was geweest. In deze termen bezien, heeft het coronavirus de geestelijke gezondheidsproblemen versterkt en niet gereset. Wat de pandemie echter heeft bereikt met betrekking tot de geestelijke gezondheid, zoals in zoveel andere domeinen, is de versnelling van een reeds bestaande trend; hierdoor is het publieke bewustzijn van de ernst van het probleem vergroot. Geestelijke gezondheid, de belangrijkste factor die de tevredenheid van mensen met hun leven beïnvloedt, was al op het radarscherm van beleidsmakers te zien. In het post-pandemie-tijdperk kunnen deze kwesties nu de prioriteit krijgen die ze verdienen. Dit zou inderdaad een vitale reset betekenen.

Pag 177

3.3. Veranderende prioriteiten

Er is al veel geschreven over de manier waarop de pandemie ons zou kunnen veranderen - hoe we over dingen denken en hoe we dingen doen. Toch bevinden we ons nog in een pril stadium we weten nog niet eens of de pandemie achter de rug is) en bij gebrek aan gegevens en onderzoek zijn alle vermoedens over ons toekomstige zelf hoogst speculatief. Desalniettemin kunnen we enkele mogelijke veranderingen voorzien die aansluiten bij de

macro- en microkwesties die in dit boek worden besproken. COVID-19 kan ons dwingen onze innerlijke problemen aan te pakken op manieren die we voorheen niet hadden overwogen. We kunnen onszelf enkele fundamentele vragen gaan stellen die zonder de crisis en de lockdowns nooit zouden zijn opgekomen, en daarmee onze mentale kaart opnieuw instellen.

Existentiële crises zoals de pandemie confronteren ons met onze eigen angsten en angsten en bieden grote mogelijkheden voor introspectie. Ze dwingen ons om de vragen te stellen die er echt toe doen en kunnen ons ook creatiever maken in ons antwoord. De geschiedenis leert dat nieuwe vormen van individuele en collectieve organisatie vaak ontstaan na economische en sociale depressies. We hebben al voorbeelden gegeven van pandemieën uit het verleden die de loop van de geschiedenis radicaal hebben veranderd. In tijden van tegenspoed gedijt innovatie vaak - de noodzaak wordt al lang erkend als de moeder van de uitvinding. Dit kan in het bijzonder het geval blijken te zijn voor de COVID-19-pandemie die velen van ons dwong te vertragen en ons meer tijd gaf om na te denken, weg van het tempo en de razernij van onze 'normale' wereld (met de zeer belangrijke uitzondering natuurlijk, van de tientallen miljoenen heroïsche arbeiders in de gezondheidszorg, supermarkten en supermarkten, en ouders met jonge kinderen of mensen die zorgen voor bejaarde of gehandicapte familieleden die constante aandacht nodig hebben). De pandemie bood zoals het deed de geschenken van meer tijd, meer stilte, meer eenzaamheid (zelfs als een overmaat van de laatste soms tot eenzaamheid leidde), en bood de gelegenheid om dieper na te denken over wie we zijn, wat er echt toe doet en wat we willen, zowel als individu als als samenleving. Deze periode van gedwongen collectieve reflectie zou kunnen leiden tot een gedragsverandering die op zijn beurt een diepere heroverweging teweeg zal brengen van onze overtuigingen en overtuigingen. **Tot hier ben ik het met hem eens in dit hoofdstuk.**

Pag 178 - Dit zou kunnen resulteren in een verschuiving in onze prioriteiten die op zijn beurt onze benadering van vele aspecten van ons dagelijks leven zou beïnvloeden: hoe we ons socialiseren, zorgen voor onze familieleden en vrienden, sporten, onze gezondheid beheren, winkelen, onze kinderen opvoeden en zelfs hoe we onze positie in de wereld zien. Steeds vaker komen voor de hand liggende vragen naar voren, zoals: weten we wat belangrijk is? Zijn we te egoïstisch en te veel op onszelf gericht? Geven we een te hoge prioriteit en te veel tijd aan onze carrière? Zijn we slaven van het consumentisme? In het post-pandemische tijdperk, dankzij de pauze die het sommigen van ons bood, kunnen onze reacties heel goed zijn geëvolueerd in vergelijking met wat ons pre-pandemische zelf zou hebben geantwoord.

Laten we op een willekeurige en niet-exclusieve manier eens kijken naar enkele van deze mogelijke veranderingen waarvan de waarschijnlijkheid dat ze zich voordoen, naar onze mening, zelfs als deze niet erg hoog is, niettemin groter is dan algemeen wordt aangenomen.

3.3.1. Creativiteit

Het is misschien een cliché om te zeggen dat "wat ons niet doodt, ons sterker maakt", maar Friedrich Nietzsche had een punt. Niet iedereen die een pandemie overleeft, komt er sterker uit tevoorschijn, verre van. Een paar individuen doen dat echter, met acties en prestaties die op dat moment misschien marginaal klinken, maar achteraf gezien een enorme impact

hebben gehad. Creatief ingesteld zijn helpt. Dus op het juiste moment op de juiste plek zijn (zoals in de juiste branche). Het lijkt bijvoorbeeld weinig twijfel dat we de komende jaren getuige zullen zijn van een explosie van creativiteit bij start-ups en nieuwe ondernemingen in de digitale en biotechnologische ruimtes. De pandemie heeft de volgende wind in de zeilen van beide geblazen, wat suggereert dat we veel vooruitgang en innovatie zullen zien van de kant van de meest creatieve en originele individuen in deze sectoren. De meest begaafde ondernemers hebben een velddag!

Hetzelfde zou kunnen gebeuren op het gebied van wetenschap en kunst. Illustere afleveringen uit het verleden bevestigen dat creatieve personages gedijen in lockdown. **Tot hier ben ik het ook met hem eens.** Isaac Newton floreerde bijvoorbeeld tijdens de pest. Pag 179 - Toen Cambridge University moest sluiten in de de zomer van 1665 ging Newton na een uitbraak terug naar zijn familiehuis in Lincolnshire, waar hij meer dan een jaar verbleef.

Tijdens deze periode van gedwongen isolatie beschreven als *annus mirabilis* (een "opmerkelijk jaar"), hij had een uitstorting van creatieve energie dat de basis vormde voor zijn theorieën over zwaartekracht en optica en in het bijzonder de ontwikkeling van de inverse-kwadratische wet van zwaartekracht (er stond een appelboom naast het huis en het idee kwam naar hem toe terwijl hij de val van een appel vergeleek met de beweging van de orbitale maan.

Een soortgelijk principe van *creativiteit onder dwang* is van toepassing op literatuur en vormt de oorsprong van enkele van de beroemdste literaire werk in de westerse wereld. Geleerden stellen dat de sluiting van theaters in Londen gedwongen door de pest van 1593 Shakespeare geholpen zich tot poëzie te wenden. Dit is het moment waarop hij "Venus en Adonis", een populair verhalend gedicht waarin de godin smeekt om een kus van een jongen "om infectie van het gevaarlijke jaar te verdrijven". Een paar jaar later, aan het begin van de 17e eeuw, waren theaters in Londen daardoor vaker gesloten dan open door de builenpest. Een officiële regel bepaalde dat theateroptredens zouden moeten worden afgelast wanneer de doden veroorzaakt door de pest meer dan 30 mensen per week betrof. In 1606, was Shakespeare erg productief, juist omdat theaters waren gesloten door de epidemie en zijn gezelschap kon niet spelen. In slechts één jaar schreef hij "King Lear", "Macbeth" en "Antony and Cleopatra".

De Russische auteur Alexander Pushkin had een vergelijkbare ervaring. In 1830, na een cholera-epidemie die Nizhny Novgorod had bereikt, bevond hij zich opgesloten in een provinciaal landgoed. Plots voelde hij zich, na jaren van persoonlijke onrust, opgelucht, vrij en gelukkig. De drie maanden die hij in quarantaine doorbracht, waren de meest creatieve en productieve van zijn leven. Hij voltooide Eugene Onegin - zijn meesterwerk - en schreef een reeks schetsen, waarvan er één "A Feast during the Plague" heette.

We noemen deze historische voorbeelden van bloeiende persoonlijke creativiteit bij enkele van onze grootste artiesten tijdens een plaag of pandemie, niet om de catastrofale financiële impact die de COVID-19-crisis heeft op de wereld van cultuur en entertainment te minimaliseren of af te leiden, maar om te zorgen voor een glimp van hoop en een inspiratiebron.

Pag 180 - Creativiteit komt het meest voor in de culturele en artistieke sectoren van onze samenlevingen en de geschiedenis heeft aangetoond dat juist deze creativiteit een belangrijke bron van veerkracht kan blijken te zijn.

Er zijn veel van dergelijke voorbeelden. Dit is een ongebruikelijke vorm van reset, maar het zou ons niet moeten verbazen. Wanneer er verwoestende dingen gebeuren, gedijen creativiteit en vindingrijkheid vaak.

3.3.2. Tijd

In de roman van Joshua Ferris (2007) *Then We Came to the End* merkt een personage op: "Sommige dagen voelden langer aan dan andere. Sommige dagen voelden aan als twee hele dagen." Dit gebeurde op wereldwijde schaal als gevolg van de pandemie: het veranderde ons tijdsbesef. Te midden van hun respectievelijke lockdowns, verwezen veel mensen naar het feit dat de dagen in de opsluiting een eeuwigheid leken te duren, en toch gingen de weken verrassend snel voorbij. Met, nogmaals, de fundamentele uitzondering van degenen die in de "loopgraven" waren (alle essentiële werkers die we al hebben genoemd), voelden veel mensen in lockdown de gelijkheid van de dagen, met elke dag vergelijkbaar met de vorige en de volgende, en nauwelijks onderscheid tussen werkdagen en weekend. Het is alsof de tijd amorf en ongedifferentieerd is geworden, met alle markeringen en normale verdelingen verdwenen. In een fundamenteel andere context, maar binnen een vergelijkbare soort ervaring, bevestigen gevangenen die te maken hebben met de zwaarste en meest radicale vorm van opsluiting dit. "De dagen slepen en dan word je wakker en een maand is verstreken en je denkt: 'Waar is dat gebleven?'" Victor Serge, een Russische revolutionair die herhaaldelijk in de gevangenis zat, zei hetzelfde: "Er zijn snelle uren en zeer lange seconden." Zouden deze observaties sommigen van ons kunnen dwingen onze relatie met tijd te heroverwegen, beter te erkennen hoe kostbaar het is en het niet onopgemerkt voorbij te laten gaan? We leven in een tijdperk van extreme snelheid, waarin alles veel sneller gaat dan ooit, omdat technologie een cultuur van directheid heeft gecreëerd. In deze "real-time" samenleving waar alles meteen nodig en gewenst is, voelen we constant de behoefte aan tijd en hebben we het knagende gevoel dat het tempo van het leven steeds hoger wordt. Zou de ervaring van de lockdowns kunnen veranderen dit? Zouden we op ons eigen individuele niveau het equivalent ervaren van wat "just-in-time" leveringsketens zullen doen in het post-pandemische tijdperk - een onderdrukking van tijdversnelling ten gunste van een grotere veerkracht en gemoedsrust? Zou de noodzaak om psychologisch veerkrachtiger te worden ons dwingen te vertragen en ons meer bewust te worden van de voorbijgaande tijd? Misschien. Dit zou een van de onverwachte upsides van COVID-19 en de lockdowns. Het maakte ons meer bewust en gevoelig over de grote markers van

tijd: de kostbare momenten die we doorbrengen met vrienden en onze families, de seizoenen en de natuur, de ontelbare kleine dingen die wat tijd kosten (zoals praten met een vreemdeling, luisteren naar een vogel of bewonderen een kunstwerk) maar die bijdragen tot welzijn. De reset: in het post-pandemische tijdperk, hebben we misschien een andere waardering van tijd, en deze gebruiken om een groter geluksgevoel te vinden?

Tot hier ben ik het ook helemaal met hem eens, alleen de invulling van hoe deze dingen eruit kunnen zien is totaal aan mekaar tegenovergesteld. In mijn visie worden mensen echt niet gelukkiger door constant op elk vlak in de gaten te worden gehouden, niet zelf te mogen beslissen hoe ze welke sociale contacten onderhouden, wat ze al dan niet doen om hun brood mee te verdienen, enz, enz

Sinds de pandemie is uitgebroken, zijn er veel columns en analyses gewijd aan de impact die COVID-19 zal hebben op onze consumptiepatronen. Een groot aantal van hen stelt dat

we ons in het post-pandemische tijdperk meer bewust zullen worden van de gevolgen van onze keuzes en gewoonten en dat we zullen besluiten bepaalde vormen van consumptie te onderdrukken. Aan de andere kant van het spectrum voorspellen enkele analisten "wraakconsumptie", in de vorm van een sterke stijging van de uitgaven na afloop van de lockdowns, waarbij een sterke opleving van onze dierlijke geesten wordt voorspeld en een terugkeer naar de situatie van vóór de pandemie. De wraakconsumptie heeft nog niet plaatsgevonden. Misschien gebeurt het wel helemaal niet als er eerst een gevoel van zelfbeheersing ontstaat.

Het onderliggende argument ter ondersteuning van deze hypothese is het argument waarnaar we verwezen in het hoofdstuk over de milieu-reset: de pandemie heeft het grote publiek op dramatische wijze bewust gemaakt van de ernst van de risico's in verband met de aantasting van het milieu en de klimaatverandering.

Een verhoogd bewustzijn van en acute bezorgdheid over ongelijkheid, in combinatie met het besef dat de dreiging van sociale onrust reëel en onmiddellijk is en voor onze deur staat, zou hetzelfde effect kunnen hebben.

streven naar meer geluk. Hier komt de meester-manipulator weer boven, de milieu-reset wordt als feit in onze breinen gedeponereerd, vervolgens worden we herinnerd aan de pandemie, vervolgens wordt het woord "dramatisch" in ons onderbewustzijn geplant, het woord "risico's", "aantasting van het milieu" (nog eens), en het woord "klimaatverandering". Allemaal woorden die hij, door al wat hij eerder schreef erover en ons al vele jaren via hun media en andere medeplichtigen zijn ingeprent als samengevat: zeer onrustwekkend.

Dan gaat hij verder met het woord "combinatie", om het combineren van al die dingen in ons onderbewustzijn te verzekeren, de woorden "dreiging", "sociale onrust", reëel" om in ons onderbewustzijn te plakken dat het allemaal "echt" is, gevolgd door het woord "onmiddellijk", "voor onze deur, dus VLAKBIJ, om vervolgens te eindigen met de bewering dat al deze dingen "hetzelfde effect zouden kunnen hebben, streven naar meer geluk."

ZIET U HET, LIEVE MENSEN? Hoe er op duivelse wijze met onze breinen gefuickt wordt ?

Wanneer een omslagpunt is bereikt, begint extreme ongelijkheid het sociaal contract uit te hollen en leidt het in toenemende mate tot asociaal (zelfs crimineel) gedrag dat vaak tegen eigendom is gericht. **De angstmanipulatie gaat verder, angst voor "extreme ongelijkheid", het "uithollen van het sociaal contract", dan volgen de woorden "toenemende mate" om goed duidelijk te maken dat dat allemaal steeds erger zal worden, gevolgd door "asociaal" en "crimineel", en, "vaak tegen eigendom gericht", om het goed in onze breinen in te planten dat huis, have en leven bijgevolg in gevaar zijn.**

Ziet u de geslepen manier waarop we zo bang mogelijk worden gemaakt? Dat doet hij omdat niets zo verlamkend werkt als angst, bewuste en onbewuste. En zoals een kudde schapen die bang is en die veiligheid zoekt, zijn de meeste mensen dan maar al te bereid van achter de herder aan te lopen, omdat die hen belooft naar een veilige weide of stal te brengen. Weten de schapen veel dat de honden die de herder gebruikt om hen angst te moeten aanjagen voor hem werken, zodat de schapen precies in de richting lopen die de herder wil, en dat deze dit keer geen enkele intentie heeft hen naar een veilige weide te brengen, maar wel naar het slachthuis....

Als reactie daarop moeten de consumptiepatronen veranderen. Hoe zou dit kunnen uitpakken? Opvallende consumptie zou uit de gratie kunnen raken. Het hebben van het nieuwste, modernste model van wat dan ook zal niet langer een teken van status zijn, maar zal worden beschouwd als, in het beste geval, ouderwets en, in het slechtste geval, ronduit obscene. Positiesignalering zal op zijn kop worden gezet. Een boodschap over jezelf uitdragen door middel van een aankoop en pronken met dure "spullen" kan gewoon passé worden.

De valse herder laat hier zien hoe de veilige weide eruit ziet. Ook dat is om onze breinen te bespelen, dat voortdurend afwisselen tussen angst aanjagen en een beeld dat veilig lijkt te presenteren, een tactiek die we het afgelopen jaar constant hebben gezien via de media, van, speciaal daarvoor mekaar steeds afwisselende, virologen, politici en andere OPINIE-MAKERS!!!, gecombineerd met horrorbeelden, die niet echt waren, maar speciaal daarvoor gemaakt, zoals voor een film, van vermoede "dokters" die het zeiden "het niet meer aan te kunnen", mensen die in China dood neervielen op straat, (vervalste) statistische modellen, en allerlei mogelijk denkbare medische horrorscenario's, naast de voortdurende herhaling dat u, wanneer u een andere dringende zorg zou hebben dan Covid19, geen plek meer zou hebben in een ziekenhuis, waardoor u mogelijk zou komen te overlijden. (Wat, naast het veroorzaken van persoonlijke angst, er eveneens voor zorgde dat iedereen zich aan de maatregelen hield, want niemand wou verantwoordelijk zijn voor het feit dat de ziekenhuizen overbelast zouden geraken waardoor iemand anders mogelijk zou overlijden). Slim he ?

Eenvoudig gezegd: in een post-pandemische wereld die wordt geteisterd door werkloosheid, ondraaglijke ongelijkheden en angst voor het milieu, zal het opzichtige vertoon van rijkdom niet langer aanvaardbaar zijn.

Opnieuw: de woorden "pandemisch, geteisterd, werkloosheid, ondraaglijk, ongelijkheden, angst voor het milieu", gekoppeld aan de notie van geen opzichtig vertoon van rijkdom. (Is wat gewone mensen extern vertonen "opzichtige rijkdom"? Nee, dus...dit komt er in uw onderbewustzijn op neer dat het dat wel is, en dus niet langer zal kunnen. Geen auto meer, geen leuk huis, geen leuke kleding of een juweeltje of handtas meer enz.. want bij gewone mensen zijn die dingen bescheiden van aard, in tegenstelling tot bij de elite....

De weg vooruit kan worden geïnspireerd door het voorbeeld van Japan samen met enkele andere landen. Economen maken zich voortdurend zorgen over de mogelijke Japanificatie van de wereld (waarnaar we in het macro-gedeelte verwezen), maar er is een veel positiever Japanificatie-verhaal dat ons een idee geeft van waar we misschien willen gaan met betrekking tot consumptie. Japan bezit twee onderscheidende kenmerken die met elkaar verweven zijn: het heeft een van de laagste ongelijkheidsgraden van de hoge inkomenslanden, en het heeft sinds het uiteenspatten van de speculatieve zeepbel aan het eind van de jaren tachtig een lager niveau van opzichtige consumptie, waardoor het zich onderscheidt. Dus, het valt in de hogere inkomsten landen maar een lager niveau van opzichtige consumptie, bijna iedereen minder dus, want daarover gaat dat woordje "lager", in relatie tot "opzichtige consumptie", lager betekent dus niet "weg", wat erop neerkomt dat enkelen nog wel een "opzichtige consumptie" handhaven. Drie

keer raden welke bevolgingsklasse dat zou zijn ... en dat in een algemeen rijk land, want "hoog inkomstenland".

Vandaag de dag is de positieve waarde van minimalisme (viral gemaakt door de Marie Kondo serie), het levenslange streven naar betekenis en doel in het leven (ikigai) en het belang van de natuur en de praktijk van het baden (shirin-yoku) worden nagevolgd in vele delen van de wereld, ook al omarmen zij allen een relatief meer "spaarzame" Japanse levensstijl in vergelijking met meer consumentgerichte samenlevingen.

Marie Kondo is, voor degenen die haar niet kennen, de japanse vrouw die minimalisme aanprijst, wat er concreet op neerkomt zo weinig mogelijk te bezitten. De foto's in haar boeken laat quasi volledig lege woningen zien, zij roept dan ook iedereen op alles wat maar enigszins kan weg te doen, zogenaamd om je te bevrijden van de last van al dat bezit. Daar is niets op tegen natuurlijk, als je dat helemaal uit vrije wil en behoefte doet, maar als dat door een ander wordt opgelegd, een wereldleider bijvoorbeeld, dan is dat een heel andere zaak. Dan is het namelijk zo dat je niet wil niets meer bezitten, maar dat je niet mag iets nog bezitten. Denk aan de slogan op het World Economic Forumfilmpje "you'll own nothing, but will be happy." Ik haalde eerder in dit schrijven al ergens aan dat de elite AL onze bezittingen wou afpakken, toch ?

Een gelijkaardig fenomeen kan worden waargenomen in de Noordse landen, waar opzichtige consumptie wordt afgekeurd en onderdrukt. Maar psychologen en gedragseconomen blijven ons eraan herinneren dat overconsumptie niet gelijk staat aan geluk.

Daar ben ik het volkomen mee eens, overconsumptie staat niet gelijk aan geluk. Maar ! Wat is overconsumptie? Wie bepaalt dat? En welke zijn er de onderliggende, diep psychologische oorzaken van? Zou het niet kunnen dat vooral mensen die emotioneel in armoede leven dat "gat" proberen op te vullen met spullen? Omdat dat het enige is dat ze kunnen controleren in hun leven, de hoeveelheid en soort van spullen die ze verzamelen? Gezien het feit dat ze verder nergens ook maar iets over te zeggen hebben, geboren schijnen te zijn om in de ratrace mee te draaien van fulltime werken, zorgen dat ze steeds nette kleren enz hebben om dat werk te kunnen doen, racen om hun kinderen naar de opvang en/of naar school te brengen voor en na dat werk, omdat dat nu eenmaal verplicht is en ook niet anders gaat als je hele dagen van 's ochtends tot 's avonds moet gaan werken? Op die enkele weken vakantie per jaar na, waarin dat je dan meestal gebruik maakt om alle dingen, klusjes enz, te doen waar je anders gewoon nooit aan toekomt? En/of omdat je het geld om te reizen gedurende het jaar niet hebt kunnen uitsparen, omdat "het leven" zo duur is geworden door hoge prijzen voor alles en oneindig veel belastingen? En omdat je eenzaam bent, zelfs al heb je een partner en/of gezin? Want die zijn natuurlijk ook allemaal bezig met hun rol in de ratrace te vervullen, de partner is fysiek en/of mentaal te moe van al dat om je werkelijke, in plaats van oppervlakkige aandacht te geven, maakt zich mogelijk zorgen over hoe steeds maar te blijven voldoen aan al die eisen, al die te doene betalingen die steeds maar via de brievenbus binnenkomen, en het feit dat het leven op die manier aan een rotvaart voorbij gaat zonder dat je de kans hebt er ook echt van te genieten, van je innerlijke zelf te ontwikkelen?

En de kinderen ? Die vliegen al van hun derde levensmaand naar de creche, want moeder's bevallingsverlof is ten einde, en slechts weinigen kunnen het zich nog permitteren om langer thuis te blijven met de kinderen, want "die stroom rekening waar continu aan moet voldaan worden"... Terwijl een zuigeling, want het woord zegt het zelf al, volgens de natuur, bij de moeder hoort te zijn, constant in contact met haar om gevoed te worden en veilig te zijn...die wordt al vanaf de prilste leeftijd bruusk en quasi dagelijks van bij de moeder weggerukt, in handen van vreemden achtergelaten die er dan voor "zorgen", door hun als voeding onnatuurlijke en chemische flessenvoeding te geven om de zoveel tijd. Wat tot gevolg heeft dat baby's heel vaak angst ervaren, mee in het onnatuurlijk ritme van de ratrace moeten leven en al van jongsaf volgestopt worden met chemicaliën ipv immuunversterkende moedermelk. En dat gaat zo verder, tot ze naar de lagere school gaan en al wat autonomer worden. Tegen die tijd is er natuurlijk al heel wat schade aangericht. Naast school moeten ze activiteiten kunnen doen, want de perceptie is via media enz gecreëerd dat dat zo hoort, en aangezien iedereen daardoor is gaan denken dat dat normaal is ben je een buitenbeentje of zelfs een sukkel als je daar niet aan meedoet, de druk is hoog dus. En gewoon buiten gaan spelen in zelden nog een optie, er is geen tijd meer voor, geen natuur meer, en door de zieke wereld waarin we met zijn allen leven is het ook niet veilig meer, want je zou zomaar eens kunnen meegepakt worden door mensen die de vreselijkste dingen met je zouden doen.... En wanneer je dan naar het middelbaar onderwijs gaat moet je niet enkel bijna fulltime op school doorbrengen, zowat ganse dagen op een stoel vaak geestdodende leerstof absorberen, maar op de koop toe dagelijks vele uren huiswerk maken, je op toetsen voorbereiden enz. Daarnaast moet je vaak ook nog zien van een vakantiebaantje te vinden, want je ouders komen nauwelijks toe om de hoge kostprijs van het leven en de nooit aflatende stroom rekeningen te bekostigen, zodat er niet veel overschiet, en je wil ook wat, zoals een mooie smartphone en kleding, waarvan jou en jouw vrienden via reclame constant wordt ingeprent dat je ze nodig hebt om een normaal mens te zijn in de hedendaagse maatschappij. En niemand wil een buitenbeentje zijn he... En zo gaat het verder, tot je afgestudeerd bent en gaat werken, een gezin krijgt, en de hele cyclus zich herhaalt, tot je, oud en volledig uitgeblust, op pensioen kan, en nog enkele jaren later naar het rusthuis, als je door alle vergif dat je via bespoten voeding, chemicaliën die ze medicatie noemen en die je steeds moest pakken wanneer je eens ziek was omdat je zo snel mogelijk terug moest mee kunnen doen aan de ratrace in plaats van gewoon uit te zieken, de constante vermoedheid door de ratrace en nog zoveel andere dingen tenminste zo oud wordt.

En dan het rusthuis, waarvan de tarieven zo hoog liggen dat de meesten hun pensioen ontoereikend is om dat te betalen, zodat het weinige dat je eventueel hebt kunnen sparen om aan je kinderen na te laten ook nog op is voor je sterft en waarvoor, in het andere geval, je kinderen, die het zelf ook al niet breed hebben, nog een deel van de rekening moeten betalen, terwijl jij daar amper een pamper (omdat er wegens bezuinigingen, te weinig personeel is om iedereen regelmatig tot aan de WC te helpen) krijgt per dag, waardoor je vaak een halve of hele dag in je uitwerpselen moet zitten, en waar je amper eten krijgt, terwijl je wacht op de niet zelden verlossende dood, de enige uitweg uit deze hel, en waarvoor, wanneer je dan eindelijk overleden bent, er voor je begrafenis ook nog eens een fortuin moet neergelegd worden, hoe bescheiden die begrafenis ook is, doordat er prijsafspraken zijn tussen

de begrafenisondernemers om ervoor te zorgen dat je er nergens echt goedkoper van afkomt en de staat, zelfs op de absoluut onvermijdelijke onderdelen ervan, zoals crematie of ter aarde bestelling, ook nog eens 21% BTW eist, kwestie van je nog een laatste keer uit te melken, belastingen op erfenis, als die er nog al is, even niet in aanmerking genomen tenminste.

Wat een prachtige wereld was het toch al voor de plandemie, nietwaar ?

En het zijn dezelfde mensen die de wereld al reeds lange tijd zo gemaakt hebben die ons nu, en dan nog via een uiterst crimineel plan, gaan dwingen om mee te stappen in hetgene er nu uit hun koker komt ? Naar een wereld waarin we niets meer mogen wat ons gelukkig kan maken, waar alles continu gemonitord wordt door hen, waar we niets meer mogen bezitten, onderhavig aan de grillen van een nieuwe wereldregering waar we ook niets over te zeggen hebben? En datzelfde lot, zoniet nog erger met het voortschrijden der tijd, zou ook ons kinderen levenslang beschoren zijn, en hun kinderen, vooropgesteld dat ze die nog mogen krijgen van de wereldleiders ? Of zelfs wel moeten krijgen, zoals in de Handmaids tail ? Want de verwijzing naar dat boek / die reeks in het boek van Mr Schwab is volgens mij ook een kwestie van predictive programming, hetzij het op één of andere manier aankondigen van een geplande misdaad, omdat dat nu eenmaal de regel is volgens het satanisme...

I DON'T THINK SO !

Pag 183 - Dit zou een andere persoonlijke reset kunnen zijn: het inzicht dat opzichtige consumptie of overconsumptie van welke aard dan ook noch goed is voor ons of voor onze planeet, en het daaropvolgende besef dat een gevoel van persoonlijke voldoening en tevredenheid niet afhankelijk hoeft te zijn van onophoudelijke consumptie - misschien wel integendeel.

3.3.4. Natuur en welzijn

De pandemie is een real-time oefening gebleken in hoe we omgaan met onze angst en bezorgdheid tijdens een periode van buitengewone verwarring en onzekerheid. Eén duidelijke boodschap is hieruit naar voren gekomen: de natuur is een formidabel tegengif voor veel van de hedendaagse kwalen.

Ja, daarom onder andere dat ze ons deze willen ontzeggen door ons voor altijd opgesloten te houden zeker ?

Recent en overvloedig onderzoek verklaart onweerlegbaar waarom dat zo is.

Neurowetenschappers, psychologen, medici, biologen en microbiologen, specialisten van fysieke prestaties, economen, sociale wetenschappers: allen in hun respectievelijke vakgebieden kunnen nu verklaren waarom de natuur ons een goed gevoel geeft, hoe het fysieke en psychologische pijn verlicht en waarom het geassocieerd wordt met zoveel voordelen in termen van fysiek en mentaal welzijn. Omgekeerd kunnen zij ook laten zien waarom afgescheiden zijn van de natuur in al haar rijkdom en verscheidenheid - wilde dieren, bomen, dieren en planten - een negatieve invloed heeft op onze geesten, lichamen,

emotionele levens en onze geestelijke gezondheid. **Met dit stukje ben ik het helemaal eens.**

COVID-19 en de voortdurende aanmaningen van de gezondheidsautoriteiten om elke dag te wandelen of te bewegen om in vorm te blijven, plaatsen deze overwegingen op de voorgrond. **Maar we worden wel verplicht van dat op onderhalve meter afstand van mekaar te doen, en met een muilkorf op ons gezicht, dus zonder, en dan nog tijdens een inspanning, gewoon verse lucht in te mogen ademen. En het zou uit bezorgdheid over onze gezondheid zijn, dat ons aangemaand wordt om zo aan buitenactiviteiten te doen?**

Zo ook de talloze individuele getuigenissen tijdens de lockdowns, waaruit bleek hoezeer de mensen in de steden snakten naar groen: een bos, een park, een tuin of gewoon een boom. Zelfs in de landen met de strengste lockdown-regimes, zoals Frankrijk, drongen de gezondheidsautoriteiten aan op de noodzaak om elke dag wat tijd buiten door te brengen. In het post-pandemische tijdperk zullen veel minder mensen de centraliteit en de essentiële rol van de natuur in hun leven negeren. De pandemie heeft deze bewustwording op grote schaal mogelijk gemaakt (aangezien nu bijna iedereen in de wereld hiervan op de hoogte is). Hierdoor zullen er op individueel niveau diepgaandere en persoonlijkere verbanden ontstaan met de macro-punten die we eerder hebben gemaakt over het behoud van onze ecosystemen en de noodzaak om te produceren en consumeren op een manier die respectvol is voor het milieu. We weten nu dat zonder toegang tot de natuur en alles wat zij in termen van biodiversiteit te bieden heeft, ons potentieel voor lichamelijk en geestelijk welzijn ernstig aantast. **Hier ben ik het ook mee eens, maar ik vraag me af waar het addertje onder het gras dat ik voel aankomen naartoe gaat Ik vermoed naar het ons duidelijk maken dat, indien we met zijn allen meer natuur willen om in te kunnen vertoeven (terwijl we ons aan de maatregelen houden natuurlijk), we daarvoor in steden van staatsblokkendozen moeten verhuizen, omdat dat ecologischer is dan elk huis apart verwarmen, en zodanig dat een groot deel van de ruimte die wij nu fragmentarisch bewonen bijgevolg kan vrijgemaakt worden om de natuur te laten floreren, zogenaamd voor ons genot en welzijn natuurlijk...**

Pag 184 - Tijdens de pandemie werden we eraan herinnerd dat regels als sociale distantie, handen wassen en maskers dragen (plus zelfisolatie voor de meest kwetsbare mensen) de standaardmiddelen zijn om ons te beschermen tegen COVID-19. Toch zijn er twee andere essentiële factoren die sterk afhankelijk zijn van onze blootstelling aan de natuur en deze spelen ook een vitale rol in onze fysieke weerbaarheid tegen het virus: immuniteit en ontsteking. Beide dragen bij tot onze bescherming, maar immuniteit vermindert met de leeftijd, terwijl ontsteking toeneemt. Om onze kansen op weerstand tegen het virus te verbeteren, moet de immuniteit worden gestimuleerd en ontsteking onderdrukt worden. Welke rol speelt de natuur in dit scenario? Zij is de hoofdrolspeelster, vertelt de wetenschap ons nu! **Nu ? Really? Het is nochtans iets dat iedereen al heel lang weet, zelfs zonder wetenschapper te zijn, meer nog, ik durf zelfs stellen dat elke mens dit instinctief weet!**

Het laag niveau van constante ontsteking ervaren door ons lichaam leidt tot allerlei ziekten en aandoeningen, variërend van cardiovasculaire aandoeningen tot depressie en verminderde immuuncapaciteiten. Deze overblijvende ontsteking komt meer voor bij mensen die leven in steden, stedelijke omgevingen en geïndustrialiseerde gebieden. Het is nu

vastgesteld dat een gebrek aan verbinding met de natuur een factor is die bijdraagt aan grotere ontstekingen, met studies die aantonen dat slechts twee uur doorbrengen in een bos de ontsteking kan verlichten met de verlaging van cytokine gehaltes (een ontstekings indicator)

Hier val ik zowat achterover van het cynisme gehalte ! De helemaal exacte wetenschappelijke uitleg hierover kan ik u niet geven, want ik ben arts noch wetenschapper, en het is onzeker of de artsen en wetenschappers die ik gevraagd had me alle wetenschappelijke informatie te geven om in dit boek op te nemen dit tijdig kunnen doen, omdat ze druk bezig zijn met alle wetenschappelijke leugens uit de verklaringen van Mr Schwab & Co onweerlegbaar aan te tonen, maar wat ik wel weet, en dat is, al zeg ik het zelf, best veel voor een leek, is dat een van de gevolgen van dat zogenaamd coronavaccin, ervoor zorgt dat er zich NA / VANAF toediening ervan, bij het besmet worden met een coronavirus, zoals ook griepvirussen dat zijn, zich er net een enorme CYTOKINESTORM voordoet in het menselijk lichaam ! Eentje van het kaliber dat slecht weinigen overleven! En wat Mr Schwab & Co, en dan met name ook de grote vaccinpusher en aandeelhouder, de zelfverklaarde filantroop, Mr Bill Gates, heel goed weten.

**Ik klaag deze mensen en AL hun medeplichtigen, wereldwijd, dan ook aan wegens samenzwering, onrechtmatige vrijheidsberoving, poging tot genocide en genocide !
JE VOUS ACCUSE !**

Dit alles komt neer op keuzes in levensstijl: niet alleen de tijd die we in de natuur doorbrengen, maar ook wat we eten, hoe we slapen, hoeveel we sporten. Dit zijn keuzes die wijzen op een bemoedigende vaststelling: leeftijd hoeft geen fataliteit te zijn. Overvloedig onderzoek toont aan dat samen met de natuur, dieet en lichaamsbeweging onze biologische achteruitgang kunnen vertragen, soms zelfs omkeren. Er is niets fatalistisch aan!

Lichaamsbeweging, natuur, onbewerkte voeding...Ze hebben allemaal het dubbele voordeel van het verbeteren van de immuniteit en ontsteking te verminderen. **Onbewerkte voeding wou ik even extra aanstippen, hoeveel jaren is het al niet dat kleine bioboeren zowat het werken onmogelijk gemaakt wordt op vele manieren, door overheidsreguleringen, door ronduit smerige concurrentie truiken van de industriële landbouwsector? Waardoor de beschikbaarheid van biologisch voedsel voor de massa quasi nihil is? En al haar voeding uit de supermarkt, dus uit de industriële landbouwsector, moet halen ? Wat naast het feit dat verschillende van die producten genetisch gemodificeerd zijn ook inhoudt dat ze allemaal met gebruik van kunstmest in plaats van natuurlijke meststof, en glyfosaat, een uiterst gevaarlijke onkruidverdelger, zoals het alom bekende ROUNDUP, wat niet enkel op, maar, via opname langs de wortels ook in de structuur van gewassen terechtkomt, vergiftigd zijn !**

En wie produceert dat vergif ? Dezelfden die genetisch gemodificeerde gewassen, die onder andere steriel zijn zodat arme boeren elk jaar opnieuw zaad moeten kopen, produceren, namelijk MONSANTO! Sedert niet al te lange tijd officieel overgenomen door BAYER ! En wat is BAYER ?

BAYER is, net zoals BASF, een na-oorlogse afsplitsing van IG-FARBEN, het bedrijf van tijdens WO II verantwoordelijk was voor de productie van het gifgas, de Zyklon B, waarmee miljoenen joden en anderen, voornamelijk zigeuners en kunstenaars, vermoord zijn. En MONSANTO was onder andere, de producent van AGENT ORANGE, het gif dat in extreme hoeveelheden over Vietnam werd uitgestrooid, en waar vandaag de dag, NOG STEEDS kinderen met handicaps door geboren worden!

En dat zijn degenen die onze voeding produceren, in handen van dezelfde wereldelite als waar Mr Schwab voor werkt, en waar onze politici trekpoppen van zijn, zij zorgen er immers voor dat dit allemaal wettelijk kan !

En daaraan moeten wij ons vertrouwen geven ? Hen op hun woord geloven dat het virus een ongeluk is, en dat de maatregelen er zijn om ons te beschermen, inclusief de totale vernietiging van de kleine economie ? Begrijpt u nu waarom de groten, de multinationals, niet getroffen worden door de plandemie, toch niet in negatieve zin?

En waarom ik zo kwaad ben dat ik besloten heb, ongeacht het risico dat ik daarmee loop, deze misdadigers eindelijk, en voor eens en altijd, tegen te houden met alle middelen waarover ik beschik?

De reset voor individuen: de pandemie heeft onze aandacht gevestigd op het belang van de natuur. In de toekomst zal het steeds belangrijker worden om meer aandacht te besteden aan onze natuurlijke rijkdommen.

Pag 185 - Conclusie

In juni 2020, amper zes maanden sinds de pandemie begon, staat de wereld er anders voor. Binnen dit korte tijdsbestek, heeft COVID-19 zowel grote veranderingen teweeggebracht als de breuklijnen versterkt die onze economieën en samenlevingen al teisteren. Toenemende ongelijkheid, een wijdverbreid gevoel van oneerlijkheid, diepere geopolitieke tegenstellingen, politieke polarisatie, stijgende overheidstekorten en hoge schulden, *ineffectief of niet-bestaand wereldwijd bestuur*, buitensporige financialisering, aantasting van het milieu: dit zijn enkele van de grote uitdagingen die reeds voor de pandemie bestonden.

De coronacrisis heeft ze allemaal verergerd. Zou het COVID-19 debacle de bliksem zijn voor de donder? Zou het de kracht kunnen hebben om een reeks diepgaande veranderingen te ontketenen? We kunnen niet weten hoe de wereld er over 10 maanden uit zal zien, en nog minder waar het over 10 jaar zal staan, maar wat we wel weten is dat tenzij we iets doen om de wereld van vandaag te resetten, die van morgen diep zal worden aangetast. In Gabriel Garcia Marquez's Kroniek van een Dood Voorspeld, voorziet een heel dorp een naderende catastrofe, en toch lijkt geen van de dorpingen in staat of bereid te handelen om het te voorkomen... totdat het te laat is. Wij willen niet dat dorp zijn. Om te voorkomen zo'n lot te vermijden, moeten we onmiddellijk de Grote Reset toepassen.

Hier is ie weer, met zijn angstaanjagerij, om vervolgens, even kort via het wereldwijd bestuur, zijn grote reset door onze strotten te rammen.

Dit is geen "nice-to-have" maar een absolute noodzaak. **Zegt wie ? Een bende criminelen van het hoogste niveau ?**

Als we er niet in slagen de diepgewortelde kwalen van onze samenlevingen en economieën aan te pakken Wel, Mr Schwab, wees gerust, de meest diepgewortelde kwaal van onze samenlevingen en economieën staat op het punt van aangepakt te worden. En wat mij betreft, zullen u en uw vriendjes, uiteraard na een volledig correct en transparant volkstribunaal, indien boven elke twijfel verheven schuldig bevonden, naar de hel gestuurd worden, daar waar u meester op u wacht !

.. en kan het risico toenemen dat, net als in de geschiedenis, uiteindelijk een reset zal worden opgelegd door gewelddadige schokken zoals conflicten en zelfs revoluties. Het is onze plicht om de koe bij de horens te vatten.

De pandemie geeft ons deze kans: zij "vertegenwoordigt een zeldzame maar kleine kans om na te denken, om onze wereld her-uit te vinden en te resetten.

De diepe crisis die door de pandemie is veroorzaakt, heeft ons volop de gelegenheid geboden om na te denken over de manier waarop onze economieën en samenlevingen functioneren en de manieren waarop dat niet het geval is. Het oordeel lijkt duidelijk: we moeten veranderen; we moeten veranderen. Maar kunnen we dat?

Pag. 186- Zullen we leren van de fouten die we in het verleden hebben gemaakt?

Ongetwijfeld, Mr Schwab. En we zullen ervoor zorgen dat "mensen" zoals u, NOOIT MEER de kans zullen krijgen van ons en onze planeet iets dergelijks aan te doen, en dat betreft zowel alles wat jullie reeds gedaan hebben voor de plandemie, als sedert jullie begonnen zijn aan de laatste stap van jullie duivels plan uit te voeren.

En wees maar gerust dat het voor jullie inderdaad de laatste stap is geweest, voor ons echter, is het de eerste stap naar ONZE heerlijke Nieuwe Wereld!

Zal de pandemie de deur openen naar een betere toekomst? Zullen we ons wereldwijde huis op orde krijgen? Simpel gezegd, zullen we de Grote Reset in gang zetten? Resetten is een ambitieuze taak, misschien te ambitieus, maar we hebben geen andere keuze dan ons uiterste best te doen om het te verwezenlijken. Het gaat erom de wereld minder verdeeld, minder vervuילend, minder destructief, meer inclusief, rechtvaardiger en eerlijker te maken dan we haar in het pre-pandemische tijdperk achterlieten. Niets doen, of te weinig, is slaapwandelen naar steeds meer sociale ongelijkheid, economische onevenwichtigheden, onrechtvaardigheid en milieuvervuiling. Niets doen zou erop neerkomen dat we onze wereld gemener, verdeelder, gevaarlijker, egoïstischer en gewoonweg ondraaglijker laten worden voor grote delen van de wereldbevolking. Niets doen is geen haalbare optie.

Dat gezegd hebbende, de Grote Reset is verre van een uitgemaakte zaak. Sommigen zullen zich verzetten tegen de noodzaak om eraan mee te doen, bang voor de omvang van de taak en hopen dat het gevoel van urgentie zal afnemen en de situatie snel weer "normaal" zal worden. Het argument voor passiviteit gaat als volgt: we hebben soortgelijke schokken - pandemieën, zware recessies, geopolitieke tegenstellingen en sociale spanningen - al eerder doorstaan en we zullen ze opnieuw te boven komen. Zoals altijd zullen samenlevingen zich heropbouwen, en onze economieën ook. Het leven gaat door! De reden om niet te resetten is ook gebaseerd op de overtuiging dat de toestand van de wereld zo slecht nog niet is en dat we alleen maar een paar dingen aan de rand moeten rechtzetten om hem beter te maken. Het is waar dat de toestand van de wereld vandaag gemiddeld aanzienlijk beter is dan in het verleden. We moeten erkennen dat we het als mensheid nog nooit zo goed hebben gehad. Bijna alle sleutelindicatoren die ons collectief welzijn meten

(zoals het aantal mensen dat in armoede leeft of sterft in conflicten, het BBP per hoofd van de bevolking, levensverwachting of alfabetiseringsgraad, en zelfs het aantal sterfgevallen ten gevolge van pandemieën) zijn in de loop van de voorbije eeuwen voortdurend verbeterd, de laatste decennia zelfs indrukwekkend. Maar zij zijn "gemiddeld" verbeterd - een statistische realiteit die betekenisloos is voor degenen die zich buitengesloten voelen (en dat ook vaak zijn). Daarom kan de overtuiging dat de wereld vandaag beter is dan hij ooit geweest is, ook al is ze correct, niet als excuus dienen om zich te troosten met de status quo en na te laten de vele kwalen die haar teisteren aan te pakken.

Lieve mensen, u weet inmiddels hoe u al dit moet interpreteren he ?

Pag 187 - De tragische dood van George Floyd (een Afro-Amerikaan die in mei 2020 door een politieagent werd gedood) **nep, false flag !** illustreert dit punt op levendige wijze. Het was de eerste domino of de laatste druppel die een belangrijk omslagpunt markeerde waarop een opgehoopt en diep gevoel van oneerlijkheid onder de Afro-Amerikaanse gemeenschap in de VS uiteindelijk explodeerde in massale protesten. Zou het hun woede hebben gesust hen erop te wijzen dat hun lot tegenwoordig "gemiddeld" beter is dan in het verleden? Natuurlijk niet! Wat belangrijk is voor de Afro-Amerikanen is hun situatie vandaag, niet hoeveel hun toestand "verbeterd" is in vergelijking met 150 jaar geleden toen veel van hun voorouders in slavernij leefden (de slavernij werd in de VS afgeschaft in 1865), of zelfs 50 jaar geleden toen trouwen met een blanke Amerikaan illegaal was (het interracial huwelijk werd pas in 1967 in alle staten legaal). Twee punten zijn in dit verband relevant voor de Grote Reset: 1) onze menselijke acties en reacties zijn niet geworteld in statistische gegevens, maar worden in plaats daarvan bepaald door emoties en sentimenten - verhalen sturen ons gedrag; en 2) naarmate onze menselijke conditie verbetert, stijgt onze levensstandaard en daarmee ook onze verwachtingen voor een beter en rechtvaardiger leven.

In die zin weerspiegelen de wijdverbreide sociale protesten die in juni 2020 plaatsvonden de dringende noodzaak om de Grote Reset in gang te zetten. Door een epidemiologisch risico (COVID-19) te verbinden met een maatschappelijk risico (protesten), maakten zij duidelijk dat het in de wereld van vandaag de systemische connectiviteit tussen risico's, problemen, uitdagingen en ook kansen is die ertoe doet en de toekomst bepaalt. In de eerste maanden van de pandemie was de publieke aandacht begrijpelijkerwijs gericht op de epidemiologische en gezondheidseffecten van COVID-19. Maar voor de toekomst liggen de meest ingrijpende problemen in de aaneenschakeling van de economische, geopolitieke, maatschappelijke, milieu- en technologische risico's die uit de pandemie zullen voortvloeien, en de blijvende gevolgen daarvan voor bedrijven en individuele personen.

Het valt niet te ontkennen dat het COVID-19-virus meer dan eens een persoonlijke catastrofe is geweest voor de miljoenen mensen die ermee besmet waren, en voor hun gezinnen en gemeenschappen. Op wereldniveau echter, als men kijkt naar het percentage van de wereldbevolking dat erdoor is getroffen, is de coronacrisis (tot dusver) een van de minst dodelijke pandemieën die de wereld in de afgelopen 2000 jaar heeft meegemaakt.

GOED LEZEN MENSEN, WAT MR SCHWAB HIERBOVEN SCHRIJFT !

COVID19 IS EEN VAN DE MINST DODELIJKE PLANDEMIEEN DIE DE WERELD IN 2000 JAAR HEEFT MEEGEMAAKT, LAAT UW ANGST LOS, EN

LEEF, LEEF MET GROTE L !

Pag 188 - Tenzij de pandemie zich op een onvoorziene manier ontwikkelt, zullen de gevolgen van COVID-19 op het gebied van gezondheid en mortaliteit naar alle waarschijnlijkheid mild zijn in vergelijking met vorige pandemieën. Eind juni 2020 (wanneer de uitbraak nog steeds woedt in Latijns-Amerika, Zuid-Azië en een groot deel van de VS), heeft COVID-19 minder dan 0,006% van de wereldbevolking gedood. Om dit lage cijfer in de juiste context te plaatsen: de Spaanse griep doodde 2,7% van de wereldbevolking en HIV/AIDS 0,6% (van 1981 tot vandaag). De pest van Justinianus, die in 541 uitbrak en in 750 definitief verdween, doodde volgens verschillende schattingen bijna een derde van de bevolking van Byzantium, en de Zwarte Dood (1347-1351) zou destijds tussen 30% en 40% van de wereldbevolking hebben gedood. De coronapandemie is anders. Zij vormt geen existentiële bedreiging, noch een schok die decennialang zijn stempel zal drukken op de wereldbevolking. Zij houdt echter wel zorgwekkende vooruitzichten in om alle reeds genoemde redenen; in de huidige wereld van onderlinge afhankelijkheid lopen risico's door elkaar heen, waardoor hun wederzijdse effecten worden versterkt en hun gevolgen worden uitvergroot. Veel van wat komen gaat is onbekend, maar we kunnen zeker zijn van het volgende: in de wereld van na de pandemie zullen kwesties van billijkheid op de voorgrond treden, variërend van stagnerende reële inkomens voor een grote meerderheid tot de herdefiniëring van onze sociale contracten. Evenzo zullen grote bezorgdheid over het milieu of vragen over de wijze waarop technologie ten bate van de samenleving kan worden ingezet en bestuurd, op de politieke agenda komen te staan. Al deze problemen bestonden al voor de pandemie, maar COVID-19 heeft ze voor iedereen zichtbaar gemaakt en versterkt. De richting van de trends is niet veranderd, maar in het kielzog van COVID-19 is het een stuk sneller gegaan.

De absolute voorwaarde voor een echte reset is meer samenwerking en samenwerking binnen en tussen landen. Samenwerking - een "bovenmenselijk cognitief vermogen" dat onze soort op zijn unieke en buitengewone traject zette kan worden samengevat worden als "gedeelde intentie" om samen te handelen naar een gemeenschappelijk doel.

Zal het post-pandemische tijdperk worden gekenmerkt door meer of minder samenwerking? Er bestaat een zeer reëel risico dat de wereld morgen nog meer verdeeld, nationalistischer en vatbaarder voor conflicten zal zijn dan thans het geval is. **Bla bla bla om zijn grote reset te verkopen, ook al staan er veel interessante overwegingen in, waarvan wij dan allemaal samen, onze beste versie van zullen maken.**

Pag 189

Veel van de in het macro-gedeelte besproken tendensen suggereren dat in de toekomst, onze wereld minder open en minder coöperatief zal zijn dan voor de pandemie. Maar een alternatief scenario is mogelijk, een waarin collectieve actie binnen gemeenschappen en grotere samenwerking tussen naties een snellere en vreedzamere uitweg uit de coronacrisis mogelijk maken. Als de economieën weer op gang komen, is er een mogelijkheid om meer maatschappelijke gelijkheid en duurzaamheid in het herstel te verankeren, waardoor de vooruitgang naar de 2030 Duurzame Ontwikkelingsdoelen en een nieuw tijdperk van vooruitgang en welvaart mogelijk zou kunnen maken.

Wat zou de kansen op een dergelijke uitkomst vergroten?

Het zien van de mislukkingen en breuklijnen in het wrede daglicht dat door de coronacrisis wordt geworpen, kan ons dwingen sneller te handelen door mislukte ideeën, instellingen, processen en regels te vervangen door nieuwe die beter geschikt zijn voor de huidige en toekomstige behoeften. Dit is de essentie van de Grote Reset. Kan de wereldwijd gedeelde ervaring met de pandemie helpen sommige van de problemen te verlichten waarmee we werden geconfronteerd toen de crisis begon? Kan uit de lockdowns een betere samenleving voortkomen? Amartya Sen, laureaat van de Nobelprijs voor de Economie, denkt van wel en meent dat: "De noodzaak om samen op te treden kan zeker een appreciatie van de constructieve rol van het overheidsoptreden teweegbrengen", waarbij hij als bewijs enkele voorbeelden aanhaalt zoals de Tweede Wereldoorlog die de mensen het belang van internationale samenwerking heeft doen inzien, en die landen zoals het Verenigd Koninkrijk heeft overtuigd van het nut van beter gedeeld voedsel en gezondheidszorg (en de uiteindelijke oprichting van de welvaartsstaat). Jared Diamond, de auteur van *Upheaval: How Nations Cope with Crisis and Change*, is een soortgelijke mening toegedaan en hoopt dat de coronacrisis ons ertoe zal dwingen vier existentiële risico's aan te pakken waarmee we collectief worden geconfronteerd: 1) nucleaire dreigingen; 2) klimaatverandering; 3) het niet-duurzame gebruik van essentiële hulpbronnen zoals bossen, zeevruchten, bovengrond en zoet water; en 4) de gevolgen van de enorme verschillen in levensstandaard tussen de volkeren van de wereld: "Hoe vreemd het ook moge lijken, de succesvolle oplossing van de pandemiecrisis kan ons ertoe aanzetten de grotere problemen aan te pakken die wij tot dusver niet onder ogen hebben willen zien. Als de pandemie ons eindelijk voorbereidt om die existentiële bedreigingen aan te pakken, kan er een zilveren randje zitten aan de zwarte wolk van het virus. Van de gevolgen van het virus, zou dit wel eens de grootste, de meest blijvende kunnen blijken te zijn.

Deze uitingen van individuele hoop worden ondersteund door een veelvuldige onderzoeken die concluderen dat we collectief verlangen verandering. Ze variëren van een opiniepeiling in het Verenigd Koninkrijk waaruit blijkt dat een meerderheid van de mensen de economie fundamenteel wil veranderen als deze zich herstelt, in tegenstelling tot een vierde die wil dat het weer wordt zoals het was, tot internationale enquêtes waaruit blijkt dat een grote meerderheid van de burgers over de hele wereld wil dat het economisch herstel van de coronacrisis prioriteit geeft aan klimaatverandering en een groene economie ondersteunt.

We staan nu op een kruispunt. De ene weg leidt ons naar een betere wereld: meer solidair, rechtvaardiger en met meer respect voor Moeder Natuur. De andere weg brengt ons naar een wereld die lijkt op de wereld die we net achter ons hebben gelaten, maar dan slechter en voortdurend met onaangename verrassingen. Daarom moeten we het goed doen. De opdoemende uitdagingen zouden wel eens ingrijpender kunnen zijn dan we ons tot nu toe hebben voorgesteld, maar ons vermogen om te resetten zou ook groter kunnen zijn.

Daar ben ik het helemaal mee eens !

Lieve mensen, laat dit document alstublieft zo hard mogelijk viraal gaan, tot iedereen over de hele wereld het heeft !

De medische feiten, echte feiten, over Covid19 zijn niet tijdig toegekomen, maar u kan ze vinden bij “artsen voor waarheid”, “world doctors alliance” en “world freedom alliance”.

Met speciale dank aan de Allerhoogste van het hele Universum, die volgens mij, dit document via mijn vingers getypt heeft.

En me heeft doen bijstaan door de lieve Svea W, Helena VP, en Petra DW.

Ik zet hier hun volledige namen niet om hun te beschermen, dat kan later nog, wanneer de schurken opgesloten zijn.

Met liefde, voor mijn kind in de allereerste plaats, dan voor alle anderen kinderen ter wereld, zowel degenen die al geboren zijn als degenen die nog zullen geboren worden, voor alle volwassenen, zonder onderscheid, voor onze prachtige Moeder Aarde en al haar schepselen, en alle leven voorbij deze planeet.

Sasa Delmundo

Ps: onder de foto van het schilderij waar ik in het jaar 2000 model voor gestaan heb, en dat mijn eigendom is, en dat de duidelijk visionaire naam THE REBIRTH OF THE WHITE MAGIC draagt, en geschilderd is door Jan Vercammen uit de kempen, een briljante maar helaas onbekende kunstenaar, staat mijn schets van ONZE Nieuwe Wereld, als leidraad.

In Godsnaam ! Gids voor de Nieuwe Wereld

07/12/2020

Terwijl de oude wereld in zijn voegen kraakt, leven we al meer dan tien maanden onder het beleg van de elite. Zij willen de werelbevolking maximaal reduceren met behulp van Big Pharma, corrupte politici, media, virologen en dergelijke en is van plan van de rest ons cyborgslaven of transhumanisten te maken.

Ik krijg de goddelijke opdracht om mee te werken aan de Nieuwe wereld, om deze op mijn manier te helpen vorm geven.

Wat een opdracht ! Ik kan u enkel beloven dat ik haar naar eer en geweten zo goed mogelijk zal proberen te vervullen ...

So help me God ...

Sasa Delmundo

Wat God volgens mij precies is, dat zal ik u eerst vertellen ... want velen van ons hebben een aversie tegen het woord "God" ... en dat komt omdat we vele generaties lang voorgelogen zijn, geïndoctrineerd zijn zonder dat we het beseffen, wat duidelijk maakt hoe geslaagd deze indoctrinatie is...

Om te beginnen wil ik even zeggen dat ik weet dat dit in onze perceptie krankzinnig overkomt, maar het is de waarheid....blijkbaar wisten religies, die toch vele duizenden jaren overal ter wereld bestaan, dat allemaal al.... het zijn pas wij, de "moderne", maar eigenlijk afgestompte, vergiftigde en geconditioneerde mensengeneratie, die niet meer weten wat waar is, die zijn gaan denken dat we wel beter weten dan die "onzin" te geloven Dit komt doordat wij via scholing en tv, en van daaruit via sociale druk, allemaal zijn gaan geloven in wat we via die wegen als waarheden ingelepeld kregen.

Een slimme truuk van de duivel, de mensheid doen geloven dat God niet bestaat, zelf ben ik daar ook 50 jaar lang ingetrapt, nu kan ik het echter niet meer ontkennenGod, of hoe je die entiteit ook noemen wilt, heeft me persoonlijk van zijn echtheid verzekerd, en wel op een manier dat ik het wel moest aanvaarden, ook al heeft mijn ratio daar wekenlang zwaar mee geworsteld ...

Ik zal proberen het zichtbaar te maken ... vooraleerst is God, het woord, de naam, maar iets dat ooit door mensen gekozen is om duidelijk te maken naar wat er precies gerefereerd wordt ... net zoals iedereen weet wat we bedoelen met bv het woord stoel, want stel je voor dat je anders elke keer ipv stoel zou moeten zeggen "het ding dat meestal, maar niet altijd, 4 poten heeft en aan een tafel staat, om op te zitten, meestal wanneer je eet" ...

Wat weten we allemaal ? We weten dat het hele Universum uit energie ontstaan is, en dat energie splitst, botst, transformeert, uitzet, krimpt en materialiseert, maar nooit verdwijnt. We weten ook dat de Aarde een levende planeet is, ze beweegt, borrelt, en kent vele vormen van natuurlijke energetische straling. We weten ook dat de radartjes van het leven op Aarde bijzonder complex zijn en perfect in mekaar passen, het ene diertje leeft van en vaak op en in andere diertjes, schimmels, planten enz... we weten ook dat al die organismes bijzonder complex en verfijnd in mekaar zitten, kijk bv maar eens naar microscoopfoto's van insecten ...

We weten allemaal van onszelf dat we bijzonder complexe en unieke wezens zijn, niet enkel het lichaam maar ook de geest en Ziel, met vele lagen door en in mekaar.... We weten dat ook dieren allemaal unieke individu's zijn met elk een eigen karakter, persoonlijkheid en bewustzijn. Zelfs van planten is vastgesteld dat ze bewustzijn hebben, we mogen dus concluderen dat alles wat leeft bewustzijn heeft.

We weten ook dat we al die aardse complexiteiten amper beginnen te begrijpen, laat staan dat we ze kunnen evenaren, hoe intelligent we als mensen/mensheid ook denken te zijn, onze meest moderne technologie evenaart de natuur nog steeds niet bijna ...

Hetgene dat dat alles tot in die enorme complexiteit ontworpen heeft zodat het kon evolueren tot wat wij vandaag kennen MOET dus iets ongelooflijk intelligent zijn, van een grootte waar wij met ons verstand bijna niet bijkunnen ...

We weten ook dat er naast de Aarde nog andere planeten en sterren zijn, de ons meest vertrouwde zijn degene die we elke dag zien, nl. de Zon, waarvan we weten dat zij alle leven op Aarde in staat stelt te bestaan, door voor de juiste temperatuur te zorgen, door fotosynthese, zonder dewelke niets kan groeien... We weten bv ook dat we via de Zon vitamine D opdoen, onontbeerlijk om gezond te zijn.

Er is ook de Maan, waarvan we in elk geval weten dat ze ook invloed heeft op Aarde, zo is ze bv verantwoordelijk voor eb en vloed, springtij en menstruatiecyclussen, vele vrouwen menstrueren dan ook steeds bij volle maan, wereldwijd.... en we weten allemaal dat de menstruatiecyclus rechtsreeks te maken heeft met ons voortplantingsvermogen en dus met de creatie van nieuw Leven...

Daarnaast weten we dat er in ons zonnestelsel nog andere planeten zijn waar we vandaag nog relatief weinig van weten, bv Mars, Venus, Neptunes enz .. Allemaal zitten ze samen in wat wij onze Melkweg noemen... En we weten ook dat er vele Melkwegen zijn, vele sterrenstelsels enz ... en die zitten allemaal samen in wat we de Galaxy noemen, oftewel het HeelAL

Gezien we nog maar amper iets weten van de invloed van de Maan en de Zon op ons bestaan, maar wel al weten dat die invloeden ontegensprekelijk zijn, kunnen we ons voorstellen dat alle planeten invloed hebben op mekaar, ons gekend of niet. Het maakt ons tevens duidelijk dat wij, Aardlingen, deel uitmaken van de kosmos, het HeelAL... bijgevolg mogen we er van uitgaan dat, net zoals hier op aarde, met de invloeden van de Zon en de Maan, en zoals de radartjes van alles dat we kennen op Aarde perfect in mekaar passen, dit eveneens het geval is voor en in de gehele Kosmos, toch ?

En wanneer we accepteren dat alle leven, hoe klein ook, in de microkosmische zin, bewustzijn heeft, dan kunnen we er ook van uitgaan dat datzelfde geldt in macrokosmische zin, toch ? Want de Aarde, onze Moeder, die al het ons gekende leven baart en voedt, dat is toch ook een levende planeet ? En de Zon, die leeft ook, stuurt zonnevelden en winden, stuurt elektromagnetische straling uit en heeft steeds wisselende coronagaten ... Dus mogen we ervan uitgaan dat alle andere planeten ook Leven, of we ze nu kennen of niet, of ons verteld is dat het dode planeten zijn of niet ... en dat datzelfde geldt voor de melkweg waarin deze planeten en sterren zich bevinden ... en voor het Universum, of zelfs Universums, die telkens het overkoepelende orgaan zijn waarin al het andere zich bevindt... Wel, het ALLES overkoepelende orgaan, waar dus ALLES EEN ONDERDEEL VAN IS, is eveneens een bewuste Levende entiteit, letterlijk de ALMACHTIGE , dat is wat "God" genoemd wordt. En ALLE levende wezens, zijn als het ware cellen van Zijn lichaam.

En nu hoor ik u afkomen ... Als God bestaat, hoe kon Hij dan zo lang zo veel ellende toelaten op Aarde, als Hij werkelijk een almachtige entiteit, bewustzijn, is, waarom greep Hij al niet veel eerder in ? Wel, dat is precies waarom ik 50 jaar lang ook niet in het bestaan van een God geloofde ... Daar zijn redenen voor, daarvoor kan je het verhaal van Adam en de bevruchting van Eva en de rol van de slang bestuderen, het heeft er onder andere mee te maken dat er onder God, die de allerhoogste entiteit is, nog andere entiteiten bestaan, in verschillende dimensies van tijd en ruimte...en zoals Albert Einstein al zei zijn tijd en ruimte relatief. Wat vast staat, is dat er eveneens een duivelse entiteit bestaat, dewelke verantwoordelijk is voor het feit dat wij ook allen Goed en kwaad in ons hebben.

God verdeelt ook niet, en doet evenmin aan religies, dat zijn dingen van mensen, die dus allen zowel Goed als kwaad in zich hebben. Wat door religies als heilige boeken beschouwd worden zijn teksten die opgeschreven zijn door mensen die meer dan gemiddeld in contact stonden met God. Het feit dat deze verschillend zijn heeft te maken met het feit dat deze informatie voor mensen zeer abstract is, dus het onzichtbare zichtbaar moeten maken, en dit voor volkeren met verschillende culturen in verschillende tijden. Ook zijn deze teksten doorheen de tijden niet altijd even correct geïnterpreteerd en vertaald, en zelfs moedwillig door duivelsaanhangers beperkt tot een selectie en op sommige plaatsen gewijzigde, van wat zij vonden dat wij mochten weten, de bibliotheek van het vaticaan zou alle ware en complete informatie bevatten, een deel daarvan zou afkomstig zijn uit de bibliotheek van Alexandrie, waar zij uitgehaald werd voor ze de rest ervan in brand staken om ervoor te zorgen dat de mensheid nooit over die kennis zou beschikken. De verdeling van mensen in religies is een duivelslist, verdeel en heers.

Het maakt dus niet uit welke religie iemand aanhangt, zolang de intentie van de persoon Goed is, met een hart vol Liefde, want dat is God, de meest pure Liefde als energie in haar zuiverste vorm. Hij vraagt ook niet om volgens een bepaald stramien te bidden, tot Hem te spreken dus, het enige gebod is dat het oprecht vanuit het hart komt. Ook tempels vraagt Hij niet, niets van materiële pracht en praal, Zijn tempel is Moeder Natuur, het Leven op zich, en Hij vraagt enkel van deze te eren.

Hij wil in geen geval dat er ooit een derde tempel in Jeruzalem gebouwd wordt want deze zal voorgesteld worden als een tempel om God te eren maar in werkelijkheid ter ere van lucifer zijn, de gevallen engel. Via deze list wil deze op de valreep alsnog de macht over de Aarde verkrijgen. Aan het willen bouwen van deze tempel zal ook de valse Messias herkenbaar zijn.

God vraagt uitdrukkelijk aan ALLE mensen van ervoor te zorgen dat deze tempel er NOOIT komt, onder geen enkele voorwaarde!

Inzichten die doorgegeven zijn

- Dat alle mensen gelijkwaardig zijn.
- Dat iedereen en iedereen's werk, inbreng, argumenten en visie gerespecteerd moeten worden.
- Dat niemand boven een ander zijn of haar hoofd beslissingen heeft te nemen.

- Dat je, wanneer het zich toch voordoet, je je niet moeten laten doen, meer nog zelfs, als je je wel laat doen, dan weet de andere dat die ermee wegkomt, dus dan zal die dergelijk gedrag herhalen ipv afleren...
- Dat kosmische wetten altijd en overal in de kosmos van toepassing zijn ..
- Dat je, wanneer iemand iets doet dat niet kan, je je reactie mag opschalen tot deze plooi en stopt met het doen van wat het dan ook is dat niet klopt. En hoe doe je dat ? Door, indien nodig, duidelijk te maken dat als die persoon niet ophoudt met te doen wat niet oke is, jij iets gaat doen dat die persoon helemaal niet leuk vindt... en dan is het aan die persoon te beslissen of die dat risico wil lopen ... Dat heet een dreigement en is een loutere waarschuwing dat er bepaalde consequenties volgen indien foutief gedrag verdergezet wordt.

Politiek, het systeem:

Wat hebben we reeds vele jaren kunnen constateren over politiek, politici enz ?

- Dat het enkelen macht over velen, zelfs allen, geeft...
- Dat we de illusie van keuze krijgen, maar dat allen dezelfde agenda uitrollen, mits hier en daar een ogenschijnlijk persoonlijke toets, om de illusie van verschillen in stand te houden....
- Dat het hebben van verschillende politieke partijen, met hun ogenschijnlijke tegenstellingen, ook dient om de mensen verdeeld te houden, bv door linksrechtstegenstellingen ...
- Dat we wijsgemaakt worden keuze te hebben, maar dat alle poppetjes in de grote poppenkast voorgekozen zijn, zodat het uiteindelijk niet uitmaakt op wie we stemmen....
- Dat er vals gespeeld wordt met stemcomputers, om ervoor te zorgen dat, wanneer iemand echt een andere en onafhankelijke maatschappijvorm presenteert, de computerprogramma's er wel voor zorgen dat dat niet kan gebeuren....
- Dat politici leden van politieke partijen zijn, die in werkelijkheid misdaadkartels zijn, gekleed gaan in mooie dure pakken, rijdend in mooie wagens en sprekend in mooie zinnen, om de schijn van deftigheid en degelijkheid, waardigheid enz te creëren en overeind te houden. ...
- Dat deze partijen en politici zichzelf ruim en rijkelijk bedienen op kosten van het lijdende volk, dat door hen gevangen zit in een ratrace om aan al de behoeftes en voorwaarden om te mogen bestaan te voldoen in een door politici, banken en multinationals gecreëerde maatschappij. Want als je dat niet doet, dan nemen ze je alles af, tot je uiteindelijk ergens dakloos met een lege maag eindigt....

We hebben dat niet nodig, het is zelfs hoogst onwenselijk !

We hebben een set algemene regels nodig, regels die voor iedereen logisch zijn, waar iedereen het eigenlijk over eens kan zijn en eigenlijk niemand iets op tegen kan hebben, tenzij degenen die slechte bedoelingen hebben, en die gaan we NIET, NOOIT MEER, laten bepalen hoe de wereld eruit komt te zien !

Daar kunnen wij goede mensen ALLEMAAL samen voor zorgen en erover waken dat dit nooit meer wortel kan schieten, doorheen de tijd, op elk moment, overal, van generatie op generatie.

Via internet kunnen we bijvoorbeeld op een eerlijke manier, 1 stem per persoon, uiteraard vrijwillig, op ideeën stemmen om de Nieuwe Wereld vorm te geven, zonder tussenkomst van politici of partijen.

No masters, no slaves ...

De regels moeten zo beperkt en eenvoudig mogelijk zijn en een maximum aan persoonlijke vrijheid garanderen voor iedereen, ze moeten gebaseerd zijn op respect voor ieder levend wezen, mens en niet-mens. Wetgeving mag niet zo complex en uitgebreid zijn dat je een advocaat nodig hebt om eraan uit te kunnen, dat er in die wirwar van wetten en regels achterdeuren kunnen ingebouwd worden die niemand opmerkt omdat ze zo complex zijn en in zodanige taal zijn opgesteld dat geen mens nog begrijpt wat daar nu eigenlijk staat en dus het bos tussen de bomen niet meer ziet. Dat zijn allemaal oude truiken van duivelsaanhangers, voor al die dingen is geen plaats in de Nieuwe Wereld. Advocaten mogen natuurlijk altijd bestaan om iedereen die ergens van beschuldigd wordt te verdedigen.

Wat kunnen bijvoorbeeld die wetten zijn? Do no harm is de eerste regel. Doe niets aan een ander dat je zelf ook niet wilt dat je aangedaan wordt ...en dat dient toegepast te worden in alle aspecten van het leven, en op elke schaal...

Een voorbeeld om het zichtbaar te maken ...

Stel dat je leeft bij een rivier die mens en dier van schoon drinkwater en vis voorziet, zou je dan willen dat er zich ergens aan die rivier bv een bedrijf settelt dat haar afvalstoffen in die rivier loodst, waardoor het water vies, stinkend en giftig wordt? Waardoor niemand er nog kan uit drinken of eten, of in zwemmen? Zou je het goed vinden als iemand zich een deel van die rivier zou toe-eigenen, bepalen dat ze er meer recht op hebben dan anderen? Of zou je willen dat alle schepselen er kunnen van genieten en gebruik van maken zonder het voor alle anderen compleet te verpesten? Wel dan, dan weet je precies wat je zelf wel en niet kan doen met die rivier, en waarvoor iedereen dient te waken dat degenen die het moeilijker hebben met deze basisregels ze eveneens respecteren.

En als basisregels toch overtreden worden, wat doe je dan?

Dan doe je wat je moet doen, in opbouwende mate, tot het stopt. Je accepteert niet wat niet acceptabel is, hoe klein of groot ook, want het begint altijd met iets kleins ... En je zegt van ermee op te houden, geeft daarbij duidelijk aan waarom. Wat eigenlijk voldoende zou moeten zijn, want het kan zijn dat degene die de zonde begaat dit niet bewust doet, maar eerder wegens het niet goed doordenken van de consequenties van de eigen handeling... Maar als je ziet dat deze het wel weet en begrijpt, maar er bewust voor kiest zich er niets van aan te trekken, dan moet je iets anders verzinnen... dat kan gaan van overleggen met de gemeenschap om te bepalen welke de oplossing kan zijn, tot de foutdoener direct vast te binden om te voorkomen dat die ondertussen verder onheil kan aanrichten, naargelang de aard en de hardnekkigheid van de overtreding van de basisregels. Je kan bijvoorbeeld niemand een ander Levend wezen laten kwaaddoen....

En dan moet deze naar een rechtbank, een instantie die objectief oordeelt wat er met die persoon moet gebeuren om het slechte gedrag af te leren of indien dat niet mogelijk is, ronduit te voorkomen dat deze dat ooit nog opnieuw kan doen...

Rechtbanken en juridische systemen in de Nieuwe Wereld.

We weten allemaal dat mensen niet perfect zijn, dat een oordeel kan afhangen van of de rechter een goede of slechte dag heeft, van of die connecties heeft met de dader zelf, naasten of andere belanghebbenden van de dader.. of van de daad op zich... Dat het kan afhangen van of het gezicht en voorkomen van de dader sympathie dan wel afkeer opwekt bij de rechter, mogelijk beïnvloedt door de dikte van de daders zijn of haar portefeuille en de bereidheid daar een rechter een deel van te geven teneinde een gunstige uitspraak te bekomen ...

Dus daar kunnen we gebruik maken van technologie, van AI, artificiële intelligentie.... Deze kan volgens logaritmies oordelen en ook oplossingen aanreiken die voor iedereen altijd gelijk zijn, volgens alle gegevens, in volledige objectiviteit dus.... En als iemand toch vindt er niet correct door beoordeeld te zijn kan die altijd in beroep gaan, en een mensenrechtbank vragen... wat dan uiteraard zal bestaan uit gewone eerlijke mensen, bijvoorbeeld uit de gemeenschap waar het misdrijf zich voordeed, en die naar beste vermogen, naar eer van geweten zullen beslissen of zij de beslissing van de AI rechtbank volgen of een alternatief en betere oplossingen zien.

Rechtspraak hoeft ook niet perse een kwestie van straf te zijn, de voorkeur dient altijd te gaan naar het doen inzien van de fout. Dat inzicht, en oprecht berouw zijn belangrijker dan het louter bestraffen... Al deze dingen kunnen dus via AI gebeuren, alsook het automatisch gradueel aanpassen van financiële boetes aan de rijkdom van de overtreder.

Er dient eveneens duidelijk te worden bepaald wat wij hoofdzonden vinden, en welke mogelijke oplossingen en /of straffen wij daaraan verbonden willen zien....

Bijvoorbeeld:

Pedofilie

Wie ongepaste handelingen doet tegenover kinderen laat niet enkel het ultieme kwade in zichzelf toe, maar plant het daarmee ook in degene aan wie hij of zij het aandoet ... De schade daarvan is zo enorm dat het zelfs vele generaties doorwerkt ... het bedreigt de jonge mens tot het diepst in de kern, de ziel ...

Het hierna volgende stukje schrijf ik vandaag, op Valentijnsdag, 14 februari 2021. Daarna ga ik verder met mijn eerder geschreven sches van onze Nieuwe Wereld. Hier gaan we dan, hoe moeilijk het ook is...

Ik wou het u eigenlijk niet vertellen, omdat ik hoopte dat het nadien toch wel zou uitkomen, en ik de inhoud van dit boek niet nog gruwelijker wou maken dan het zo al is, maar ik voel dat ik het toch moet vertellen....

De cabal / Illuminati, de satanisten dat zijn pedofielen, en zelfs nog meer dan dat ... hun cultus brengt met zich mee dat zij, en dit sedert vele duizenden jaren, naast zuiver pedofiele handelingen, ook kinderen, en uiteraard ook volwassenen, martelen, en dit tot de dood erop volgt. Betreft de kinderen is het zo dat zij, wanneer zij extreem gemarteld worden, op het

ogenblik net voor het overlijden andrenachroom produceren, dat is een bijproduct van adrenaline, en dat, wanneer het dus van kinderen afkomstig is, en hoe jonger deze zijn, hoe hoger het gehalte, voor enorme verjongingsverschijnselen zorgt, het is letterlijk wat de fontein van het eeuwige Leven genoemd wordt. Het zorgt er ook voor dat de gebruikers ervan een enorme kick in hun hersenen krijgen, waardoor zij veel intenser in contact komen te staan met het Universum, en de entiteit die zij dienen. De duivel dus. Letterlijk.

Er zijn plantaardige manieren om meer in contact te komen met het Universum en al wat daar leven, buiten ons gezichtsveld, maar evengoed volkomen echt. Deze plantaardige middelen zijn ons uiteraard verboden geweest door de cabal, om te verhinderen dat andere, gewone en brave mensen, ook in contact zouden kunnen komen met het Universum, op een gemakkelijke manier dan zonder deze middelen. Zodat wij niet zouden te weten komen dat wij oneindige Zielen zijn, die tijdelijk in een vleespak, op Aarde leven. Om diezelfde reden heeft de cabal sedert zoal er leidingwater bestaat, fluor erin gedaan, net zoals in onze tandpasta, die wij dagelijks gebruiken, en in dingen zoals kauwgum, en pilletjes om zogezegd kindertandjes gezond te houden, omdat fluor het product is dat onze pijnappelklier aantast, en de pijnappelklier is het orgaan in onze hoofden, dat het contact met het Universum, en dus ook God, mogelijk maakt.

Hierna vind ik het natuurlijk moeilijk van verder te gaan met wat ik eerder al, over de Nieuwe Wereld geschreven had, maar ik zal het toch doen, omdat het zo belangrijk is.

Wat moet er met dergelijke daders gebeuren zodra schuld ontegensprekelijk en boven elke twijfel verheven vastgesteld is ? Het is het kwade in de meest zuivere zin, iemand, een zuiver, onschuldig en uiterst kwetsbaar jong leven iets aandoen waarvan je weet dat het levenslang schade toebrengt... Iemand die ervoor kiest dat aan een ander aan te doen, verraadt het Leven, is die zelf het Leven nog waard ? Over al dit soort dingen dient overlegd en uiteindelijk gestemd te worden.

En wat met de bende criminelen die samen de NWO, new world order, vormen? Zij die op eender welk niveau en in eender welke rol, bewust hebben meegedaan en meegewerkt hebben om het plan ten uitvoer te brengen ? Een plan om miljarden mensen te vermoorden en de overigen voor eeuwig tot cyborgslaaf te maken ? Een plan dat nu, op 09/12/2020, wereldwijd al voor vele slachtoffers heeft gezorgd ? Door het bewust ziek maken van mensen, hen de juiste behandeling te ontzeggen en tegelijkertijd zeer invasieve en een niet zelden dodelijke behandeling te doen ondergaan? Miljarden mensen ziek gemaakt hebben van angst en van er bewust uiterst schadelijke 5G elektromagnetische straling evenals een al dan niet bestaand virus, dat nog steeds niet geïsoleerd zou zijn, maar dat ik dus niet met zekerheid weet, op los te laten ? Mensen hebben doen opsluiten in tehuizen, en laten sterven in eenzaamheid, ouderen wiens kinderen en kleinkinderen er zelfs niet tijdens hun laatste dagen en uren mochten bijzijn om hem met een gerust gemoed de barrière naar het hiernamaals te laten overgaan? Zonder steun, zonder afscheid, zonder nog een laatste blijk van Liefde ? Die soms zelf nog tijdens hun leven al in lijkzakken werden gestoken zodat deze alleen nog maar dichtgeritst moesten worden eens de laatste adem was uitgeblazen? Die kleine zelfstandigen bewust hun zaak om zeep hielpen met hun maatregelen, om deze tot de bedelstaf te veroordelen opdat zij uit afhankelijkheid alles zouden accepteren, inclusief het zogenaamd vaccin waarvoor wereldwijd vele onafhankelijke wetenschappers voor waarschuwen ?

Zijn mensen die bewust aan zoiets gruwelijks meewerken het Leven nog waard? Dat zijn kwesties waar we dus allemaal samen beslissingen moeten over nemen

Wat voor oplossingen of straffen kunnen verder geschikt zijn voor welk soort samenlevingsproblemen of misdaden? Dat zijn denkoefeningen die we allemaal, individueel en samen kunnen maken, ideeën en mogelijke oplossingen aandragen, waarover dan verder samen kan gedebatteerd worden om zo tot de best mogelijke beslissingen te komen waarin dus eigenlijk iedereen zich kan vinden en deze dan ter stemming per referendum voorleggen.

Dat is hoe de Nieuwe Wereld zal werken Wij maken die allemaal samen, naar beste vermogen!

Enkele voorbeelden van dingen die herbekend dienen te worden:

Prostitutie, het oudste beroep ter wereld.

Is er iets mis mee, wanneer iemand volledig zelf beslist van eigen sexuele diensten te ruilen tegen iets anders? Nee, want iedereen heeft altijd de vrije keuze over het eigen lichaam en het eigen handelen.

Waar wel iets mis mee is, is dat iemand om te overleven, de kinderen eten te geven bijvoorbeeld, tot het maken van een dergelijke keuze gedwongen wordt, want dan is er geen sprake van een werkelijk vrije keuze. Pooierschap, het zich willen verrijken door het op eender welke manier dwingen of emotioneel manipuleren van een ander, dat is wel verkeerd, want in strijd met de basisregel "doe geen kwaad".

Pornoproductie.

Over porno valt veel te zeggen, op zich kan je stellen dat het kijken naar porno niemand schaadt zolang alle acteurs volwassen zijn en er vrijwillig aan deelnemen. Aan de andere kant blijkt porno kwalijke samenlevingsproblemen te veroorzaken, en dit omdat het onnatuurlijke gebracht wordt als zijnde normaal, zoals bijvoorbeeld volwassenen zonder schaamhaar en vrouwen die hun kleine schaamlippen hebben laten verwijderen, wat, zelfs onbewust, een connotatie in het brein van de kijker maakt met kinderen, bij wie deze dingen nog niet aanwezig zijn, en dat is ongezond. Het verlegt de norm van het natuurlijke naar het onnatuurlijke, en daar is wel iets mis mee, het associeert sexualiteit met kaalheid, mannen daardoor vaak niet meer in staat zijn van het natuurlijke te begeren of appreciëren waardoor natuurlijke vrouwen zich genoodzaakt voelen dat vals ideaal te imiteren om deze zo ontstane hersenkronkel te omzeilen.

Daarnaast teert de pornoindustrie ook op uitbuiting, wat in strijd is met de "doe niets aan een ander wat je zelf niet wilt dat jou aangedaan wordt" basisregel.

Liegen

Liegen, het bewust vertellen van iets anders dan de waarheid... iets waar oplichters, politici en zoals we ondertussen massaal weten, grote bedrijven en media zich aan bezondigen, met enorme gevolgen. Wat doen we daarmee in de Nieuwe Wereld?

Geld en economie in de Nieuwe Wereld

Ook in de Nieuwe Wereld is er een ruilmiddel nodig. ... wat bepaalt eigenlijk de waarde die we aan iets toekennen ? Toch de vraag die ernaar is en de beschikbaarheid, het aanbod, ervan ? Er bestaan blockchain systemen zoals bitcoins, QFS en dergelijke die naast een vorm van cash kunnen gebruikt worden.

Dat kan zonder dat er banken aan te pas komen die de mensen, om ervan gebruik te kunnen maken, hun eisen opleggen ... zoals torenhoge rentes... waarmee ze naar believen inflatie, deflatie en recessie en crisis kunnen veroorzaken waarmee ze de hele wereld mee in de tang houden ? Vroeger werd er in Africa een bepaalde schelpensoort gebruikt als geld, het enige dat nodig is om handel te drijven is dat iedereen het ruilmiddel accepteert.

Geld dient terug een ruilmiddel te zijn, niets meer. Via digitale portefeuilles kan iedereen voor elk werk en elke bijdrage aan iets verloond worden zodat het circuleert van de ene naar de andere, zonder dat op een bepaald moment opgepot wordt door degenen die er zoveel van hebben dat ze het nergens nodig voor hebben en bijgevolg aan de keten onttrokken wordt.

Daarnaast zijn er onmetelijke hoeveelheden geld beschikbaar indien we de allerrijksten, degenen die tenslotte deze poging tot wereldwijde genocide proberen te voltrekken, van hun geld en eigendommen ontdoen en in circulatie brengen ten behoeve van de wereldbevolking en de creatie van de Nieuwe Wereld.

Hoeveel geld en andere waardemiddelen zouden de rockefellers, rothschilds, warren buffet, georges soros, bill gates enz en alle multinationals en andere organisaties die hieraan meewerken samen bezitten ? Voldoende, om alle gewone, goede mensen ter wereld, zonder uitzondering, een hele tijd lang van een onvoorwaardelijk basisinkomen te voorzien, zodat iedereen in gelijkwaardig mate kan deelnemen aan handel, en niemand nog wat tekort komt, ook wel bekend als Nesara/Gesara. Zo start iedereen gelijk, en heeft iedereen het nodige om zich van alles te voorzien en na te denken over hoe ze hun leven willen vormgeven en welke rol zij zullen innemen in het nieuwe maatschappelijke handelssysteem, waar iedereen voor zijn of haar bijdrage, of deze nu tastbaar is of niet, eerlijk vergoed wordt. Want iedereen moet eten.

En van hun huizen kunnen we musea maken, waar alles dat erin staat voor iedereen te zien zal zijn, met de uitleg over het doel, de herkomst, de al dan niet occulte betekenis, en de werkelijke waarheid van alle dingen overal erbij, zodat iedereen, generatie na generatie, kan leren hoe en wat er precies allemaal gebeurd is en op welke tekenen ze in de toekomst altijd moeten letten. Klinkt dat goed?

En hoe en wanneer reken je iemand iets aan, en wanneer geef je aan iets of iemand , wanneer niet, en hoeveel ? Want iedereen moet eten en de nodige dingen kunnen aanschaffen

De Regel is dat niemand een ander mag uitbuiten of profiteren van iemands kunsten, vaardigheden en natuurlijke goedheid of zwakte.

Je mag best eens vragen of iemand je even ergens mee kan helpen ... zo lang dit niet teveel tijd of inspanning vraagt en enkel sporadisch voorvalt kan dat, dat is natuurlijk, en we zijn er om mekaar te helpen ... dienst en wederdienst, pay it forward enz ... dat is allemaal goed, ook als de kans nihil is dat je ook van die persoon of dat levend wezen ooit een wederdienst

zal ontvangen zijn we er nog om mekaar te helpen, dat geeft een goed gevoel, en het opbouwen van goed karma is ook belangrijk. Uiteraard kunnen mensen er ook voor kiezen van gezamenlijk belangeloos projecten te volbrengen, ook dat is de Nieuwe Wereld, de vrijheid om dat soort keuzes te maken !

Maar als je regelmatig aan anderen moet vragen om iets voor je te doen omdat je het zelf niet kan, dan moet je daar iets gelijkwaardigs tegenover stellen ... want anders is het profiteren, en niemand heeft graag dat er van je profiteert wordt... dat is verkeerd, en dat is ook precies de reden waarom dat zo onaangenaam aanvoelt ...

Neem deze gids als voorbeeld, deze is bedoeld voor iedereen, met of zonder geld, het doel ervan is het algemene belang te dienen, niet van er rijk van te worden maar de mensen die aan meewerken moeten allemaal eten en kleding enz kunnen kopen... Zo zullen er mensen voor vertalingen zorgen, en het zou ook prettig zijn als er een papieren versie van komt, die van hand tot hand kan doorgegeven worden, de drukker, de inktmaker en de papierleverancier en de mensen die voor al die grondstoffen zorgen moeten dus ook eten enz... Voor de digitale versie kunnen we bv een digitale portefeuille onderaan het document zetten, zoals in bv het geval van een vertaling. Er kan een richtbedrag bij vermeld worden, of een vrijwillige bijdrage, zodat iedereen er toegang toe heeft aan de gebruikerskant en iedereen die eraan heeft bijgedragen kan eten aan de andere kant...

Het plan is van er zo voor te zorgen dat iedereen blijvend inkomsten kan maken die hen in staat stelt het nodige te kopen om een goed leven te leiden... omdat overdaad aan de ene kant en tekort aan de andere kant gewoon verkeerd zijn ... want er is genoeg voor iedereen, overal

Mensen die tekort hebben gaan bedelen, stelen, geestdodende, zielbeschadigende en ongezonde arbeid verrichten om dat tekort aan te vullen. Daardoor komen zij niet toe aan de essentie van het Leven, namelijk het zich ontwikkelen, hun naasten liefhebben en deel uitmaken van hun gemeenschap of samenleving.

Mensen die teveel hebben hebben de neiging zich al gauw verheven te voelen boven degenen die minder hebben, en van steeds meer te willen, tot op het punt dat ze nergens meer tevreden mee zijn, en steeds maar decadentere en extremere prikkels zoeken... Bovendien, als je een goede auto en een woning hebt, je kan lekker eten, je kleden enz, wat reizen enz, wat kan je dan nog meer willen ?

Mogen woekerwinsten ooit nog voorkomen ? Zodat mensen zoals degenen die nu de allerrijksten der Aarde zijn opnieuw in de gelegenheid kunnen komen van zich overal invloed en macht in te kopen ?

Of moeten grote bedrijven collectieve zaken worden, waarvan de winsten beperkt blijven tot een maximum percentage, na het correct en in verhouding uitkeren van een bijdrage aan iedereen die eraan meewerkt ? Winsten die dan dienen voor uitbreiding, nieuwe technologie enz in plaats van aan aandeelhouders uit te keren ? Of dient alle productie lokaler en kleinschaliger te zijn, zodat er veel minder transport voor nodig is om het tot bij de eindgebruiker te brengen? Mag een producent ooit nog zo groot worden zodat deze een monopolie kan hebben ?

Dient alles niet opnieuw duurzaam gemaakt te worden ipv met een ingebouwde verstrijkingstijd ? En op een ecologisch verantwoorde manier geproduceerd te worden ? Zodat goederen er opnieuw komen ten dienste van de gebruikers ipv ten dienste van aandeelhouders die er steeds maar zoveel mogelijk van aan een zo hoog mogelijke winst willen verkopen ?

Het produceren van eender wat dat schadelijk is voor de gebruikers, of het nu schadelijke medicatie, met glyfosaat bespoten voedsel, giftige poetsproducten of andere gebruiksgoederen zijn, hoort ook niet thuis in de Nieuwe Wereld, niemand heeft het recht anderen te vergiftigen. Hetzelfde voor productieafval, dat dient ecologisch afbreekbaar te zijn op redelijke termijn en mag geen waterlopen of grond vervuilen zoals nu bv de fabrieken van Umicore, om maar een voorbeeld te noemen, die de hele omgeving met cadmium en dergelijke vergiftigen waardoor mensen er ziek worden, geen voedsel kunnen verbouwen enz ..

Tabak bv zou schadelijk zijn, maar toch wordt het door enkelen die enorme winsten maken op enorme schaal geproduceerd, er worden ons onbekende chemicaliën aan toegevoegd en regering heffen er zware belastingen op. Zelf kweken mag momenteel niet.

Waarom niet als alternatief iedereen toelaten zelf dergelijke producten, planten in dit geval, op biologische wijze te kweken, en kleine commerciële productie toelaten om degenen te bedienen die het zelf niet willen of kunnen kweken voor eigen gebruik? En zodat er vele kleine eerlijke producenten van kunnen leven in plaats van enkele groten ?

Hetzelfde voor marihuana, in vele landen is het in de oude wereld een verboden product, waarom ? De realiteit is dat deze plant, een geschenk van Moeder Natuur, net zoals alle andere planten, vele goede eigenschappen heeft in haar natuurlijke, biologische vorm waardoor zij een bedreiging is voor de farmaceutische industrie.

Niet enkel bezit deze plant vele farmacologische eigenschappen waarmee bijvoorbeeld epilepsie, depressie en angststoornissen kunnen aangepakt worden, van de vezels kunnen duurzame kledij, zeer goed isolerende bouwstenen en nog zoveel meer gemaakt worden!

En daarnaast dient elke mens over alles de vrije keuze te hebben over wat ie wel of niet doet, niemand heeft dat voor een ander te bepalen zolang de basisregels gerespecteerd worden.

Zo is het ook met cocabladeren, op zich zijn deze zeer heilzaam, daar waar ze van oudsher groeien zoals in Columbia en Peru kent men daar alles van. Deze planten worden pas schadelijk vanaf zij met schadelijke chemicaliën omgezet worden tot cocaïne, voor de gebruiker, diens naaste omgeving en gemeenschap. Daarnaast is het door het illegale karakter ervan een criminele munteenheid geworden die degenen die erin handelen of deel uitmaken van de transportketen enorme hoeveelheden geld oplevert wat zij vervolgens gebruiken om onder andere wapens mee te kopen om bijvoorbeeld arme cocaboeren mee te bedreigen en onder druk te zetten om te blijven produceren en aan een hongerloon te verkopen waarmee zij dus op meerdere manieren de basisregels overtreden.

Ook voor papaver geldt dit, heilzame plant, kan onder andere gebruikt worden voor verdooving bij operaties, maar zeer schadelijk eens het tot opium of heroïne omgezet is.

Daarnaast dient ook gekeken te worden naar de oorzaken waarom mensen zich tot gebruik van drugs, antidepressiva enz laten verleiden. In de Nieuwe Wereld moet het voor iedereen mogelijk zijn zich gelukkig te voelen en zich niet langer te moeten verdoven met welk product dan ook om op een of andere manier toch maar overeind te blijven.

Zo is het ook met cocabladeren en papaver geldt dit, heilzame planten, papaver kan onder andere gebruikt worden voor verdooving bij operaties, maar zeer schadelijk eens het tot opium of heroïne omgezet is.

Cocabladeren zijn op zich ook zeer heilzaam, daar waar ze van oudsher groeien zoals in Columbia en Peru kent men daar alles van. Deze planten worden pas schadelijk vanaf zij met schadelijke chemicaliën omgezet worden tot cocaïne, voor de gebruiker, diens naaste omgeving, gemeenschap en het milieu. Daarnaast is het door het illegale karakter ervan een criminele munteenheid geworden die degenen die erin handelen of deel uitmaken van de transportketen enorme hoeveelheden geld oplevert wat zij vervolgens gebruiken om onder andere wapens mee te kopen om bijvoorbeeld arme cocaboeren mee te bedreigen en onder druk te zetten om te blijven produceren en aan een hongerloon te verkopen waarmee zij dus op meerdere manieren de basisregels overtreden. Ook is dat crimineel geld iets dat hen in staat stelt van in de reguliere economie een rijk en machtig bestaan op te bouwen, en zich voor te doen als degelijke brave mensen. Maar mensen die geld verdienen met anderen willens wetens schade toe te brengen zijn geen degelijke, eerlijke mensen, ook niet wanneer ze dan deelnemen aan de reguliere economie. Dus daar moeten we een oplossing voor vinden, om ervoor te zorgen dat dat niet meer kan gebeuren. De beste manier om dat te bereiken, is door ervoor te zorgen dat niemand het nog wil kopen, en dat bereik je door ervoor te zorgen dat niemand er nog behoefte aan heeft, en dat bereik je door ervoor te zorgen dat iedereen gelukkig kan zijn, in alle aspecten van het leven, en dat bereik je door allemaal samen te zorgen voor een goede wereld, waarin iedereen zichzelf kan ontplooiën tot het beste wat hij of zij kan zijn, elke dag opnieuw, met vallen en opstaan.

In de Nieuwe Wereld moet het voor iedereen mogelijk zijn zich gelukkig te voelen en zich niet langer te moeten verdoven met welk product dan ook om op een of andere manier toch maar overeind te blijven.

Scholen en educatie

Scholen dienen in essentie om jonge mensen te leren lezen, schrijven en rekenen als basis om vanaf dan een maximum aan kennis op te kunnen doen, naargelang ieders persoonlijke interesse. Daarnaast zijn het prima plaatsen om leeftijdsgenoten vaak om zich heen te hebben. Het mogen echter geen indoctrinatieinstituten meer zijn, waar kinderen tegen hun natuur in verplicht worden een hele dag braaf op een stoel te zitten, en enkel op strikt vastgestelde tijden even mogen spelen. Er kan met leerlingen overlegd worden over hoe de dag door te brengen, over de lesmateriaal die die dag behandeld wordt, over waar de les gegeven wordt en zelfs of er les gegeven wordt. En lessen volgen, naar school gaan an sich, dient vrijwillig te gebeuren, kinderen leren zo dat zij vrij geboren wezens zijn op de planeet die zelf mogen leren nadenken en beslissen over wat ze doen, hoe ze over

onderwerpen nadenken en deze benaderen. (en we weten nu hoe belangrijk dit is, van zelfstandig denkende wezens te mogen zijn, met zelfbeslissingrecht.) Het binnenkomen en buitengaan van klaslokalen waar op dat moment een bepaalde materie onderwezen wordt dient vrij te zijn, in samenspraak met de ouders, want het is uiteraard niet de bedoeling dat bv een vijfjarige beslist de klas te verlaten en op straat rond te zwerven zonder de beschermende begeleiding van een volwassene en zonder dat de ouders ergens vanaf weten. Het is echter wel de bedoeling van hen zonder dwang of strak stramien waarbinnen alles dient te gebeuren tot verstandige, kennis bevattende, gepassioneerde, autonoom denkende mensen te laten opgroeien in veilig omstandigheden en dit met een maximum respect voor hun ontwikkeling , persoonlijke natuur en vrijheid van keuze.

Gemeenschappelijke voorzieningen

Autowegen dienen betaald te worden door de gebruikers, dus dmv een wegentaks, en bijvoorbeeld een vignet voor buitenlandse gebruikers, kwestie van ervoor te zorgen dat wat nodig is ook gedaan kan worden, niet als geldvehikel voor bepaalde bedrijven die er mits een of andere vorm van corruptie voor zorgen lucratieve opdrachten binnen te halen. Uiteraard dient dit, zoals alles, gezamenlijk uitgedacht te worden en goedgekeurd via referendum stemming.

Ook ziekenhuizen zullen een totaal andere werking krijgen. Nu, in de oude wereld, zijn er ziekenhuizen die jaarlijks miljoenen verdienen aan de productie van heroïne en patienten krijgen vaak onnodige en zelfs schadelijke behandelingen , omdat alles moet opbrengen, Medicatie is iets dat misschien wel op korte termijn bepaalde problemen oplost, maar de oorzaak ervan niet aanpakt, en in vele gevallen op langere termijn andere, ernstigere ziektes, teweegbrengt en in de Nieuwe Wereld kan daar geen sprake van zijn ! Ook daar dient gezamenlijk en volledig transparant bedacht te worden hoe het wel kan om aan de noden te voldoen van zieken en ziekenhuiswerknemers, volgens de hoogst mogelijke ethische codes. In de plaats van de farmaceutische industrie, wiens producten schadelijk blijken en wiens drijfveer niet gezondheid maar wel winst en macht zijn, zal er in de Nieuwe Wereld vooral terug gekeken worden naar de geneeskrachtige werking van planten, dewelke trouwens de basis vormden van pharmaceutica.

Belastingen

Als iedereen, zonder uitzondering, 10% van het inkomen afgeeft aan belastingen, zouden we dan niet voldoende hebben om ervoor te zorgen dat alles wat nodig is kan voorzien worden ? Of houden we het op uitsluitend winstbelasting op bedrijven vanaf deze bv een bepaalde grootte hebben en op belastingen op goederen ?

Zonder dure regeringen , overheidsadministraties, enorm politieapparaat dat enkel voor totale controle en repressie moest zorgen , zonder rechtbanken en beroepsrechters, zonder subsidies voor grote bedrijven, multinationals, banken enz die trouwens daarnaast al geen cent winstbelasting betaalden zou 10% ruim volstaan voor alle echte gemeenschappelijke behoeftes, toch ?

Wonen

Wonen, een dak boven je hoofd hebben dat je beschutting biedt tegen weersinvloeden, je spullen een plaats geeft, je privacy geeft en ook nog ruimte om je voedsel te kweken en

rondom je huis in contact met Moeder Natuur te kunnen zijn is een oerrecht van elk op Aarde geboren wezen. Grond om dat op te doen moet bijgevolg gratis zijn, de Aarde is van iedereen, dus deze kan geen bezit zijn dat je moet kopen, enkel iets waarop je gebruiksrecht hebt, en wel levenslang, omdat dat je oerrecht is. Gebouwen en faciliteiten die je op deze grond geïnstalleerd hebt kunnen uiteraard wel eigendom zijn, gezien de benodigdheden ervoor hetzij aangekocht zijn, hetzij zelf vervaardigd. Dit geheel kan geruild worden, verkocht of nagelaten worden bij overlijden, bv aan iemand van de volgende generatie, en bij gebrek daaraan, bijvoorbeeld aan gemeenschapsgenoten die eraan toe zijn het ouderlijk huis te verlaten, bijvoorbeeld door middel van loting onder degenen die dit wensen. Of via andere wegen en eerlijke systemen welke door gemeenschappen door middel van consensus via referendum vastgelegd worden.

Gemeenschappelijke gronden, zoals gemeenschappelijke landbouwgronden zijn in bruikleen van degenen die ze bewerken. Het voedsel dat deze opbrengen is voor eigen consumptie, ruil of verkoop van degene die er het werk voor gedaan heeft.

Nabij gemeenschappen gelegen bossen hebben meerdere doeleinden. Het zijn leefomgevingen voor vele dieren, natuurgebieden om in te vertoeven voor de mensen en ze bieden eveneens hout voor constructie en brandstof voor bv kachels. De meest logische manier om daarmee om te gaan is van enkel weloverwogen te nemen wat je nodig hebt en daarbij zo weinig mogelijk schade aan te richten. Oude bomen laten staan gezien er genoeg andere zijn die door gebrek aan licht toch niet echt kunnen evolueren bijvoorbeeld. En steeds meer aanplanten dan je wegneemt, zodat er steeds meer bijkomt dan er verdwijnt en er altijd voor iedereen beschikbaar blijft.

Vlees productie en consumptie

Het eten van vlees of vis is geen zonde. Het ene dier eet het andere op, zo is het voorzien, dat voorkomt overbevolking van soorten waarvoor er anders een plaatselijk voedseltekort zou ontstaan evenals het uitbreken van ziektes, wat andere manieren zijn van Moeder Natuur om overpopulatie tegen te gaan, kwestie van het natuurlijk evenwicht te bewaren. Het leegvissen van zeedelen met drijvende inblikfabrieken met grote nevenschade schendt echter de basisregels. Net zoals het kweken van dieren op grote schaal, in onmenselijke omstandigheden, te weinig ruimte, zonder daglicht en zonder respect voor de natuurlijke behoeftes van elk dier deze schenden. Ook dierentransport naar en dodingswijzes in slachthuizen zijn in strijd met de basisregels.

Elk dier heeft recht op een goed leven voor het geslacht wordt, en dit vanaf de geboorte tot op het allerlaatste ogenblik. Dieren houden, voor welk precies doeleinde dan ook, mag dus enkel op een manier die je zelf ook zou willen ondergaan indien je in dat dier zijn plaats was. Wanneer mensen terug gaan beseffen dat vlees een deel van een dierenlichaam is dat daarvoor gedood wordt gaan ze er vanzelf minder van eten. Doordat het kweken van dieren in megastallen een lucratieve business is in de oude wereld heeft de cabal ervoor gezorgd dat dieren in winkels, ter consumptie, er niet uitzagen als dieren, maar als onherkenbaar verpakt vlees, wat de associatie met het levend wezen dat het voordien was, en diens lijden onder dat systeem, volledig verdrukte. (Dat zij ons nu willen doen overschakelen naar labovlees heeft waarschijnlijk te maken met het nog meer willen controleren wat dat "vlees" bevat, vermoedelijk niets goeds, denk aan bv de dioxinecrisis, hormonen enz, en aan het feit dat deze winstmodellen voor hen overbodig geworden zijn. Naast uiteraard het ons gewoon

willen onthouden van wat wij lekker vinden, gewoon om ons voor hun genoeg extra te doen lijden.)

De ethische standaard is, wat voor jouzelf niet goed genoeg zou zijn is dat voor een ander ook niet.

Big brother surveillance

Overal staan camera's, elke beweging wordt geregistreerd en vaak in realtime geobserveerd, willen we dat wel in de Nieuwe Wereld? Breken we dat systeem volledig af, of bewaren we het, bijvoorbeeld op een manier dat er niets meer bekeken wordt om onze privacy te garanderen tenzij dit noodzakelijk is om een misdaad op te lossen die zich heeft voorgedaan? Misschien kunnen we de dingen die we overwegen te behouden in een eerste tijd houden, tot iedereen mee is in de Nieuwe Wereld en de kwalen van de oude tot het verleden behoren?

Over al dit soort zaken valt veel na te denken en gezamenlijk tot voorstellen te komen, welke dan door middel van referendum, volksraadpleging dus, moet kunnen gestemd worden en mocht nadien blijken dat iets toch niet helemaal de beste oplossing was, dan gaat de denkoefening gewoon weer verder, tot de haakjes eruit gehaald zijn.... Wij mensen kunnen dit!

Tot slot: Waarom zou u kiezen voor de Nieuwe Wereld?

Omdat het iedereen duidelijk is dat het huidige systeem in zijn voegen kraakt, mensen komen niet meer aan Leven toe in deze rattrace, we leven in constante stress om door anderen opgelegde doeleinden te behalen, de rekeningen te betalen die regeringen, machtsstructuren en multinationals die onze nutsvoorzieningen hebben gekaapt ons opleggen.

Omdat het Leven meer waard is dan dat, omdat we onze kinderen niet in een wereld willen achterlaten die zo door en door rot is dat zijzelf zelfs niet meer aan kinderen durven beginnen. En waarom zouden we dit nog langer tolereren?

Het kan anders, het enige wat wij daarvoor moeten doen is weigeren van nog mee te doen aan het huidige systeem en degenen die dit bewust veroorzaken opsluiten en voor een volledig transparant burgertribunaal brengen wegens misdaden tegen de menselijkheid!

Mensenlief, tijd om samen op te staan voor de Nieuwe Wereld!

Tot allerlaatste slot wil ik, terwijl ik nu toch bezig ben met alles te onthullen, ook nog deze even meegeven, want ook hierover zijn wij zeer lang voorgelogen door de eeuwenoude cabal:

Dromen zijn meestal niet zoals ons wijsgemaakt is, een verwerking van eerder meegemaakte zaken, alhoewel ook dat zich voordoet. Dromen is wat wij doen wanneer wij in de ontspannen toestand van slaap doen, en dus onze zintuigen, die gericht zijn op de wereld buiten onszelf, uitgeschakeld zijn, en onze hersenen overgaan tot een andere soort golven. Wanneer wij in die toestand zijn kunnen andere, niet Aardse entiteiten, want die zijn

er absoluut, in vele vormen, frequenties en dimensies van het Universum. Ook daar zijn goede en slechte, naarmate de wereld geneest van al het kwade zullen deze ook in het hele Universum aan kracht verliezen, want ALLES is verbonden, zo boven, zo beneden.

Deze entiteiten hebben soms wel, soms niet, en soms afgewisseld, een fysiek lichaam, naargelang dewelke het zijn. Er zijn er eveneens bij die van fysieke vorm kunnen wisselen, wat shapeshifters genoemd wordt. Zij zijn afkomstig van andere planeten, dimensies en zonnestelsels.

Degenen die een fysieke, niet-menselijke vorm hebben en kennen wij als aliens, waarvan ons voorgehouden werd dat het sciencefiction was, maar waarvan de laatste tijd ook toppersonen van diensten die zich daar officieel mee bezighouden mee naar buiten komen dat deze wel degelijk echt bestaan.

Er zijn vele afbeeldingen van te zijn op werelds oudste relikwieën, zoals bijvoorbeeld op en in de pyramides in Egypte, in Irak, dat eigenlijk het oude Soemerie is, bij de Maya's in Zuid America, en zovele andere plaatsen.

De cabal / Illuminati weet dit uiteraard al heel erg lang, sommigen van hen zijn zelf dergelijke wezens, van de draconian of reptilliansoort, welke het vermogen hebben tot shapeshiften, en anderen staan ermee in contact. Deze wezens zijn hier al zeer lang op Aarde, mogelijk, maar daar ben ik niet zeker van, langer dan de mensheid. Gedurende al die tijd heersten zij over de Aarde, er was blijkbaar een pact gesloten in het Universum, waardoor andere entiteiten niet mochten ingrijpen, en dit gedurende een bepaalde tijd.

De reden waarom het tijd is ook dit te onthullen, is dat die tijd nu voorbij is, ze zijn, om het zo te zeggen, einde huurcontract !

En de anderen, ook wel bekend al leden van de Galactische Federatie of Alliantie, die willen graag in vrede leven met Aardlingers, en hier ook op bezoek kunnen komen, vooral om ons te helpen met de technologie waarover zij beschikken, bv medbeds, waar je even gaat inliggen wanneer je ernstig ziek bent, om er gezond weer uit te komen... Ook de zogeheten nulpuntenergie van Nikolas Tesla, waarover ik het eerder al had, en dewelke het gebruik van vervuilende energie overbodig maakt, werd door hen aan hem geleerd, om zo de mensheid van dienst te zijn, wat de cabal wist te verhinderen.

Dus schrik niet, wanneer ze, zoals reeds een tijd steeds vaker voorkomt, in de lucht te zien zijn of zelfs voor uw neus landen. Zij zijn onze vrienden en broeders, want alles in het Universum maakt deel uit van een en hetzelfde, en dat is wat we God noemen.

En ja, ik besef dat dit krankzinnig klinkt, maar toch is het waar, er zijn bewijzen zat van. En ik lieg niet, ik lieg letterlijk nooit, iedereen die mij kent weet dat, want liegen, dat is iets van de duivel, wezens van God, die doen dat niet, en daaraan kan je ze herkennen.

Nog dit : ALLE spreekwoorden moeten absoluut letterlijk genomen worden, het zijn niet zomaar gezegdes, het zijn absolute waarheden.

